

Uitgave
in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud</u>	<u>Bladzijde</u>
	I (Mededelingen)	
	EUROPEES PARLEMENT	
	SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD	
(2001/C 350 E/001)	E-3040/00 van Joachim Wuermeling aan de Commissie Betreft: Discriminatie van PVC-producten in Denemarken (Aanvullend antwoord)	1
(2001/C 350 E/002)	E-3148/00 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Gebruik van communautaire fondsen (Aanvullend antwoord)	2
(2001/C 350 E/003)	E-3570/00 van Gorka Knörr Borràs aan de Commissie Betreft: Benamingen „bio”, „biologisch” en „organisch”	3
(2001/C 350 E/004)	E-3577/00 van Riitta Myller aan de Commissie Betreft: Samenwerking met Rusland op het gebied van energie	4
(2001/C 350 E/005)	E-3757/00 van Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya aan de Commissie Betreft: Interreg-programma	5
(2001/C 350 E/006)	E-3821/00 van W.G. van Velzen aan de Commissie Betreft: Vervolg vraag over tarieven van internationaal roamen voor mobiele telefonie	5
(2001/C 350 E/007)	E-4017/00 van Elizabeth Lynne aan de Commissie Betreft: Beugvisserij	7
(2001/C 350 E/008)	E-4137/00 van Jeffrey Titford aan de Commissie Betreft: Beugvisserij op zee	8
(2001/C 350 E/009)	E-0067/01 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Visserijovereenkomst EU/Marokko, gesprekken Commissaris Fischler/Marokkaanse regering	9
(2001/C 350 E/010)	E-0133/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Programma's om de nationale vraag te beïnvloeden	10
(2001/C 350 E/011)	E-0181/01 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Plannen voor het herstel van de visbestanden in het Noord-Oosten van de Atlantische Oceaan	11

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/012)	E-0204/01 van Catherine Stihler aan de Commissie Betreft: Herstel visbestanden in het noordoosten van de Atlantische Oceaan	11
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0181/01 en E-0204/01	11
(2001/C 350 E/013)	E-0232/01 van Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: BTW op garagehuur	12
(2001/C 350 E/014)	E-0279/01 van Agnes Schierhuber aan de Commissie Betreft: Vaststelling antidumpingrechten voor invoer meststoffen	12
(2001/C 350 E/015)	E-0313/01 van Daniel Hannan aan de Commissie Betreft: EU-onderzoekcentra	14
(2001/C 350 E/016)	P-0342/01 van Reinhold Messner aan de Commissie Betreft: Communautaire steun voor toeristische infrastructuur in Valsesia en het Monte Rosa-massief (Aanvullend antwoord)	15
(2001/C 350 E/017)	E-0456/01 van Cristiana Muscardini en Gianfranco Fini aan de Commissie Betreft: Levensmiddelenveiligheid, vertragingen en medeplichtigheid	16
(2001/C 350 E/018)	E-0476/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Binnenvisserij in Ierland: het stelselmatig uitroeien van snoeken als middel om het aantal forellen te vergroten	17
(2001/C 350 E/019)	E-0477/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Binnenvisserij in Ierland: ondoelmatige inzet van middelen en eenzijdige aandacht voor economische belangen	19
(2001/C 350 E/020)	E-0528/01 van José García-Margallo y Marfil aan de Commissie Betreft: Economische vooruitzichten	20
(2001/C 350 E/021)	E-0590/01 van Alexandros Baltas aan de Commissie Betreft: Braziliaanse heffingen op geconserveerde perziken	21
(2001/C 350 E/022)	E-0597/01 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: De visserijsector van de EU en de mondiale economie	22
(2001/C 350 E/023)	E-0610/01 van Richard Howitt aan de Commissie Betreft: De rol van de plaatselijke en regionale instanties in de EU bij de bevordering van het zelfbestuur in ontwikkelingslanden	24
(2001/C 350 E/024)	E-0637/01 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: EU-geld voor Yassar Arafat	25
(2001/C 350 E/025)	E-0654/01 van Jan Mulder aan de Commissie Betreft: Opruiming van gehele kudde indien één geval van BSE op een landbouwbedrijf wordt ontdekt	26
(2001/C 350 E/026)	E-0665/01 van Philip Bushill-Matthews aan de Commissie Betreft: Europese Raad van Lissabon en de bevordering van sociale insluiting	27
(2001/C 350 E/027)	E-0683/01 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Verhoging van de middelen voor grensoverschrijdende samenwerking	28
(2001/C 350 E/028)	E-0695/01 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Textielindustrie in Bangladesh	29
(2001/C 350 E/029)	P-1068/01 van Caroline Lucas aan de Commissie Betreft: Het „Nieuwe Afrika Initiatief” van de VS en de textielindustrie in Bangladesh	29
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0695/01 en P-1068/01	30
(2001/C 350 E/030)	E-0697/01 van Eurig Wyn aan de Commissie Betreft: Premies voor zoogkoeien	30
(2001/C 350 E/031)	E-0709/01 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Inwerkingtreding van de nieuwe gemeenschappelijke marktordening voor bananen	31
(2001/C 350 E/032)	E-0736/01 van Roy Perry aan de Commissie Betreft: Internettoegang voor scholen	32
(2001/C 350 E/033)	E-0746/01 van Nicholas Clegg aan de Commissie Betreft: Aanspannen van een rechtszaak in het kader van de WTO-procedures voor het slechten van geschillen (aanbeveling van de Commissie)	33

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/034)	E-0747/01 van Nicholas Clegg aan de Commissie Betreft: Aanspannen van een rechtszaak in het kader van de WTO-procedures voor het slechten van geschillen (instructie Raad van Ministers)	33
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0746/01 en E-0747/01	33
(2001/C 350 E/035)	E-0768/01 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Turbovarkens	34
(2001/C 350 E/036)	E-0781/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Publicatie van OLAF-verslagen	34
(2001/C 350 E/037)	E-0787/01 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Rotatie van A1- en A2-ambtenaren bij de Commissie	35
(2001/C 350 E/038)	E-0790/01 van Eurig Wyn aan de Commissie Betreft: Uitvoer van levende paarden	36
(2001/C 350 E/039)	E-0794/01 van Luigi Vinci en Fausto Bertinotti aan de Commissie Betreft: Pernod Ricard en Rhum Havana Club	37
(2001/C 350 E/040)	E-0801/01 van Klaus-Heiner Lehne aan de Commissie Betreft: BSE-controles en de invoer van rundvlees uit Argentinië	38
(2001/C 350 E/041)	E-0803/01 van Hiltrud Breyer aan de Commissie Betreft: BSE-crisis: Aansprakelijkheid, schadevergoeding en maatregelen van de Commissie	39
(2001/C 350 E/042)	E-0804/01 van Daniela Raschhofer aan de Commissie Betreft: Export van diervoer – import van rundvlees	41
(2001/C 350 E/043)	E-0806/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Ongelijke behandeling van Griekse vissers	42
(2001/C 350 E/044)	E-0809/01 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Project Thameslink 2000	43
(2001/C 350 E/045)	E-0823/01 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Behandeling van rauwe melk	43
(2001/C 350 E/046)	E-0824/01 van Michl Ebner aan de Commissie Betreft: Behandeling van rauwe melk	44
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0823/01 en E-0824/01	44
(2001/C 350 E/047)	E-0831/01 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Toxisch afval in de haven van Patras	45
(2001/C 350 E/048)	E-0836/01 van Giovanni Pittella aan de Commissie Betreft: Het sluiten van de spoorwegwerkplaats in San Nicola (Melfi)	46
(2001/C 350 E/049)	E-0838/01 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Publicatie maximaal toelaatbare residuen door de vijftien EU-lidstaten	48
(2001/C 350 E/050)	P-0843/01 van Karin Riis-Jørgensen aan de Commissie Betreft: Overtreding van Gemeenschapsvoorschriften	49
(2001/C 350 E/051)	E-0847/01 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Stripverpakkingen voor geneesmiddelen	50
(2001/C 350 E/052)	E-0849/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Aantal slachthuizen	50
(2001/C 350 E/053)	E-0850/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Voorafgaande mededeling van fiscale beleidsmaatregelen	51
(2001/C 350 E/054)	E-0852/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Begrotingsdiscipline	51
(2001/C 350 E/055)	E-0877/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Andreas Papandreoulaan in Piraeus	52
(2001/C 350 E/056)	E-0905/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Griekse Artsen zonder Grenzen	53

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/057)	E-0907/01 van Antonios Trakatellis aan de Commissie Betreft: Vergunningen voor radiozenders en waarborgen van het pluralisme in de media	54
(2001/C 350 E/058)	E-0916/01 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Ecologisch vaccin	55
(2001/C 350 E/059)	P-1200/01 van Arlindo Cunha aan de Commissie Betreft: Toestemming voor vaccinatie wilde konijnen	56
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-0916/01 en P-1200/01	56
(2001/C 350 E/060)	E-0925/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Financiering van de bouw van de Alqueradam	56
(2001/C 350 E/061)	E-0927/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Terugbetaling van steun aan de EU bij ontdekking van onregelmatigheden	57
(2001/C 350 E/062)	E-0930/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Tuchtprocedure bij de Commissie	58
(2001/C 350 E/063)	E-0931/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Verdwenen – 16 miljoen kronen	59
(2001/C 350 E/064)	E-0933/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Snellere behandeling van steun bij rampen	60
(2001/C 350 E/065)	E-0935/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Verantwoordelijkheid van personeelsleden van de Commissie	60
(2001/C 350 E/066)	E-0940/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Nut van de steun voor verdere verwerking	61
(2001/C 350 E/067)	E-0942/01 van Johannes Voggenhuber aan de Commissie Betreft: Sluiting van een contract met het voor het EU-programma „Jeugd” aangewezen Oostenrijkse Nationale Agentschap	62
(2001/C 350 E/068)	E-0952/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Bekendmaking van wijzigingen in de fiscale beleidsvoering	63
(2001/C 350 E/069)	E-0954/01 van María Valenciano Martínez-Orozco aan de Commissie Betreft: Gelijke behandeling voor geslachten bij de programma's van de territoriale pacts voor de werkgelegenheid	64
(2001/C 350 E/070)	E-0966/01 van Ian Paisley aan de Commissie Betreft: Detachering door de Europese Commissie	65
(2001/C 350 E/071)	E-0983/01 van Gorka Knörr Borràs en Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Veiligheidsrisico in verband met het stuwmeer van Itoiz	65
(2001/C 350 E/072)	E-1000/01 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Kwijting 1999 – Landbouw	66
(2001/C 350 E/073)	E-1001/01 van Paulo Casaca aan de Commissie Betreft: Kwijting 1999 – Landbouw (Aanvullend antwoord)	67
(2001/C 350 E/074)	E-1039/01 van Camilo Nogueira Román aan de Commissie Betreft: Dood van Gallicische vissers die bij ongevallen op zee	68
(2001/C 350 E/075)	E-1059/01 van Nicholas Clegg aan de Commissie Betreft: Toepassing van het GATS op de openbare dienstverlening in openbare of particuliere handen	70
(2001/C 350 E/076)	E-1062/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Vertraging van massale bescherming tegen de parasietziekte bilharzia doordat een geneesmiddel door de farmaceutische industrie niet winstgevend wordt gevonden	70
(2001/C 350 E/077)	P-1106/01 van John Cushnahan aan de Commissie Betreft: Associatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Israël	71
(2001/C 350 E/078)	E-1115/01 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Het programma voor voedselhulp aan Rusland	72
(2001/C 350 E/079)	E-1117/01 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Renovatie van het Barleymont-gebouw	73

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 350 E/080)	E-1119/01 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: De zaak-Flécharde	74
(2001/C 350 E/081)	E-1120/01 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Personeelsbeleid van de Commissie	74
(2001/C 350 E/082)	E-1125/01 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Speciale heffing op alcoholische dranken en BTW op wijn	75
(2001/C 350 E/083)	E-1126/01 van Jorge Moreira Da Silva aan de Commissie Betreft: Cais dos Vapores	76
(2001/C 350 E/084)	E-1131/01 van Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Herkomstbepaling en informatiesysteem voor runderen	77
(2001/C 350 E/085)	E-1135/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Wapens die stroomstoten afgeven	78
(2001/C 350 E/086)	E-1137/01 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Europees arbeidsbeleid	79
(2001/C 350 E/087)	E-1140/01 van Giles Chichester aan de Commissie Betreft: Effectbeoordelingen	80
(2001/C 350 E/088)	E-1141/01 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Partnerschap met maatschappelijke organisaties met het oog op voorlichting over de euro	81
(2001/C 350 E/089)	E-1143/01 van Erik Meijer aan de Commissie Betreft: Bestrijding van verdere verspreiding van mond- en klauwzeer door hervatting van inenting	82
(2001/C 350 E/090)	E-1151/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Financiële diensten en elektronische handel	84
(2001/C 350 E/091)	E-1160/01 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Regeling voor videospelletjes	84
(2001/C 350 E/092)	E-1168/01 van Pere Esteve aan de Commissie Betreft: Tekort aan luchtverkeersleiders	85
(2001/C 350 E/093)	E-1170/01 van Antonio Tajani aan de Commissie Betreft: Genocide op de christenen in de wereld	86
(2001/C 350 E/094)	E-1178/01 van Helmuth Markov aan de Commissie Betreft: Toetsing van mededingingsaspecten van samenwerkingsverband tussen IVG en Hochtief voor de bouw van luchthaven Berlijn Brandenburg International (BBI)	86
(2001/C 350 E/095)	E-1190/01 van Luis Berenguer Fuster aan de Commissie Betreft: Het Europees Sociaal Fonds en de Autonome Gemeenschap Valencia	88
(2001/C 350 E/096)	E-1194/01 van Luciana Sbarbati aan de Commissie Betreft: Vergrijzing van de bevolking en communautaire tegenmaatregelen	89
(2001/C 350 E/097)	E-1204/01 van Lord Inglewood aan de Commissie Betreft: Toestemming voor inenting tegen mond- en klauwzeer	91
(2001/C 350 E/098)	E-1210/01 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Het doden van vogels op Cyprus	91
(2001/C 350 E/099)	E-1211/01 van Joan Colom i Naval, Concepció Ferrer en Carles-Alfred Gasòliba i Böhm aan de Commissie Betreft: Kentekenregistratie van voertuigen	93
(2001/C 350 E/100)	E-1224/01 van Carles-Alfred Gasòliba i Böhm en Concepció Ferrer aan de Commissie Betreft: Kentekenregistratie van voertuigen	93
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1211/01 en E-1224/01	93
(2001/C 350 E/101)	E-1222/01 van Glyn Ford aan de Commissie Betreft: Dassen en TB	94
(2001/C 350 E/102)	E-1223/01 van Jules Maaten aan de Commissie Betreft: Het geval Vinh Binh Trinh in Vietnam	95

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/103)	E-1226/01 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Bouw afvalwaterzuiveringsinstallatie van Ferrol in een gebied dat deel uitmaakt van het Natuurnetwerk 2000	96
(2001/C 350 E/104)	E-1236/01 van Reimer Böge aan de Commissie Betreft: Bescherming van dieren tijdens vervoer: follow-up verslag van de Commissie	96
(2001/C 350 E/105)	E-1238/01 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Een effectieve behandeling van tuberculose	97
(2001/C 350 E/106)	E-1240/01 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: „Safe Harbour”	98
(2001/C 350 E/107)	E-1241/01 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Beperking van het gebruik van privé-vervoer in de steden	98
(2001/C 350 E/108)	E-1245/01 van Francesco Turchi aan de Commissie Betreft: Proefproject ter bestrijding van misbruik van kinderen	99
(2001/C 350 E/109)	E-1246/01 van Elly Plooij-van Gorsel aan de Commissie Betreft: Steun aan acties ten behoeve van jumelages van steden	100
(2001/C 350 E/110)	E-1254/01 van María Sornosa Martínez en María Rodríguez Ramos aan de Commissie Betreft: Gebruik van gedroogde alfalfa als diervoeder	101
(2001/C 350 E/111)	E-1256/01 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Standpunt Europese Unie inzake promotie van borstvoeding	102
(2001/C 350 E/112)	E-1257/01 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Concurrentievervalsing in Belgische federatie door niet-naleving richtlijn 91/321/EG	103
(2001/C 350 E/113)	E-1259/01 van David Bowe aan de Commissie Betreft: Reclassificatie van trichloorethyleen	104
(2001/C 350 E/114)	P-1260/01 van Francesco Turchi aan de Commissie Betreft: Besluit 2001/208/EG van 14 maart 2001 over beschermende maatregelen tegen mond- en klauwzeer in Frankrijk	105
(2001/C 350 E/115)	E-1264/01 van Jens-Peter Bonde aan de Commissie Betreft: Toevoegingen in ecologisch voedsel	106
(2001/C 350 E/116)	E-1272/01 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Naleving van de Europese regels voor verwerking van afvalwater	107
(2001/C 350 E/117)	E-1273/01 van Jorge Hernández Mollar aan de Commissie Betreft: Europees plan voor opvang van immigranten	108
(2001/C 350 E/118)	E-1288/01 van Struan Stevenson aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren – Eid-el-kebir	109
(2001/C 350 E/119)	E-1289/01 van Struan Stevenson aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren – verbod op het vervoer van levende dieren	110
(2001/C 350 E/120)	E-1291/01 van Struan Stevenson aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren – gebrek aan wetshandhaving	110
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1289/01 en E-1291/01	110
(2001/C 350 E/121)	E-1290/01 van Struan Stevenson aan de Commissie Betreft: Vervoer van levende dieren – export naar derde landen	111
(2001/C 350 E/122)	E-1294/01 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: EU-plan om de monding van de Severn als speciale beschermingszone aan te wijzen	112
(2001/C 350 E/123)	E-1295/01 van Kyösti Virrankoski aan de Commissie Betreft: Vergoeding voor schade door wilde dieren in gebieden waar rendieren worden gehouden	113
(2001/C 350 E/124)	E-1297/01 van Adriana Poli Bortone aan de Commissie Betreft: Controle op GAL Cadispa in de regio Campania	114
(2001/C 350 E/125)	P-1300/01 van Luisa Morgantini aan de Commissie Betreft: Onregelmatigheden in de uitvoering van de handelsovereenkomst EG-Israël	115

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 350 E/126)	E-1305/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Media-eigendom	116
(2001/C 350 E/127)	E-1306/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Wisseltarieven	117
(2001/C 350 E/128)	E-1310/01 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Verdampingsinstallatie in Mugardos	117
(2001/C 350 E/129)	E-1359/01 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Gezondheids- en milieuproblemen (Mugardos-La Coruña/Spanje)	118
(2001/C 350 E/130)	E-1379/01 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Plannen voor de bouw van een verdampingsinstallatie in Mugardos (Gallicië, Spanje) in strijd met het Gemeenschapsrecht	119
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1310/01, E-1359/01 en E-1379/01	120
(2001/C 350 E/131)	E-1314/01 van Theresa Villiers en Roger Helmer aan de Commissie Betreft: Evaluatie van de gevolgen van de invoering van de euro voor het bedrijfsleven	121
(2001/C 350 E/132)	E-1320/01 van Konstantinos Hatzidakis aan de Commissie Betreft: Uitsluiting van particuliere Instituten voor beroepsopleiding van steunprogramma's voor het primaire beroepsopleiding	122
(2001/C 350 E/133)	E-1322/01 van Giorgio Celli aan de Commissie Betreft: Uitbreiding vuilstortplaats in Corialo, gemeente Cerreto Guidi, provincie Florence (FI), Italië	123
(2001/C 350 E/134)	E-1326/01 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Herstructurering Directoraat-generaal Visserij van de Commissie	124
(2001/C 350 E/135)	E-1331/01 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Raad van de hoofdstedelijke gemeente Tameside	125
(2001/C 350 E/136)	E-1336/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Terechtwijziging van Griekenland in verband met Franse diploma's voor psychologie en de erkenning daarvan in Griekenland op grond van richtlijn 89/48/EEG	125
(2001/C 350 E/137)	E-1338/01 van Frédérique Ries en Willy De Clercq aan de Commissie Betreft: Palestijnse schoolboeken	126
(2001/C 350 E/138)	E-1340/01 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Ontvangers van EU-geld	128
(2001/C 350 E/139)	E-1345/01 van Ilda Figueiredo aan de Commissie Betreft: Doorreis over het grondgebied van de lidstaten van werknemers uit derde landen die legaal in Zwitserland verblijven	129
(2001/C 350 E/140)	E-1348/01 van Ioannis Marinos aan de Commissie Betreft: Vertrek van zigeuners uit het bezette deel naar het vrije deel van Cyprus	130
(2001/C 350 E/141)	E-1351/01 van Richard Corbett aan de Commissie Betreft: Seveso-II-richtlijn	131
(2001/C 350 E/142)	E-1355/01 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Elektromagnetische vervuiling	131
(2001/C 350 E/143)	E-1356/01 van Vitaliano Gemelli aan de Commissie Betreft: Discriminatie op grond van taal van Italiaanse burgers	132
(2001/C 350 E/144)	E-1360/01 van Bartho Pronk aan de Commissie Betreft: Subsidies Europees Sociaal Fonds (ESP), programmaperiode 1994-1999	133
(2001/C 350 E/145)	E-1361/01 van Theodorus Bouwman aan de Commissie Betreft: Alemagna-as naar Dobbiaco, waartoe de E66 (Fortezza-San Candido) behoort	135
(2001/C 350 E/146)	E-1364/01 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Gebruik van land om paarden te laten grazen	136
(2001/C 350 E/147)	E-1365/01 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Pakistan	136
(2001/C 350 E/148)	E-1369/01 van Gary Titley aan de Commissie Betreft: Defensieaanschaffen	137

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/149)	E-1370/01 van Caroline Jackson aan de Commissie Betreft: Europese hippische organisaties	139
(2001/C 350 E/150)	E-1373/01 van Carlos Carnero González aan de Commissie Betreft: De sluiting van vestigingen en massale ontslagen bij Marks and Spencer	140
(2001/C 350 E/151)	E-1374/01 van Graham Watson aan de Commissie Betreft: Officiële erkenning van Engelse gebarentaal	141
(2001/C 350 E/152)	E-1378/01 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Regionale visserijorganisaties	141
(2001/C 350 E/153)	E-1388/01 van Charles Tannock aan de Commissie Betreft: Korenwolf	142
(2001/C 350 E/154)	E-1389/01 van Adriana Poli Bortone aan de Commissie Betreft: Crisis in de sector levanttabak in Apulië	143
(2001/C 350 E/155)	E-1391/01 van Christopher Huhne aan de Commissie Betreft: Het meten van rendement van overheidsinvesteringen	143
(2001/C 350 E/156)	P-1401/01 van Hervé Novelli aan de Commissie Betreft: Verplichte braaklegging van 10 % van de landbouwgrond	144
(2001/C 350 E/157)	E-1408/01 van Benedetto Della Vedova aan de Commissie Betreft: Nieuwe regels voor uitgeverijen en hun producten, goedgekeurd door het Italiaanse parlement	145
(2001/C 350 E/158)	P-1411/01 van Cecilia Malmström aan de Commissie Betreft: Statuut voor Europese politieke jeugdorganisaties	146
(2001/C 350 E/159)	E-1414/01 van Theresa Villiers aan de Commissie Betreft: Fiscale overheidssteun	147
(2001/C 350 E/160)	E-1417/01 van Robert Goebbels aan de Commissie Betreft: Gunning van overheidsopdrachten	148
(2001/C 350 E/161)	E-1421/01 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Georganiseerde misdaad en dierenmishandeling	149
(2001/C 350 E/162)	E-1422/01 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Waterstof: de nieuwe energiebron	150
(2001/C 350 E/163)	E-1423/01 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Immigratie en integratie	151
(2001/C 350 E/164)	E-1424/01 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Vrije uitoefening van beroepen in de sport	152
(2001/C 350 E/165)	P-1432/01 van Monica Frassoni aan de Commissie Betreft: Is Arenas: het golfterrein blijft in gebruik ondanks het met redenen omkleed advies	153
(2001/C 350 E/166)	E-1438/01 van Antonios Trakatellis en Giorgos Dimitrakopoulos aan de Commissie Betreft: Migratiestromen naar Griekenland en bewaking van de buitengrenzen	154
(2001/C 350 E/167)	E-1439/01 van Hedwig Keppelhoff-Wiechert, Jean-Louis Boulranges en Jan Mulder aan de Commissie Betreft: Noodtelefoondienst in plattelandsgebieden	155
(2001/C 350 E/168)	E-1440/01 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Winkelprijzen van tijdschriften in de lidstaten	156
(2001/C 350 E/169)	E-1441/01 van Mary Banotti aan de Commissie Betreft: Erkenning van diploma's	157
(2001/C 350 E/170)	E-1452/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Bureaus voor de verhuur van werknemers	158
(2001/C 350 E/171)	E-1453/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Registratie van arbeidsongevallen en beroepsziekten	159
(2001/C 350 E/172)	E-1459/01 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Begrotingslijn A-3022	161

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/173)	E-1460/01 van Christopher Heaton-Harris aan de Commissie Betreft: Begrotingslijn A-3022	162
(2001/C 350 E/174)	E-1462/01 van Piia-Noora Kauppi aan de Commissie Betreft: Rijbewijs C voor diabetespatiënt	162
(2001/C 350 E/175)	E-1464/01 van Robert Goebbels aan de Commissie Betreft: Illegale visvangst in de EEZ van Mauretanië	164
(2001/C 350 E/176)	E-1467/01 van Guido Podestà aan de Commissie Betreft: Onrust bij jongeren – ook in Italië	164
(2001/C 350 E/177)	E-1470/01 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Achterstand in de rechtsbedeling	165
(2001/C 350 E/178)	P-1476/01 van Baroness Sarah Ludford aan de Commissie Betreft: Ne bis in idem-beginsel	166
(2001/C 350 E/179)	E-1480/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Verhoogd bosbrandgevaar in Griekenland	167
(2001/C 350 E/180)	E-1490/01 van Karl von Wogau aan de Commissie Betreft: Gelijktellen van scholen in andere lidstaten ten aanzien van aftrekbaarheid op fiscaal vlak	168
(2001/C 350 E/181)	E-1494/01 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Bedreiging van tuberculose	169
(2001/C 350 E/182)	E-1498/01 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Aanleg nieuwe startbanen luchthaven Barajas (Madrid)	170
(2001/C 350 E/183)	P-1499/01 van Gerhard Hager aan de Commissie Betreft: Programma ter consolidering van het economische concurrentievermogen van de grensregio's	171
(2001/C 350 E/184)	P-1505/01 van Joan Colom i Naval aan de Commissie Betreft: Overeenkomst van Quebec en betrekkingen EU-Mercosur	171
(2001/C 350 E/185)	P-1507/01 van Pere Esteve aan de Commissie Betreft: Verlenging financiering van bepaalde plannen ter verbetering van de kwaliteit en de afzet van dopvruchten en/of Johannesbroodboomvruchten in 1990	172
(2001/C 350 E/186)	P-1508/01 van Torben Lund aan de Commissie Betreft: Kernafval	173
(2001/C 350 E/187)	P-1511/01 van Jeffrey Titford aan de Commissie Betreft: Nieuw invoerregime voor bananen	174
(2001/C 350 E/188)	E-1513/01 van Gabriele Stauner aan de Commissie Betreft: Personeelsformatie Europees Bureau voor fraudebestrijding OLAF	175
(2001/C 350 E/189)	E-1514/01 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Eurovisiesongfestival	176
(2001/C 350 E/190)	E-1516/01 van John Purvis aan de Commissie Betreft: Definitie van kleine en middelgrote ondernemingen	176
(2001/C 350 E/191)	E-1519/01 van Jacqueline Foster aan de Commissie Betreft: Het satellietnavigatieproject Galileo	177
(2001/C 350 E/192)	E-1520/01 van Martin Callanan aan de Commissie Betreft: Scheepsramp met de „BP British Trent” – Verplichting voor derde landen om met het Europees justitieel bestel samen te werken	179
(2001/C 350 E/193)	E-1522/01 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Schadelijke kruidenpreparaten in gebruik bij diëten	179
(2001/C 350 E/194)	E-1525/01 van Bartho Pronk en Ria Oomen-Ruijten aan de Commissie Betreft: Het voornemen van de Nederlandse regering om uitkeringen krachtens de Toeslagenwet niet langer uit te voeren	180
(2001/C 350 E/195)	P-1531/01 van Roger Helmer aan de Commissie Betreft: Zesde Kaderrichtlijn	181
(2001/C 350 E/196)	E-1536/01 van John McCartin aan de Commissie Betreft: Onafhankelijke tv-zenders	182

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/197)	E-1538/01 van Daniel Hannan aan de Commissie Betreft: Invoer van voertuigen (VK)	182
(2001/C 350 E/198)	P-1545/01 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Belgisch verbod op het toelaten van vrachtwagens voor het vervoer van duiven	183
(2001/C 350 E/199)	E-1550/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Radarinstallatie op de berg Ypsari op Thasos	184
(2001/C 350 E/200)	E-1551/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Windmolenpark in een beschermd gebied in het district Lakonia	185
(2001/C 350 E/201)	E-1553/01 van María Rodríguez Ramos aan de Commissie Betreft: Bouw van een thermische centrale in Tordesillas, Spanje	186
(2001/C 350 E/202)	E-1556/01 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Evaluatie van het communautaire PESCA-initiatief	186
(2001/C 350 E/203)	P-1557/01 van Ian Hudghton aan de Commissie Betreft: Genetisch gemodificeerde vis	188
(2001/C 350 E/204)	P-1558/01 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Uitbreiding van het aantal leden van het Europees Parlement	189
(2001/C 350 E/205)	E-1561/01 van Robert Sturdy aan de Commissie Betreft: Verbranding tegenover destructie in het Verenigd Koninkrijk	190
(2001/C 350 E/206)	E-1563/01 van Patricia McKenna aan de Commissie Betreft: Bouw van een sportstad bij het stuwmeer van Cecebre, gemeente Avegondo, Spanje	190
(2001/C 350 E/207)	E-1565/01 van Ewa Hedkvist Petersen aan de Commissie Betreft: Gebrekkige statistieken over ongevallen waarbij alcohol in het spel is	191
(2001/C 350 E/208)	E-1566/01 van Pervenche Berès aan de Commissie Betreft: Belastingdiscriminatie op grond van vestigingsplaats	193
(2001/C 350 E/209)	E-1571/01 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Europees rechtskader voor speelhuizen	193
(2001/C 350 E/210)	E-1572/01 van Luciano Caveri aan de Commissie Betreft: Rekrutering van tijdelijk personeel bij OLAF	194
(2001/C 350 E/211)	P-1577/01 van Georg Jarzembowski aan de Commissie Betreft: Interpretatie van artikel 2, tweede streepje van de verordening betreffende gemeenschappelijke normen voor het in de handel brengen van sardineconserven van 21 juni 1989	195
(2001/C 350 E/212)	E-1582/01 van Helle Thorning-Schmidt aan de Commissie Betreft: Bescherming van werknemers tegen organische oplosmiddelen	196
(2001/C 350 E/213)	E-1587/01 van Rosa Miguélez Ramos aan de Commissie Betreft: Verbod op het gebruik van drijfnetten	197
(2001/C 350 E/214)	E-1588/01 van Adeline Hazan aan de Commissie Betreft: Recht op gezinshereniging	197
(2001/C 350 E/215)	P-1599/01 van Christos Zacharakis aan de Commissie Betreft: Veroordeling van Turkije door het Europees Hof voor de rechten van de mens	198
(2001/C 350 E/216)	E-1604/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Veroordeling van Turkije door het Europees Hof van de rechten van de mens	199
(2001/C 350 E/217)	E-1607/01 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Nieuwe maatregelen tegen drugsgebruik	200
(2001/C 350 E/218)	E-1618/01 van Jorge Hernández Mollar aan de Commissie Betreft: Communautaire voorschriften ter bestrijding van geluidsoverlast	200
(2001/C 350 E/219)	E-1620/01 van Salvador Garriga Polledo aan de Commissie Betreft: Statuut van de Europese stichting	201
(2001/C 350 E/220)	E-1625/01 van Joachim Wuermeling aan de Commissie Betreft: Dienstverleningsinitiatief van de Commissie	202

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/221)	E-1627/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Steunprogramma voor de omschakeling van de tabaksteelt naar andere teelten	203
(2001/C 350 E/222)	E-1630/01 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Witboek Europees bestuur	203
(2001/C 350 E/223)	E-1631/01 van Glenys Kinnock aan de Commissie Betreft: Witboek Europees bestuur	204
(2001/C 350 E/224)	E-1638/01 van Robert Goebbels aan de Commissie Betreft: Besluit van de Ecofin-raad van Versailles	205
(2001/C 350 E/225)	E-1640/01 van Robert Goebbels aan de Commissie Betreft: Vroegtijdige bevoorrading van het publiek met euro's	205
(2001/C 350 E/226)	P-1660/01 van Minerva Malliori aan de Commissie Betreft: Vernietiging van het Amazonewoud	206
(2001/C 350 E/227)	P-1663/01 van Ulla Sandbæk aan de Commissie Betreft: Het Deense systeem voor de roulatie van banen	207
(2001/C 350 E/228)	E-1672/01 van Jacqueline Foster aan de Commissie Betreft: Defibrillators op korte-afstandsvluchten	208
(2001/C 350 E/229)	E-1676/01 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Scheepsbouw	208
(2001/C 350 E/230)	E-1694/01 van Astrid Thors aan de Commissie Betreft: Witboek jongerenbeleid	209
(2001/C 350 E/231)	E-1733/01 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Witboek over jongerenbeleid in de Europese Unie	209
(2001/C 350 E/232)	E-1903/01 van Jaime Valdivielso de Cué aan de Commissie Betreft: Jeugd	210
(2001/C 350 E/233)	E-1904/01 van Fernando Fernández Martín aan de Commissie Betreft: Witboek over jeugdbeleid	210
(2001/C 350 E/234)	E-2050/01 van María Sornosa Martínez aan de Commissie Betreft: Witboek inzake het jeugdbeleid van de EU	210
	Gecombineerd Antwoord op de schriftelijke vragen E-1694/01, E-1733/01, E-1903/01, E-1904/01 en E-2050/01	211
(2001/C 350 E/235)	E-1698/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Opschorting van de toepassing van de nieuwe verordening voor katoen	211
(2001/C 350 E/236)	E-1700/01 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Praktijken van Euronews	212
(2001/C 350 E/237)	E-1701/01 van Stavros Xarchakos aan de Commissie Betreft: Bescherming van de pony's op Skyros	213
(2001/C 350 E/238)	E-1706/01 van Laura González Álvarez aan de Commissie Betreft: Vuilstortplaats voor gevaarlijke residuen van het Spaanse bedrijf Española del Zinc S.A. (Cartagena, Spanje)	214
(2001/C 350 E/239)	P-1722/01 van Jonas Sjöstedt aan de Commissie Betreft: Dwaling bij de toekenning van financiële compensatie in de schapenhouderij	214
(2001/C 350 E/240)	P-1725/01 van Alexander de Roo aan de Commissie Betreft: Structuur van en tijdpad voor een Europese energieheffing via versterkte samenwerking	215
(2001/C 350 E/241)	E-1732/01 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Grote winkelcentra (oneerlijke concurrentie)	216
(2001/C 350 E/242)	P-1741/01 van Anne Jensen aan de Commissie Betreft: Tenuitvoerlegging van richtlijn 97/81/EG inzake deeltijdarbeid	217
(2001/C 350 E/243)	P-1743/01 van Paul Lannoye aan de Commissie Betreft: Aanbeveling van de Raad 1999/519/EEG (elektromagnetische velden)	217
(2001/C 350 E/244)	E-1745/01 van Alexandros Alavanos aan de Commissie Betreft: Rallios-school in Piraeus	218

<u>Nummer</u>	<u>Inhoud (vervolg)</u>	<u>Bladzijde</u>
(2001/C 350 E/245)	E-1752/01 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Stopzetting van het Witboek over het jeugdbeleid van de Europese Unie	219
(2001/C 350 E/246)	E-1759/01 van Brian Simpson aan de Commissie Betreft: Standaard op nieuwe fietsen te monteren verlichting	220
(2001/C 350 E/247)	P-1761/01 van Niall Andrews aan de Commissie Betreft: Ratificatie van het Partnerschapsakkoord van Cotonou	220
(2001/C 350 E/248)	P-1764/01 van Helena Torres Marques aan de Commissie Betreft: Economische waarde vrijwilligerswerk	221
(2001/C 350 E/249)	P-1766/01 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: Toetreding van Cyprus	222
(2001/C 350 E/250)	P-1767/01 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Luchthaven Charleroi: overheidssteun en verenigbaarheid met mededingingsrecht	222
(2001/C 350 E/251)	P-1768/01 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Samenwerking met Latijns-Amerika op het gebied van drugsbestrijding	223
(2001/C 350 E/252)	E-1771/01 van Mogens Camre aan de Commissie Betreft: Overheidssubsidie voor windmolens	224
(2001/C 350 E/253)	E-1782/01 van Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya aan de Commissie Betreft: Verslag over de insulaire regio's	225
(2001/C 350 E/254)	P-1793/01 van Marie-Arlette Carlotti aan de Commissie Betreft: Voedselsituatie in Niger	225
(2001/C 350 E/255)	P-1794/01 van Karin Riis-Jørgensen aan de Commissie Betreft: Onjuiste uitvoering van richtlijn 92/46/EEG in Denemarken	226
(2001/C 350 E/256)	E-1798/01 van Isidoro Sánchez García aan de Commissie Betreft: Onderzoek naar samenwerking van TUI, Neckermann en T-Online (Internet Dutch Telecom)	227
(2001/C 350 E/257)	P-1803/01 van Maj Theorin aan de Commissie Betreft: Koerden in Turkije	228
(2001/C 350 E/258)	P-1804/01 van Wolfgang Ilgenfritz aan de Commissie Betreft: Subsidiëring van de kosten van de overgang op de Euro	229
(2001/C 350 E/259)	P-1805/01 van Francesco Turchi aan de Commissie Betreft: Vertraging bij een proefproject ter bestrijding van de exploitatie van jongeren door pedofielen	229
(2001/C 350 E/260)	E-1806/01 van Wolfgang Ilgenfritz aan de Commissie Betreft: Aanbestedingen binnen Europa	230
(2001/C 350 E/261)	P-1815/01 van Pietro-Paolo Mennea aan de Commissie Betreft: Prijzen van CD's in de Europese Unie	231
(2001/C 350 E/262)	P-1824/01 van Esko Seppänen aan de Commissie Betreft: Besluitvorming en constructieve onthouding bij defensiekwesties	232
(2001/C 350 E/263)	P-1834/01 van Mihail Papayannakis aan de Commissie Betreft: Giftige stoffen in scheepsverf	232
(2001/C 350 E/264)	E-1850/01 van Francisca Sauquillo Pérez del Arco aan de Commissie Betreft: Weigering van financiële steun voor de website „Algerian watch”	233
(2001/C 350 E/265)	P-1886/01 van Rolf Berend aan de Commissie Betreft: Jumelageprogramma's	234
(2001/C 350 E/266)	P-1925/01 van Albert Maat aan de Commissie Betreft: Exportvergunningen graan	235
(2001/C 350 E/267)	E-1976/01 van Juan Naranjo Escobar aan de Commissie Betreft: Verplichte wettelijke-aansprakelijkheidsverzekering voor vrije beroepen	235
(2001/C 350 E/268)	E-2004/01 van Cristiana Muscardini aan de Commissie Betreft: Pesticiden in fruit en groente uit Italië	236
(2001/C 350 E/269)	P-2026/01 van Marianne Eriksson aan de Commissie Betreft: Wanneer geldt Schengen niet meer?	236

<u>Nummer</u>	Inhoud (vervolg)	Bladzijde
(2001/C 350 E/270)	P-2062/01 van Sir Robert Atkins aan de Commissie Betreft: Vertragingen in het luchtverkeer	237
(2001/C 350 E/271)	E-2115/01 van Chris Davies aan de Commissie Betreft: De toekomst van het gemeenschappelijk visserijbeleid	238
(2001/C 350 E/272)	E-2130/01 van Bart Staes aan de Commissie Betreft: Eerbiediging richtlijn 91/321/EEG inzake zuigelingenvoeding	238
(2001/C 350 E/273)	E-2355/01 van Daniel Varela Suanzes-Carpegna aan de Commissie Betreft: Betrekkingen EU-Koninkrijk Marokko	239

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAGEN MET ANTWOORD

(2001/C 350 E/001)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3040/00
van Joachim Wuermeling (PPE-DE) aan de Commissie

(28 september 2000)

Betreft: Discriminatie van PVC-producten in Denemarken

Een nieuwe Deense wetgeving verbiedt en bemoeilijkt de handel in producten uit PVC, o.a. door ze sterker te belasten en ze strafbaar te stellen. Deze wetgevingsmaatregel kan de handel in PVC-producten met Denemarken hinderen of zelfs de verkoop geheel stopzetten. Kan de Commissie meedelen:

1. of zij deze Deense wetgeving verenigbaar acht met de Gemeenschapswetgeving,
2. zo nee, of zij overweegt een overtredingprocedure in te leiden?

Aanvullend antwoord
van de heer Bolkestein namens de Commissie

(11 juni 2001)

Op basis van onderzoek naar de Deense wet nr. 439 van 26 juli 1998 kan de Commissie het geachte parlementslid het volgende mededelen.

De voornaamste kenmerken van deze Deense belasting kunnen als volgt worden samengevat:

- de belasting wordt geheven op verpakkingsfolies voor voedingsmiddelen, gemaakt van polyvinylchloride (PVC), en is gebaseerd op het gewicht van de folie;
- de belasting betreft goederen in de rubrieken 3919, 3920, 3921 en 3926 van de gecombineerde nomenclatuur;
- de belasting is onderdeel van een algemeen stelsel van belasting op consumptie en wordt geheven ongeacht de oorsprong daarvan;
- zachte PVC wordt kennelijk niet geproduceerd in Denemarken; er bestaan echter substituten voor zachte PVC voor verpakkingsdoeleinden, die niet worden belast. Sommige van deze folies worden in Denemarken gemaakt.

Deze verschillende aspecten van de wetgeving zijn onderzocht in het licht van het beginsel van non-discriminatie van artikel 90 (ex-artikel 95) van het EG-Verdrag, waarin staat dat de lidstaten op producten van de overige lidstaten geen hogere belasting mogen heffen dan die welke op gelijksoortige of concurrerende binnenlandse producten worden geheven.

Dit basisbeginsel doet echter geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de lidstaten om een verzoek in te dienen voor de toepassing van een gedifferentieerd belastingtarief, dat wil zeggen de mogelijkheid om speciale belastingvoordelen te verlenen aan bepaalde groepen producten in vergelijking met andere productgroepen, op basis van objectieve criteria — zoals milieuoverwegingen — en ongeacht de oorsprong van de goederen.

De Deense belasting beoogt het gebruik van zachte PVC in Denemarken, ongeacht de oorsprong daarvan, te ontmoedigen.

De Commissie is dan ook geneigd te geloven dat het feit dat in Denemarken geen zachte PVC wordt gemaakt, op zich niet voldoende is om te spreken van schending van artikel 90.

De vraag of de maatregelen gerechtvaardigd worden op basis van milieuoverwegingen moet worden geëvalueerd in het licht van de toekomstige Gemeenschapsstrategie voor PVC. De Commissie wil deze strategie in de loop van de komende maanden goedkeuren. Haar strategie zal worden gebaseerd op de beoordelingen en evaluaties die zijn vervat in het Groenboek PVC en het milieu⁽¹⁾, de resultaten van de omvattende risicoanalyses die zijn verricht in het kader van Verordening (EEG) nr. 793/93 van de Raad van 23 maart 1993 inzake de beoordeling en de beperking van de risico's van bestaande stoffen⁽²⁾, en de talloze reacties die werden ontvangen tijdens het openbaar overleg over PVC, waartoe in het Groenboek de aanzet was gegeven. Het Parlement nam op 3 april 2001 een resolutie aan over het Groenboek.

⁽¹⁾ COM(2000) 469 def.

⁽²⁾ PB L 84 van 5.4.1993.

(2001/C 350 E/002)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3148/00
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 oktober 2000)

Betreft: Gebruik van communautaire fondsen

Het Portugese bedrijf Electro Moagem do Marco SA, dat ongeveer 70 werknemers telt, is reeds ruim 70 jaar actief in de levensmiddelensector in Marco de Canaveses in het binnenland van Portugal, waar industriële bedrijven steeds zeldzamer worden.

Naar verluidt heeft dit bedrijf, dat in 1999 door de IPQ een kwaliteitscertificaat kreeg verstrekt, met het oog op modernisering vele miljoenen escudo's ontvangen uit communautaire fondsen. Het geval wil nu dat de werknemers momenteel hun salarissen niet krijgen uitbetaald en dat de onderneming bedreigd wordt door een faillissement.

Kan de Commissie bevestigen dat het bedrijf Electro Moagem do Marco SA communautaire kredieten heeft ontvangen? Zo ja, hoeveel? Is er sprake van enige controle op de besteding van deze kredieten, met name voor wat betreft de handhaving van de arbeidsplaatsen?

Aanvullend antwoord
van de heer Barnier namens de Commissie

(4 juli 2001)

Het Portugese bedrijf Electro Moagem do Marco SA heeft uit de Structuurfondsen de volgende communautaire steunbedragen ontvangen:

- Twee projecten zijn goedgekeurd in het kader van het PNCIAP/SIBR (Sistema de incentivos regionais) dat deel uitmaakte van het communautaire bestek voor de Portugese doelstelling 1-regio's in de programmeringsperiode 1989-1993. De medefinanciering uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) bedroeg respectievelijk 51 en 98 miljoen PTE (ongeveer 750 000 €).
- In het kader van het communautaire bestek voor de Portugese doelstelling 1-regio's in de programmeringsperiode 1994-1999 zijn via de hierna genoemde maatregelen van het deelprogramma Industrie (PEDIP) van het operationele programma betreffende de economische structuur twee projecten goedgekeurd:
 - maatregel 3.7: project inzake de certificering van het bedrijf. De medefinanciering uit het EFRO bedroeg 5,7 miljoen PTE (ongeveer 28 500 €);
 - maatregel 3.3: het investeringsproject betrof in totaal 1 400 miljoen PTE, waarbij sprake was van 406 miljoen PTE (2 030 000 €) aan EFRO-medefinanciering in de vorm van terug te betalen steun. De annulering van dit project is aan de gang omdat de initiatiefnemer zijn contractuele verplichtingen niet is nagekomen. Het feitelijk betaalde bedrag is 324,8 miljoen PTE (ongeveer 1 620 000 €).

Ten slotte zijn in de programmeringsperiode 1994-1999 ter uitvoering van het communautaire initiatief Omschakeling van de textielsector (RETEX) drie projecten goedgekeurd in het kader van de volgende subprogramma's:

- subprogramma A — toegang tot kapitaal: project inzake de technologische modernisering van het bedrijf. De medefinanciering uit het EFRO bedroeg 25 miljoen PTE (125 000 €);
- subprogramma C — productiviteit en technische bijstand: project inzake studies voor het uitstippelen van een strategie, waarbij de medefinanciering uit het EFRO 3,4 miljoen PTE (17 000 €) bedroeg; project ter bepaling van de sterke en de zwakke punten van het bedrijf: er was een medefinanciering uit het EFRO ten bedrage van 6 500 € gepland, maar deze is niet betaald omdat het project momenteel wordt geannuleerd.

Zoals bij elk project dat wordt medegefinancierd uit de Structuurfondsen, zijn de verschillende steunmaatregelen gecontroleerd overeenkomstig de regelgeving voor die Fondsen. Omdat geen enkel van de genoemde projecten het scheppen van werkgelegenheid betrof, is geen specifieke controle ten aanzien van de instandhouding van de arbeidsplaatsen verricht.

(2001/C 350 E/003)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3570/00
van Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE) aan de Commissie

(17 november 2000)

Betreft: Benamingen „bio”, „biologisch” en „organisch”

Verordening 1804/1999 ⁽¹⁾ (Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen van 24 augustus 1999), die verordening 2092/91 ⁽²⁾ aanvult, voorziet in de bescherming van de benamingen „bio” en „eco” voor levensmiddelen die zijn geproduceerd met toepassing van methoden van de ecologische, biologische of organische landbouw.

Is de Commissie ervan op de hoogte dat het Spaanse Ministerie van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening een koninklijk decreet aan het opstellen is waarin de benamingen „bio”, „biologisch” en „organisch” worden losgekoppeld van de productiemethoden die onder de regeling voor de ecologische, biologische en organische landbouw vallen?

Wat is de mening van de Commissie daaromtrent?

⁽¹⁾ PB L 222 van 24.8.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 198 van 22.7.1991, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(22 januari 2001)

Reeds in 1999 heeft de Commissie vernomen dat het Spaanse ministerie van Landbouw werkte aan een decreet om de benaming „bio” niet langer te reserveren voor in Spanje in de handel gebrachte producten en levensmiddelen van de biologische landbouw. Onlangs is bij de Commissie gemeld dat deze werkzaamheden nog steeds aan de gang zijn, maar dat het betrokken decreet nog steeds niet is goedgekeurd.

Reeds in oktober 1999 heeft de Commissie het ministerie van Landbouw meegedeeld dat een nationale bepaling op grond waarvan het gebruik van het prefix „bio” in de etikettering van een product dat niet in overeenstemming is met de bepalingen van Verordening (EEG) nr. 2092/91 van de Raad van 24 juni 1991 inzake de biologische productiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwproducten en levensmiddelen, strijdig zou zijn met het communautaire recht.

De Commissie zal de situatie opnieuw bezien en zal, indien nodig, niet aarzelen om de procedure van artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag in te leiden.

(2001/C 350 E/004)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3577/00
van Riitta Myller (PSE) aan de Commissie

(17 november 2000)

Betreft: Samenwerking met Rusland op het gebied van energie

Samenwerking op het gebied van energie is een van de centrale elementen in de betrekkingen tussen de Europese Unie en Rusland. De ontginning van Ruslands gas- en oliereserves dient tevens de belangen van de Unie, aangezien deze afhankelijk is van de invoer van energie uit het buitenland. Anderzijds heeft Rusland buitenlandse investeerders nodig voor de aanleg van gas- en olieleidingen. Samenwerking op het gebied van energie was een thema op de pas gehouden topontmoeting tussen de Unie en Rusland, waar werd besloten een werkgroep op hoog niveau op te richten om na te gaan hoe de energiereserves efficiënter kunnen worden ontgonnen dan nu het geval is.

Hoe is de Commissie van plan in de samenwerking met Rusland op het gebied van energie het beleid van de noordelijke dimensie van de Unie te benadrukken en hoe is zij van plan ervoor te zorgen dat in het werk van de opgerichte werkgroep rekening wordt gehouden met de deskundigheid en de belangen van het enige buurland van Rusland dat op dit ogenblik deel uitmaakt van de Unie? Hoe is de Commissie van plan ervoor te zorgen dat de milieunormen in acht worden genomen, bijvoorbeeld met betrekking tot de uit Rusland geïmporteerde elektriciteit en de olietransporten in het aan de Golf van Finland gelegen Koivisto?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(31 januari 2001)

Een strategisch partnerschap op energiegebied tussen Rusland en de Gemeenschap zou een aantal belangrijke wederzijdse economische en politieke belangen kunnen dienen. Terwijl Rusland mondiaal gezien een van de grootste energieproducenten is, is de Gemeenschap een van de grootste energieverbruikende regio's ter wereld. Rusland is dan ook zeer belangrijk door zijn feitelijke positie en mogelijkheden als energieleverancier van Europa. Bovendien beschikt de Gemeenschap over belangrijke middelen voor het beheer van haar energiesector, die op nuttige wijze met Rusland kunnen worden gedeeld. De Gemeenschap heeft geavanceerde technologieën ontwikkeld en doelmatige regelgevings- en institutionele praktijken tot stand gebracht. Een strategisch partnerschap op energiegebied zou tevens tegemoetkomen aan een gemeenschappelijk politiek belang, aangezien er duidelijk behoefte is aan een versterkte dialoog tussen energieproducenten en -verbruikers.

Het doel van de noordelijke dimensie is het strategisch belang en de betekenis op lange termijn van Noord-Europa voor de Gemeenschap te benadrukken, en tegelijkertijd het uitbreidingsproces en de samenwerking met Rusland te ondersteunen. In juni 2000 heeft de Europese Raad van Feira naar aanleiding van een voorstel van de Commissie een actieplan met betrekking tot de noordelijke dimensie goedgekeurd. In het hoofdstuk over energie wordt een reeks doelstellingen genoemd ten aanzien van de energiesectoren van de betrokken landen, inclusief Rusland, met name de bevordering van efficiënt energiegebruik en energiebesparingen, publiek/private partnerschappen, infrastructurele investeringen en ontwikkeling van energienetwerken – allemaal zaken die binnen het bestek moeten vallen van het energiepartnerschap tussen de Gemeenschap en Rusland. De noordelijke dimensie zal dan ook volledig worden geïntegreerd in het energiepartnerschap, en beide initiatieven zullen elkaar ondersteunen.

Het energiepartnerschap valt onder het partnerschap tussen de Gemeenschap en Rusland en onder de samenwerkingsovereenkomst die het kader vormt voor de betrekkingen tussen beide partijen. De lidstaten zullen dus volledig bij het proces worden betrokken via de bestaande procedures, die garanderen dat rekening wordt gehouden met hun deskundigheid en belangen, voor zover die stroken met het algemene belang van de Gemeenschap. Om op technisch niveau de onderdelen van de toekomstige samenwerking te verkennen, zijn vier aspecten centraal gesteld: „energiestrategieën en -evenwichten”, „investeringen”, „infrastructuur en technologie” en „energie-efficiëntie en milieu”.

In het energiepartnerschap met Rusland zal uiteraard ten volle rekening worden gehouden met milieuoverwegingen, ook op het gebied van de infrastructuur voor het energietransport. Tijdens bijeenkomsten met Russische functionarissen heeft de Commissie er reeds op gewezen dat het havenproject van Primorsk zorgvuldig moet worden onderzocht. De Gemeenschap zal steeds aandringen op hoge milieu- en veiligheidsnormen voor elke vorm van energie. In het kader van de partnerschaps- en samenwerkingsovereenkomst is het sub-comité voor energie en milieu belast met de monitoring en behandeling van deze vraagstukken.

(2001/C 350 E/005)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3757/00**van Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) aan de Commissie**

(4 december 2000)

Betreft: Interreg-programma

Kan de provincie Almería, die deel uitmaakt van het Spaanse autonome gewest Andalusië, een beroep doen op de Interreg-programma's?

Zo niet, welke zijn de redenen hiervoor gelet op het feit dat deze provincie is gelegen tegenover de kust van Noord-Afrika?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(12 februari 2001)

Tijdens de programmeringsperiode 2000-2006 komt de Spaanse provincie Almería, die deel uitmaakt van de Comunidad Autónoma de Andalucía, in aanmerking voor steun uit de programma's „Westelijk Middellandse-Zeegebied” en „Zuidwest Europa” van onderdeel B (transnationale samenwerking) en onderdeel C van het communautair initiatief Interreg III.

In het programma „Westelijk Middellandse-Zeegebied” worden acties voor transnationale samenwerking tussen de betrokken Europese gebieden en de landen van Noord-Afrika voorgesteld. De programmavoorstellen betreffende deze samenwerkingszones zijn onlangs door de betrokken lidstaten aan de Commissie voorgelegd. Voor dit programma is 97 miljoen € aan steun uit het Europees Fonds voor regionale ontwikkeling uitgetrokken, en voor het programma „Zuidwest-Europa” 66,135 miljoen €.

Almería komt echter niet in aanmerking voor steun op grond van onderdeel A (grensoverschrijdende samenwerking) van Interreg III. Dit type samenwerking is veeleer bedoeld voor regio's met een gemeenschappelijke grens op het land; slechts in uitzonderlijke gevallen komen regio's met een zee grens voor steun op grond van dit programma in aanmerking.

(2001/C 350 E/006)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-3821/00**van W.G. van Velzen (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 december 2000)

Betreft: Vervolg vraag over tarieven van internationaal roamen voor mobiele telefonie

Op 4 oktober 2000 heeft Commissaris Monti namens de Commissie mijn vraag beantwoord van 13 juli 2000 over de tarieven van internationaal roamen voor mobiele telefonie (E-2648/00).

Het antwoord van de Commissie geeft aanleiding tot een aantal vervolgvragen:

1. Wanneer komt de Commissie met de uitkomst van haar onderzoek met betrekking tot de structuur en hoogte van de roamingkosten in de Europese Unie?
2. Welke methode heeft de Commissie gehanteerd om een vergelijking te kunnen maken tussen de roamingkosten van de verschillende operators?
3. Is de Commissie ook in staat om een benchmarking te maken tussen de door de operators berekende roamingprijzen en vergelijkingen te trekken met de praktijk in de Verenigde Staten?
4. Is de Commissie bereid zo'n onderzoek als omschreven in 3 op korte termijn uit te voeren?
5. Welke mogelijkheden heeft de Commissie om transparantie in roamingprijzen af te dwingen?
6. Welk gedeelte van de prijs van internationale GSM-gesprekken mag volgens de Commissie besteed worden aan roaming?
7. Is de Commissie van mening dat in deze tijd van convergentie de huidige door de operators gehanteerde methode om roamingprijzen voor mobiele telefonie vast te stellen nog juist is?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(12 februari 2001)*

1. In een vergadering op 24 november 2000 legde de Commissie haar verslag voor en besprak zij haar vertrouwelijke bevindingen met de nationale mededingingsautoriteiten en regelgevende instanties. De Commissie publiceerde op 13 december 2000 een niet-vertrouwelijke versie van haar verslag, die algemeen ter inzage is ⁽¹⁾.

2. Aangezien de exploitanten hun roamingtarieven voor de eindverbruiker veelal vaststellen door de betreffende groothandelstarieven te verhogen met een vast percentage (variërend van 10 tot 35 %), zijn de groothandelstarieven van de exploitanten van netwerken voor mobiele telefonie grotendeels bepalend voor de roamingtarieven voor de eindverbruiker. Zonder preferentiële roaming en kortingen lijken de kosten van de aankoop van roamingdiensten op groothandelniveau in een bepaald land nagenoeg gelijk te zijn voor de verschillende exploitanten.

De Commissie heeft een vergelijking gemaakt van de groothandelsprijzen van verschillende exploitanten met de eindverbruikersprijzen voor vergelijkbare internationale gesprekken zonder roaming, die door dezelfde exploitant worden geboden, met een indicatie van de „beste praktijk“-niveaus en met een kostenplaatje, voor zover beschikbaar. Maar aangezien voor de meeste exploitanten van mobiele netwerken thans geen wettelijke ex ante-verplichting bestaat om een gedetailleerde kostprijsadministratie bij te houden, zijn dergelijke gegevens thans zelden beschikbaar. Uit de gegevens die tijdens het onderzoek van de bedrijfstak zijn vergaard, blijkt niet dat er enig significant verband bestaat tussen de verschillen in kostprijs en de verschillende groothandelsprijzen, en ook niet tussen de roamingkosten en de tarieven meer in het algemeen.

3. Aangezien het bedrijfstakonderzoek verricht is in het kader van de mededingingsregels, heeft het niet ten doel referentiepunten vast te stellen. In plaats daarvan wordt, als een van de vele voorlopige indicatoren, gebruik gemaakt van een vergelijkende prijsbeoordeling ten einde prioriteiten vast te stellen voor het onderzoek van de prijsniveaus en de prijsstellingspraktijken van individuele exploitanten of groepen exploitanten. Bovendien blijken zelfs de „beste praktijk“-roamingtarieven niet op de kostprijs te zijn gebaseerd. Het gebruik van referentiepunten zou tot een niet- kostprijsgebonden prijsconvergentie kunnen leiden en zou prijsafspraken in de hand kunnen werken.

In de Verenigde Staten is de facturering van mobiele telefoongesprekken gebaseerd op het beginsel „de opgeroepene betaalt“, terwijl deze in de Gemeenschap gebaseerd is op het principe „de oproeper betaalt“. Daarom verschilt het gebruik en de verbreiding van mobiele telefonie in de Verenigde Staten van die in de Gemeenschap en zijn de roamingprijzen voor gesprekken binnen de VS en tussen de lidstaten niet direct vergelijkbaar. ⁽²⁾

4. Een studie van de prijsniveaus in de Verenigde Staten zal van weinig nut zijn, aangezien de gegevens voor de Gemeenschap en voor de Verenigde Staten niet direct vergelijkbaar zijn. Een dergelijk onderzoek wordt dan ook niet overwogen.

5. Op groothandelniveau zijn de roamingprijzen van de verschillende exploitanten van mobiele telefonie al zeer transparant, hetgeen stilzwijgende overeenkomsten of feitelijke afspraken tussen deze exploitanten in de hand kan werken. Op eindverbruikersniveau is het opleggen of aanmoedigen van prijstransparantie bij de exploitanten op grond van sectorgebonden of algemene voorschriften tot bescherming van de consument in de eerste plaats een zaak van de nationale regelgevende instanties en de consumentenorganisaties. De Commissie kan in individuele mededingingszaken transparantie van de eindverbruikersprijzen verlangen en/of erop aandringen dat de kortingen op de groothandelsprijzen worden doorgegeven aan de consument.

6. Omdat roaminggesprekken die op een bezocht netwerk worden gemaakt of ontvangen, geen deel uitmaken van een internationale mobiele oproep die op het eigen netwerk wordt gemaakt maar daarentegen een ander soort oproep vormt, bevat de prijs van een internationale mobiele oproep geen „component“ die redelijkerwijs kan worden toegerekend aan de roamingdienst. De vergelijking van de groothandelsprijzen van roaminggesprekken met de eindverbruikersprijzen voor vergelijkbare gesprekken zonder roaming op hetzelfde bezochte netwerk levert geen deugdelijke reden op waarom roaminggesprekken op groothandelniveau duurder zouden moeten zijn. Hoewel er in de regel wel wat extra kosten worden gemaakt voor de afhandeling van roaminggesprekken (bijv. de kosten van het afsluiten van roaming- en factureringsovereenkomsten), zijn er ook aanzienlijke kostenbesparingen (bijv. de kosten van marketing, reclame en kredietrisico van klanten). Maar aangezien het onderzoek gebaseerd is op de mededingingsregels, is het niet mogelijk om uitspraken te doen over wat een redelijke kostprijs is of wat in het algemeen een redelijke prijs is voor internationale GSM-gesprekken met roaming.

7. Het is niet aan de Commissie om te zeggen of bepaalde prijsstellingsmethoden passend zijn, tenzij deze tegen de mededingingsregels indruisen. Afgezien van technologische en commerciële ontwikkelingen zal convergentie wellicht ook nieuwe stimulansen bieden voor de concurrentie op roamingmarkten. Wanneer de concurrentiedruk voldoende hoog wordt, lijkt het onwaarschijnlijk dat de methode van exploitanten om de eindverbruikerstarieven vast te stellen door de groothandelstarieven met een vast percentage te verhogen, noch de thans gangbare parallelle prijsstelling op groothandelniveau, stand zullen houden.

(¹) http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/others/sector_inquiries/roaming/.

(²) Zie bij voorbeeld de vergelijkende discussie in Cellular Mobile Pricing Structures and Trends, OECD, Paris, May 2000 (DSTI/ICCP/TISP(99)11/FINAL).

(2001/C 350 E/007)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4017/00

van Elizabeth Lynne (ELDR) aan de Commissie

(21 december 2000)

Betreft: Beugvisserij

De Commissie is ongetwijfeld op de hoogte van het feit dat er bezorgdheid bestaat over de gevolgen van de beugvisserij voor de zeevogels. Naar schatting verdrinken jaarlijks tienduizenden zeevogels omdat zij in beuglijnen verstrikt raken. Naar ik begrepen heb, bestaat er een aantal maatregelen dat op schepen kan worden genomen om de onopzettelijke vangst van vogels te beperken. Heeft de Commissie actie ondernomen om te bepalen of het nodig is deze maatregelen uit te voeren of overweegt zij dit?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 februari 2001)

De Commissie heeft verschillende vragen over dit onderwerp gekregen en is zich bewust van de mogelijke problemen in verband met de onopzettelijke vangst van zeevogels bij de beugvisserij. Niet elke beugvisserij vereist echter maatregelen om het gevaar voor de vogels te verminderen, omdat bij deze visserij niet overal zeevogels worden gevangen.

Nadat de Commissie eerst had meegewerkt aan de technische vergaderingen waarin het Internationaal Actieplan voor de vermindering van de onopzettelijke vangst van zeevogels bij de beugvisserij van de Voedsel- en Landbouworganisatie (FAO-IPOA Seabirds) is uitgewerkt, werkt zij momenteel aan de opstelling van een communautair actieplan op basis van de informatie die door de lidstaten is verstrekt in hun antwoord op een vragenlijst die hen in augustus 2000 was toegezonden.

Wanneer dergelijke problemen worden veroorzaakt door vissers uit de Gemeenschap, is de Commissie bereid te trachten er oplossingen voor te vinden. Voor zover de Commissie bekend is en gelet op de eerste antwoorden op bovenvermelde vragenlijst die zij heeft ontvangen, lijken de onopzettelijke vangsten van zeevogels in de communautaire wateren geen echte bedreiging te vormen. De grootste problemen lijken te worden veroorzaakt door vaartuigen uit derde landen die hetzij in internationale wateren, hetzij in hun eigen wateren vissen. De Gemeenschap heeft geen directe wettelijke bevoegdheid om de activiteiten van niet-communautaire vaartuigen in deze delen van de wereld te controleren.

Het grootste gevaar lopen albatrossen en andere vogelsoorten, voornamelijk in de zuidelijke oceanen.

Om dit probleem op te lossen heeft de Gemeenschap reeds de volgende verzachtende maatregelen in de communautaire wetgeving opgenomen (¹), (²): het gebruik van een vogelverschrikkerlijn waaraan plastic wimpels zijn bevestigd; bevestiging van gewichten aan de lijn, zodat deze sneller zinkt en minder gevaar oplevert; het verbod om visafval overboord te gooien, omdat dit de vogels aantrekt; de verplichting om beuglijnen 's nachts uit te zetten, omdat er minder kans is dat albatrossen en andere zeevogels dan voedsel zoeken; de verplichting om alleen ontdooid aas te gebruiken.

Deze maatregelen, die voor communautaire visserijvaartuigen verplicht zijn, zijn opgesteld door de Raad voor de instandhouding van de levende rijkdommen in de Antarctische wateren (CCAMLR), waarvan de Gemeenschap verdragsluitende partij is.

(¹) Verordening (EG) nr. 66/98 van de Raad van 18 december 1997 houdende bepaalde instandhoudings- en controlemaatregelen voor de visserij in de Antarctische wateren en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 2113/96, PB L 6 van 10.1.1998.

(²) Verordening (EG) nr. 2479/98 van de Raad van 12 november 1998 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 66/98 houdende bepaalde instandhoudings- en controlemaatregelen voor de visserij in de Antarctische wateren, PB L 309 van 19.11.1998.

(2001/C 350 E/008)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-4137/00
van Jeffrey Titford (EDD) aan de Commissie

(16 januari 2001)

Betreft: Beugvisserij op zee

Volgens personen die bekommerd zijn om het lot van zeevogels en de gevaren die de beugvisserij voor hen inhoudt, kunnen de volgende oplossingen de dood van tienduizenden zeevogels per jaar helpen voorkomen:

- aanbrengen van vogelverschrikkende plastic wimpels op de beugen;
- de beugen verzwaren zodat ze vlugger zinken en zeevogels bijgevolg minder gevaar lopen erin vast te geraken;
- de beugen via een buis onder water uitzetten zodat vogels er aan de oppervlakte niet bijkunnen;
- het lozen van afval door schepen, wat zeevogels naar beugen aantrekt, verbieden;
- de beugen 's nachts uitzetten, wanneer grote albatrossen niet naar voedsel zoeken.

Overweegt de Commissie de goedkeuring van al deze maatregelen, enkele ervan of van andere maatregelen om de gevaren van de beugvisserij voor zeevogels te verminderen?

Kan de Commissie praktische stappen ondernemen om de bedreigingen van de illegale visserij voor zeevogels aan te pakken?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(7 februari 2001)

Om het probleem van de bijvangst van zeevogels bij de beugvisserij aan te pakken heeft de Gemeenschap ter beperking van de schade reeds de volgende maatregelen in de communautaire regelgeving (¹), (²) opgenomen: er wordt een vogelverschrikkerlijn met wimpels meegesleept; de lijnen worden met gewichten verzwaard zodat ze sneller zinken en minder gevaarlijk zijn; het is verboden visafval in zee te gooien, zodat de vogels niet worden gelokt; de beuglijnen worden 's nachts uitgezet, omdat de kans dan klein is dat albatrossen en andere zeevogels dan foerageren; er mag uitsluitend ontdooid aas worden gebruikt.

Die maatregelen, die voor visserijondernemingen uit de Gemeenschap verplicht zijn, zijn opgesteld door de Raad voor de instandhouding van de levende rijkdommen in de Antarctische wateren (CCAMLR). Die Raad is bevoegd voor de Antarctische wateren en de Gemeenschap is er overeenkomstsluitende partij.

Het via buizen onder water uitzetten van de lijnen is de enige maatregel die niet wordt overwogen, omdat hetzelfde effect wordt bereikt door de lijnen te verzwaren en uitsluitend ontdooid aas te gebruiken.

Tegen „visserijpiraten” kan, gezien de aard van het probleem, weinig worden ondernomen. Verschillende regionale visserijorganisaties en de Commissie zelf, die overeenkomstsluitende partij is, zijn zich bewust van het probleem en proberen dergelijke illegale praktijken tegen te gaan. Het is de Commissie met name

bekend dat illegale visserij wordt beoefend door piraten die onder goedkope vlag varen, en de Commissie dringt er dan ook bij alle staten op aan de overeenkomst om te bevorderen dat vissersvaartuigen op de volle zee de internationale maatregelen voor instandhouding en beheer van de visbestanden naleven, met spoed te ratificeren. De Gemeenschap heeft deze overeenkomst reeds in 1996 geratificeerd. Bovendien bestaan er communautaire bepalingen op het gebied van de controle, de vissersvloot en het marktbeleid die een doeltreffend optreden mogelijk maken tegen illegale visserij door communautaire vaartuigen of door vaartuigen uit derde landen die in onze wateren mogen vissen. De lidstaten zijn juridisch verantwoordelijk voor de toepassing en handhaving van die bepalingen.

Bovendien neemt de Commissie, in het kader van de FAO-gedragscode voor verantwoorde visserij, actief deel aan de ontwikkeling van een internationaal actieplan om illegale, niet-gemelde en niet-gereguleerde visserij te beteugelen. De Commissie is in dit verband niet alleen bezorgd over onder goedkope vlag varende schepen, maar ook over het bestaan van dubieuze havens, waar niet zo nauw wordt gekeken.

(¹) Verordening (EG) nr. 66/98 van de Raad 18 december 1997 houdende bepaalde instandhoudings- en controlemaatregelen voor de visserij in de Antarctische wateren en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 2113/96, PB L 6 van 10.1.1998.

(²) Verordening (EG) nr. 2479/98 van de Raad van 12 november 1998 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 66/98 houdende bepaalde instandhoudings- en controlemaatregelen voor de visserij in de Antarctische wateren, PB L 309 van 19.11.1998.

(2001/C 350 E/009)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0067/01

van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie

(22 januari 2001)

Betref: Visserijovereenkomst EU/Marokko, gesprekken Commissaris Fischler/Marokkaanse regering

De EU-Commissaris van Landbouw en Visserij, Franz Fischler, heeft op 3 en 4 januari jl. met de Marokkaanse premier en leden van de regering van dit land gesprekken gevoerd over de Visserijovereenkomst EU/Marokko. Net als bij de onderhandelingen die de afgelopen maanden tussen andere verantwoordelijken zijn gevoerd, was het de Commissie er blijkbaar in politiek opzicht alleen maar om te doen een overeenkomst te sluiten. Deze biedt weliswaar in het eerste jaar aanvaardbare voorwaarden — alhoewel beduidend slechter dan die in van de visserijovereenkomst 1995-1999 —, maar zal er uiteindelijk toe leiden dat de vissersvloeden van Galicië, Andalusië, de Kanarische eilanden en Portugal, die voor de kust van Marokko en de Westelijke Sahara visten, binnen enkele jaren geheel zullen verdwijnen. Nu zou de indruk kunnen ontstaan dat de Commissie, misschien wel met medeweten van de betrokken landen, maar tegen de belangen van de reders en zeelieden in, onderhandelt over de manier waarop zij zich uit deze wateren kan terugtrekken zonder gebruik te maken van haar sterke onderhandelingspositie ten opzichte van Marokko. Dit zou betekenen dat zij zich onttrekt aan haar verantwoordelijkheid voor het gemeenschappelijk visserijbeleid.

1. Is dit inderdaad de onderhandelingspositie van de Commissie? Zo nee, welk standpunt neemt zij dan wel in?
2. Is de Commissie niet van mening dat de betrokken reders en zeelieden evenals de leden van het Europees Parlement over het doen en laten van de Commissie zouden moeten worden geïnformeerd?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(1 maart 2001)

Voor zover de Commissie bekend, heeft Marokko slechts twee andere bilaterale visserijovereenkomsten gesloten.

De eerste overeenkomst is met Rusland gesloten en laat Russische schepen toe op pelagische vissoorten, zoals makreel, horstmakreel en sardines te vissen. Deze overeenkomst is op 30 november 1999 afgelopen en is niet hernieuwd.

De tweede overeenkomst is met Japan gesloten, op grond waarvan 15 beugschepen op blauwvintonijn mogen vissen in de drie maanden van het jaar waarin tonijn door de Marokkaanse wateren trekt. Deze overeenkomst loopt af in september 2001.

Bijgevolg doorkruisen deze twee overeenkomsten de vroegere noch de toekomstige belangen van de Gemeenschap en is momenteel alleen de overeenkomst met Japan van kracht.

Bovendien moet erop gewezen worden dat de bovenbedoelde schepen niet vissen op de gevoelige soorten waarvoor zich volgens Marokko instandhoudingsproblemen voordoen.

(2001/C 350 E/010)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0133/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(31 januari 2001)

Betreft: Programma's om de nationale vraag te beïnvloeden

Is de Commissie op de hoogte van programma's die in de lidstaten van de eurozone ten uitvoer worden gelegd om op nationaal niveau de vraag te beïnvloeden teneinde te ontkomen aan de volledige consequenties van een rentevoet en een wisselkoers die alleen voor de eurozone als geheel gelden?

Kan zij die programma's, zo deze bestaan, beschrijven?

Ziet de Commissie eventuele juridische of andere bezwaren tegen:

- a) variabele kapitaalheffingen in de banksector als tegenwicht tegen de grotere risico's die verbonden zijn aan bijvoorbeeld leningen voor onroerend goed;
- b) variabele belastingvoordelen of variabele verplichte bijdragen aan pensioenfondsen, afhankelijk van de conjuncturele situatie van de economie;
- c) heffingen over of belastingvrijstellingen voor rentebetalingen op het grondgebied van een lidstaat, afhankelijk van de prognoses betreffende de conjunctuur?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(17 mei 2001)

In de banksector gelden minimale kapitaalvereisten om de risico's voor het financieel systeem te kunnen opvangen; deze zijn vastgesteld bij richtlijn. De nationale autoriteiten kunnen hogere eisen stellen om het stelsel te beschermen tegen hogere risico's. Als dergelijke hogere eisen worden ingevoerd om de groei van de vraag te beïnvloeden, kan dat echter worden geïnterpreteerd als strijdig met de bepalingen van het EG-Verdrag met betrekking tot het vrij verkeer van kapitaal in de grensoverschrijdende verlening van financiële diensten. Dergelijke barrières moeten worden gemotiveerd volgens de desbetreffende bepalingen van het EG-Verdrag.

Volgens het subsidiariteitsbeginsel staat het de lidstaten vrij de parameters van hun pensioenstelsels te bepalen, ook de mogelijke variatie van de pensioenbijdragen, zolang zij op een niet-discriminerende manier worden toegepast. In het verleden zijn enkele voorbeelden aan te wijzen van regeringen die de arbeidskosten per eenheid product hebben verlaagd door vermindering van de indirecte arbeidskosten, met als gevolg een depreciatie van de reële wisselkoers (het geachte parlementslid gelieve kennis te nemen van een bijlage die rechtstreeks aan hem en het secretariaat van het Parlement wordt gezonden). Dergelijke belastingmaatregelen worden echter over het algemeen om structurele en niet om conjuncturele redenen genomen.

Hoewel de lidstaten vrij hun eigen belastingstructuur kunnen vaststellen zolang daarbij niet wordt gediscrimineerd, zou het zeer moeilijk zijn de belasting op rente te doen variëren met de stand van de conjunctuur. Gezien de tijdsverschillen die zich hierbij voordoen kan wijziging van de belasting op rente om conjuncturele redenen een verstorend effect hebben op de financiële markten.

Bovendien moet een belastingverlichting, bijvoorbeeld op hypotheekaflossingen, als een structurele maatregel worden beschouwd. Verandering ervan om conjuncturele redenen kan een verstorend effect hebben op de beslissingen van de particuliere sector, die gebaseerd zijn op langetermijnfactoren.

(2001/C 350 E/011)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0181/01
van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(1 februari 2001)

Betreft: Plannen voor het herstel van de visbestanden in het Noord-Oosten van de Atlantische Oceaan

Is de Commissie voornemens projecten voor de instandhouding van de visbestanden te ontwikkelen, aangezien tweederde van de visbestanden in het Noord-Oostelijk gedeelte van de Atlantische Oceaan onder de veilige biologische grenzen liggen?

(2001/C 350 E/012)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0204/01
van Catherine Stihler (PSE) aan de Commissie

(2 februari 2001)

Betreft: Herstel visbestanden in het noordoosten van de Atlantische Oceaan

Is de Commissie van plan, in verband met het feit dat 2/3 van de visbestanden in het noordoosten van de Atlantische Oceaan zich onder het biologisch gewenste peil bevinden, met een herstelplan voor deze bestanden te komen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0181/01 en E-0204/01

(8 maart 2001)

De Commissie is zich ervan bewust dat vele visbestanden in het noordoostelijk deel van de Atlantische Oceaan onder de veilige biologische grenzen liggen.

De Commissie gebruikt de term „herstelplan” echter voor bestanden die op korte termijn gevaar lopen in te storten. Momenteel zijn deze bestanden kabeljauw in de Noordzee, de Ierse Zee en ten westen van Schotland en het noordelijke heekbestand. De herstelplannen zijn reeds in uitvoering (Ierse Zee) of staan op het punt ten uitvoer te worden gelegd (voor de andere bestanden).

Voor de bestanden die zich onder veilige biologische grenzen bevinden, maar niet onmiddellijk gevaar lopen in te storten, alsook voor alle andere belangrijke bestanden, heeft de Commissie de basis gelegd voor een op een voorzorgsaanpak gebaseerd beheer. Dat is reeds het geval voor kabeljauw, schelvis, schol, koolvis en haring in de Noordzee, waarvoor met Noorwegen, dat samen met de Gemeenschap deze bestanden beheert, is overeengekomen een dergelijke aanpak toe te passen. Ook is met Noorwegen overeenstemming bereikt over de toepassing van een voorzorgsaanpak voor het Noordoostatlantische makreelbestand. Voor de Oostzee is via de Internationale Oostzeevervisserijcommissie overeenstemming bereikt over de toepassing van een voorzorgsaanpak bij het beheer van kabeljauw, sprout en zalm.

(2001/C 350 E/013)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0232/01
van Caroline Jackson (PPE-DE) aan de Commissie

(7 februari 2001)

Betreft: BTW op garagehuur

In het Verenigd Koninkrijk is het gebruikelijk dat, ingeval een huurder te samen met een woning ook een garage huurt en voor beide huur betaalt aan de gemeente of aan een woonvereniging, de fiscus de garage beschouwt als onderdeel van de woninghuur en dat derhalve BTW-vrijstelling wordt verleend voor de garagehuur.

Wanneer een persoon geen gemeentewoning huurt, maar alleen een garagebox huurt van de gemeente, dan wordt er BTW geheven op de garagehuur, omdat gesteld wordt dat deze huur niet gekoppeld is aan woninghuur.

Deze situatie leidt tot een ongelijke behandeling tussen huurders van garages, omdat de één wel BTW betaalt en de andere niet, hoewel de garages misschien identiek zijn.

Heeft de Commissie – om wille van de rechtvaardigheid en de gelijkheid – enige bevoegdheid om verandering te brengen in deze situatie, ofwel rechtstreeks ofwel via een nieuw voorstel, en te bewerkstelligen dat of alle huurders BTW betalen over de huur voor een garage die het eigendom is van een overheidslichaam, of dat er vrijstelling wordt verleend aan alle huurders?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(22 maart 2001)

Op grond van artikel 13B, onder b, van de Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting – gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾, is verpachting en verhuur van onroerende goederen over het algemeen vrijgesteld van BTW, ongeacht de aard van de entiteit die de levering verricht. Er bestaan evenwel specifieke uitzonderingen op deze vrijstelling, zoals bijvoorbeeld de verhuur van ruimten en locaties voor het parkeren van voertuigen.

Het Hof van Justitie heeft zich meermaals bezig gehouden met de vraag of het bij verschillende gelijktijdig geleverde goederen of verrichte diensten om een of meerdere transacties gaat. Bij de verhuur van een garage tezamen met een woning wordt er van uitgegaan dat de garage een bijkomstigheid van het eigenlijke huurobject is en dus fiscaal op dezelfde wijze wordt behandeld⁽²⁾. Ditzelfde principe zou eveneens gelden voor schuurtjes, tuinhuisjes en kassen.

Vanuit het oogpunt van de BTW is hier dus geen sprake van een ongelijke behandeling, omdat de vergelijking niet tussen de verhuur van twee garages, maar tussen de verhuur van een garage en de verhuur van een woning moet worden getrokken. Alleen de bijzondere aard van laatstgenoemd element rechtvaardigt vrijstelling van BTW. Bij de verhuur van alleen een garage is de moeilijke kwestie van de belastingheffing op de woning waar iemand permanent verblijft niet aan de orde, zodat er ook geen mogelijkheid van vrijstelling bestaat.

⁽¹⁾ PB L 145 van 13.6.1977.

⁽²⁾ Skatteministeriet v Henriksen HJEG C-173/88.

(2001/C 350 E/014)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0279/01
van Agnes Schierhuber (PPE-DE) aan de Commissie

(9 februari 2001)

Betreft: Vaststelling antidumpingrechten voor invoer meststoffen

In de loop van het jaar 2000 zijn antidumpingrechten vastgesteld voor de invoer van meststoffen (zoals kaliumchloride, ammoniumnitraat, ureum, enz.) uit Oost-Europese landen, waaronder een aantal kandidaat-lidstaten.

1. De wijzigingen van de Europese overeenkomsten met de Midden- en Oost-Europese landen, die grotendeels reeds van kracht zijn, zullen tot een verdere liberalisering van de handel in landbouwproducten leiden. Deze overeenkomsten omvatten onder meer een lijst van producten die vrij van douanerechten in de EU kunnen worden ingevoerd.

Houdt de Commissie bij de vaststelling van antidumpingrechten op meststoffen, een belangrijk productie-middel in de landbouw, rekening met de dalende landbouwinkomens in de EU (1999: min 4%)?

2. Strookt de invoering van antidumpingrechten op meststoffen uit de kandidaat-lidstaten volgens de Commissie met de algemene trend tot liberalisering en in het bijzonder de WTO-overeenkomsten? Is de vermindering van de douanetarieven voor landbouwproducten en de invoering van douanetarieven voor niet-landbouwproducten met elkaar verenigbaar?

3. In hoeverre strookt de invoering van douanetarieven op industriële producten uit kandidaat-lidstaten met de zogenoemde pretoetredingsstrategie voor de uitbreiding naar het oosten?

Hoe beoordeelt de Commissie de vermindering van de productie van stikstofhoudende meststoffen in Europa met ongeveer 4,5 miljoen ton (d.w.z. meer dan 20%), die van eind 1999 tot begin 2000 heeft plaatsgevonden?

4. Waarom gaat de Commissie bij de vastlegging van antidumpingrechten, bijvoorbeeld voor ammoniumnitraat uit Polen en de Oekraïne, uit van een winstmarge van 8%, alhoewel in arresten van het Europees Hof van Justitie (bijvoorbeeld rechtszaken T-121/95 en C-46/98) een winstmarge van 5% als toereikend werd aangezien? Welke winstmarges legt de Commissie voor de door soortgelijke maatregelen getroffen sector landbouw ten grondslag?

5. Ten opzichte van de herfst 1999 zijn de prijzen voor stikstofhoudende meststoffen in de EU vrijwel verdubbeld (stand herfst 2000). Wordt deze prijstendens volgens de Commissie door de antidumping-rechten bevorderd?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(17 april 2001)

1. De Europa-overeenkomsten met de geassocieerde landen laten het recht van de betrokken partijen om antidumpingmaatregelen toe te passen volledig onverlet, indien deze gerechtvaardigd worden door bepaalde oneerlijke handelspraktijken. Zo bepaalt artikel 29 van de Europa-Overeenkomst met Polen het volgende: „Indien één der partijen constateert dat in het handelsverkeer met de andere partij dumping in de zin van artikel VI van de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel plaatsvindt, kan zij passende maatregelen nemen tegen deze praktijk overeenkomstig de Overeenkomst inzake de toepassing van artikel VI van de Algemene Overeenkomst inzake Tarieven en Handel en haar nationale wettelijke regeling ter zake, en volgens de voorwaarden en procedures van artikel 33”.

Wat de potentiële gevolgen van de maatregelen voor de landbouwsector in de Gemeenschap betreft, worden heffingen alleen voorgesteld als dit in het belang is van de Gemeenschap als geheel, waarbij rekening wordt gehouden met de belangen van alle bij de zaak betrokken partijen, d.w.z. producenten, importeurs en gebruikers van het desbetreffende product. In de gevallen in kwestie hebben alle betrokken partijen de kans gekregen om uiting te geven aan hun standpunt. Met name de boerenorganisaties zijn systematisch gevraagd een bijdrage aan de onderzoeken te leveren. Bovendien kregen partijen desgevraagd de gelegenheid door de Commissie gehoord te worden. In de gevallen in kwestie werd echter geconcludeerd dat de beperkte omvang van de gevolgen voor de boeren geen dwingend argument vormde tegen de instelling van antidumpingmaatregelen.

2. Benadrukt moet worden dat de verlaging van de douanetarieven op landbouwgoederen op geen enkele wijze in verband staat met de maatregelen ter bestrijding van schadeveroorzakende dumping. De doelstelling van antidumpingmaatregelen is het opheffen van de effecten van schadeveroorzakende dumping, en deze worden vastgesteld ondanks het bestaan van douanetarieven.

3. Zoals reeds werd opgemerkt zijn de antidumpingmaatregelen niet in tegenspraak met de toetredingsstrategie van de Gemeenschap, zoals bevestigd door de Verklaring van de Raad van Essen van 1994. Wat betreft de veronderstelde verlaging van de productie van stikstofhoudende meststoffen in de Gemeenschap,

stelde de Commissie vast dat in enkele van de bestudeerde gevallen in bepaalde jaren een verlaging van de productie was opgetreden. Desondanks werd vastgesteld dat de waargenomen dumping materiële schade aan de industrie van de Gemeenschap had toegebracht. Bij afwezigheid van schadeveroorzakende dumping zouden de prijsdalingen en de afname van de winstgevendheid van de communautaire industrie veel minder markant zijn geweest.

4. De Commissie is het niet eens met de interpretatie van het geachte parlamentslid van de arresten van het Hof. In Zaak T-210/95 stelde het Gerecht van Eerste Aanleg dat de winstmarge die de Raad dient te hanteren bij de berekening van de streefprijs die de betrokken schade opheft, beperkt moet blijven tot de winstmarge die de industrie van de Gemeenschap redelijkerwijs kon verwachten onder normale concurrentieomstandigheden in afwezigheid van gedumpte invoer. De Commissie heeft deze benadering steeds toegepast, en in het geval van ammoniumnitraat uit Litouwen, Polen en Oekraïne leidde dit tot de vaststelling van een marge van 8% voor de industrie van de Gemeenschap. Bij deze berekening hoeft Commissie de winstmarges van andere belanghebbenden zoals boeren niet te beoordelen.

5. In de onderzoeksperiode die werden gekozen voor de gevallen waarnaar het geachte parlamentslid verwijst, waren de prijzen van stikstofhoudende meststoffen abnormaal laag als gevolg van dumping door derde landen, hetgeen leidde tot aanzienlijke verliezen voor de industrie van de Gemeenschap. Meststoffen zijn goederen die de trends op de wereldmarkt voor grondstoffen, zoals gas, volgen. Zij worden dan ook gekenmerkt door aanzienlijke prijsvolatiliteit. Dit verklaart het merendeel van de recente prijsstijgingen. Tegelijkertijd is het doel van de antidumpingheffingen de gevolgen van schadeveroorzakende dumping op de communautaire markt op te heffen. Antidumpingmaatregelen kunnen dan ook hebben bijgedragen aan de recente stijging van de prijzen van stikstofhoudende meststoffen.

(2001/C 350 E/015)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0313/01

van Daniel Hannan (PPE-DE) aan de Commissie

(13 februari 2001)

Betreft: EU-onderzoekcentra

Kan de Commissie, naar aanleiding van haar antwoord op schriftelijke vraag E-3046/00 ⁽¹⁾ van 8 december 2000, meedelen wat de aard is van de financiering die de oprichting van de EU-onderzoekcentra in de Verenigde Staten van Amerika bevordert heeft?

De documentatie die door een van deze centra in Californië wordt aangeboden, en waarop de Europese vlag met twaalf sterren prijkt, bevat een kader waarin was aangegeven dat het centrum met steun van de Europese Commissie was opgericht.

Wat waren de doelstellingen toen deze financiële steun werd verleend?

⁽¹⁾ PB C 151 E van 22.5.2001, blz. 47.

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(11 mei 2001)

Op aanbeveling van het Europees Parlement heeft de Commissie in 1998 een aanbesteding uitgeschreven voor de oprichting van 10 Europese centra in de Verenigde Staten. Deze centra hebben tot taak bij te dragen tot het verwezenlijken van de doelstellingen van de Nieuwe Transatlantische Agenda, in het bijzonder betreffende hoofdstuk IV aangaande het slaan van bruggen over de Atlantische Oceaan. Het initiatief wordt gefinancierd in het kader van de Nieuwe Transatlantische Agenda.

Dit initiatief werd bedacht om:

- de doelstellingen van de Nieuwe Transatlantische Agenda te bevorderen via nauwere „contacten van mens tot mens” tussen burgers van de EU en van de Verenigde Staten;
- in de Verenigde Staten meer voorlichting te geven over de Europese Unie die zich ontwikkelt als bestuursvorm en als een internationale speler, en om kennis van het communautaire beleid te doen toenemen;

- de Amerikaanse burgers meer bewust te maken van het politieke, economische en culturele belang van de transatlantische relatie, in het bijzonder van de toenemende draagwijdte van de betrekkingen tussen de Gemeenschap en de Verenigde Staten.

Meer informatie over de EU-centra in de Verenigde Staten kan gevonden worden op de internetpagina <http://www.eucenters.org/>.

(2001/C 350 E/016)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0342/01
van Reinhold Messner (Verts/ALE) aan de Commissie

(6 februari 2001)

Betreft: Communautaire steun voor toeristische infrastructuur in Valsesia en het Monte Rosa-massief

In antwoord op onze vraag P-3610/00 ⁽¹⁾ deelde de Commissie mede dat zij niet op de hoogte was van de beschreven situatie en dat zij de nodige maatregelen zou treffen om gedetailleerde informatie over deze zaak te verzamelen en naleving van de communautaire wetgeving te verzekeren.

De communautaire bijdrage van 4,943 miljard lire voor de kabelbaanverbinding tussen de dalen van Valsesia en Gressoney is al voor 60% verstrekt, terwijl het resterende deel uitgekeerd zal worden nadat de installaties zijn opgeleverd.

In werkelijkheid is deze bijdrage ook gebruikt voor de aanleg van een weg tot 2500 meter hoogte, zonder dat hiervoor toestemming is gegeven. Hiertegen is door het „Comité ter verdediging van de Monte Rosa” formeel verzet aangetekend bij de bevoegde instanties (zonder dat echter enig antwoord is ontvangen).

Is de Commissie niet van mening dat de betaling van het resterende deel van de communautaire bijdrage geschorst moet worden zolang nog een onderzoek loopt naar de vraag of de preventieve bescherming van het door het project betroffen gebied van communautair belang wel is verzekerd?

⁽¹⁾ PB C 163 E van 6.6.2001, blz. 179.

Aanvullend antwoord
van de heer Barnier namens de Commissie

(28 juni 2001)

Volgens de van de autoriteiten van de regio Piemonte ontvangen gegevens lopen momenteel voor het betrokken project geen gerechtelijke procedures.

Voor de aanleg van de door het geachte parlementslid vermelde weg is vergunning verleend door de „Direzione Economia Montana e Foreste, Settore Gestione Proprietà Forestali Regionali e Vivaistiche” ⁽¹⁾ en de „Direzione Pianificazione e Gestione Urbanistica, Settore Gestione Beni Ambientali” ⁽²⁾ van bovengenoemde regio.

De Commissie wijst erop dat in deze vergunningen bepaald is dat op het weggedeelte, dat tijdelijk is en nodig voor de uitvoering van de werkzaamheden, na afloop van deze werkzaamheden een grasveld zal worden aangelegd en dat het eerste gedeelte opnieuw zal worden beplant met beuken.

Met betrekking tot het door het geachte parlementslid in zijn eerdere schriftelijke vraag P-3610/00 ⁽³⁾ genoemde kabelbaanproject in het in het kader van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna ⁽⁴⁾ voorgestelde gebied van communautair belang (vGCB) heeft de Commissie uit eigen beweging stappen gedaan en de Italiaanse autoriteiten om informatie verzocht. Tot dusver heeft ze echter nog geen antwoord ontvangen.

Artikel 6 van bovengenoemde richtlijn bevat eisen inzake bescherming voor speciale beschermingszones (SBZ). Overeenkomstig artikel 4, lid 5, van diezelfde richtlijn worden deze eisen ook toegepast bij de aanwijzing van gebieden van communautair belang (GCB), op basis van de lijst van vGCB, overeenkomstig

de procedure van artikel 4, lid 2. Momenteel zijn nog geen SBZ aangewezen en is de lijst van de GCB nog niet vastgesteld. Wat de GCB betreft, met name wanneer zich daarin prioritaire habitats en soorten bevinden, rust op de lidstaten echter de verplichting om op zodanige wijze te handelen dat de doelstellingen van de richtlijn niet in gevaar komen. Zelfs bij ontstentenis van een communautaire lijst van beschermde habitats en soorten wordt de lidstaten aanbevolen om ten minste af te zien van activiteiten die schade kunnen toebrengen aan een voorgesteld gebied.

Mocht de Commissie worden gemeld dat in dit specifieke geval in strijd met de communautaire wetgeving wordt gehandeld, dan zal zij, als hoedster van het EG-Verdrag, niet aarzelen om alle nodige maatregelen te nemen en in voorkomend geval inbreukprocedures overeenkomstig artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag in te leiden.

(¹) hun besluit nr. 370 van 11 april 2000.

(²) hun besluit nr. 37 van 31 maart 2000.

(³) PB C 163 E van 6.6.2001.

(⁴) PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 350 E/017)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0456/01

van Cristiana Muscardini (UEN) en Gianfranco Fini (UEN) aan de Commissie

(19 februari 2001)

Betreft: Levensmiddelenveiligheid, vertragingen en medeplichtigheid

Naar aanleiding van het uitbreken van de zgn. gekkekoeienziekte en de terechte onrust daarover onder de bevolking zijn de controles op levensmiddelen, zij het met vertraging, thans aangescherpt.

De Italiaanse pers bericht dat bij onderzoeken van de anti-fraudeteams (NAS – Nuclei antisofisticazione) is gebleken dat er met eenderde van de gecontroleerde producten iets niet in de haak was. Kenmerkend voor de noodsituatie op levensmiddelengebied die Europa al enkele jaren teistert, zijn de in Groot-Brittannië ontdekte BSE-epidemie, de in België en Nederland gefokte dioxinekippen en de met antibiotica gevoede varkens: in al deze gevallen werden de communautaire voorschriften volledig met voeten getreden.

Thans doen zich weer BSE-schandalen voor in Frankrijk, Duitsland en Italië; Groot-Brittannië en andere lidstaten produceren, verkopen en exporteren weer rustig het verboden diervoermeel; de Commissie doet er veel te lang over om vast te stellen welke delen van slachtvee uit de markt moeten worden genomen en welke sancties moeten worden opgelegd aan lidstaten die wegens gebrek aan controle of uit medeplichtigheid hebben toegelaten dat er levensmiddelen werden geproduceerd en verkocht die schadelijk zijn voor de gezondheid en ongeneeslijke ziekten veroorzaken.

Kan de Commissie:

1. uitleggen welke de oorzaken zijn van de vertraging bij de oprichting van het Bureau voor levensmiddelenveiligheid, dat de Commissie aan het begin van haar mandaat had voorgesteld en waarmee het Parlement zijn instemming had betuigd;
2. in afwachting van het operationeel worden van dit Bureau, een nieuwe task force in het leven roepen om het probleem op de voet te volgen; de fraude aan de kaak stellen en een via de massamedia te verspreiden vademecum opstellen voor alle consumenten in de Unie, zodat zij levensmiddelen kunnen kopen die geen gevaar opleveren voor de gezondheid; een inbreukprocedure inleiden tegen de lidstaten die hun verplichtingen niet nakomen, zoals Italië, en die de meest elementaire voorschriften inzake de bescherming van de consument aan hun laars hebben gelapt; de lidstaten voorstellen radicale en stelselmatige controles uit te voeren en binnen een vastgestelde termijn de resultaten in te dienen, zodat op grond daarvan maatregelen kunnen worden genomen en kan worden vermeden dat schadelijke stoffen van welke soort dan ook in de levensmiddelensector op min of meer sluike wijze in de Unie op de markt worden gebracht of naar derde landen worden geëxporteerd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(6 april 2001)*

Bij de Commissie is geen sprake van vertraging betreffende de oprichting van het Bureau voor levensmiddelenveiligheid. Op 12 januari 2000 heeft de Commissie haar Witboek over voedselveiligheid gepresenteerd, met daarin het voorstel voor de oprichting van het Bureau. De Europese Raad heeft in juni vorig jaar een eerste bijdrage geleverd en het Europees Parlement heeft op 25 oktober 2000 zijn advies uitgebracht (verslag-Bowis). Twee weken later, op 8 november 2000, heeft de Commissie haar officiële wetgevingsvoorstel bij de Raad en het Europees Parlement ingediend. Naar aanleiding van de conclusies van de Europese Raad van Nice doet de Commissie haar uiterste best om ervoor te zorgen dat het Bureau voor levensmiddelenveiligheid begin 2002 operationeel kan worden.

Los van de oprichting van het Bureau ziet de Commissie erop toe dat een hoog niveau van consumentenbescherming onderdeel van haar wetgevingsvoorstellen uitmaakt. Het Witboek over voedselveiligheid bevatte een gedetailleerd wetgevingsprogramma. De maatregelen stelen op het advies van de Wetenschappelijke Stuurgroep en de acht sectoriële comités, en ze worden uiteraard geactualiseerd om rekening te houden met nieuw wetenschappelijk bewijsmateriaal. De Commissie legt bijzondere nadruk op de noodzaak van goede tenuitvoerlegging van de maatregelen in alle lidstaten. Wat boviene spongiforme encefalopathie (BSE) betreft, zijn de inspecties van het Voedsel- en Veterinair Bureau (VVB) onlangs opgevoerd en zal extra aandacht worden besteed aan de correcte tenuitvoerlegging van het voederverbod en de onlangs goedgekeurde maatregelen betreffende het verwijderen van gespecificeerd risicomateriaal, en van de maatregelen inzake het testen.

De Commissie hecht groot belang aan de bestrijding van fraude en andere illegale activiteiten ten nadele van de communautaire begroting. Om haar middelen voor het bestrijden van fraude te versterken, heeft de Commissie middels Besluit nr. 1999/352/EG, EGKS, Euratom van 28 april 1999⁽¹⁾ het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) opgericht. Dit Bureau brengt jaarlijks verslag uit over fraudegevallen. Deze verslagen kunnen door iedereen worden bekeken op de onderstaande website: http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/documents/rapport_en.pdf.

Om de veiligheid van de consument te garanderen en met het oog op het vergroten van de kennis en het bewustzijn van het publiek op dit gebied kent de Commissie al drie jaar financiering toe aan de voedselveiligheidscampagne. De doelstellingen van deze campagne zijn het geven van informatie, en in het bijzonder voorlichting, aan de consument met betrekking tot voedselveiligheid.

In gevallen waarin een lidstaat de krachtens de communautaire wetgeving op hem rustende verplichtingen niet nakomt en niet bereid is om onmiddellijk maatregelen te nemen om dit alsnog te doen, kan de Commissie een inbreukprocedure krachtens artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag tegen deze lidstaat inleiden. In een groot aantal gevallen van niet-naleving van de regels inzake de bescherming van de gezondheid van mens en dier heeft de Commissie dat in het verleden reeds gedaan en ze zal hiermee in de toekomst doorgaan.

⁽¹⁾ PB L 136 van 31.5.1999.

(2001/C 350 E/018)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0476/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie***(21 februari 2001)*

Betreft: Binnenvisserij in Ierland: het stelselmatig uitroeien van snoeken als middel om het aantal forellen te vergroten

1. Kan de Commissie bevestigen dat ten behoeve van het behouden en vergroten van het bestand aan forellen in de Western Lakes van Ierland „pike culling” plaatsvindt, d.w.z. dat de aanwezigheid van snoeken (*Esox lucius*) in meren en rivieren wordt bestreden in de verwachting dat dit een grotere aanwezigheid van bruine forellen (*Salmo trutta*) zal opleveren?

2. Kan de Commissie bevestigen dat tot de voorwaarden voor financiële steun aan visserijprojecten door de EU behoorde dat een inventarisatie zou worden gemaakt van de visstand („fish-stock survey”), maar dat de vaststelling van de visstand door middel van het plaatsen van „gillnets” door de WRFB in het voorjaar van 1996 volgens de daarbij betrokken wetenschappers niet genoeg snoeken opleverde om de theorie staande te kunnen houden dat er in Lough Mask te veel snoek zit, waarna men deze snoeken alsnog heeft gevangen in de paaigebieden en deze bij het voor het meer berekende aantal heeft opgeteld?

3. Kan de Commissie tevens bevestigen dat tot de voorwaarden voor financiële steun aan visserijprojecten door de EU behoorde dat een onderzoek zou worden uitgevoerd naar de waterkwaliteit en dat het in januari 1997 gepubliceerde onderzoek van de Corrib Angling Federation („Lough Corrib: A cause for concern”) leidde tot de conclusie dat de riddervis of „arctic char” (*Salvelinus alpinus*) die niet door snoeken wordt gegeten, uit het meer verdwijnt en de kwaliteit van het water duurzaam overleven van zalm en forel vrijwel onmogelijk maakt, zodat er alle reden is voor maatregelen om deze kwaliteit sterk te verbeteren?
4. Is het de Commissie bekend dat na het in de vorige vraag bedoelde onderzoek met betrekking tot Lake Corrib de WRFB in het voorjaar van 1997 gewoon is doorgegaan met het verwijderen van snoeken zonder te voldoen aan de subsidievoorwaarde dat de in netten gevangen vissen in andere meren worden uitgezet en dat daarna klachten ertoe geleid hebben dat het programma in september 1997 is opgeschort?
5. Is het inmiddels de ervaring van de Commissie dat het „cullen” jaarlijks steeds opnieuw plaatsvindt in een korte periode van hooguit drie maanden in de lente, zodat het reeds voorbij is voordat haar voldoende klachten bereiken op grond waarvan een onderzoek kan worden ingesteld?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(8 juni 2001)

1. Op grond van wetenschappelijke gegevens is het nodig gebleken dat met het oog op bescherming en maximalisering van de unieke visgronden van wilde beekforel in de kalksteengebieden in het westen van Ierland, de visbestanden van de exoten snoek, baars en blankvoorn daar actief moesten worden beheerd. Het is ecologisch noodzakelijk dat wordt gezorgd voor een evenwicht tussen concurrerende visbestanden. Deze beheermethode is buitengewoon succesvol geweest voor maximalisering van de aantallen wilde beekforel en dit wordt bevestigd doort 30 jaar wetenschappelijke gegevens.
2. Volgens de inlichtingen van de Western Regional Fisheries Board (WRFB) is in het paaiseizoen van 1996 in het Lough Mask een bestandsopname uitgevoerd. Er is een monster van snoek genomen, zowel uit het meer als op de paaiplaatsen, en aan de hand daarvan zijn wetenschappelijke criteria bepaald voor een goed beheer van de betrokken meren.
3. Volgens informatie van de WRFB is het rapport „Lough Corrib: a cause for concern” geen via een toetsingscommissie gepubliceerd document en is dit rapport ongeveer 16 jaar gepubliceerd nadat voor het laatst beekriddler/arctische zalmforel in Lough Corrib was signaleerd. Er is begonnen met een totaalprogramma voor monitoring van de waterkwaliteit en hieraan wordt nog verder gewerkt. Dit programma wordt uitgevoerd in coördinatie met de milieubeschermingsdienst en de plaatselijke autoriteiten. De kwaliteit van het water van de grote westelijke meren is nog altijd uitstekend voor wilde zalm en wilde beekforel; er zijn problemen binnen het betrokken stroomgebied opgespoord en er wordt actief gewerkt aan herstelmaatregelen.
4. Volgens de WRFB is de wetenschappelijke idee achter het programma voor het visstandbeheer op de grote meren in de kalksteengebieden van Ierland in de loop van 30 jaar ontwikkeld en verfijnd. De grondgedachte is gebaseerd op gedegen kennis die collegiaal is getoetst en de gevangen snoek werd en wordt nog altijd overgebracht naar andere wateren en een aantal grote snoeken zijn weer uitgezet nadat een merk was aangebracht.
5. Volgens de WRFB is het visstandbeheer een seizoengebonden maatregel op de visgronden van wilde beekforel in de Ierse kalksteengebieden en worden voor de bescherming van de inheemse wilde beekforel tegen exoten zoals snoek, baars en blankvoorn, laatstgenoemde soorten selectief beheerd. Dat is een gangbare praktijk in heel West-Europa en Noord-Amerika. Er wordt niets gedaan om deze noodzakelijke beheerswerkzaamheden geheim te houden. De beheerswerkzaamheden worden om praktische en logistieke redenen jaarlijks hoofdzakelijk uitgevoerd van januari tot en met maart.

(2001/C 350 E/019)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0477/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(21 februari 2001)

Betref: Binnenvisserij in Ierland: ondoelmatige inzet van middelen en eenzijdige aandacht voor economische belangen

1. Kan de Commissie bevestigen dat het stelselmatig uitroeien van snoeken in Ierland niet alleen plaatsvindt in het westelijke merengebied, maar ook in het noordoostelijk gelegen Lough Sheelin (County Cavan), waar ze niet alleen bij duizendtallen worden verwerkt tot kattenvoer in het bedrijf C & D Foods te Edgeworthstown maar ook het niet daarvoor benodigde deel wordt weggevangen en sterft of wordt verplaatst naar de meren Key, Gara en Acrick (Roscommon)?
2. Op grond waarvan ging de Commissie er in haar op 25 oktober 1996 gegeven antwoord op schriftelijke vraag E-2439/96 ⁽¹⁾ van het toenmalige parlamentslid Magda Aelvoet vanuit dat forel meer dan snoek beschouwd kan worden als een inheemse vissoort? Is de door voorstanders van uitroeiing gehanteerde theorie dat de snoek in de Middeleeuwen door mensen is uitgezet een reden om het sindsdien ontstane natuurlijk evenwicht te verstoren?
3. Herinnert de Commissie zich dat zij blijkens haar op 25 oktober 1996 gegeven antwoord op schriftelijke vraag E-2439/96 de achteruitgang van „wild brown trout” in het Corrib-meer wil tegengaan en dat zij het weliswaar op grond van onderzoek in het kader van het „Western Lakesproject” bewezen achtte dat snoeken vanaf een bepaalde grootte forellen eten, maar dat over het wegvangen van snoek nog geen besluit was genomen?
4. Hoe beoordeelt de Commissie de stelling van de visserijbiologen Bruno Broughton en Marco Kraal dat het wegvangen van grote snoeken vooral tot gevolg heeft dat er meer ruimte ontstaat voor jonge snoeken, en dat die voor hun voedsel meer jonge forellen nodig hebben, terwijl bovendien grote snoeken kleine snoeken eten, zodat „pike culling” anders dan verwacht leidt tot een afname van de forellenstand?
5. Is de Commissie het met mij eens dat de gang van zaken in de afgelopen jaren heeft aangetoond dat terechte doelstellingen van recreatie en natuurbeheer in feite ondergeschikt worden gemaakt aan omstreden pogingen om een economisch belang veilig te stellen door middel van aanwezigheid van een zo groot mogelijke hoeveelheid forellen voor de menselijke consumptie en voor het toerisme?

⁽¹⁾ PB C 91 van 20.3.1997, blz. 5.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(8 juni 2001)

1. Volgens de inlichtingen die zijn ontvangen van de Shannon Regional Fisheries Board (SRFB) is er geen sprake van stelselmatig uitroeien van snoek in het Lough Sheelin. Ieder jaar wordt een wegvangprogramma uitgevoerd, waarbij levende snoek uit het Lough Sheelin wordt verwijderd en overgebracht naar specifiek water voor de snoekvisserij. Een klein percentage van de snoek raakt gewond en bijgevolg niet geschikt geacht voor het vervoer of sterft bij de operatie; deze vis is in het jaar 2000 fatsoenlijk afgezet via het diervoedingsbedrijf C & D. De operatie is publiek en transparant en is getoond aan veel sectoren van de Ierse pers.
2. De Western Regional Fisheries Board (WRFB) wijst erop dat na de laatste IJstijd de grote westelijke meren in Ierland in een unieke situatie kwamen, doordat ze sneller dan andere geïsoleerd raakten ten opzichte van andere wateroppervlakten en de overige waterlopen in Ierland. Dit heeft ertoe geleid dat in deze meren het aantal inheemse soorten veel kleiner is en dat de zalmachtigen, waaronder arctische zalmforel/beekridder, zalm en beekforel, de overheersende soorten zijn. In de loop van vele jaren zijn door ingrepen van de mens andere soorten vis in deze wateren gebracht, waaronder snoek en meer recent blankvoorn. Deze meren zijn daarom van nature wateren voor inheemse wilde beekforel en moeten tegen die achtergrond worden ontwikkeld en beschermd. Andere soorten die niet inheems zijn in deze viswateren, worden selectief beheerd ten gunste van de inheemse soorten. De Commissie staat volledig achter deze beheersbeslissingen die gericht zijn op behoud van een van de weinige viswateren van betekenis met wilde beekforel in Europa. Het huidige evenwicht in de betrokken wateren is geen natuurlijk evenwicht, maar de huidige situatie; de wilde inheemse soort dient voorrang te krijgen.

3. Volgens de informatie van de WRFB is het een wetenschappelijk feit dat wilde beekforel de prooivis is die in de Loughs Corrib, Mask en Carra de voorkeur heeft van snoek. Dit is gebleken in deze wateren en in andere overeenkomstige stroomgebieden in de Ierse Republiek van een soortgelijk geologisch type. De regionale en de centrale visserijdienst hebben uit de wetenschappelijke gegevens geconcludeerd dat om deze waardevolle beekforelviswateren te beschermen de bestanden van de belangrijkste roofvis (snoek) moeten worden beheerd. Dit heeft ertoe geleid dat snoek van deze meren wordt overgebracht naar andere visgronden in het gebied die speciaal zijn bestemd voor de hengeltvisserij op gewone vissoorten zoals snoek.

4. Volgens inlichtingen van de WRFB begint de snoek in de grote westelijke meren significante hoeveelheden beekforel te eten wanneer hij 50 cm groot is. Kleinere snoeken hebben geen rechtstreekse consequenties voor de beekforelbestanden, aangezien ze geen beekforel eten. Bij het beheer van de snoekbestanden worden de grotere snoeken (de snoeken die bij voorkeur beekforel eten) weggevangen. Het resultaat van deze beheermethoden is dat in het meer snoek met een lager gemiddeld gewicht overblijft waarvan een groter gedeelte geen beekforel eet. Dit brengt mee dat de druk op de beekforelbestanden wordt verminderd en bijgevolg de bestanden van beekforel toenemen. Dit is over de voorbije 45 jaar een succesvolle beheermethode voor de wilde beekforel gebleken.

Het comité dat verantwoordelijk is voor de toekenning van subsidies van de Europese Gemeenschap voor Ierse visserijprojecten (het TAM-programma voor de periode 1995-1999) heeft gevraagd om een onafhankelijke wetenschappelijke evaluatie van de noodzaak om de bestanden van snoek in de Ierse forellenmeren onder controle te houden. De evaluatie-instantie heeft geconcludeerd dat het beleid om de aantallen snoeken onder controle te houden in de Ierse forellenmeren die worden beheerd door de centrale en regionale visserijdiensten een essentieel instrument is voor die diensten.

Wat de opmerkingen van Dr. Bruno Broughton betreft, zij erop gewezen dat deze in strijd lijken met een eerdere publicatie waarin hij verklaarde dat het wegvangen van grote snoek uit Engelse waterreservoirs, die werden beheerd voor de forellenvisserij, gunstig was voor de bestanden van forel. Het citaat luidt: „There is no doubt that the quality of trout fishing has increased since pike removal commenced.” — Het lijkt geen twijfel dat de kwaliteit van de visserij op forel is verbeterd sinds met het wegvangen van snoek is begonnen ⁽¹⁾.

5. Volgens de informatie die van de WRFB is ontvangen, zijn de grote meren zeer belangrijke visgronden voor de wilde beekforel. Als zou worden toegestaan dat deze viswateren vervallen tot viswateren die worden gedomineerd door gewone soorten (andere vis dan zalmachtigen), zou worden toegestaan dat een van de belangrijkste viswateren van het land in verval raakt. Ierland kan dat niet toestaan. Het zou onjuist zijn de exoten snoek en blankvoorn te bevoordelen ten koste van de inheemse wilde beekforel. Ierland en de Commissie moeten ernaar streven dat deze meren worden beschermd als visgronden van wilde beekforel en buitensporige externe invloed moet onder controle worden gehouden. Behalve dat de inheemse soort er moet worden beschermd, zijn deze meren voor het vissen op wilde beekforel van enorme internationale betekenis uit het oogpunt van sportvisserij en hengeltourisme, en bovendien zijn deze meren van een zeer bijzonder en zeldzaam ecotype, in het bijzonder in Europa.

⁽¹⁾ Dit citaat komt uit het volgende via een toetsingscommissie gepubliceerde artikel: A comparison of three methods of pike (*Esox lucius* L.) removal from a lowland trout fishery. Authors: Broughton, N.M. & Fisher K.A.M. in Fish. Mgmt. (1981) Vol. 12 No. 3. Pp 101-106.

(2001/C 350 E/020)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0528/01

van José García-Margallo y Marfil (PPE-DE) aan de Commissie

(22 februari 2001)

Betref: Economische vooruitzichten

Op 19 januari 2001 verklaarde het Commissielid Solbes dat „de olieprijsen lager zijn dan verwacht en de koers van de euro hoger is dan volgens de werkhypothese die als basis dienden voor de opstelling van de macro-economische ramingen in november door de Commissie”.

Hebben deze veranderingen gevolgen voor de macro-economische variabelen in de Unie en zo ja, in welke mate?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(20 juni 2001)

De prognoses van de Commissie van 22 november 2000 waren onder meer gebaseerd op een gemiddelde aardolieprijs in 2001 van 30 \$ per vat Brent en een wisselkoers van 1 € = 0,90 \$. Op 13 maart lag de aardolieprijs ongeveer 12 % lager en de koers 3 % hoger.

Deze veranderingen van de aardolieprijs en de wisselkoers zijn niet bijzonder significant en liggen binnen de normale volatiliteitsmarge van deze variabelen. Als deze situatie aanhoudt, zullen de gevolgen voor de economische resultaten van de Gemeenschap dit jaar beperkt blijven.

Met name:

- de inflatie zal lager zijn dan bij ongewijzigde wisselkoersen en aardolieprijzen. Als alleen rekening wordt gehouden met de directe gevolgen voor de brandstoffenprijzen (en dus geen rekening wordt gehouden met mogelijke secundaire effecten op ander consumptieprijzen), mag voor 2001 een daling van het geharmoniseerde indexcijfer van de consumptieprijzen met ongeveer 0,1 tot 0,2 procentpunt worden verwacht. De betere eurokoers zal dit effect op de officiële inflatie nog iets versterken;
- wat de groei van het bruto binnenlands product betreft heeft een lagere aardolieprijs een stimulerende invloed op de reële gezinsinkomens en de winstpositie van het bedrijfsleven, en dus op de consumptie en de investeringen. Een hogere wisselkoers weegt echter op het prijsconcurrentievermogen van de exporteurs en leidt dus tot een daling van de uitvoer en de groei. Het netto-effect van de gewijzigde aardolieprijs en wisselkoers op de groei van het BBP in 2001 is dus tot op zekere hoogte onzeker.

Wijzigingen van aardolieprijzen en wisselkoersen zijn niet de enige nieuwe elementen in de externe voorwaarden voor de communautaire economie. Zo was vooral de omvang van de economische achteruitgang in de Verenigde Staten sinds het najaar nog niet duidelijk ten tijde van de opstelling van de laatste prognoses van de Commissie.

(2001/C 350 E/021)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0590/01
van Alexandros Baltas (PSE) aan de Commissie

(1 maart 2001)

Betreft: Braziliaanse heffingen op geconserveerde perziken

De Braziliaanse autoriteiten passen op geconserveerde perziken een heffing toe van 55 %. Deze heffing wordt op discriminerende wijze toegepast op geconserveerde perziken die uit Griekenland naar Brazilië worden geëxporteerd.

Deze heffing wordt door de Braziliaanse autoriteiten sinds ongeveer vijf jaar toegepast, maar zou jaarlijks aldus worden verlaagd. In december 2000 zou deze 23 % bedragen, en per 1 januari 2001 worden verlaagd tot 17 %.

We horen nu echter dat de Braziliaanse autoriteiten in oktober 2000 de heffing hebben verhoogd naar 55 %. Daarnaast hebben zij een anti-dumpingonderzoek ingesteld, echter zonder een voorlopige heffing in te stellen. De heffing van 55 % had volgens de Braziliaanse autoriteiten een tijdelijk karakter en zou op 31 december 2000 worden afgeschaft, waarbij dan de oorspronkelijke regeling weer in werking zou treden en de geldende heffing per 1 januari 2001 zou worden verlaagd tot 17 %. Op 2 januari 2001 hebben de Braziliaanse autoriteiten de heffing van 55 % echter tot 30 juni 2001 verlengd, waarbij de hoogte van de heffing in het kader van Mercosur zal worden besproken.

Door dit optreden van Brazilië hebben de producenten en exporteurs van geconserveerde perziken de markt voor de periode van de feestdagen reeds verloren en zij zijn daardoor ernstig getroffen. In het algemeen neemt de druk van derde landen op geconserveerde perziken uit de EU toe, waardoor een belangrijke tak van de Europese industrie met de ondergang wordt bedreigd, hetgeen kan leiden tot een lawine van negatieve gevolgen voor de samenleving (toename van de werkloosheid), de boerenbevolking, en daarmee voor het gemeenschappelijk landbouwbeleid, het milieu enz.

Met het oog op het voorgaande wil ik graag antwoord op de volgende vragen:

- Welke stappen heeft de Commissie ondernomen ter bescherming van deze sector, en met welke resultaten?
- Welke volgende stappen gaat zij zetten?
- In hoeverre houden deze Braziliaanse praktijken rekening met en zijn zij van invloed op het beleid dat de Raad volgt in de gedachtewisselingen en onderhandelingen met Mercosur, waarvan Brazilië deel uitmaakt?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(18 mei 2001)

De Commissie is op de hoogte van de verscheidene maatregelen die bij de invoer in Brazilië van perziken in blik mbt. de markttoegang moeilijkheden hebben opgeleverd. De maatregelen die het geachte parlementslid noemt, kunnen in twee soorten worden onderverdeeld: de toepassing van douanerechten en een antidumpingonderzoek.

Wat de toepassing van douanerechten betreft, is de wederinvoering van het recht van 55 % geheel volgens de afspraken van Brazilië aangaande douanetarieven in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO). De wettigheid van de hoogte van het recht kan derhalve niet worden aangevochten. Het gemeenschappelijk buitentarief van Mercosur voor perziken in blik is echter 17 %. Op basis van een recent besluit van Mercosur kan Brazilië van dit buitentarief op perziken (en een aantal andere goederen) afwijken, maar het land dient zijn rechten uiteindelijk in overeenstemming met het gemeenschappelijk Mercosur-buitentarief aan te passen. De Commissie zal bij de Braziliaanse autoriteiten trachten uit te vinden wanneer dit plaats zal vinden.

Over het algemeen kunnen douanerechten het best worden behandeld in de context van de lopende interregionale onderhandelingen tussen de Gemeenschap en Mercosur. De Commissie dat bij deze onderhandelingen de beginselen van status quo (standstill) en tariefafbraak (roll-back) met betrekking tot douanerechten worden gehanteerd, alsook, uiteindelijk, de opheffing van douanerechten voor vrijwel de gehele handel tussen de Gemeenschap en Mercosur.

Het door Brazilië op 25 oktober 2000 ingeleide antidumpingonderzoek dient uit hoofde van de Braziliaanse wetgeving binnen twaalf maanden na de inleiding ervan te zijn beëindigd. Deze termijn mag in uitzonderlijke omstandigheden met nog zes maanden worden verlengd, en duurt daarmee ten hoogste achttien maanden. De Commissie ziet nauwlettend op deze procedure toe teneinde snel te kunnen reageren in het geval de Braziliaanse autoriteiten afwijken van hetgeen in het bestek van de WTO is bepaald.

(2001/C 350 E/022)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0597/01

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(1 maart 2001)

Betreft: De visserijsector van de EU en de mondiale economie

De visserij is een van de sectoren van de communautaire economie die het meest openstaat voor de mondialisering. Men moet niet vergeten dat de communautaire visserijsector als gevolg van de algemene uitbreiding in de jaren '70 van de exclusieve visserijzones op de continentale plateaus tot 200 mijl actief op zoek moest naar visbestanden in de wateren van derde landen, aangezien de communautaire productie alleen nog geen 50 % bedroeg van de totale consumptie van visserijproducten. Zowel in de Europese als de mondiale economie speelt de visserij niet alleen een zuiver economische rol, maar zij heeft ook een multifunctioneel karakter dat in stand moet worden gehouden met het oog op de gevolgen ervan voor het bestaan, het demografisch model, de werkgelegenheid en het voortbestaan van industrieën die bijdragen tot het waarborgen van de voedselveiligheid.

Kan de Commissie concrete en actuele gegevens verschaffen:

- over het huidige aandeel van de visserijsector van de EU in beperkte zin (visvangst) in het communautaire BBP?
- over het huidige aandeel van de visserijsector van de EU in ruime zin (visvangst, verwerkende industrie, afzet, aanverwante industrie en gespecialiseerde scheepsbouw) in het communautaire BBP?

- over het huidige aandeel van de visserijsector van de EU in beperkte zin (visvangst) in de mondiale economie in vergelijking met de visserijsector van andere werelddogendheden zoals de VS en Japan?
- over het huidige aandeel van de visserijsector van de EU in ruime zin (visvangst, verwerkende industrie, afzet, aanverwante industrie en gespecialiseerde scheepsbouw) in de mondiale economie in vergelijking met de visserijsector van andere werelddogendheden zoals de VS en Japan?
- per lidstaat concrete en actuele gegevens over de bijdrage aan de werkgelegenheid in de EU van de communautaire visserijsector in beperkte zin (visvangst)?
- per lidstaat concrete en actuele gegevens over de bijdrage aan de werkgelegenheid in de EU van de communautaire visserijsector in ruime zin (visvangst, verwerkende industrie, afzet, aanverwante industrie en gespecialiseerde scheepsbouw)?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(8 mei 2001)

In 1998 bedroeg de waarde van de aanvoer in de visserijsector van de Gemeenschap 7,3 miljard €, dit is ongeveer 0,1 % van het bruto binnenlands product (BBP) van de Gemeenschap.

De waarde van de totale productie van de visserijsector van de Gemeenschap (eigenlijke visvangst, aquacultuur, verwerkende industrie en handel) bedroeg dat jaar 20 miljard €, dit is 0,28 % van het BBP van de Gemeenschap.

De eigen aanvoer in de Gemeenschap, in waarde, lag in 1998 tussen die van Japan (9,6 miljard €) en die van de Verenigde Staten (2,9 miljard €). De aquacultuurproductie was in de Gemeenschap goed voor 1,4 miljard €, in Japan voor 4,3 miljard € en in de Verenigde Staten voor 837 miljoen €.

De Commissie beschikt helaas niet over gegevens betreffende de omzet van de verwerkende industrie en de handel in Japan en in de Verenigde Staten.

In de onderstaande tabel zijn de gegevens over de werkgelegenheid in de visserijsector en het aandeel daarvan in de totale werkgelegenheid weergegeven.

Werkgelegenheid in de visserijsector van de eu in aantal en als percentage van de totale werkgelegenheid

Lidstaat	Zeevisserij	% ⁽¹⁾	Aquacultuur	Verwerking en handel	% ⁽²⁾
België	745	0,02	137	1 260	0,05
Denemarken	6 361	0,23	700	7 650	0,54
Duitsland	3 261	0,01	2 865	11 280	0,05
Griekenland	43 952	1,13	3 164	2 409	1,27
Spanje	68 297	0,45	14 800	15 449	0,65
Frankrijk	21 664	0,09	15 268	16 725	0,23
Ierland	6 424	0,41	2 198	2 746	0,72
Italië	43 289	0,19	10 807	6 447	0,27
Nederland	3 102	0,04	404	6 051	0,12
Oostenrijk			850	100	0,04
Portugal	29 146	0,60	5 340	6 294	0,85
Finland	3 250	0,15	651	560	0,20
Zweden	2 353	0,06	794	1 933	0,12
Ver. Koninkrijk	17 847	0,06	2 467	18 140	0,14

⁽¹⁾ Aandeel (in %) van de werkgelegenheid in de zeevisserij in de totale werkgelegenheid.

⁽²⁾ Aandeel (in %) van de werkgelegenheid in de gehele visserijsector (zeevisserij, aquacultuur, verwerkende industrie, handel) in de totale werkgelegenheid.

(2001/C 350 E/023)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0610/01
van Richard Howitt (PSE) aan de Commissie

(1 maart 2001)

Betreft: De rol van de plaatselijke en regionale instanties in de EU bij de bevordering van het zelfbestuur in ontwikkelingslanden

Hoe ziet de Commissie de rol van de plaatselijke en regionale instanties in de EU en hun representatieve organen bij de bevordering van het plaatselijk zelfbestuur in theorie en praktijk in de ontwikkelingslanden?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(15 mei 2001)

De Gemeenschap is zich meer en meer bewust van het belang van daadwerkelijke steun voor de nieuwe decentralisatieprocessen in de ontwikkelingslanden. Authentieke decentralisatie — in de zin van daadwerkelijke overdracht van macht, verantwoordelijkheden en middelen aan (verkozen) lokale besturen — biedt grote ontwikkelingsmogelijkheden. Lokale besturen kunnen een nuttige rol spelen als schakel tussen de centrale regering en de lokale gemeenschappen. Zij zouden kunnen voorzien in een aangepast kader voor democratische interactie, gezamenlijke planning inzake lokale ontwikkelingsprioriteiten, meer verantwoordingsplicht ten aanzien van en grotere duurzaamheid van de ontwikkelingsacties. Zij hebben een sleutelrol bij het tot stand brengen van een bevorderlijk klimaat voor lokale (economische) ontwikkeling en de daarmee verband houdende bestrijding van armoede. Zij kunnen nieuwe partnerschappen tussen openbare en particuliere actoren op basis van hun respectieve relatieve voordelen helpen bevorderen.

Het decentralisatieproces draagt evenwel een complex en kwetsbaar karakter. De zich ontwikkelende lokale besturen zullen waarschijnlijk worden geconfronteerd met aanzienlijke problemen inzake legitimiteit, politieke en administratieve cultuur, financiering en bekwaamheid. Het is voor een duurzame menselijke ontwikkeling, zowel op het platteland als in steden, en voor het slagen van de decentralisatieprocessen van essentieel belang dat lokale besturen en hun instellingen de kans wordt geboden de nodige capaciteit te ontwikkelen en voldoende middelen te verzamelen om aan de toenemende eisen die hun worden gesteld, tegemoet te komen. De Gemeenschap is — met inachtneming hiervan — bereid de partnerschappen met de lokale en regionale autoriteiten (en de hen vertegenwoordigende organen) binnen de Gemeenschap te verstevigen, omdat zij een nuttige complementaire bijdrage kunnen leveren aan het tot stand komen van haalbare lokale bestuurssystemen in de ontwikkelingslanden.

De potentiële toegevoegde waarde en het relatief nut van de bijdrage van genoemde autoriteiten is van drieërlei aard. In de eerste plaats bevinden de lokale en regionale autoriteiten binnen de Gemeenschap zich in de geschikte positie om, onder andere via innoverende methoden van gemeentelijke internationale samenwerking, lokale besturen en nationale verenigingen te voorzien van de voor hen geschikte vormen van capaciteitsopbouw.

In de tweede plaats zouden de lokale en regionale autoriteiten binnen de Gemeenschap verschillende vormen van steun kunnen verlenen voor lokale (economische) ontwikkelingsprocessen (in tegenstelling tot de traditionele projecten), op basis van nieuwe partnerschappen tussen een groot aantal verschillende lokale openbare en particuliere actoren (lokale besturen, particuliere sector, burgermaatschappij). De lokale besturen hebben een essentiële rol te spelen bij de totstandbrenging van deze lokale ontwikkelingscoalities voor de verwezenlijking van gemeenschappelijke doelstellingen. Dit is evenwel voor lokale besturen en relatief nieuwe opdracht. Hun partners uit het Noorden kunnen hen helpen om, in intensieve samenwerking met andere ontwikkelingsinstanties, een doeltreffende katalysator voor de plaatselijke ontwikkeling te worden.

In de derde plaats zijn de lokale en regionale autoriteiten binnen de Gemeenschap belangrijk voor het bepleiten van een steviger partnerschap tussen de Gemeenschap en de lokale besturen (in zowel Noord als Zuid) evenals voor het helpen tot stand komen van nieuw beleid en nieuwe instrumenten ter ondersteuning van decentralisatieprocessen en lokale besturen.

De Gemeenschap heeft de laatste jaren — met inachtneming van de beginselen van plaatselijke betrokkenheid en subsidiariteit — gestreefd naar een verbetering en intensivering van de samenwerking met de lokale en regionale autoriteiten binnen de Gemeenschap. Zij heeft, met begrotingsmiddelen bestemd voor gedecentraliseerde samenwerking, steun verleend voor innoverende initiatieven. De Gemeenschap heeft een nieuw beleidskader voor gedecentraliseerde samenwerking uitgewerkt (1999), in het kader waarvan prioriteit wordt verleend aan het bevorderen van lokaal bestuur en aan de doeltreffendheid van het lokaal overheidsapparaat. In 1999 had eveneens een eerste gestructureerde

dialogo plaats tussen de Gemeenschap en vertegenwoordigers van lokale besturen in Afrika en de Gemeenschap. Voortbouwend daarop zal de Gemeenschap proberen een mededeling op te stellen over de methoden en middelen voor het tot stand brengen van een steviger partnerschap met de lokale besturen, met inbegrip van een algemeen beleidskader, aangepaste (financiële) instrumenten, en een duidelijke en passende taakverdeling tussen de instanties van lokale besturen in ontwikkelingslanden en de Gemeenschap. In dit verband heeft de Gemeenschap systematisch erop gewezen dat de lokale en regionale autoriteiten binnen de Gemeenschap eveneens hun beleid, functies, maatregelen, strategieën en capaciteiten moeten aanpassen. Deze aanpassing is voor de lokale en regionale autoriteiten binnen de Gemeenschap nodig om te kunnen voorzien in het soort doeltreffende steun dat geen substituut vormt voor de taken en verantwoordelijkheden welke de lokale besturen in de ontwikkelingslanden zelf op zich dienen te nemen.

(2001/C 350 E/024)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0637/01
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(6 maart 2001)

Betreft: EU-geld voor Yassar Arafat

1. Kan de Commissie bevestigen of er contant geld van de EU betaald is aan Yassar Arafat?

Zo ja, kan de Commissie meedelen:

- welke bedragen op deze manier betaald zijn;
- om welke bedragen het gaat;
- op welke data deze betalingen zijn verricht;
- of zij van plan is door te gaan met deze betalingen;
- uit welke begrotingslijn dit geld kwam;
- wat het specifieke doel is van de betreffende begrotingslijn;
- hoe de Commissie ervoor wil zorgen dat het geld inderdaad besteed wordt aan het omschreven doel;
- welke betalingen in contanten in strijd zijn met regels, wetten, verordeningen of principes van goed beheer?

2. Kan de Commissie meer in het bijzonder bevestigen of een besluit is gevallen om aan de heer Arafat tussen de 20 en 30 miljoen€ per maand te betalen zolang de noodtoestand in het Midden-Oosten voortduurt?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(15 mei 2001)

De Commissie heeft noch president Arafat, noch de Palestijnse Bevrijdingsorganisatie (Palestine Liberation Organization PLO) ooit rechtstreeks gefinancierd. Alle communautaire bijstand aan de Palestijnse gebieden wordt aan de Palestijnse Autoriteit uitbetaald, via de ministeries van Financiën en Internationale Samenwerking.

In september 1997 verzocht de Raad voor Algemene Zaken de Commissie om een roulerend fonds voor de Palestijnse Autoriteit in te stellen, om deze laatste te helpen het effect op de begroting op te vangen van alle eventuele bevriezingen van de maandelijkse overdrachten van Palestijnse belastinginkomsten (BTW en andere douanerechten) door de Israëlsche regering. Israël is tot deze transfers verplicht krachtens artikel VI van het Israëlsch-Palestijnse Protocol over economische betrekkingen van 1994 (het Protocol van Parijs). In 1998 werd een Fonds van 25 miljoen€ ingesteld, krachtens begrotingslijn 47-100 (MEDA). De voorwaarden voor en de wijze van functioneren van dit instrument zijn uiteengezet in een financierings-overeenkomst tussen de Commissie en het ministerie van Financiën van de Palestijnse Autoriteit. Bovendien mogen de middelen pas worden vrijgemaakt, wanneer er aan bepaalde voorwaarden voor een behoorlijke gebruikmaking daarvan is voldaan. Dit houdt onder meer het volgende in: consolidering van de uitgaven en inkomsten, controle op de lopende uitgaven en goedkeuring van een uitgebalanceerde begroting. De naleving van deze voorwaarden wordt door het Internationaal Monetair Fonds (IMF) gecontroleerd. De uit het Fonds betrokken gelden moeten worden terugbetaald, wanneer Israël eenmaal zijn geldoverdrachten heeft hervat.

In oktober 2000 bevroor de Israëlische regering de overdrachten van vereffeningssinkomsten aan de Palestijnse Autoriteit. Overeenkomstig de krachtens het bovenvermelde instrument aangegane verbintenissen, heeft de Commissie op 7 november 2000 27,5 miljoen € (25 € + rente) van deze financieringsvoorziening vrijgegeven.

Gezien de achteruitgang van de situatie in de Palestijnse gebieden en het feit dat Israël de overdracht van inkomsten bleef bevrozen, heeft de Commissie op 13 december 2000 besloten een nieuwe, speciale faciliteit in contant geld van 90 miljoen € in te stellen, krachtens begrotingslijn 47-100 (MEDA). Op 23 januari 2001 werd een eerste tranche (30 miljoen €) van het nieuwe instrument — waarvoor dezelfde voorwaarden gelden als voor de eerste voorziening in contant geld — uitbetaald.

Sinds december 2000 is zowel de toestand op het terrein zelf, als de economische en budgettaire situatie waarin de Palestijnse Autoriteit verkeert, steeds slechter geworden als gevolg van de afsluiting van de Palestijnse gebieden door Israël. Sinds het begin van de crisis in oktober 2000 is de Palestijnse economische bedrijvigheid met 50% gedaald, het armoedecijfer van 21% tot 32% stegen en 38% van de bevolking werkloos geworden. Bovendien hebben het afsluitingsbeleid en de financiële crisis het vermogen van de Palestijnse Autoriteit om als instelling te functioneren, ernstig aangetast.

Onder deze omstandigheden heeft de Commissie, om aan de behoeften van de Palestijnse Autoriteit op langere termijn te voldoen, op 13 maart 2001 besloten, het resterende bedrag van maximaal 60 miljoen € van de speciale voorziening in contanten, in directe begrotingshulp om te zetten. Dit besluit strookt volledig met de conclusies van de Raad voor Algemene Zaken op 26 februari 2001, namelijk dat de Unie een belangrijke rol moet spelen bij een onderling overeengekomen, internationaal streven om de instorting van de economie en de instellingen in de Palestijnse gebieden te voorkomen, en om tenvolle gebruik te maken van de middelen die krachtens de speciale contantenfaciliteit voor dit doel zijn uitgetrokken.

Deze begrotingshulp wordt pas uitbetaald, wanneer de Palestijnse Autoriteit — onder streng toezicht van het IMF — een bezuinigingsbudget heeft aangenomen. Een andere voorwaarde is dat de Palestijnen de verbintenis aangaan om o.a. maatregelen te treffen tegen corruptie en om tot meer transparantie en een beter bestuur te komen. De begrotingssteun zal worden uitbetaald in het kader van een met alle internationale donors in onderling overleg bepaald streven, onder auspiciën van het ad hoc Verbindingscomité.

(2001/C 350 E/025)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0654/01
van Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie

(6 maart 2001)

Betreft: Opruiming van gehele kudde indien één geval van BSE op een landbouwbedrijf wordt ontdekt

De Europese Commissie neemt tot nu toe de houding aan dat het aan de lidstaten zelf is te beslissen hoe te handelen indien één geval van BSE op een landbouwbedrijf ontdekt wordt: ofwel vernietiging van de hele kudde, ofwel vernietiging van het z.g. geboortecohort. Inderdaad passen de lidstaten beide alternatieven toe.

1. Kan de Commissie mededelen op welk wetenschappelijk advies van welk comité het deze houding baseert?
2. Waarom is de Commissie niet van mening dat, mocht deze houding van de lidstaten gebaseerd zijn op het voorzorgsprincipe, dit principe in verband met de eenheid van de markt uniform zou moeten gelden in de hele Europese Unie?
3. Is de Commissie zonodig bereid zo snel mogelijk onderzoek te doen verrichten naar de noodzaak van het opruimen van hele kuddes op een bedrijf indien één geval van BSE wordt ontdekt?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(6 juni 2001)

De huidige regels voor de behandeling van verdachte en bevestigde gevallen van boviene spongiforme encefalopathie (BSE) zijn vastgelegd in de Beschikkingen van de Commissie 98/272/EG van 23 april 1998

inzake epizoötiëbewaking ten aanzien van overdraagbare spongiforme encefalopathieën en tot wijziging van Beschikking 94/474/EG⁽¹⁾ en 2000/764 van 29 november 2000 betreffende het testen van runderen op boviene spongiforme encefalopathie en tot wijziging van Beschikking 98/272/EG inzake epizoötiëbewaking ten aanzien van overdraagbare spongiforme encefalopathieën⁽²⁾ (zoals gewijzigd). Deze beschikkingen voorzien, naast de regels voor de bewaking en de controle van overdraagbare spongiforme encefalopathieën (TSE), in de vernietiging van BSE-positieve dieren. Zij leggen geen regels op wat de behandeling van andere dieren in de kudde betreft.

De Commissie heeft in 1998 echter een verordening van de Raad en het Parlement inzake overdraagbare spongiforme encefalopathieën⁽³⁾ voorgesteld, die onder meer voorziet in de maatregelen die na bevestiging van een BSE-geval moeten worden genomen. Ingevolge een amendement van het Parlement in eerste lezing werd het slachten van de gehele kudde toegevoegd aan de twee door de Commissie voorgestelde uitroeiingsmaatregelen, namelijk slachten van geboorte-/opfokcohorten en nakomelingcohorten. Het Parlement heeft onlangs in tweede lezing een advies over dit voorstel uitgebracht en het zal op 1 juli 2001 van kracht worden.

Een advies over het ruimen van vee in verband met BSE is op 15 september 2000 door de Wetenschappelijke Stuurgroep (WS) uitgebracht. In dit advies staat dat het ruimen van de cohort efficiënter is dan het ruimen van de gehele kudde. Het geeft echter ook aan dat, als de tracerings van de cohorten niet betrouwbaar is, het ruimen van de gehele kudde de tweede beste optie is.

De voorzorgsmaatregelen van de lidstaten beogen, door het doden van vee in kuddes waarin BSE-gevallen zijn ontdekt, de eliminatie van anders niet geïdentificeerde BSE-gevallen en het voorkomen van het ontstaan van toekomstige BSE-gevallen. De instellingen zijn thans bezig met de goedkeuring van permanente communautaire wetgeving op grond van artikel 95 (ex-artikel 100A) van het EG-Verdrag, gebaseerd op wetenschappelijk advies en het voorzorgsbeginsel. Deze verordening zal de bestaande communautaire vrijwaringsmaatregelen inzake BSE en de nationale uitroeiingsmaatregelen vervangen.

Het is de bedoeling van de Commissie om met het oog op de tenuitvoerlegging van het na haar oorspronkelijke voorstel uitgebrachte advies van de WS inzake ruimingsstrategieën de noodzaak te onderzoeken van meer gedetailleerde regels voor de toepassing in de praktijk van de in de verordening vastgestelde bepalingen inzake uitroeiing, voordat deze van kracht wordt. Binnenkort wordt in dit verband een voorstel voor advies van het Permanent Veterinair Comité verwacht.

⁽¹⁾ PB L 122 van 24.4.1998.

⁽²⁾ PB L 305 van 6.12.2000.

⁽³⁾ PB C 45 van 19.2.1999.

(2001/C 350 E/026)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0665/01

van Philip Bushill-Matthews (PPE-DE) aan de Commissie

(6 maart 2001)

Betreft: Europese Raad van Lissabon en de bevordering van sociale insluiting

De Europese Raad van Lissabon richtte in 2000 het verzoek tot de Raad en de Commissie „de bevordering van insluiting in het werkgelegenheids-, onderwijs- en opleidings-, volksgezondheids- en huisvestingsbeleid van de lidstaten te integreren”. Welke specifieke stappen zijn in dit verband ondernomen en welke maatregelen zijn op communautair niveau in het kader van de structuurfondsen genomen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(6 juni 2001)

De bevordering van de sociale integratie is een van de onderliggende doelstellingen van de werkgelegenheidsrichtsnoeren⁽¹⁾. Het nieuwe zevende richtsnoer roept ertoe op alle vormen van discriminatie bij de toegang tot de arbeidsmarkt en onderwijs en opleiding te bestrijden; het pleit voor het ontwikkelen van trajecten bestaande uit efficiënte preventieve en actieve beleidsmaatregelen ter bevordering van de

integratie op de arbeidsmarkt van kwetsbare groepen en personen of groepen en personen met een achterstand, met het oog op het voorkomen van marginalisering, het ontstaan van „werkende armen” en het afglijden naar uitsluiting; het roept er eveneens toe op passende maatregelen ten uitvoer te leggen teneinde tegemoet te komen aan de behoeften van mensen met een handicap, etnische minderheden en migrerende werknemers in verband met hun integratie op de arbeidsmarkt, en hiertoe waar passend nationale doelstellingen vast te stellen.

Daarenboven houden een aantal andere werkgelegenheidsrichtsnoeren — met name inzake de preventie van langdurige werkloosheid, levenslang leren, belasting- en socialezekerheidsstelsels en gelijke kansen — in sterke mate verband met de doelstelling sociale uitsluiting te bestrijden.

De Commissie heeft de lidstaten verzocht te zorgen voor consistentie en complementariteit tussen hun nationale verslagen over hun werkgelegenheidsbeleid enerzijds en hun beleid inzake sociale integratie anderzijds.

Verordening (EG) nr. 1784/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 12 juli 1999 betreffende het Europees Sociaal Fonds⁽²⁾ (ESF) definieert de vijf beleidsterreinen waarop het ESF de ontwikkeling van de arbeidsmarkt en van de menselijke hulpbronnen zal steunen. Een van die beleidsterreinen beoogt de „bevordering van gelijke kansen voor allen bij de toegang tot de arbeidsmarkt, met bijzondere aandacht voor degenen die met sociale uitsluiting worden bedreigd”. Dat vormde een goed uitgangspunt om de integratie-agenda die op de Europese Raad van Lissabon is opgesteld, in het kader van de programma's van de Structuurfondsen te bevorderen.

Tussen 2000 en 2006 zal het ESF ongeveer 60 miljard € in mensen investeren als onderdeel van de modernisering en de hervorming van de Europese arbeidsmarkten⁽³⁾. Deze programma's zullen bijzondere aandacht besteden aan de integratie van gemarginaliseerde groepen in de economie en in de samenleving. Onderhandelingen tussen de Commissie en de lidstaten resulteerden in plannen om meer dan 9 miljard € ter beschikking te stellen van het ESF om in de hele EU de sociale integratie te bevorderen. Deze steun zal worden verleend in de vorm van maatregelen ter verbetering van de toegang tot opleidings- en werkgelegenheidsmogelijkheden en van duidelijke verbintenissen om de digitale kloof te dichten.

Het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) kan een bijdrage leveren tot de verbetering van de gezondheidszorg in de regio's die onder Doelstelling 1 vallen, wanneer die investeringen bijdragen tot de structurele aanpassing van deze regio's⁽⁴⁾.

Het streven naar sociale integratie zal gedurende de looptijd van de programma's van de Structuurfondsen opnieuw worden bekeken; in 2003 zal ook het effect van het ESF (met inbegrip van het Gemeenschaps-initiatief EQUAL) op de bevordering van de sociale integratie worden geëvalueerd⁽⁵⁾.

(1) Besluit 2001/63/EG van de Raad van 19 januari 2001 betreffende de richtsnoeren voor het werkgelegenheidsbeleid van de lidstaten voor 2001 — PB L 22 van 24.1.2001.

(2) Ook het EFRO draagt in grote mate bij tot het scheppen van werkgelegenheid — Verordening (EG) nr. 1783/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 12 juni 1999 — PB L 213 van 13.8.1999.

(3) In tal van programma's van de Structuurfondsen zal het ESF samenwerken met andere communautaire fondsen, zoals het EFRO.

(4) Verordening (EG) nr. 1261/1999 van het Europees Parlement en de Raad van 21 juni 1999 — PB L 161 van 26.6.1999.

(5) Mededeling van de Commissie aan de Raad, het Europees Parlement, het Economisch en Sociaal Comité en het Comité van de regio's — Een agenda voor het sociaal beleid — COM(2000) 379 def.

(2001/C 350 E/027)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0683/01
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(8 maart 2001)

Betreft: Verhoging van de middelen voor grensoverschrijdende samenwerking

Kan de Europese Commissie mededelen of zij van plan is de middelen voor het Interreg III-programma voor grensoverschrijdende samenwerking, en met name ten aanzien van grensgebieden met de toekomstige Midden- en Oost-Europese lidstaten, in de volgende programmeringsperiode te verhogen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(14 juni 2001)*

Van de communautaire initiatieven in de programmeringsperiode 2000-2006 is Interreg financieel gezien het belangrijkste initiatief. Volgens de conclusies van de Europese Raad van Berlijn moet veel aandacht worden besteed aan grensoverschrijdende activiteiten, vooral met het oog op de uitbreiding en ten gunste van de lidstaten die lange grenzen met kandidaat-lidstaten hebben.

De Commissie heeft een indicatieve verdeling van de financiële middelen over de lidstaten vastgesteld, waarin ook is aangegeven binnen welke marges flexibiliteit mogelijk is wat de verdeling over de verschillende onderdelen van Interreg betreft. Op basis daarvan bepalen de lidstaten een passende verdeling van de financiële middelen over de onderdelen, grenzen en regio's. Daarbij moeten zij ervoor zorgen dat volgens de betrokken indicatieve plannen ten minste 50 % van hun totale toewijzing voor Interreg III zal worden besteed aan grensoverschrijdende samenwerking in het kader van onderdeel A. Aangezien inmiddels alle programmavoorstellen voor onderdeel A van Interreg III zijn ingediend, kan worden gesteld dat circa 67 % van de Interreg-middelen zal worden bestemd voor grensoverschrijdende samenwerking.

De Commissie onderhandelt momenteel over de Interreg-programma's die de door de lidstaten aangewezen autoriteiten hebben opgesteld. Zodra de Commissie die programma's heeft goedgekeurd, zullen alle middelen worden toegewezen, met uitzondering van een bepaald bedrag dat wordt gereserveerd voor netwerkvorming in het kader van Interreg. Tijdens de lopende programmeringsperiode zullen er geen extra financiële middelen beschikbaar komen, omdat de Commissie zich moet houden aan de financiële vooruitzichten waarover de Europese Raad van Berlijn het eens is geworden.

Op verzoek van de Europese Raad van Nice bereidt de Commissie een mededeling voor over de aan de kandidaat-lidstaten grenzende regio's. In de mededeling zal de sociaal-economische situatie van deze regio's worden geëvalueerd, zal de potentiële impact van de uitbreiding op deze regio's worden geanalyseerd en zullen de bestaande communautaire instrumenten aan een onderzoek worden onderworpen. Bovendien zullen in de mededeling voorstellen worden opgenomen voor acties om de bestaande communautaire instrumenten ter ondersteuning van de grensregio's te optimaliseren en beter te coördineren. Waarschijnlijk zal de mededeling nog vóór de zomervakantie worden aangenomen.

(2001/C 350 E/028)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0695/01
van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie***(8 maart 2001)*

Betreft: Textielindustrie in Bangladesh

Is de Commissie voornemens te reageren op de oproepen van de premier van Bangladesh, Sheikh Hasina, aan de Verenigde Staten om de reeds aan 33 minst ontwikkelde landen geboden rechten- en quotavrije toegang uit te breiden tot textiel en kleding uit Bangladesh? Zal er rechtstreeks contact worden opgenomen met de betreffende EU-handelsautoriteiten in de Verenigde Staten?

(2001/C 350 E/029)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1068/01
van Caroline Lucas (Verts/ALE) aan de Commissie***(26 maart 2001)*

Betreft: Het „Nieuwe Afrika Initiatief” van de VS en de textielindustrie in Bangladesh

Het zal de Commissie bekend zijn dat de Amerikaanse „Trade and Development Act 2000” bij het aanbod van toegang vrij van quota en invoerrechten een beslissend onderscheid maakt tussen de minst ontwikkelde ACS-landen en de minst ontwikkelde landen die niet tot de ACS behoren. Dit enigszins willekeurige onderscheid heeft reeds een zeer nadelige uitwerking gehad op de kleding- en textielsector in Bangladesh, die buitengewoon sterk op de markt in de VS is aangewezen. Dit is bijzonder betreurenswaardig omdat juist vanwege de groei in deze sector duizenden vrouwen de kans kregen een onafhankelijk inkomen te verdienen en grote vorderingen te maken op de weg naar gelijkheid.

Is de Commissie bereid, in het licht van haar eigen initiatief „Alles behalve wapens”, contact op te nemen met haar gesprekspartners op handelsgebied in de VS om te pleiten voor verlenging van de invoerregeling vrij van quota en invoerrechten voor alle minst ontwikkelde landen?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Lamy namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0695/01 en P-1068/01**

(14 mei 2001)

De Commissie begrijpt de bezorgdheid van Bangladesh over zijn marktpositie en marktaandeel na de goedkeuring van de American Trade and Development Act (USTDA 2000) waarvan Bangladesh, samen met de andere Aziatische minstontwikkelde landen, uitgesloten is.

Bangladesh werd de status van minstontwikkelde land verleend hetgeen betekent dat dit land textiel en kleding, vrij van rechten en contingenta's, naar de Gemeenschap kan uitvoeren; dit stelde het land in staat zijn uitvoer van deze producten naar de Europese markt aanzienlijk te vergroten en de 10e grootste leverancier van de Gemeenschap te worden.

De Commissie wil andere ontwikkelde landen aanmoedigen om een soortgelijke behandeling aan minstontwikkelde landen toe te staan en wordt in dit opzicht aangemoedigd door de reactie van landen zoals Chili en Nieuw-Zeeland op het „Alles behalve wapens” – initiatief (ABW-initiatief) van de Gemeenschap dat de rechten- en quotavrije toegang tot de markt van de Gemeenschap uitbreidt tot alle producten van de 49 minstontwikkelde landen.

Het ABW-initiatief wijst op het belang dat door de Gemeenschap wordt gehecht aan de volledige integratie van de ontwikkelingslanden, en vooral van de minstontwikkelde landen, in het multilaterale handelsstelsel. Dit wordt natuurlijk besproken met andere ontwikkelde landen die handelspartners zijn, waaronder de Verenigde Staten.

(2001/C 350 E/030)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0697/01
van Eurig Wyn (Verts/ALE) aan de Commissie**

(8 maart 2001)

Betreft: Premies voor zoogkoeien

Meent de Commissie niet dat het recente „zevenpuntenplan” voor het Verenigd Koninkrijk niet bepaald bevorderlijk is voor de rundvleesproductie in het Verenigd Koninkrijk en in het bijzonder in Wales? Het Verenigd Koninkrijk – met een aandeel van 18 % in het zoogkoeienbestand tegenover slechts 11 % in de totale rundvleesproductie in de EU – zal door het voorstel om het aantal productieve zoogkoeien dat voor de zoogkoeienpremie in aanmerking komt te verminderen onevenredig hard worden getroffen.

Vindt de Commissie het niet oneerlijk dat het Verenigd Koninkrijk deze wijzigingen moet doorvoeren, terwijl er al meer dan dertig maanden een programma loopt in het kader waarvan de laatste vijf jaar dieren uit de markt zijn genomen?

Beseft de Commissie verder dat het verminderen van het aantal zoogkoeien op de markt negatieve gevolgen zal hebben voor de consumenten, omdat er daardoor minder rundvlees op de markt zal komen van de hogere, voor de Europese consument geproduceerde kwaliteit?

Is het daarnaast niet ongerijmd om meer rundvlees te produceren uit melkveestapels waar veel vaker BSE is geconstateerd?

Kan de Commissie tot slot nog eens kijken naar de premiereregeling voor de kalverslacht? Deze regeling kan tegen lagere kosten dan de overige door de Commissie voorgestelde maatregelen, zoals wijziging van de premiereregeling voor zoogkoeien, worden uitgevoerd. Het effect van deze regeling is dat dieren van mindere kwaliteit uit de markt worden genomen en dat het marktevenwicht sneller wordt hersteld.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(2 mei 2001)*

De voorstellen van de Commissie zijn zowel op de korte als op de langere termijn gericht en omvatten ook maatregelen ter bevordering van een productie van hogere kwaliteit.

De voor de zoekgoeienpremie voorgestelde maatregelen zijn vooral toegespitst op beperking van de productie in de toekomst om zo tot het marktevenwicht bij te dragen. Alleen als deze maatregelen in de hele Gemeenschap worden toegepast, zullen zij volledig effect kunnen sorteren.

Omdat de productie van rundvlees grotendeels van het aantal koeien afhangt, kan de toekomstige vleesproductie worden verminderd door beperking van het aantal zoekgoeien. De maatregelen zijn echter zo geformuleerd dat het effect op het inkomen van de landbouwers klein zal zijn. Dankzij de bepaling dat tot de in aanmerking komende dieren een minimumaantal vaarzen moeten behoren, blijft het aantal aan de landbouwer betaalde premies ongewijzigd, terwijl het aantal kalveren van de dieren waarvoor de premie wordt toegekend, afneemt.

Het aantal melkkoeien wordt bepaald door de aan de producent toegewezen totale referentiehoeveelheid melk. Daarom zou een premie voor de verwerking van kalveren een oplossing zijn waarmee de op de markt gebrachte hoeveelheden vlees op korte termijn zouden worden verlaagd. Dit blijkt echter een theoretische mogelijkheid te zijn. De Commissie brengt in herinnering dat heel wat dierenwelzijnsorganisaties scherpe kritiek op een dergelijke premie hebben geuit. De Europese Raad heeft in Berlijn beslist de toekenning van dit type premie slechts te handhaven als een mogelijke uit nationale middelen te financieren maatregel.

(2001/C 350 E/031)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0709/01
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie***(8 maart 2001)*

Betreft: Inwerkingtreding van de nieuwe gemeenschappelijke marktordening voor bananen

De EU-ministers van Landbouw hebben op 19 december ll. de gemeenschappelijke marktordening voor bananen goedgekeurd, en daarbij bepaald dat ze van kracht wordt op 1 april, ofwel 1 juli als er meer tijd nodig zou zijn om de technische details te regelen.

Er blijft nog anderhalve maand voor de datum die eerst aangekondigd is, en de regeling betekent een stap vooruit voor de producenten van de Kanarische eilanden, omdat ze de toegang van bananen van buiten Europa tot de markt van de Gemeenschap beperkt aan de hand van een quotasysteem met contingenten dat geleid wordt volgens de methode, „die het eerst komt, het eerst maalt”. Wanneer zullen naar verwachting van de Europese Commissie alle nodige technische maatregelen getroffen zijn om het nieuw EU-systeem in werking te laten treden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(16 mei 2001)*

Artikel 2, tweede alinea, van Verordening (EG) nr. 216/2001 van de Raad van 29 januari 2001 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 404/93 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen⁽¹⁾ voorziet in de mogelijkheid om de datum waarop de nieuwe invoerregeling van toepassing wordt, te verschuiven naar 1 juli 2001.

De Commissie heeft inderdaad die aanvangsdatum naar 1 juli 2001 verschoven bij Verordening (EG) nr. 395/2001 van de Commissie van 27 februari 2001 tot vaststelling, voor het tweede kwartaal van 2001, van bepaalde indicatieve hoeveelheden en van individuele maxima voor de afgifte van certificaten voor de invoer van bananen in de Gemeenschap, in het kader van de tariefcontingenten en de traditionele hoeveelheid ACS-bananen⁽²⁾.

Inmiddels heeft de Commissie, na intensieve besprekingen met de andere handelspartners, overeenstemming bereikt met de Verenigde Staten en Ecuador over gemeenschappelijke uitgangspunten, wat het mogelijk maakt een regeling te treffen voor het bananenconflict.

De overeengekomen oplossing bestaat hierin dat een overgangsstelsel van tariefcontingenten voor de invoer van bananen zal gelden totdat uiterlijk op 1 januari 2006 een regeling in werking treedt die uitsluitend op tarieven is gebaseerd.

De drie tariefcontingenten, die in totaal 3 410 000 ton bedragen, zullen als volgt worden beheerd:

- voor een hoeveelheid die gelijk is aan 83 %, worden de invoercertificaten toegewezen aan traditionele marktdeelnemers aan de hand van de referentiehoeveelheden die in 1998 voor hen zijn geregistreerd op basis van hun primaire invoer in de periode 1994-1996, dus aan de hand van historische referentiegegevens;
- voor een hoeveelheid die gelijk is aan 17 %, worden de invoercertificaten aan niet-traditionele marktdeelnemers toegewezen volgens de methode van het gelijktijdige onderzoek.

Tevens zal de Commissie vóór eind 2001 aan de Raad voorstellen om met ingang van 1 januari 2002 100 000 ton van het C-contingent naar het B-contingent over te dragen en het C-contingent uitsluitend voor de bananenleverende ACS-landen te bestemmen.

Op 7 mei 2001 heeft de Commissie de verordening met de uitvoeringsbepalingen voor de nieuwe invoerregeling vastgesteld. Deze verordening is op 8 mei 2001 bekendgemaakt en is van toepassing met ingang van 1 juli 2001.

(¹) PB L 31 van 2.2.2001.

(²) PB L 58 van 28.2.2001.

(2001/C 350 E/032)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0736/01
van Roy Perry (PPE-DE) aan de Commissie

(9 maart 2001)

Betreft: Internettoegang voor scholen

De Europese Raad, in 2000 in Lissabon bijeen, heeft een oproep gedaan „aan de lidstaten om ervoor te zorgen dat alle scholen in de Unie eind 2001 toegang hebben tot Internet en multimedia en dat alle hiervoor vereiste docenten eind 2002 geschoold zijn in het gebruik van Internet en multimedia”.

Is de Commissie van mening dat deze doelstellingen gehaald worden en met welke argumenten kan zij deze mening schragen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(12 juni 2001)

Het verheugt de Commissie te kunnen melden dat de meeste lidstaten deze ambitieuze doelstellingen naar alle verwachting zullen halen.

De gegevens die de lidstaten hebben verstrekt voor het verslag „Het verwezenlijken van het potentieel van de Europese Unie: het consolideren en uitbreiden van de strategie van Lissabon” (¹), dat de Commissie op de Europese Top van Stockholm heeft gepresenteerd, wijzen erop dat grote vooruitgang is geboekt met de aansluiting van scholen op het internet. Voor de secundaire scholen hebben verschillende lidstaten zelfs reeds een aansluitingsgraad van 100 % bereikt, ook al varieert het aantal leerlingen per computer van land tot land (zie de bijgevoegde bladzijde 19 van het bovengenoemde verslag).

Wat de uitrusting met multimediacomputers en het verstrekken van opleiding voor voldoende leerkrachten betreft, geeft een recent Eurobarometer-onderzoek bij leerkrachten en directeurs (dat binnenkort wordt gepubliceerd) reden tot optimisme. De meeste Europese leerkrachten blijken open te staan voor nieuwe technologieën en de aanwending ervan in het onderwijs. 55 % van de leerkrachten in Europa heeft reeds een opleiding genoten. Ongeveer 7 op 10 leerkrachten beschikken thuis over een internetaansluiting.

(¹) COM(2001) 79.

(2001/C 350 E/033)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0746/01
van Nicholas Clegg (ELDR) aan de Commissie

(13 maart 2001)

Betreft: Aanspannen van een rechtszaak in het kader van de WTO-procedures voor het slechten van geschillen (aanbeveling van de Commissie)

Wanneer de Commissie de Raad van Ministers aanbeveelt een rechtszaak aan te spannen in het kader van de WTO-regels voor het slechten van geschillen, worden de bijzonderheden van deze aanbeveling dan openbaar gemaakt voordat de Raad van Ministers zijn besluit neemt? Zo nee, waarom niet?

(2001/C 350 E/034)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0747/01
van Nicholas Clegg (ELDR) aan de Commissie

(13 maart 2001)

Betreft: Aanspannen van een rechtszaak in het kader van de WTO-procedures voor het slechten van geschillen (instructie Raad van Ministers)

Wanneer de Raad van Ministers de Commissie opdraagt een rechtszaak aan te spannen in het kader van de WTO-procedures voor het slechten van geschillen, welke procedures bestaan er dan om de redenen voor het aanspannen van de rechtszaak onmiddellijk openbaar te maken?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Lamy namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0746/01 en E-0747/01

(11 mei 2001)

Zoals het geachte parlementslid bekend is, zijn er twee procedures volgens welke de Commissie de rechten van de Gemeenschap door middel van de geschillenbeslechtsprocedures van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) kan handhaven.

De eerste procedure is neergelegd in de verordening inzake handelsbelemmeringen, namelijk Verordening (EG) nr. 3286/94 van de Raad van 22 december 1994 tot vaststelling van communautaire procedures op het gebied van de gemeenschappelijke handelspolitiek met het oog op de handhaving van de rechten die de Gemeenschap ontleent aan internationale regelingen voor het handelsverkeer, in het bijzonder die welke onder auspiciën van de Wereldhandelsorganisatie werden vastgesteld (¹).

In artikel 8, lid 1, onder (a), van deze verordening is bepaald dat wanneer de Commissie van oordeel is dat er voldoende bewijsmateriaal is voor de inleiding van een onderzoekprocedure zij dit in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen bekendmaakt. Deze aankondiging omvat een samenvatting van de ontvangen informatie en de mededeling dat alle dienstige gegevens aan de Commissie dienen te worden toegezonden.

Aan het einde van de onderzoekprocedure kan de Commissie besluiten een WTO-geschillenbeslechtsprocedure in te leiden. Artikel 12, lid 4, van de verordening van de Raad bepaalt in dit geval dat een dergelijk besluit met redenen wordt omkleed en in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen wordt bekendgemaakt. Wanneer geen maatregelen worden genomen, wordt dit op dezelfde wijze bekendgemaakt.

Als hoedster van de Verdragen, met inbegrip van internationale overeenkomsten, kan de Commissie de uit onderhandelingen voortvloeiende rechten van de Gemeenschap ook buiten het specifieke kader van de verordening inzake handelsbelemmeringen handhaven (zie artikel 15 van de verordening van de Raad).

In dit geval raadpleegt de Commissie het bijzonder comité van artikel 133, lid 3, van het EG-Verdrag.

Ter bevordering van de transparantie heeft de huidige Commissie besloten in beide gevallen de tekst van door de Commissie namens de Gemeenschap ingediende verzoeken om raadpleging van de WTO en tot oprichting van een WTO-panel op de website van het Directoraat-generaal Trade bekend te maken. Deze documenten omvatten een omschrijving van de bij de WTO betwiste maatregel of praktijk en vermelden de wettelijke bepalingen die volgens de Commissie zijn overtreden.

(¹) PB L 349 van 21.12.1994. De website van DG Trade bevat een toelichting op deze verordening.

(2001/C 350 E/035)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0768/01
van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie

(13 maart 2001)

Betreft: Turbovarkens

Welke stappen heeft de Commissie ondernomen om de Europese consument te beschermen na het schandaal met de „turbovarkens” in Oostenrijk en Duitsland, waarbij aan het licht is gekomen dat Duitse en Oostenrijkse varkenshouderijen illegaal antibiotica, groeihormonen en vaccins hebben toegediend, die vanuit het Verre Oosten en de Verenigde Staten naar Europa werden gesmokkeld en welke maatregelen heeft zij genomen om ervoor te zorgen dat er in de Europese Unie geen met illegale stoffen behandelde dieren op de markt komen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(6 juni 2001)

Op grond van Richtlijn 96/23/EG van de Raad van 29 april 1996 inzake controlemaatregelen ten aanzien van bepaalde stoffen en residuen daarvan in levende dieren en in producten daarvan (¹) moeten de lidstaten en derde landen die levensmiddelen van dierlijke oorsprong naar de Gemeenschap exporteren, het gebruik, misbruik en illegaal gebruik van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik controleren.

De controles kunnen door de lidstaten worden uitgevoerd op de boerderij, in het slachthuis of aan de grensinspectieposten. Bovendien beoordeelt de Commissie via haar Voedsel- en Veterinair Bureau door middel van audits en inspecties het vermogen van de lidstaten of derde landen om hun controles uit te voeren. Afhankelijk van de bevindingen van deze audits en inspecties, kan de Commissie aanbevelingen doen voor verbeteringen, inbreukprocedures inleiden, een derde land schrappen van de lijst van landen die levensmiddelen van dierlijke oorsprong naar de Gemeenschap mogen exporteren, of een vrijwaringsmaatregel nemen.

Daarom is de Commissie van mening dat het huidige kader, mits juist toegepast, de instrumenten verschaft om de consument tegen misbruik en illegaal gebruik van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in voedselproducerende dieren te beschermen.

(¹) PB L 125 van 23.5.1996.

(2001/C 350 E/036)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0781/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(13 maart 2001)

Betreft: Publicatie van OLAF-verslagen

Volgens de publieke opinie moet de zwendel in verband met het voorlichtingsbureau van de Commissie te Stockholm volledig worden opgehelderd, zodat er een einde komt aan de speculaties.

Zal de Commissie het OLAF-verslag over de zwendel in verband met het voorlichtingsbureau te Stockholm publiceren? Zo niet, kan de Commissie toelichten waarom de OLAF-verslagen nog steeds vertrouwelijk zouden moeten zijn?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie*(29 juni 2001)*

De Commissie heeft reeds in haar antwoord op schriftelijke vraag P-3457/00 van Mevr. Paulsen⁽¹⁾ haar standpunt uiteengezet over de publicatie van het verslag van het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) in deze zaak. In dat antwoord verklaarde de Commissie dat het onderzoekverslag van het OLAF overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EG) nr. 1073/1999 van het Parlement en de Raad van 25 mei 1999 betreffende de onderzoeken door het OLAF⁽²⁾ aan de Commissie en de gerechtelijke overheid van Zweden is overgelegd. De in dit verband medegedeelde en verkregen informatie valt onder het beroepsgeheim en mag niet worden medegedeeld aan andere personen dan die welke, binnen de Europese instellingen of de lidstaten, er ambtshalve kennis van moeten nemen, en mag niet worden gebruikt voor enig ander doel dan de bestrijding van fraude en corruptie.

De medewetgevers hebben dan ook bij de vaststelling van Verordening (EG) nr. 1073/1999 besloten dat een dergelijk verslag in het algemeen belang vertrouwelijk moet blijven.

Het OLAF heeft met instemming van de gerechtelijke autoriteiten van Zweden op 19 maart 2001 de commissie begrotingscontrole van het Parlement zijn verslag onder het zegel der geheimhouding toegezonden.

De gerechtelijke procedure in Zweden is nog niet beëindigd.

De Commissie zal het Parlement op de hoogte houden van de afloop van de procedure.

⁽¹⁾ PB C 163 E van 6.6.2001.

⁽²⁾ PB L 136 van 31.5.1999.

(2001/C 350 E/037)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0787/01
van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie***(13 maart 2001)*

Betreft: Rotatie van A1- en A2-ambtenaren bij de Commissie

Luidens een document van de Commissie, SEC(2000) 2305/5, is het een algemene regel dat de benoeming van A1- en A2-ambtenaren geschiedt voor een termijn van ten hoogste vijf jaar. In het kader van de hervorming van het ambtelijk apparaat van de Commissie wordt aan het prestatiebeginsel een cruciale rol toegekend. Doel van de rotatie van leidinggevende ambtenaren is een zekere bedrijfsblindheid, die na 5 jaar in dezelfde functie kan ontstaan, te voorkomen. Bij wijze van uitzondering kan deze termijn van vijf jaar met twee jaar tot in totaal zeven jaar verlengd worden.

Er zijn ambtenaren bij de Commissie bij wie deze termijn overschreden is.

Om welke reden leeft de Commissie de door haar zelf voorgeschreven regels niet na?

Welke ambtenaren zijn reeds langer dan zeven jaar in dezelfde functie werkzaam en om welke reden?

Betekent dit een falen van de interne hervorming van de Commissie?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie*(11 juni 2001)*

De Commissie heeft in haar besluiten van september 1999 en december 2000 duidelijk aangegeven dat zij het vaste voornemen heeft een systeem van functieroulering („job rotation”) voor haar leidinggevend personeel in te voeren en zij heeft inmiddels al aanzienlijke vorderingen gemaakt met de tenuitvoerlegging van dat voornemen.

De geachte afgevaardigde zal beslist begrijpen dat het hier om een zaak gaat die om praktische redenen niet van vandaag op morgen te realiseren is. In 1999 en in 2000 heeft de Commissie twee belangrijke initiatieven op dit gebied genomen:

- Onmiddellijk na haar aantreden in september 1999 nam de Commissie een besluit over een reeks benoemingen van directeuren-generaal, waarbij in tien gevallen (ongeveer een derde van het totaal) sprake was van „job rotation”. Een belangrijk criterium in dit verband was hoe lang een directeur-generaal dezelfde functie had bekleed.
- In januari 2000 werd op initiatief van de directeur-generaal Personeelszaken en administratie nagegaan welke A2-ambtenaren al meer dan vijf jaar dezelfde functie vervulden. Deze ambtenaren werd gevraagd om drie alternatieve functies op te geven, in volgorde van hun voorkeur.

Beide initiatieven hebben ertoe bijgedragen dat sinds 1999 op meer dan 40 % van alle A1- en A2-posten (36 A1 en 76 A2) andere personen zijn benoemd:

- In 1999 werden 13 A1-posten (4 nieuwe aanstellingen, 9 interne overplaatsingen) en 26 A2-posten (11 nieuwe aanstellingen, 15 interne overplaatsingen) door andere ambtenaren bezet. In 2000 was dat het geval voor 23 A1-posten (15 nieuwe aanstellingen, 8 interne overplaatsingen) en 50 A2-posten (37 nieuwe aanstellingen, 13 interne overplaatsingen).
- Per 1 april 2001 waren 6 A1-ambtenaren en 21 A2-ambtenaren (van wie vier in 2001/2002 met pensioen gaan) langer dan zeven jaar in dezelfde functie werkzaam. Dit komt voor beide rangen neer op 10 % van het totale aantal ambtenaren in die rang. Een lijst van de betrokken ambtenaren wordt rechtstreeks naar de geachte afgevaardigde en naar het secretariaat van het parlement gezonden.

De geachte afgevaardigde zal begrijpen dat voor de uitvoering van het besluit van de Commissie van 21 december 2000 over het hoger leidinggevend personeel⁽¹⁾ nieuwe procedures en nieuwe systemen nodig zijn.

Het is de bedoeling van de Commissie om in de loop van 2001 een nieuw rouleringsproces op gang te brengen. Bij dat voortdurende proces zal rekening worden gehouden met de resultaten van het beoordelingssysteem voor hoger leidinggevend personeel. Dit nieuwe beoordelingssysteem zal normaliter eind 2001 ter goedkeuring aan het College worden voorgelegd. Zodra het is goedgekeurd, zal het in de loop van 2002 ten uitvoer worden gelegd overeenkomstig het tijdschema dat in bovengenoemd besluit van december 2000 is vastgesteld.

De feitelijke gegevens over wat reeds is bereikt en wat momenteel gebeurt, en inzake het constructieve beleid dat onverkort ten uitvoer zal worden gelegd, spreken de negatieve zienswijze van de geachte afgevaardigde over de voortgang van de hervorming, volledig tegen.

⁽¹⁾ SEC(2000) 2305/5.

(2001/C 350 E/038)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0790/01
van Eurig Wyn (Verts/ALE) aan de Commissie

(13 maart 2001)

Betreft: Uitvoer van levende paarden

Sinds de escalatie van de BSE-crisis is de handel in levende paarden als slachtdier voor vleesproductie in Europa toegenomen.

Is de Commissie op de hoogte van de weezinwekkende omstandigheden waarin deze dieren worden vervoerd en de onwaardige behandeling die hen voor hun dood wacht?

Is de Commissie voorstander van strengere voorschriften over het vervoer van levende paarden en alle overige dieren?

Is de Commissie voorstander van strengere voorschriften inzake een waardige behandeling van deze dieren?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(13 juni 2001)*

Op de Raad Landbouw van januari 2001 heeft de Commissie een verslag gepresenteerd over de ervaringen van de lidstaten sinds de tenuitvoerlegging van de richtlijn inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer⁽¹⁾. Dat document is ook aan het Parlement toegezonden.

Het verslag vermeldt dat gezien de ernst en de frequentie van de problemen die zich momenteel voordoen bij het vervoer van slachtpaarden uit Midden- en Oost-Europa naar enkele lidstaten, er strengere maatregelen nodig zijn.

De Commissie vindt strengere regels van essentieel belang om verbetering te brengen in de huidige situatie, en heeft ter zake reeds maatregelen getroffen:

- Op 30 maart 2001 hechtte de Commissie haar goedkeuring aan Beschikking 2001/298 tot wijziging van de bijlagen bij de richtlijnen 64/432/EEG, 90/426/EEG, 91/68/EEG en 92/65/EEG van de Raad en bij Beschikking 94/273/EG van de Commissie, ten aanzien van de bescherming van dieren tijdens het vervoer⁽²⁾. Deze beschikking wijzigt de veterinaire getuigschriften voor de intracommutaire handel in vee, met inbegrip van paarden, die voortaan melding moeten maken van de geschiktheid van de dieren voor transport. Deze maatregel wordt op 1 augustus 2001 van kracht.
- Op 9 april 2001 keurde de Commissie een voorstel goed voor een Verordening van de Raad ten aanzien van de ventilatie van wegvoertuigen voor het vervoer van dieren bij reizen van meer dan acht uur⁽³⁾. Het voorstel bevat voorschriften voor een minimale ventilatie en voor verplichte systemen om de temperatuur in de vrachtwagens te bewaken.

Voor het einde van het jaar zullen specifieke maatregelen worden uitgewerkt met betrekking tot de bescherming van paarden. Die maatregelen zullen voorschriften bevatten betreffende het lossen, laten rusten, drenken en voederen van de dieren die aan de grens van de Gemeenschap aankomen. De Commissie heeft het Wetenschappelijk Comité voor de gezondheid en het welzijn van dieren verzocht verslag uit te brengen over het vervoer van dieren, met speciale vermelding van reistijden en ladingsdichtheden. Zodra de Commissie dat verslag, dat voor eind 2001 verwacht wordt, ontvangt, zal ze de nodige herzieningen van de wetgeving op dit gebied voorstellen.

⁽¹⁾ COM(2000) 809 def.

⁽²⁾ PB L 102 van 12.4.2001.

⁽³⁾ COM(2001) 197 def.

(2001/C 350 E/039)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0794/01**van Luigi Vinci (GUE/NGL) en Fausto Bertinotti (GUE/NGL) aan de Commissie***(13 maart 2001)*

Betreft: Pernod Ricard en Rhum Havana Club

De Amerikaanse regering heeft op grond van de zogenaamde Helms-Burtonwet in 1999 juridische stappen genomen tegen Pernod Ricard omdat deze onderneming met de Cubaanse regering onderhandelingen had aangeknoopt ter verwerving van het mede-eigendom van het bedrijf Rhum Havana Club, dat vroeger in handen was van Amerikaanse burgers maar volledig werd onteigend door de Cubaanse regering.

Vervolgens diende de Europese Commissie bij de Wereldhandelsorganisatie een officiële klacht in tegen de Verenigde Staten onder aanvoering van het argument dat niet-Amerikaanse rechtspersonen die buiten de Verenigde Staten activiteiten ontplooiën onmogelijk kunnen zijn gehouden aan Amerikaanse wetgeving. Kan de Commissie mededelen in welke fase bovenbedoelde procedure zich bevindt en wat de eventuele uitkomst ervan is?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie*(14 mei 2001)*

In september 2000 heeft de EU verzocht om instelling van een WTO-panel met betrekking tot Section 211 van de United States Omnibus Appropriations Act van 1998.

Section 211 betreft niet de onteigening van handelsmerken of andere al dan niet tastbare activa door de Cubaanse regering. Section 211 heeft slechts betrekking op Amerikaanse handelsmerken, i.e. in de Verenigde Staten geregistreerde handelsmerken. De eigendom van dergelijke handelsmerken kan niet worden aangetast door confiscaties van de Cubaanse autoriteiten in Cuba, aangezien de Amerikaanse rechtbanken nooit de gevolgen hebben erkend van Cubaanse confiscaties voor de eigendom van in de Verenigde Staten gesitueerde activa.

Section 211 is van toepassing op situaties waarin het „oorspronkelijke” Amerikaanse handelsmerk (i.e. het handelsmerk dat in handen is van de eigenaar van het geconfisqueerde Cubaanse handelsmerk) niet langer bestaat, bijvoorbeeld wanneer het door de eigenaar niet is vernieuwd of wanneer een dergelijk recht nooit heeft bestaan in de Verenigde Staten. Section 211 verbiedt transacties die verband houden met de registratie en vernieuwing in de Verenigde Staten van handelsmerken waarin een Cubaans onderdaan, of Cuba, een belang heeft, waardoor — na verloop van tijd — bestaande Amerikaanse handelsmerken worden afgenomen van hun rechtmatige eigenaars, aangezien zij de registratie van het handelsmerk niet langer kunnen vernieuwen. Section 211 verbiedt Amerikaanse rechtbanken verder op verzoek van een Cubaans onderdaan of een buitenlandse rechtsopvolger naleving van een dergelijk Amerikaans handelsmerk in de Verenigde Staten af te dwingen. Met andere woorden, Section 211 ontdekt het handelsmerk van iedere praktische waarde, aangezien het handelsmerk niet kan worden afgedwongen op een andere zinvolle manier dan door een beroep te doen op een rechtbank.

De Gemeenschap is van mening dat Section 211 neerkomt op een ontkenning van de handelsmerkrechten. Dit is in strijd met diverse bepalingen van WTO-overeenkomst inzake de handelsaspecten van de intellectuele eigendom. De WTO-zaak van de Gemeenschap is in het belang van alle communautaire eigenaars van Amerikaanse handelsmerken, die, direct of indirect, legaal zijn verworven van een Cubaanse eigenaar, en die mogelijk worden getroffen door Section 211.

De Gemeenschap heeft haar standpunten inmiddels kenbaar gemaakt aan het panel, zowel mondeling als schriftelijk. De tweede en laatste hoorzitting van het panel was op 7 maart 2001. Het panel bestudeert een en ander momenteel en zal naar verwachting in mei 2001 uitspraak doen.

(2001/C 350 E/040)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0801/01
van Klaus-Heiner Lehne (PPE-DE) aan de Commissie***(19 maart 2001)*

Betreft: BSE-controles en de invoer van rundvlees uit Argentinië

Ten gevolge van de BSE-crisis wordt steeds meer rundvlees uit Argentinië in Europa ingevoerd.

Kan de Commissie derhalve meedelen:

1. of dit Argentijnse rundvlees tevoren op BSE wordt onderzocht,
2. of zij bij de Argentijnse instanties op een BSE-test aandringt,
3. welke dieren in Argentinië eigenlijk op BSE worden onderzocht,
4. of het misschien juist is dat het uit Argentinië ingevoerde rundvlees gewoonlijk niet op BSE wordt onderzocht,
5. of het juist is dat in de afgelopen jaren Europese diermeelproducten naar Zuid-Amerika en met name naar Argentinië zijn uitgevoerd,
6. naar welke Zuid-Amerikaanse landen eventueel diermeelproducten zijn uitgevoerd?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(21 juni 2001)*

Op het ogenblik zijn er geen BSE-tests (BSE: bovine spongiforme encephalopathie) voor het vlees zelf op de markt. De tests worden uitgevoerd op dieren. Met de snelle tests die in de Gemeenschap worden gebruikt, kunnen met BSE besmette dieren in de klinische fase van BSE of vlak daarvoor worden opgespoord, indien de hersenen en het ruggenmerg na de dood of de slacht van het dier onderzocht worden. Deze tests dragen ertoe bij dat dieren in een laat incubatiestadium van BSE niet in de voedselketen terechtkomen. Met de tests kan de infectie in vroegere stadia evenwel niet worden vastgesteld.

Het is duidelijk dat het verwijderen van gespecificeerd BSE-risicomateriaal de belangrijkste maatregel voor de menselijke gezondheid is. De Commissie kan niet genoeg onderstrepen hoe belangrijk de verwijdering van dit specifieke risicomateriaal is.

Wat Argentinië betreft luidde de conclusie van de door de Wetenschappelijke Stuurgroep ten uitvoer gebrachte evaluatie van het geografische BSE-risico (GBR) evenwel dat het zeer onwaarschijnlijk is dat het rundveebestand in Argentinië met het BSE-agens besmet is. Argentinië is dan ook vrijgesteld van de eisen die neergelegd zijn in Beschikking van de Commissie 97/534/EG van 30 juli 1997 houdende verbod, in verband met overdraagbare spongiforme encefalopathieën, op het gebruik van risicomateriaal⁽¹⁾.

Tot nu toe is nog geen enkel derde, naar de Gemeenschap exporterend land verplicht om als exportvoorwaarde systematisch BSE-tests uit te voeren. De vraag of dergelijke tests in de toekomst geëist zullen moeten worden, zal worden bekeken in het kader van de verdere harmonisatie van de invoerbepalingen ingevolge het voorstel voor een Verordening van het Europees Parlement en de Raad houdende vaststelling van voorschriften inzake preventie en beheersing en bestrijding van bepaalde overdraagbare spongiforme encefalopathieën⁽²⁾. Er zal rekening moeten worden gehouden met het BSE-risico in het exporterende land, de meest adequate maatregelen om het risico te beheersen en de internationale normen. Op het ogenblik worden BSE-tests in de internationale normen niet als handelvoorwaarde voorgeschreven.

Ten aanzien van reeds in Argentinië uitgevoerde tests op dieren moet worden opgemerkt dat er in 1992 een controlesysteem opgezet is om de aanwezigheid van BSE in rundveestapels vast te stellen. Er zijn tests gedaan, veelal op runderen ouder dan 24 maanden, maar ook op schapen, geiten, herten en lama's. Tussen 1992 en 1999 zijn 4 453 steekproeven onderzocht, 680 daarvan waren van dieren die verdachte klinische verschijnselen vertoonden. De dieren bleken niet met BSE besmet te zijn.

In de database van het Bureau voor de Statistiek van de Europese Gemeenschappen en in de Nimexe-database (statistiek over buitenlandse handel) staan vanaf 1980 geen exporten van verwerkte dierlijke eiwitten naar Argentinië vermeld.

De uitvoer van „meel, poeder en pellets van vlees of slachtafval, en kanen die niet geschikt zijn voor menselijke consumptie” naar Zuid-Amerikaanse landen (Argentinië, Brazilië, Chili, Colombia, Paraguay en Uruguay), die met betrekking tot het geografische BSE-risico al door de Wetenschappelijke Stuurgroep geëvalueerd zijn, is in de afgelopen twintig jaar van zeer geringe omvang geweest. In termen van geografisch BSE-risico zijn deze exporten te verwaarlozen.

⁽¹⁾ PB L 216 van 8.8.1997.

⁽²⁾ PB C 258 van 10.9.1999.

(2001/C 350 E/041)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0803/01**van Hiltrud Breyer (Verts/ALE) aan de Commissie***(19 maart 2001)*

Betreft: BSE-crisis: Aansprakelijkheid, schadevergoeding en maatregelen van de Commissie

1. Kan de Commissie meedelen in hoeverre zij op de hoogte is van strafvervolging van of schadeclaims tegen diervoederproducenten in of buiten de EU wegens productieprocedures waarbij de wettelijke regels niet zijn nageleefd en, mocht haar niets bekend zijn, hoe zij het feit beoordeelt dat er geen strafrechtelijke procedures tegen diervoederproducenten lopen?

2. of zij van mening is dat de aansprakelijkheid van producenten in geval van een overtreding opgeschort dient te worden,
- 3welke maatregelen zij in verband met de BSE-crisis denkt te nemen met het oog op wijziging van de richtlijn inzake productaansprakelijkheid,
4. of zij overweegt maatregelen te treffen voor een duidelijke etikettering van diervoeders,
5. of zij van plan is maatregelen te nemen met het oog op de opstelling van een positieve lijst van ingrediënten in diervoeders en bijgevolg te komen tot een duidelijke vermelding of het om dierlijke of plantaardige voeders gaat,
6. welke maatregelen zij neemt om alternatieven te ontwikkelen voor het gebruik van diermeel in diervoeders,
7. wanneer zij denkt een overlegronde over diermeel te organiseren naar het model van de gespreksronde van juli 1997?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(4 juli 2001)

Volgens de informatie waarover de Commissie beschikt, zijn in de lidstaten geen dergelijke zaken voor de strafrechter gebracht, maar wordt momenteel ten minste één klacht van een burgerlijke partij in Frankrijk in vooronderzoek behandeld.

Bij Richtlijn 85/374/EEG van de Raad van 25 juli 1985 betreffende de aansprakelijkheid voor producten met gebreken⁽¹⁾ is in de Gemeenschap het beginsel „aansprakelijkheid buiten schuld” ingevoerd. Dat houdt in dat de producent van een roerend goed eventuele schade aan het lichamenlijk welzijn of het eigendom van mensen moet vergoeden, onafhankelijk van de vraag of hem al dan niet onachtzaamheid kan worden verweten. Overeenkomstig de algemene regels inzake aansprakelijkheid wordt er in artikel 4 van de richtlijn echter op gewezen dat „de gelaedeerde de schade, het gebrek en het oorzakelijk verband tussen het gebrek en de schade moet bewijzen”. In artikel 7, waarin wordt bepaald onder welke voorwaarden de producent van aansprakelijkheid vrijgesteld is, wordt onder punt e) het geval vermeld waarin „het op grond van de stand van de wetenschappelijke en technische kennis op het tijdstip waarop hij het product in het verkeer bracht, onmogelijk was het bestaan van het gebrek te ontdekken”.

De originele versie van de richtlijn omvatte alle roerende goederen met uitzondering van landbouwgrondstoffen en producten van de jacht. Onder „landbouwgrondstoffen” werden producten van de bodem, van de veefokkerij en van de visserij verstaan, met uitzondering van producten die een eerste be- of verwerking hebben ondergaan. Diervoeders, die in principe een eerste be- of verwerking hebben ondergaan, vielen dus reeds onder Richtlijn 85/374/EEG van de Raad.

Naar aanleiding van de BSE-crisis heeft de Commissie voorgesteld de richtlijn te wijzigen en de werkingssfeer uit te breiden tot landbouwgrondstoffen en producten van de jacht. Overeenkomstig Richtlijn 1999/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 mei 1999 tot wijziging van Richtlijn 85/374/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de aansprakelijkheid voor producten met gebreken⁽²⁾ moeten de lidstaten een strikte aansprakelijkheid toepassen op landbouwgrondstoffen. De Commissie vestigt de aandacht van de geachte afgevaardigde op haar verslag over de toepassing van Richtlijn 85/374/EEG, dat zij op 31 januari 2001 heeft goedgekeurd⁽³⁾.

Op 7 januari 2000 heeft de Commissie een voorstel goedgekeurd om nieuwe etiketteringsregels in te voeren⁽⁴⁾. Dit voorstel is ingediend bij het Parlement en de Raad. De Commissie stelt voor dat alle ingrediënten van samengestelde diervoeders op het etiket moeten worden vermeld, zodat de veehouders een onderbouwde keuze kunnen maken. Dit voorstel wordt nog door de Raad en het Parlement besproken in het kader van de medebeslissingsprocedure.

De Commissie overweegt hierover een haalbaarheidsstudie te laten uitvoeren, in het bijzonder over het vaststellen van regels voor het opstellen en bijwerken van een positieve lijst.

Naar aanleiding van het besluit van de Raad om het verbod op het gebruik van verwerkte dierlijke eiwitten in diervoeders uit te breiden tot niet-herkauwers om de consument meer voedselveiligheids garanties te bieden, en het verzoek van de Raad om een analyse van de vraag naar en het aanbod aan plantaardige eiwitten, heeft de Commissie bij het Parlement en de Raad twee documenten ingediend, waarnaar wij de geachte afgevaardigde verwijzen:

- een werkdocument⁽⁵⁾ over „Vraag en aanbod van eiwitrijke gewassen in de EU als gevolg van de BSE-crisis”;
- een mededeling⁽⁶⁾ aan het Parlement en de Raad over „Opties om de teelt van eiwithoudende gewassen in de EU te bevorderen”, die op het werkdocument is gebaseerd.

In 2001 is geen vervolg gepland op de conferentie over dierlijke eiwitten van juli 1997.

(¹) PB L 210 van 7.8.1985.

(²) PB L 141 van 4.6.1999.

(³) COM(2000) 893 def.

(⁴) COM(1999) 744 def.

(⁵) SEC(2001) 431.

(⁶) COM(2001) 148 def.

(2001/C 350 E/042)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0804/01
van Daniela Raschhofer (NI) aan de Commissie

(19 maart 2001)

Betreft: Export van diermeel – import van rundvlees

Op 1 december 2000 werd over de gehele EU het gebruik van vlees- en beendermeel in diervoeders verboden, daar dit als een van de mogelijke oorzaken van het optreden van de epidemie geldt.

Kan de Commissie mededelen:

- of diervoeder dat vlees- en beendermeel bevat naar de LMOE wordt geëxporteerd? Zo ja, naar welke landen en in welke hoeveelheden,
- hoeveel runderen of hoeveel rundvlees jaarlijks uit de LMOE in de EU wordt ingevoerd,
- hoeveel runderen of hoeveel rundvlees jaarlijks uit de LMOE in elk der lidstaten wordt ingevoerd,
- welke mogelijkheden zij ziet om de uitvoer van vlees- en beendermeel naar de LMOE te verbieden of eventueel, ter bescherming van de consumenten, de invoer van rundvlees uit de LMOE stop te zetten, en welke maatregelen zij in dit verband overweegt?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(11 juni 2001)

Sinds op 1 januari 2001 Beschikking 2000/766/EG van de Raad van 4 december 2000 betreffende bepaalde beschermingsmaatregelen ten aanzien van overdraagbare spongiforme encefalopathieën en het vervoederen van dierlijke eiwitten⁽¹⁾ in werking is getreden, is de uitvoer verboden van verwerkte dierlijke eiwitten en dergelijke producten bevattende voedermiddelen die bestemd zijn voor het voeren van voor de productie van voedingsmiddelen gehouden landbouwhuisdieren.

Vóór de inwerkingtreding van die beschikking hebben de lidstaten verwerkte dierlijke eiwitten en dergelijke producten bevattende voedermiddelen uitgevoerd naar bijna alle landen in Midden- en Oost-Europa (LMOE's). Terwijl de cijfers over de uitvoer van verwerkte dierlijke eiwitten uit de Gemeenschap naar de LMOE's kunnen worden afgeleid uit de beschikbare statistieken, is het moeilijk om de omvang van de uitvoer van dergelijke producten bevattende voedermiddelen enigszins nauwkeurig te schatten.

In het kader van de aan de gang zijnde wetenschappelijke evaluatie door de Wetenschappelijke Stuurgroep van het risico op boviene spongiforme encefalopathie (BSE) in derde landen, het zogenoemde geografische BSE-risico (GBR), worden de cijfers over de uitvoer van verwerkte dierlijke eiwitten voor die derde landen die een dossier hebben ingediend, aan een nauwgezet onderzoek onderworpen. De resultaten van die risicobeoordelingen, waarvan de genoemde uitvoercijfers deel uitmaken, worden bekendgemaakt via het internet.

De Commissie doet rechtstreeks aan het geachte parlementslid en ook aan het secretariaat van het Parlement tabellen toekomen die de nodige informatie ter beantwoording van de tweede en de derde vraag van het geachte parlementslid bevatten ⁽²⁾.

In verband met BSE zijn bij de genoemde Beschikking 2000/766/EG van de Raad bepaalde voorwaarden gesteld aan de uitvoer van verwerkte dierlijke eiwitten uit de Gemeenschap. Krachtens artikel 3 van die beschikking is de uitvoer uit de lidstaten van verwerkte dierlijke eiwitten die bestemd zijn voor de voeding van voor de productie van voedingsmiddelen gehouden landbouwhuisdieren, verboden. Dit verbod geldt niet voor melk en melkproducten, voor als omhulsel te gebruiken gelatine van andere dieren dan herkauwers, voor gehydrolyseerde eiwitten en voor vismeel dat bestemd is voor het voederen van andere dieren dan herkauwers. De lidstaten mogen voor andere gebruiksdoeleinden bestemde verwerkte dierlijke eiwitten naar derde landen uitvoeren, mits er een bilaterale overeenkomst bestaat die een door het derde land aangegane verbintenis bevat om zich aan het eindgebruik te houden en om het product niet uit te voeren tenzij het is verwerkt in een product dat bestemd is voor gebruiksdoeleinden die niet bij de beschikking zijn verboden.

Op grond van Beschikking 2000/418/EG van de Commissie van 29 juni 2000 houdende vaststelling van voorschriften inzake het gebruik van materiaal dat risico's inhoudt ten aanzien van overdraagbare spongiforme encefalopathieën en tot wijziging van Beschikking 94/474/EG ⁽³⁾ kunnen rundvlees en rundvleesproducten sinds 1 april 2001 slechts in de Gemeenschap worden ingevoerd indien zij vergezeld gaan van een certificaat waarin wordt verklaard dat zij voldoen aan de specifieke eisen die de Gemeenschap stelt met betrekking tot gespecificeerd risicomateriaal en de slachtmethode. Op basis van het GBR-onderzoek zal worden uitgemaakt voor welke derde landen van deze voorwaarde kan worden afgeweken.

⁽¹⁾ PB L 306 van 7.12.2000.

⁽²⁾ Bron: Comext — Periode 1997-1999.

⁽³⁾ PB L 158 van 30.6.2000.

(2001/C 350 E/043)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0806/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 maart 2001)

Betreft: Ongelijke behandeling van Griekse vissers

Op mijn vraag over de ongelijke behandeling van Griekse vissers tegenover hun collega's uit andere landen, voor wie een exclusieve visserijzone met een andere breedte geldt, heeft de Commissie geantwoord dat dit een gevolg is van het besluit van Griekenland zijn territoriale wateren op 6 zeemijlen vast te stellen, en dat de Commissie geen stappen kan ondernemen ten aanzien van de gevolgen hiervan (antwoord P-0149/01 ⁽¹⁾).

Los van de bevoegdheid van de lidstaat of de Europese Unie, blijft het feit bestaan dat de Griekse vissers benadeeld worden. Kan het gegeven dat de Griekse vissers als gevolg van de geringere breedte van de exclusieve visserijzone slechter behandeld worden, voldoende reden zijn om compenserende steunmaatregelen goed te keuren?

⁽¹⁾ PB C 235 E van 21.8.2001, blz. 129.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(15 mei 2001)

De Commissie verwijst het geachte parlementslid naar haar antwoord van 16 februari 2001 op zijn schriftelijke vraag P-0149/01 ⁽¹⁾.

De Commissie is van oordeel dat de breedte van de exclusieve visserijzone, die door de lidstaat wordt vastgesteld, geen voldoende reden is voor compenserende steunmaatregelen van de Gemeenschap.

(¹) PB C 235 E van 21.8.2001, blz. 129.

(2001/C 350 E/044)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0809/01
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 maart 2001)

Betreft: Project Thameslink 2000

Railtrack PLC, een in Londen gevestigd bedrijf, heeft het project Thameslink 2000 voorgesteld waarover momenteel in het kader van de Transport & Works Act een openbare hoorzitting plaatsvindt. Het project omvat de bouw van een aantal nieuwe stalen en betonnen viaducten dwars door Borough Market, de sloop van 16 gebouwen, waarvan er negen op de monumentenlijst in klasse II zijn ingedeeld (met inbegrip van het gehele door Sir Robert Smirke, architect van het British Museum, ontworpen Georgian Terrace), en de transformatie van nog eens acht op de monumentenlijst geplaatste gebouwen, midden in het onder monumentzorg vallende Borough Street.

Borough Market is de oudste nog op de oorspronkelijke plaats gevestigde groente- en fruitmarkt, waar Shakespeare optrad en Dickens leefde, en die de laatste tijd een opmerkelijk nieuw aanzien heeft gekregen met de vestiging van Tate Modern en Shakespeare's Globe Theatre. Borough Market is voor de omgeving zo uniek en karakteristiek dat er voor dit project, dat onherstelbare schade zou veroorzaken, geen vergunning mag worden verleend. Kan de Commissie, in het licht van het Europees Verdrag van 1954 en het Verdrag betreffende de bescherming van het architectonisch erfgoed van Europa van 1985, interveniëren en een onderzoek instellen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(15 mei 2001)

Artikel 151 (ex-128) van het EG-Verdrag kent de Gemeenschap de bevoegdheid toe om op cultureel gebied de samenwerking tussen de lidstaten aan te moedigen. De door het geachte parlementslid aan de orde gestelde kwestie valt niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap, maar op grond van het subsidiariteitsbeginsel uitsluitend onder de bevoegdheid van de lidstaat.

De Gemeenschap is trouwens geen verdragsluitende partij van het „Europees Cultureel Verdrag” van 19 december 1954 en van het „Verdrag betreffende de bescherming van het architectonisch erfgoed van Europa” van 3 oktober 1985; bijgevolg is het niet aan de Commissie om een onderzoek naar eventuele overtredingen in te stellen.

(2001/C 350 E/045)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0823/01
van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(19 maart 2001)

Betreft: Behandeling van rauwe melk

Gezien het feit dat de verordeningen op het gebied van de levensmiddelenhygiëne volledig herzien gaan worden, en erover wordt gedacht de behandeling van rauwe melk bij de producent (bijv. micro-filtratie) toe te staan, wordt de Commissie het volgende gevraagd:

- Is de Commissie zich ervan bewust dat daardoor een parameter die de uiergezondheid en de algemene gezondheidstoestand van de kudde tot uitdrukking brengt, op legale wijze kan worden geëlimineerd,

en dat de boer een kwaliteit van de rauwe melk kan voorspiegelen die in realiteit niet aanwezig is, zodat degenen die rauwe melk afnemen in het kader van kwaliteitsmelkprogramma's in feite bedrogen worden?

- Kan de Commissie, gezien deze feiten, mededelen of zij desalniettemin in de toekomst bij de productie van rauwe melk behandelingen zoals de verandering door micro-filtratie van het gehalte van natuurlijke melkbestanddelen, bijv. het cellenaantal, zal toestaan?

(2001/C 350 E/046)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0824/01

van Michl Ebner (PPE-DE) aan de Commissie

(19 maart 2001)

Betreft: Behandeling van rauwe melk

Gezien het feit dat de verordeningen op het gebied van de levensmiddelenhygiëne volledig herzien gaan worden, en erover wordt gedacht de behandeling van rauwe melk bij de producent (bijv. micro-filtratie) toe te staan, wordt de Commissie het volgende gevraagd:

- Zijn er betrouwbare methodes die het gebruik van micro-filters voor het reduceren van het aantal cellen in rauwe melk analytisch kunnen aantonen?
- Is het niet mogelijk dat de consumenten in deze tijd vol levensmiddelen schandalen nog onzekerder worden gemaakt wanneer de zuiverheid en onvervalsheid van dit natuurproduct worden ondergraven door het legaliseren van de micro-filtratiebehandeling?

**Gecombineerd Antwoord
van de heer Byrne namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0823/01 en E-0824/01**

(27 juni 2001)

Microfiltratie is een technologie waarbij de biochemische of biologische melkbestanddelen aan de hand van min of meer doorlaatbare membranen op grootte kunnen worden geselecteerd. Om optimale resultaten te bereiken, wordt de melk bij microfiltratie meestal verhit tot boven 40 °C, zodat deze melk niet meer beantwoordt aan de definitie van rauwe melk. Microfiltratie kan moeilijk op de boerderij worden toegepast.

Het voorstel om de wetgeving inzake hygiënevoorschriften voor levensmiddelen te vereenvoudigen waar de geachte afgevaardigde naar verwijst, stelt voor de volgende definitie van rauwe melk te hanteren: „melk die niet is verhit tot boven 40 °C; bepaalde behandelingen, b.v. homogenisatie en standaardisatie, die gevolgen hebben voor de kwaliteit van de melk, zijn wel toegestaan”.

Deze definitie houdt niet in dat microfiltratie mag worden aangewend om de flora van de melk te wijzigen en de beoordeling van de oorspronkelijke hygiënische kwaliteit te vervalsen. Het voorstel voor een verordening voert voorts de verplichting in om een beroep te doen op gidsen voor goede praktijken op het niveau van de primaire productie, die de producenten moeten helpen bij het risicobeheer in dit uiterst belangrijke stadium voor de veiligheid en de hygiëne van de melk.

Er bestaan inderdaad geen rechtstreekse methodes om de microfiltratie van melk te melden, in tegenstelling tot wat het geval is voor pasteurisatie en sterilisatie. Indien een producent gebruik maakt van deze technologie, zal hij dat evenwel moeten verantwoorden bij een controle door de bevoegde autoriteit. Hij zal bijvoorbeeld gegevens moeten verstrekken omtrent de hygiënische maatregelen in zijn bedrijf, de medische en gezondheidscontroles van zijn veestapel, alsook over de resultaten van de microbiologische analyses van de melk voor die wordt opgehaald. Die resultaten moeten onder de grenswaarden liggen die de communautaire wetgeving voorstelt, zowel wat de normen als wat de microbiologische criteria betreft, in afwachting dat normen worden vastgesteld in het kader van een meer specifieke wetgeving inzake de kwaliteit van melk en melkproducten. De Commissie is ervan in kennis gesteld dat in bepaalde lidstaten overleg wordt gepleegd tussen de vertegenwoordigers van de zuivelindustrie en de producenten met de

bedoeling aan de vertegenwoordigers van deze lidstaten in de Raad een wijziging voor te stellen van de definitie van rauwe melk zoals die in het huidige voorstel is opgenomen. Het is hun bedoeling de consument volledige informatie te verstrekken over de behandelingen die de melk heeft ondergaan.

Tegelijkertijd kan een voorstel voor etikettering worden ingediend dat vergelijkbaar is met de etikettering die momenteel wordt toegepast voor thermisch behandelde melk, zoals de vermelding „gepasteuriseerde melk”, die goed herkenbaar is en relevant voor de consument.

(2001/C 350 E/047)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0831/01
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(20 maart 2001)

Betreft: Toxisch afval in de haven van Patras

Op 23 januari 2001 is 100 ton gevaarlijk vloeibaar toxisch afval van de Elliniki Viomichania Oplon (Grieks Wapenbedrijf) in het havengebied van Patra geblokkeerd, aangezien de havencommissie en de Centrale Havenautoriteit van Patras met recht en reden geen toestemming hebben gegeven om de gevaarlijke lading te verschepen, omdat de infrastructuur die voor een dergelijk vervoer noodzakelijk is ontbreekt.

Het toxisch afval moest via Italië naar een afvalverwerkingsfabriek in Duitsland worden gebracht. Het is niet bekend op welke plaats het toxisch afval momenteel ligt opgeslagen.

Gezien de volgende feiten:

- Volgens welingelichte bron is ook in het verleden toxisch afval vervoerd zonder dat de voorwaarden en de veiligheidsmaatregelen die door het geldende institutioneel kader worden opgelegd, zijn nageleefd.
- De haven van Patras beschikt niet over haveninstallaties die geschikt zijn voor de ontvangst en doorvoer van toxisch afval, met het gevolg dat elke poging om dergelijk materiaal te verschepen risico's inhoudt voor de openbare gezondheid en het milieu.
- De Beschikking van de Commissie 94/774/EG⁽¹⁾ maakt een uniform begeleidend document verplicht voor de kennisgeving en begeleiding van overbrengingen van afvalstoffen als bedoeld in Verordening (EEG) nr. 259/93⁽²⁾ van de Raad betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen de Gemeenschap.
- Griekenland schendt de communautaire wetgeving inzake afvalverwijdering en -beheer.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen:

1. Waar ligt het gevaarlijk afval in Griekenland opgeslagen?
2. Waar wordt het afval gerecycleerd (de bevoegde Griekse overheid heeft verklaard dat 95 760 ton afval in Griekenland is gerecycleerd, ofschoon het land zelf niet over afvalverwerkingsinstallaties beschikt)?
3. Hoe vaak is een dergelijke vracht vervoerd, gedurende welke periode en in welke hoeveelheden, en worden bij het vervoer de communautaire voorschriften nageleefd?
4. Welke maatregelen denkt zij te nemen voor een efficiënte aanpak van de huidige situatie, die is ontstaan doordat het toxisch afval in de haven van Patras blijft liggen, en om te voorkomen dat een dergelijk voorval zich in de toekomst nog voordoet?

⁽¹⁾ PB L 310 van 3.12.1994, blz. 70.

⁽²⁾ PB L 30 van 6.2.1993, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(6 juni 2001)

Uit de door het geachte parlementslid verschaft informatie maakt de Commissie op dat de verscheping van het betreffende afval vanuit Griekenland naar Duitsland (via Italië) niet heeft plaatsgevonden, aangezien het afval de haven van Patras niet mocht verlaten, omdat men niet over de vereiste haveninstallaties beschikte. Gezien het bovenstaande komt het mij voor dat Verordening (EEG) nr. 259/93 van de Raad van 1 februari 1993 betreffende toezicht en controle op de overbrenging van afvalstoffen binnen, naar en uit de Europese Gemeenschap⁽¹⁾ hier niet van toepassing is.

De Commissie heeft geen informatie over de plaats waar het toxisch vloeibaar afval is opgeslagen of verwerkt, aangezien het communautair afvalbeheersysteem niet de verplichting kent om de Commissie van ieder incident op de hoogte te stellen.

Het is de taak van de lidstaten om ervoor te zorgen dat de communautaire wetgeving naar behoren wordt nageleefd, met name waar het gaat om in milieuopzicht verantwoord afvalbeheer, zoals onder meer is bepaald in Richtlijn 91/156/EEG van de Raad van 18 maart 1991 tot wijziging van Richtlijn 75/442/EEG betreffende afvalstoffen⁽²⁾.

Indien blijkt dat Griekenland in dit opzicht zijn verplichtingen niet is nagekomen (en om dit te kunnen vaststellen is er meer informatie en bewijsmateriaal nodig), staat het het geachte parlementslid en iedere andere betrokkene vrij om bij de Commissie een klacht in te dienen.

⁽¹⁾ PB L 30 van 6.2.1993.

⁽²⁾ PB L 78 van 26.3.1991.

(2001/C 350 E/048)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0836/01
van Giovanni Pittella (PSE) aan de Commissie**

(22 maart 2001)

Betreft: Het sluiten van de spoorwegwerkplaats in San Nicola (Melfi)

Trenitalia SpA, een bedrijf dat onder de FS-groep (Italiaanse spoorwegen) valt, heeft besloten — zonder enige kennisgeving aan de sociale partners en aan de regio — dat de spoorwegwerkplaats in San Nicola di Melfi dicht moet. Daar worden dieseltreinen en locomotieven gerepareerd. In zijn soort is het een van de modernste werkplaatsen van de afdeling „Technologie rollend materieel”.

Voor een deel wordt het werk voortgezet in de zusterwerkplaats in Rimini, terwijl Trenitalia ook nog andere werkplaatsen handhaaft.

De werkplaats in Melfi was de enige die zich op constructieve wijze aan alle communautaire regels hield, ook voor wat het milieu betreft.

De sluiting leidt tot het verlies van 200 arbeidsplaatsen in de regio en is een enorme schadepost voor de economie in een gebied dat toch al gebukt gaat onder werkloosheid.

Gebleken is dat geen enkel particulier bedrijf in staat is met behoud van kwaliteit deze treinen voordeliger te repareren dan de vestiging in Melfi.

Kan de Commissie medelen welke initiatieven zij wil nemen om, in samenwerking met de Italiaanse regering, een positieve oplossing voor deze situatie te vinden?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie*(5 juli 2001)*

De Commissie hecht het grootste belang aan de centrale kwestie van de sociale gevolgen van bedrijfsherstructureeringen.

Wat de bestaande Europese wetgeving inzake de bescherming van werknemers in geval van bedrijfsherstructurering betreft, moet de nationale wetgeving die een aantal richtlijnen op het gebied van arbeidswetgeving en arbeidsverhoudingen aanvult, toegepast en gerespecteerd worden, in het bijzonder Richtlijn 98/59/EG van de Raad van 20 juni 1998 betreffende de aanpassing van de wetgevingen van de lidstaten inzake collectief ontslag⁽¹⁾ en Richtlijn 77/187/EEG van de Raad van 14 februari 1977 inzake de onderlinge aanpassing van de wetgeving der lidstaten betreffende het behoud van de rechten van de werknemers bij overgang van ondernemingen, vestingen of onderdelen daarvan⁽²⁾, gewijzigd door Richtlijn 98/50/EG van de Raad van 29 juni 1998⁽³⁾.

Aangezien deze richtlijnen in het nationale recht zijn omgezet, is het de taak van de nationale administratieve en rechterlijke instanties om te bepalen of er inbreuken hebben plaats gevonden in het geval dat betrekking heeft op het bedrijf Trenitalia S.p.A. van de FS-groep.

De Commissie heeft herhaaldelijk benadrukt dat ervoor moet worden gezorgd dat een bedrijfsherstructurering op een sociaal aanvaardbare wijze wordt doorgevoerd en heeft als gevolg daarvan de dwingende noodzaak onderstreept om de informatie- en raadplegingsrechten van de werknemers te versterken, met name in de context van het grote aantal herstructureringen en de talrijke fusies en overnames die bijna dagelijks plaatsvinden.

Dit was het voornaamste punt van zorg van de Commissie bij de opstelling van een voorstel voor een richtlijn van de Raad tot instelling van een algemeen kader betreffende de informatie en de raadpleging van de werknemers in de Europese Gemeenschap⁽⁴⁾ waarover door de Ministerraad op 11 juni 2001 een politiek akkoord met het oog op een gemeenschappelijk standpunt is bereikt. Het doel van de voorgestelde richtlijn is de verbetering van de informatie- en raadplegingsrechten van werknemers in afzonderlijke bedrijven en de aanvulling van de lacunes in de bepalingen betreffende de informatie en de raadpleging van de werknemers op nationaal en communautair niveau. De richtlijn moet worden gezien als een concrete reactie op communautair niveau op de zorgen van de Europese burgers als gevolg van de onzekerheid die ontstaat door de successieve golven van massale bedrijfsherstructureringen, fusies, overnames, enz., die normaliter vergezeld gaan met personeelsafvloeiingen.

Zodra deze richtlijn definitief door de Raad en het Parlement wordt goedgekeurd en in de lidstaten ten uitvoer wordt gelegd, zal zij de werknemers in bedrijven van ten minste 50 werknemers (ook als dit filialen van een multinationale groep zijn) een aantal basisrechten toekennen: het recht op informatie over de recente en te verwachten ontwikkeling van de activiteiten van het bedrijf, over de economische en financiële situatie van het bedrijf, het recht om geïnformeerd en geraadpleegd te worden over werkgelegenheidskwesties en over beslissingen die zouden kunnen leiden tot ingrijpende veranderingen in de werkorganisatie, alsook het recht om te weten hoe het bedrijf deze veranderingen wil aanpakken.

In haar agenda voor het sociaal beleid⁽⁵⁾ heeft de Commissie de oprichting van een waarnemingspost voor veranderingen in het kader van de Stichting van Dublin voorgesteld. Dit voorstel is goedgekeurd door de Europese Raad van Stockholm, die heeft verklaard dat een dergelijke waarnemingspost zo spoedig mogelijk moet worden opgericht.

Bovendien is de Commissie voornemens in juli 2001 een groenboek over de sociale verantwoordelijkheid van bedrijven te presenteren, waarin zij onderstreept dat een herstructurering op een sociaal verantwoordelijke wijze betekent dat moet worden gezorgd voor een evenwicht tussen de belangen en zorgen van alle belanghebbenden die door de veranderingen en beslissingen worden getroffen.

Tot slot kan worden gesteld dat Europa het hoofd moet bieden aan industriële herstructureringen — die kunnen bijdragen aan een groter concurrentievermogen en een grotere economische groei — en de sociale gevolgen daarvan door een combinatie van innovatie en sociale samenhang en de verbetering van zijn

vermogen om veranderingen te beheren. De Commissie gaat uit van een omvattende aanpak, zoals hierboven omschreven. Dit houdt in dat zij haar vermogen om te anticiperen op veranderingen en deze te beheren via de waarnemingspost van Dublin verbetert, dat zij juridische mechanismen opzet om te zorgen voor een passende bescherming van de werknemers bij industriële herstructureringen en dat zij de sociale verantwoordelijkheid van de bedrijven ontwikkelt.

⁽¹⁾ PB L 225 van 12.8.1998.

⁽²⁾ PB L 61 van 5.3.1977.

⁽³⁾ PB L 201 van 17.7.1998.

⁽⁴⁾ PB C 2 van 5.1.1999.

⁽⁵⁾ COM(2000) 379 def.

(2001/C 350 E/049)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0838/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(22 maart 2001)

Betreft: Publicatie maximaal toelaatbare residuen door de vijftien EU-lidstaten

Op 30 maart 2000 stelde europarlementslid John McCartin een schriftelijke vraag aan de Commissie over „maximaal toelaatbare residuen en toezicht op residuen” (E-1114/00 ⁽¹⁾). Op basis van gegevens verstrekt door de farmaceutische sector bepaalt het CVMP in London maximaal toelaatbare residuen voor de actieve bestanddelen van geneesmiddelen voor dieren die bestemd zijn voor de voedselproductie.

De vijftien EU-lidstaten zijn wettelijk verplicht hun programma voor het toezicht op voedselresiduen voor het komende jaar alsmede de resultaten van het voorgaande jaar aan de Commissie over te leggen. De resultaten tonen aan welke residuen uit diergeneesmiddelen zijn terug te vinden in voedselmonsters uit de Europese Unie.

Slechts één EU-lidstaat, met name het Verenigd Koninkrijk, publiceert driemaandelijks dergelijke gedetailleerde resultaten. De overige lidstaten blijven in gebreke of beperken zich tot onvolledige informatie, al dan niet op internet. Nochtans zou een volledige en transparante publicatie van dergelijke residuenresultaten door alle EU-lidstaten kunnen bijdragen tot het consumentenvertrouwen.

Kan de Commissie bevestigen dat slechts één EU-lidstaat, met name het Verenigd Koninkrijk, driemaandelijks een gedetailleerd overzicht publiceert van residuen uit diergeneesmiddelen die werden teruggevonden in voedselmonsters? Zo neen, publiceren andere EU-lidstaten op dezelfde wijze (periodiek én gedetailleerd) welke hoeveelheden residuen werden teruggevonden in voedselmonsters?

⁽¹⁾ PB C 53 E van 20.2.2001, blz. 77.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(18 juni 2001)

Op grond van Richtlijn 96/23/EG van de Raad van 29 april 1996 inzake controlemaatregelen ten aanzien van bepaalde stoffen en residuen daarvan in levende dieren en in producten daarvan ⁽¹⁾ „stellen de lidstaten de Commissie jaarlijks in kennis van de resultaten van het plan inzake de opsporing van residuen en stoffen, alsmede van de door hen getroffen controlemaatregelen. De lidstaten maken het resultaat van de tenuitvoerlegging van de plannen openbaar”.

Dienovereenkomstig ontvangt de Commissie van de lidstaten elk jaar voor 31 maart de plannen voor het toezicht en de resultaten van het plan van het jaar daarvoor. Het is de taak van de Commissie deze informatie te evalueren. Het is echter de verantwoordelijkheid van de lidstaten om hun resultaten openbaar te maken, maar de richtlijn vermeldt niet in welke vorm.

Het is de Commissie niet bekend dat er lidstaten zijn die zouden weigeren deze informatie desgevraagd te verstrekken.

Wat de twee eigenlijke vragen van de geachte afgevaardigde betreft, kan de Commissie bevestigen dat het Verenigd Koninkrijk de Commissie jaarlijks een volledig openbaar verslag voorlegt over de resultaten van zijn plan voor toezicht inzake residuen, zoals trouwens alle lidstaten in een of andere vorm doen.

(¹) PB L 125 van 23.5.1996.

(2001/C 350 E/050)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-0843/01
van Karin Riis-Jørgensen (ELDR) aan de Commissie

(13 maart 2001)

Betreft: Overtreding van Gemeenschapsvoorschriften

Kan de Commissie in verband met eventuele overtreding van Gemeenschapsvoorschriften mededelen in welke gevallen Denemarken wetten heeft vastgesteld of besluiten genomen die later uiteindelijk op verzoek van de Commissie moesten worden veranderd en kan zij mij hiervan een overzicht doen toekomen als dit bestaat?

Is het voorts, indien sprake is geweest van onverenigbaarheid van Deense wetten en voorschriften van de Gemeenschap, mogelijk geweest dit gebrek aan overeenstemming bilateraal op te lossen of is er ooit een rechterlijke procedure nodig geweest? Is er eventueel een overzicht beschikbaar van de wijze waarop eventuele geschillen zijn opgelost?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(23 april 2001)

Door de veelheid en grote verscheidenheid van overtredingen binnen de Gemeenschap bestaat er geen repertorium of instrument om aan te geven in welke gevallen door een lidstaat goedgekeurde bepalingen of besluiten in het kader van inbreukprocedures op verzoek van de Commissie gewijzigd dienden te worden.

Bepaalde aanwijzingen zijn niettemin te vinden in de statistische gegevens betreffende de inbreukprocedures die zijn opgenomen in de jaarlijkse verslagen over de controle op de toepassing van het gemeenschapsrecht (¹). Zo werden in de periode 1979-1999 ongeveer 1300 inbreukprocedures ten aanzien van Denemarken ingeleid. In dezelfde periode wees het Hof van Justitie 11 arresten wegens niet-nakoming, waarvan 9 in het voordeel van de Commissie. Momenteel loopt er een honderdtal inbreukprocedures ten aanzien van deze lidstaat.

Van alle inbreukprocedures betrof bijna 50 % gevallen van niet-mededeling van de nationale maatregelen tot omzetting van communautaire richtlijnen, 10 % gevallen van non-conformiteit van de nationale omzettingsmaatregelen met de verplichtingen in deze richtlijnen, en bijna 40 % gevallen van onjuiste toepassing (algemeen of specifiek) van het Gemeenschapsrecht. De Commissie kan de lidstaat hoofdzakelijk in het laatste geval („onjuiste toepassing”) verzoeken om zijn regelgeving te wijzigen; de andere categorieën („niet-mededeling” en „non-conformiteit”) betreffen de verplichting om de communautaire richtlijnen correct om te zetten. Tevens zij er op gewezen dat ongeveer 40 % van deze zaken nog voor het verzenden van een aanmaningsbrief wordt geseponeerd omdat de klacht ongegrond is gebleken.

(¹) Zie voor het verslagjaar 1999 PB C 30 van 30.1.2001.

(2001/C 350 E/051)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0847/01
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie**

(22 maart 2001)

Betreft: Stripverpakkingen voor geneesmiddelen

Er bestaat ongerustheid over het toenemend aantal geneesmiddelen dat in stripverpakking aangeboden wordt. Dat is zeer lastig voor blinden en slechtzienden die het ene middel niet meer van het andere kunnen onderscheiden als na verwijdering van de buitenste verpakking alle strips er eender uitzien.

Heeft het probleem al de aandacht van de Commissie gaande gehouden, en hoe zou het opgelost kunnen worden?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(15 mei 2001)

De Commissie is zich bewust van het probleem dat door het geachte parlementslid aan de orde is gesteld, maar herinnert eraan dat de keuze van de farmaceutische vorm en de verpakking van medicijnen onder de verantwoordelijkheid valt van de houder van de vergunning voor het in de handel brengen. Het communautaire recht regelt deze aspecten niet, maar het schrijft wel voor dat de patiënt door middel van de bijsluiter en de buitenverpakking over het medicijn moet worden geïnformeerd (Richtlijn 92/27/EEG van de Raad van 31 maart 1992 betreffende de etikettering en de bijsluiter van geneesmiddelen voor menselijk gebruik⁽¹⁾). Er zijn ook voorschriften betreffende informatie voor kleine verpakkingen zoals stripverpakkingen. Er zij ook op gewezen dat het communautair recht informatie in brailleschrift op de buitenverpakking toestaat.

Zonder de moeilijkheden te miskennen waarmee sommige patiënten kunnen worden geconfronteerd, ziet de Commissie, evenals de lidstaten, er aandachtig op toe dat de informatie die volgens de wet- en regelgeving verplicht is, op alle verpakkingen leesbaar is aangebracht.

Ten slotte moet worden vermeld dat medicijnen dankzij stripverpakkingen beter kunnen worden bewaard.

⁽¹⁾ PB L 113 van 30.4.1992.

(2001/C 350 E/052)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0849/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie**

(22 maart 2001)

Betreft: Aantal slachthuizen

Hoeveel slachthuizen waren er in elke lidstaat in het laatste jaar waarvoor er cijfers beschikbaar zijn, en vijf, tien en vijftien jaar geleden?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(25 juni 2001)

De lidstaten zijn uit hoofde van de communautaire wetgeving inzake diergezondheid en levensmiddelenhygiëne verplicht een lijst van erkende inrichtingen bij te houden. Op deze lijsten staan bijvoorbeeld slachthuizen, vleesverwerkingsbedrijven en destructiebedrijven. De lijsten moeten regelmatig geactualiseerd en bij de Commissie en de lidstaten worden ingediend. Voorbeelden staan op de website van het directoraat-generaal Gezondheid en consumentenbescherming, op het onderstaande adres (<http://forum.europa.eu.int/irc/sanco/vets/info/data/listes/public-ms.html>). Deze site wordt verder ontwikkeld; de mate van gedetailleerdheid en de onderwerpen zullen, rekening houdende met de van de lidstaten gevraagde feedback, worden uitgebreid.

Er zijn evenwel geen gegevens beschikbaar betreffende de ontwikkeling van het aantal slachthuizen gedurende de afgelopen 15 jaar, waarnaar door de geachte afgevaardigde wordt gevraagd. Het doel van de lijsten is ervoor zorgen dat de relevante producten in de communautaire handel in erkende bedrijven worden geproduceerd en mogelijk maken dat de bevoegde autoriteiten dit controleren. Het is niet de bedoeling geweest om statistische informatie te leveren over het aantal bedrijven.

De Commissie zal opnieuw bekijken welke mogelijkheden er zijn om beter van de lijsten gebruik te maken voor statistische doeleinden, overeenkomstig haar middelen en andere prioriteiten.

(2001/C 350 E/053)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0850/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(22 maart 2001)

Betreft: Voorafgaande mededeling van fiscale beleidsmaatregelen

Is de Commissie van mening dat de ministers van Financiën van de lidstaten haar op de hoogte moeten brengen van de voorgenomen fiscale beleidsmaatregelen voordat ze daadwerkelijk getroffen worden, en zo ja, waarom?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(20 juni 2001)

In haar mededeling over de verbetering van de coördinatie van het economische beleid in het eurogebied⁽¹⁾ heeft de Commissie voorgesteld dat het beginsel van voorlichting vooraf van andere leden van het eurogebied en de Commissie, alvorens een maatregel inzake economisch beleid te nemen, deel moet uitmaken van een reeks gedragsregels die in bedoelde mededeling zijn uiteengezet.

Bedoelde informatie vooraf moet plaatsvinden in het kader van de Eurogroep dan wel in het kader van de werkgroep van de Eurogroep van het Economisch en Financieel Comité, en moet de autoriteiten van de bevoegde lidstaten op de hoogte stellen van de reacties of de boodschappen, en wel voor de afronding van de maatregel die wordt genomen.

Ook moeten de hoofdpunten van de stabiliteitsprogramma's aan de Commissie worden toegezonden alvorens zij door de lidstaten worden goedgekeurd.

De Commissie heeft er via haar mededeling willen op wijzen dat het beginsel dat de lidstaten vooraf de Eurogroep en de Commissie op de hoogte moeten stellen van de voorgestelde fiscale beleidsmaatregelen voordat deze worden genomen, zeker van belang is aangezien een en ander de mogelijkheid biedt om het nationaal beleid te beoordelen in het licht van de economische situatie binnen het eurogebied als geheel, alsook na te gaan welke de gevolgen zijn voor andere deelnemers aan de Europese Monetaire Unie (EMU).

⁽¹⁾ COM(2001) 82 def.

(2001/C 350 E/054)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0852/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(22 maart 2001)

Betreft: Begrotingsdiscipline

Kan de Commissie een schatting maken van de weerslag op het BBP na verloop van een jaar, en de weerslag op de inflatie van de kleinhandelsprijzen na twee jaar, door een willekeurige inkrimping van de algemene overheidsbegroting van Ierland en Duitsland met één procent?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie*(21 juni 2001)*

Het kwantitatieve effect van een inkrimping van de begroting op het bruto binnenlands product (BBP) en de inflatie is afhankelijk van een aantal factoren waardoor het niet mogelijk is een enkel cijfer te hechten aan de economische multiplicatoren. Een belangrijke factor is de openheid van een economie. De gevolgen voor kleine open economieën zoals Ierland zijn meestal kleiner dan voor grote economieën zoals Duitsland, omdat een groter deel van de impuls wordt doorgegeven aan de handelspartners. Dit geldt vooral bij een vermindering van de overheidsopdrachten als een belangrijk deel wordt ingevoerd en het binnenlandse multiplicatoreffect in de lidstaat dus relatief klein is. Als de begrotingsrestricties echter plaatsvinden via een vermindering van het overheidspersoneel, zal het effect veel groter zijn, want dit heeft een meer directe weerslag op de arbeidsmarkt en dus op de lonen. Dit is meer het geval voor Ierland in de huidige omstandigheden, die ondanks de relatieve openheid van het land voor arbeidsmigratie worden gekenmerkt door toenemende arbeidstekorten. De aard van de begrotingsrestricties en de toestand met betrekking tot capaciteitsbeperkingen zijn dus van doorslaggevend belang voor de evaluatie.

*(2001/C 350 E/055)***SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0877/01****van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(27 maart 2001)*

Betreft: Andreas Papandreoulaan in Piraeus

De werken voor de aanleg van de Andreas Papandreoulaan in Piraeus, die volgens de oorspronkelijke plannen de Poseidonlaan en de Schistoslaan met elkaar moet verbinden, zijn drie jaar geleden begonnen maar inmiddels stopgezet, waardoor een enorme verkeerschaos ontstaat en heel wat vragen rijzen over het verloop van deze werken. De stad Piraeus verzet zich tegen de aanleg van deze weg, vraagt tunnels in plaats van bruggen en zal vermoedelijk veiligheidsmaatregelen treffen.

Uit de borden ter plaatse blijkt dat het werk door de EU wordt gefinancierd:

1. Kan de Commissie bijgevolg gegevens verstrekken over het verloop van de werken, de opgenomen kredieten en de vastgestelde tijdschema's?
2. Waarom hebben de werken vertraging opgelopen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(21 juni 2001)*

Het project inzake de Andreas Papandreoulaan wordt gefinancierd uit hoofde van het regionaal operationeel programma voor Attika in het kader van het communautair bestek voor de periode 1994-1999.

Volgens de informatie die de Europese Commissie van de voor het beheer van het programma verantwoordelijke Griekse autoriteiten heeft ontvangen, is het oorspronkelijke contract op 15 september 2000 opgezegd bij besluit van het ministerie van Milieubeheer, Ruimtelijke Ordening en Openbare Werken. Als verklaring voor dit besluit zijn problemen genoemd in verband met onteigeningsprocedures en archeologische vondsten op de bouwplaats. Op het moment van het besluit was al 20% van het project verwezenlijkt en was 1,86 miljard GRD uitgegeven.

Pogingen tot onderhandelingen over een nieuw contract hebben vertraging opgelopen door discussies tussen het ministerie en de gemeente Piraeus over technische aspecten van het project. De Commissie heeft de Griekse autoriteiten per brief verzocht de nodige stappen te nemen om ervoor te zorgen dat dit project binnen een redelijke termijn kan worden afgerond.

(2001/C 350 E/056)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0905/01**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(28 maart 2001)

Betreft: Griekse Artsen zonder Grenzen

In een vroegere vraag (P-2266/99) ⁽¹⁾ had ik al mijn onrust geuit over het feit dat de Griekse afdeling van Artsen zonder Grenzen werd uitgesloten omdat zij zonder vergunning hulp hebben geboden aan beide partijen die betrokken zijn bij de Kosovo-crisis. In diezelfde vraag had ik mijn bezorgdheid geuit over de behandeling van AzG-Griekenland in verband met de onpartijdige goedkeuring van ECHO en de Europese Commissie voor financiering van humanitaire programma's. Anderhalf jaar later wordt AzG-Griekenland kennelijk gediscrimineerd. Aanwijzingen daarvoor zijn de volgende feiten: de obstructie die de Europese Commissie tot nu toe heeft gepleegd in verband met de goedkeuring van de kaderovereenkomst voor een partnerschap; het feit dat in een document van de DG-Ontwikkeling, gedateerd op 23.11.00, wordt voorgesteld het programma van AzG-Griekenland in Palestina te verwerpen in afwachting van een oplossing van het conflict tussen de twee organisaties.

1. Hoe verklaart de Commissie de grote vertraging bij de goedkeuring van de kaderovereenkomst voor een partnerschap en ook het bestaan van hoger genoemd document?
2. Vindt de Commissie dat AzG-Griekenland minder rechten heeft dan de overige organisaties?
3. Tot wie moet een organisatie die meent dat zij gediscrimineerd wordt door de Europese instellingen zich wenden om haar rechten te doen gelden?

⁽¹⁾ PB C 203 E van 18.7.2000, blz. 160.

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(5 juli 2001)

De vraag van het geachte parlementslid gaat over de betrekkingen tussen het Bureau voor humanitaire hulp (ECHO) en het Directoraat-generaal Ontwikkeling enerzijds en de Griekse afdeling van de organisatie Artsen zonder Grenzen (AzG-Griekenland) anderzijds. De Commissie wijst erop dat haar diensten de dossiers in verband met deze niet-gouvernementele organisatie (NGO) onafhankelijk en op basis van een beoordeling van geval tot geval hebben behandeld.

De beslissing over de keuze van een aanbod is gebaseerd op een groot aantal criteria, met het doel een goed beheer van de communautaire begroting en de uitvoering van de maatregelen ter plaatse te garanderen. De rechtszekerheid is ongetwijfeld een belangrijk element, hoewel andere elementen zoals de praktische ervaring en de beschikbare operationele middelen even belangrijk zijn.

Het interne document waarover het geachte parlementslid het heeft is geen officieel document. Het is evenwel een feit dat AzG International het gebruik van de naam AzG-Griekenland heeft betwist en dat de Commissie met schrijven van 19 april 2001 AzG-Griekenland de gelegenheid heeft gegeven zijn juridisch statuut toe te lichten (zie hieronder).

Wat betreft de wijze waarop het verzoek, ingediend in maart 1997 door AzG-Griekenland, is behandeld om de kaderovereenkomst voor een partnerschap met ECHO te sluiten, wenst de Commissie het geachte parlementslid te wijzen op de volgende elementen.

De ondertekening van een kaderpartnerschapsovereenkomst (KPO) met ECHO is de afsluiting van een proces voor het selecteren en onderzoeken van de criteria die in artikel 7 van Verordening (EG) nr. 1257/96 van de Raad van 20 juni 1996 over humanitaire hulp zijn vastgelegd. Via dit instrument kan het bureau voor humanitaire hulp de meest efficiënte partners uitkiezen.

Bij zijn kandidaatstelling beschikte AzG-Griekenland niet over een autonome operationele capaciteit en voldeed dus niet aan de hiervoor genoemde criteria.

In januari 1999 is er een nieuwe KPO van kracht geworden. ECHO heeft daarbij de voorkeur gegeven aan het sluiten van kaderpartnerschapsovereenkomsten met vroegere partners en met NGO's die al met het Bureau hadden samengewerkt. In deze fase, die zich over de jaren 1999 en 2000 uitstrekte, werden ongeveer 300 aanvragen onderzocht. Waarna 184 kaderpartnerschapsovereenkomsten zijn gesloten.

In oktober 1999 heeft AzG-Griekenland opnieuw een aanvraag ingediend om de kaderpartnerschapsovereenkomst te ondertekenen.

Kort daarop heeft zij een verzoek inzake financiering ingediend voor de tuberculoseafdeling van de psychiatrische kliniek van Toponica. Dit verzoek is afgewezen om redenen in samenhang met artikel 7, lid 2, van Verordening (EG) nr. 1257/96. Vanwege het onderzoek van de conformiteit van de NGO met dit artikel, en in het bijzonder het onderzoek van de operationele en financiële capaciteiten die voor de uitvoering van dit project vereist zijn, was het namelijk nodig de NGO aan een preliminaire procedure voor accountantsonderzoek te onderwerpen, daar AzG-Griekenland de kaderovereenkomst immers niet ondertekend had. Dit zou de actie hebben vertraagd tot ver na de uiterste termijn voor de tenuitvoerlegging van het financiële besluit van de Commissie.

ECHO is voornemens begin 2002 een procedure te openen voor de selectie van nieuwe partners voor het sluiten van kaderovereenkomsten met NGO's die nog nooit met het Bureau hebben samengewerkt, waaronder ook AzG-Griekenland. Dit onderzoek werd eerst verschoven vanwege de herziening van de voor de kaderpartnerschapsovereenkomst geldende toepassingsprocedures in 2000, en vervolgens wegens de opstelling van de voor 2001 geplande nieuwe KPO. Daarom werd dit jaar nogmaals de voorkeur gegeven aan partners die hun ervaring al in het kader van de overeenkomst bewezen of al acties uitgevoerd hadden. Op 19 april 2001 werd AzG-Griekenland een brief toegezonden, om de organisatie de mogelijkheid te geven om haar geschiktheid aan te tonen. Op basis van het antwoord kan deze NGO zich kandidaat stellen.

Om de transparantie te waarborgen heeft de verantwoordelijke voor de betrekkingen met de NGO's in december 2000 een ontmoeting gehad met een delegatie van AzG-Griekenland. Daarbij werden de redenen die de vertraging bij de behandeling van de partnerschapsaanvraag rechtvaardigen, uitvoerig toegelicht en werden de beschuldigingen van discriminatie vanwege de door AzG International op haar vroegere afdeling uitgeoefende druk, uitdrukkelijk weerlegd.

De Commissie respecteert volledig de onafhankelijkheid van haar NGO-partners. Zij stelt evenwel vast dat er ten aanzien van het gebruik van de naam AzG-Griekenland nog twijfels bestaan. De Commissie zal uiteraard de gerechtelijke beslissingen over het recht op het gebruik van de naam en het logo van AzG toepassen. Inmiddels zou AzG-Griekenland de nodige garanties moeten verstrekken dat naam en logo van AzG gebruikt mogen worden, zodat de Commissie de sluiting van een overeenkomst met inachtneming van de regels inzake goed financieel beheer in overweging kan nemen.

Het bureau voor humanitaire hulp zal de partnerschapsaanvraag van AzG-Griekenland nauwkeurig en met belangstelling onderzoeken, evenzo als de verzoeken van alle andere NGO's.

Wat de rechtsmiddelen betreft waarover AzG-Griekenland tegenover de Commissie beschikt in geval deze NGO meent dat haar rechten geschonden zijn, kan er naar de Europese ombudsman worden verwezen die voor dergelijke gevallen bevoegd is.

(2001/C 350 E/057)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0907/01
van Antonios Trakatellis (PPE-DE) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Vergunningen voor radiozenders en waarborgen van het pluralisme in de media

Volgens de nieuwe wettelijke regelingen die de Griekse regering heeft uitgevaardigd in verband met het verlenen van vergunningen voor radiozenders zijn drie radiostations samen op de laagste plaats in de rangorde gesteld. Een daarvan is SKY, de radiozender met de hoogste luistercijfers, die vaak een ander standpunt inneemt dan dat van de regering.

Overeenkomstig artikel 6 van het EU-Verdrag is de Unie gegrondvest op de beginselen van vrijheid, democratie, eerbiediging van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en van de rechtsstaat, en volgens het protocol dat aan het Verdrag van Amsterdam is gehecht houdt het publieke-omroepstelsel

in de lidstaten rechtstreeks verband met de democratische, sociale en culturele behoeften van iedere samenleving en met de noodzaak pluralisme in de media te behouden. Kan de Commissie in het licht hiervan antwoorden op de volgende vragen:

1. Is de eerbiediging en de bescherming van hoger genoemde beginselen en met name het beginsel van pluralisme in de media ja dan nee een uitdrukkelijke vereiste?
2. Is ervoor gezorgd dat het Griekse wetgevend kader inzake de radio is aangepast aan de communautaire wetgeving en de voorschriften van de verdragen?
3. Wordt de communautaire wetgeving geschonden, en wat denkt de Commissie te doen om te voorkomen dat de fundamentele basisbeginselen flagrant worden geschonden zowel in het geval van SKY als in andere gevallen waar de vrije en pluralistische werking van de media in de Unie wordt aangetast?
4. Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om het pluralisme, de informatieverstrekking op voet van gelijkheid en de naleving van de journalistieke deontologie te waarborgen, en om te verzekeren dat de Nationale Raad van Radio en Televisie wordt samengesteld op grond van verdienste en dat deze de bevoegdheid krijgt om vergunningen in te trekken in geval de transparantieregels worden geschonden?
5. Artikel 11, lid 2 van het Handvest van de fundamentele rechten van de Europese Unie, dat bepaalt dat de vrijheid van de media en het pluralistisch karakter ervan moeten worden gerespecteerd. Wat is in verband hiermee het algemeen standpunt van de Commissie ten aanzien van de lidstaten?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(17 juli 2001)

De Commissie is van oordeel dat de eerbiediging van het pluralisme in de media een van de grondbeginselen is waarop de democratie en de rechtsstaat gebaseerd zijn, zulks overeenkomstig artikel 11, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Zij wijst erop dat de afgifte van vergunningen voor radiozenders binnen een interne situatie zoals door het geachte parlementslid wordt beschreven, niet valt binnen het toepassingsgebied van het Gemeenschapsrecht in de zin van de jurisprudentie van het Hof van Justitie. Bedoelde kwesties moeten worden voorgelegd aan de Griekse regelgever, te weten de Nationale Raad voor radio en televisie.

Overeenkomstig artikel 51, lid 1, van het Handvest zijn de bepalingen hiervan uitsluitend voor de lidstaten bedoeld wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer leggen.

De Commissie wijst er ten slotte op dat, ingeval schending van de vrijheid van meningsuiting wordt vastgesteld, het, na gebruikmaking van alle nationale rechtsmiddelen, mogelijk is zich te wenden tot het Europees Hof voor de mensenrechten dat in Straatsburg bij de Raad van Europa is gevestigd.

(2001/C 350 E/058)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0916/01

van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Ecologisch vaccin

De Portugese Jagersbond heeft er bij het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling op aangedrongen een ecologisch (recombinant) vaccin vrij te geven om VHS en myxomatose bij het wild konijn zo snel mogelijk te kunnen indammen.

Volgens de Portugese Jagersbond is het van kapitaal belang dat dit vaccin snel officieel wordt toegelaten en op de markt wordt gebracht omdat de wildekoniijnenpopulatie als gevolg van deze ziekten wordt gedecimeerd.

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen er worden getroffen om deze ziekten bij het wild konijn te bestrijden?

(2001/C 350 E/059)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1200/01
van Arlindo Cunha (PPE-DE) aan de Commissie

(4 april 2001)

Betreft: Toestemming voor vaccinatie wilde konijnen

Het wilde konijn (*Oryctolagus cuniculus*) wordt op het Iberisch schiereiland door twee ernstige ziektes, nl. virusbloedingen en myxomatose, met uitsterven bedreigd.

Deze ziektes zouden kunnen worden bestreden met een ecologisch recombinant vaccin (Lapinvac-F1) dat nog door het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling moet worden gehomologeerd.

Kan de Commissie mededelen hoever het hiermee staat en deze homologatie zo spoedig mogelijk afhandelen teneinde een eventuele ramp te voorkomen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Liikanen namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-0916/01 en P-1200/01

(11 mei 2001)

De twee door het geachte parlementslid vermelde konijnenziektes moeten niet noodzakelijkerwijze door de lidstaten bij de Commissie worden aangemeld en het wilde konijn is geen bedreigd ras.

De wetenschappelijke beoordeling van iedere afzonderlijke aanvraag van een vergunning voor het op de markt brengen van een geneesmiddel voor diergeneeskundig gebruik dat overeenkomstig de Verordening (EEG) nr. 2309/93 van 22 juli 1993 tot vaststelling van communautaire procedures voor het verlenen van vergunningen voor en het toezicht op geneesmiddelen voor menselijk en diergeneeskundig gebruik en tot oprichting van een Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling⁽¹⁾ wordt ingediend bij het Europees Bureau voor de geneesmiddelenbeoordeling, is de taak van het Comité voor geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik. De Commissie ontvangt vervolgens een advies van het Comité over de kwaliteit, de veiligheid en de doeltreffendheid van het product binnen een specifiek tijdschema en doet op basis van dit advies een voorstel voor het te nemen besluit in overeenstemming met de in artikel 73 van bovengenoemde verordening vastgestelde procedure. De Commissie zal zich evenwel absoluut niet mengen in het wetenschappelijke beoordelingsproces.

⁽¹⁾ PB L 214 van 24.8.1993.

(2001/C 350 E/060)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0925/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Financiering van de bouw van de Alqueradam

De bouw van de Alqueradam in Portugal wordt onder meer met EU-steun gefinancierd. Er is echter kritiek op het project geleverd omdat er wellicht niet genoeg water is om het stuwmeer te vullen. Ook hebben de landbouwers misschien niet genoeg geld om het transport van het water naar hun landbouwgronden te betalen. Er moeten ook bouwactiviteiten worden verricht voor de aanleg van pompinstallaties en buizenstelsels voor het transport van het water naar de landbouwgronden, en het is onbekend wie deze kosten moet betalen.

In het document van de Commissie wordt eraan getwijfeld of het project zal slagen, maar toch wordt eraan deelgenomen en wordt voor financiering gezorgd. Denkt de Commissie dat bovengenoemde problemen oplosbaar zijn en denkt zij aan een verdere financiering deel te nemen om de bovengenoemde moeilijkheden op te lossen?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(7 juni 2001)*

Het besluit tot medefinanciering van het project voor de Alquevadam is goedgekeurd op 28 juli 1997⁽¹⁾ nadat uit studies over de stroomgebieden van rivieren die zowel in Portugal als in Spanje stromen, was gebleken dat in de Guadiana voldoende water aanwezig is opdat dit project kan slagen.

De Spaanse autoriteiten zijn verbintenissen aangegaan inzake kwaliteit en kwantiteit van de watervoorziening. Zij hebben zich ertoe verbonden de verplichtingen van Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater⁽²⁾ en van Richtlijn 91/676/EEG van de Raad van 12 december 1991 inzake de bescherming van water tegen verontreiniging door nitraten uit agrarische bronnen⁽³⁾ na te komen. Zij hebben eveneens bevestigd dat zij zich ertoe verbinden de bepalingen van de verschillende internationale of bilaterale verdragen na te leven, met name de overeenkomst tussen Portugal en Spanje tot regulering van het gebruik van het water van internationale rivieren, op grond waarvan alleen Portugal de rivier Guadiana en het water (tussen Caia en Cuncos) mag gebruiken.

Voorts hebben de Portugese autoriteiten hun verplichtingen die voortvloeien uit de communautaire richtlijnen en uit de internationale en bilaterale verdragen, met name de overeenkomst tussen Portugal en Spanje, opnieuw bevestigd.

De medefinancieringen als bedoeld in de beschikking van de Commissie van juli 1997 betreffende het specifieke programma voor geïntegreerde ontwikkeling van het Alquevagebied hebben met name betrekking op de steun voor de bouw van een dam en van het netwerk van aanvoerkanalen die nodig zijn voor de bevoeiing tot aan de landbouwbedrijven. Kleine dammen en pompinstallaties zullen ook in aanmerking komen voor communautaire medefinanciering.

Het operationeel programma „Alentejo”⁽⁴⁾ in het kader van het communautair bestek voor de programmeringsperiode 2000-2006 bevat maatregelen waarmee wordt beoogd deze bevoeiingsystemen te voltooiën.

⁽¹⁾ Beschikking C(97)2350.

⁽²⁾ PB L 135 van 30.5.1991.

⁽³⁾ PB L 375 van 31.12.1991.

⁽⁴⁾ Beschikking C(2000)1777 van 28 juli 2000.

(2001/C 350 E/061)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0927/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie***(28 maart 2001)*

Betreft: Terugbetaling van steun aan de EU bij ontdekking van onregelmatigheden

In de media zijn berichten verschenen volgens welke 90 % van de bedragen die de Gemeenschap terugvordert op grond van de ontdekking van onregelmatigheden in de praktijk nooit wordt terugbetaald.

Kan de Commissie mededelen welk percentage van de bedragen die de Commissie terugvordert, wordt terugbetaald? Kan de Commissie een verantwoording geven van de terugbetaling in procenten per lidstaat? Wat doet de Commissie om ervoor te zorgen dat terugbetaling voor 100 % plaatsvindt?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie*(19 juli 2001)*

Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de onregelmatigheden op het gebied van de indirecte uitgaven van het EOGFL-Garantie, structurele maatregelen, waarvan de terugvordering van de ten onrechte overgemaakte bedragen valt onder de bevoegdheid van de lidstaten, en die in het kader van de directe uitgaven waarvan de terugvordering van de ten onrechte uitbetaalde bedragen tot de bevoegdheid van de Commissie behoort.

Op het gebied van de indirecte uitgaven zijn statistieken en analyses terzake van de financiële follow-up beschikbaar in:

- de laatste jaarverslagen 1999 ⁽¹⁾ en 2000 ⁽²⁾ van de Commissie over de bescherming van de financiële belangen van de Gemeenschappen en de bestrijding van fraude, alsook de bijgevoegde tabellen, en tevens in:
- het eerste verslag over de operationele activiteiten van het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF) van 1 juni 1999 tot 31 mei 2000 ⁽³⁾.

In het kader van de indirecte uitgaven zijn de lidstaten belast met het op gang brengen van de nodige vervolgingen, volgens de geldende nationale procedures, alsook in overeenstemming met de betrokken communautaire regelgeving.

Wat betreft de gevallen van onregelmatigheden op het gebied van directe uitgaven, beschikt de Commissie momenteel over geen percentages inzake de teruggevorderde bedragen.

Er zij op gewezen dat bij vermoeden van fraude inzake de directe uitgaven, de Commissie deze gevallen meldt aan OLAF, dat een onderzoek instelt, en, zo nodig, strafrechtelijke gerechtelijke procedures inleidt waarbij de Commissie zich eventueel burgerlijke partij stelt.

De kwesties betreffende de terugvorderingen van schulden worden behandeld door Actie 96 van het witboek ⁽⁴⁾ betreffende de verbetering van het beheer van communautaire schuldvorderingen.

⁽¹⁾ COM(2000) 718 def.

⁽²⁾ COM(2001) 255 def.

⁽³⁾ [Http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/documents/rapport_fr.pdf](http://europa.eu.int/comm/anti_fraud/documents/rapport_fr.pdf).

⁽⁴⁾ SEC(2000) 2204/3.

(2001/C 350 E/062)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0930/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreeft: Tuchtprocedure bij de Commissie

De chef van ECHO, Gomes-Reino, werd zoals bekend vrijgesproken door de tuchtraad van mede-ambtenaren die zijn geval in 1999 onderzocht. De vertrekkende Commissie bekrachtigde dit voorstel van de tuchtraad. Onder meer het voormalige Commissielid Gradin verklaarde dat zij voor voldongen feiten stond en het voorstel van de tuchtraad om Gomes-Reino vrij te spreken moest volgen.

Is de Commissie voornemens de tuchtraadprocedure af te schaffen en een andere wijze te vinden om fraudeverdenkingen jegens een ambtenaar te onderzoeken en een oordeel over hem uit te spreken?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(28 juni 2001)

De werkwijze van de Tuchtraad is geregeld in titel VI en bijlage IX van het Personeelsstatuut. Volgens vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie en het Gerecht van Eerste Aanleg kan een tuchtmaatregel uitsluitend worden genomen wanneer de feiten waarvan de betrokken ambtenaar wordt beschuldigd, duidelijk zijn bewezen. De Tuchtraad geeft een oordeel over die kwestie en over een eventuele passende straf. De eindbeslissing wordt genomen door het tot aanstelling bevoegde gezag en in het geval van A1- en A2-ambtenaren is dat het College van Commissarissen. Volgens het Personeelsstatuut kan het tot aanstelling bevoegde gezag een strengere straf opleggen dan die welke door de Tuchtraad is voorgesteld, op voorwaarde dat het volledige en relevante gronden voor zijn keuze aanvoert. Als de Tuchtraad de schuld van een ambtenaar echter niet bewezen acht, kan het tot aanstelling bevoegde gezag die ambtenaar niet schuldig bevinden. In het geval dat het geachte parlementslid in zijn vraag noemt, heeft de Tuchtraad geconcludeerd dat hij de schuld niet bewezen achtte.

In het kader van de hervorming die bij de Commissie wordt doorgevoerd, heeft het College op 28 november 2000 een discussiedocument over de hervorming van de tuchtprocedure⁽¹⁾ goedgekeurd. In dat document wordt uitvoerig uiteengezet waarom de Commissie voorstelt de samenstelling en werkwijze van de Tuchtraad en andere elementen van de tuchtregeling te wijzigen. De Commissie stelt voor de rol van de Tuchtraad te handhaven, maar bepaalde procedurele voorschriften met betrekking tot de samenstelling en werkwijze ervan te wijzigen.

⁽¹⁾ SEC(2000) 2079.

(2001/C 350 E/063)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0931/01

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Verdwenen – 16 miljoen kronen

Perry Lux in Luxemburg werd door ECHO benaderd voor het uitvoeren van drie steunprojecten in Bosnië voor een totaalbedrag van omgerekend 24 miljoen Zweedse kronen. Het project liep door een veelomvattende fraudeaffaire op niets uit. Ongeveer 16 miljoen Zweedse kronen zijn verdwenen.

Wat onderneemt de Commissie om het verdwenen geld terug te vinden en wordt er serieus over gesproken hoe de verantwoordelijke ambtenaren zich moeten verantwoorden voor de fouten die zij in verband met deze fraudeaffaire begingen?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(25 juni 2001)

Op grond van informatie die in maart 1997 werd verkregen inzake vier verdachte operationele contracten ter waarde van 4 miljoen ecu voor humanitaire hulp, heeft de UCLAF een onderzoek ingesteld met controles ter plaatse in Luxemburg, Ierland en in voormalig Joegoslavië. Het onderzoeksrapport concludeert onder andere dat verder onderzoek door de nationale rechterlijke instanties noodzakelijk is om de uiteindelijke begunstigden aan te duiden van fondsen die tot op heden niet zijn getraceerd.

Op voorstel van UCLAF heeft ECHO onmiddellijk een terugvorderingsopdracht aan „Perry Lux Informatic” gericht voor een van de vier contracten. Deze terugvordering werd betwist in een rechtszaak die in april 1998 gevoerd werd in het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (T-132/98). Later ging deze maatschappij bankroet en de curatoren verzochten de rechtbank de rechtsgang op te schorten, in afwachting van het resultaat van de strafprocedure die door de rechterlijke instanties van Luxemburg was ingesteld. De rechtbank aanvaardde dit verzoek op 25 juni 1999. De strafprocedure loopt nog steeds en de Commissie verdedigt de financiële belangen van de Gemeenschap als burgerlijke partij in deze procedure.

Wat de overige drie contracten betreft die gesloten werden met twee dochterondernemingen van Perry-Lux in Ierland: deze twee dochterondernemingen werden al in 1996 ontbonden, voor het onderzoek van UCLAF van start ging. Het onderzoek heeft de Commissie niet in staat gesteld om bijvoorbeeld een curator te identificeren van wie een terugvordering had kunnen worden geëist. Daarom zal de Commissie ook in deze gevallen zoals omschreven in punt 2 de financiële belangen van de Gemeenschappen in de lopende strafprocedure verdedigen.

Wat de genomen disciplinaire maatregelen inzake deze kwestie betreft, verwijst de Commissie naar de gedetailleerde antwoorden die zij reeds gegeven heeft in het kader van de kwijtingsprocedure voor de algemene begroting 1999 (rapport: Blak).

(2001/C 350 E/064)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0933/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Snellere behandeling van steun bij rampen

In een Deens TV-programma met als titel „Eurocraten”, dat op 11 februari 2001 op de Zweedse televisie werd uitgezonden, kwam onder meer de kwestie aan de orde van de lange behandelingstijden voor steunverlening bij rampen en steunverleningsprojecten in het algemeen. Onder meer werd als voorbeeld een project voor het redden van het regenwoud in Bolivia aangehaald. De projectaanvraag werd in december 1997 bij de Commissie ingediend. Het project werd bij de Commissie na vijf maanden officieel goedgekeurd. Maar de werkzaamheden aan onder meer het contract en de budgettering van de fondsen liepen aanzienlijk uit. Commissielid Nielson verklaarde onder meer in februari 2000 dat de financiering rond was. Maar in november 2000 weet nog steeds niemand bij de Commissie iets over de vraag of het project van start mag gaan.

Een ander geval dat werd aangehaald had betrekking op de rampenhulp nadat de orkaan Mitch in november 1998 in Midden-Amerika had huisgehouden. De Commissie beloofde in december 1998 en in mei 1999 200-250 miljoen € aan steun bij rampen. Voor het uitgeven van het geld wordt in mei 2000 toestemming gegeven, daarna volgt de procedure voor het starten van het rampenproject. Drie jaar na de ramp kan het project starten.

Uit de hierboven aangehaalde behandeling van steunprojecten blijkt overduidelijk de ineffectiviteit van de bureaucratie. Is de Commissie overgegaan tot een evaluatie van haar steunverlening bij rampen en heeft zij voorstellen voorgelegd over de instelling van een snelle procedure voor steunverlening bij rampen die niet jaren in beslag neemt?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(19 juni 2001)

De Commissie zou het geachte parlementslid willen herinneren aan haar antwoord op schriftelijke vraag nr. P-1085/01 van de heer Schmidt ⁽¹⁾.

Voorts zou de Commissie eens te meer willen onderstrepen dat er verwarring bestaat tussen de humanitaire hulp die door het Bureau voor humanitaire hulp van de Europese Gemeenschap (ECHO) wordt geboden, en de via andere communautaire instrumenten verleende ontwikkelingshulp op langere termijn. Bijgevolg bevestigt zij andermaal dat de humanitaire hulp aan de slachtoffers van de orkaan Mitch in recordtijd werd verleend en dat het daarvoor uitgetrokken bedrag (ongeveer 40 miljoen €) geheel en al is uitgegeven.

Over de ontwikkelingsprojecten die nog in uitvoering zijn moest overeenstemming worden bereikt met nationale overheden, terwijl die projecten ook een lange voorbereidingsfase vereisten (beoordeling van de behoeften, evaluatie, uitwerking van voorstellen, enz.). Dit betekent noodzakelijkerwijs een aanpak op langere termijn.

Desalniettemin erkent de Commissie dat er behoefte aan dringende, belangrijke verbeteringen in de snelheid en de kwaliteit waarmee de hulp wordt verleend, bestaat. Daarnaast streeft zij momenteel, tegen de achtergrond van de hervorming van de buitenlandse hulp van de Gemeenschap.

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 197.

(2001/C 350 E/065)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0935/01
van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Verantwoordelijkheid van personeelsleden van de Commissie

In de kwestie van de fraudes bij Perry Lux is aan de hand van de weinige projectdocumenten die werden teruggevonden, gebleken dat de chef van ECHO, de heer Gomes-Reino, drie van vier contracten met Perry Lux ondertekende en Hubert Onidi een. Laatstgenoemde werd gedwongen zijn functie bij de Commissie neer te leggen. De heer Gomes-Reino is daarentegen door de Commissie van alle blaam gezuiverd.

Is de Commissie derhalve van mening dat een personeelslid van de Commissie met de functie van chef projectdocumenten kan ondertekenen en daarmee projecten kan goedkeuren zonder daarna de verantwoordelijkheid voor de negatieve consequenties daarvan te hoeven aanvaarden?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(11 juni 2001)

De Commissie vestigt de aandacht van het geachte parlamentslid op het feit dat één van de verschillende tuchtprocedures die in verband met het dossier Perry Lux — Bureau voor Humanitaire Hulp van de Europese Gemeenschap (ECHO) zijn geopend, de heer Gómez Reino betrof.

De procedure is ingeleid om duidelijkheid te verkrijgen over de verantwoordelijkheid van de heer Gómez Reino als directeur van ECHO. Bijzondere aandacht werd besteed aan de rechtmatigheid van bepaalde contracten die hij had ondertekend met de bedoeling dat uitvoering zou worden gegeven aan maatregelen op het gebied van humanitaire hulp, maar die in plaats daarvan onder meer zijn gebruikt om de beschikking te krijgen over het personeel dat voor de uitvoering van die maatregelen nodig was.

De tuchtprocedure is naar behoren afgewikkeld en het resultaat was dat geen enkele van de tegen de heer Gómez Reino ingebrachte beschuldigingen feitelijk of juridisch gerechtvaardigd was. De heer Gómez Reino kon niet verantwoordelijk worden gesteld voor de feiten waarvan hij werd beschuldigd, omdat deze voor hem verborgen waren gehouden. De heer Gómez Reino is er nooit van beschuldigd enig persoonlijk voordeel te hebben gehad bij welke onregelmatigheden dan ook.

Net als in alle andere gevallen is de beslissing die is genomen in het kader van de tuchtprocedure waarop de vraag van het geachte parlamentslid betrekking heeft, definitief, tenzij er nieuw bewijsmateriaal beschikbaar komt. Dit laatste is niet gebeurd.

(2001/C 350 E/066)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0940/01

van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Nut van de steun voor verdere verwerking

De door de EU gefinancierde steun voor verdere verwerking die gedurende de programmaperiode 1995-1999 aan de levensmiddelenindustrie in Zweden werd uitbetaald om de productie doelmatiger te maken, lijkt geen gevolgen te hebben gehad voor de productiviteit van de industrie of voor het grondstoffenverbruik. De steun heeft daarmee ook geen gunstige gevolgen gehad voor de landbouw. Daarentegen waren de ondernemingen die de steun ontvingen van mening dat wel een bijdrage aan het bereiken van het doel werd geleverd. Dit bleek uit een evaluatie die het Livsmedelsekonomiska institutet, SLI, in februari 2001 publiceerde.

Volgens de analyses van het SLI konden geen effecten van de steun worden aangetoond. Uit de evaluatie blijkt dat de meeste investeringen van de ondernemingen ook zonder steun zouden hebben plaatsgevonden. De conclusie van de evaluatie was dat de steun fungeerde als een geldoverdracht naar de bedrijven en daarmee hun winsten verhoogde. De investeringssteun bleek in de huidige periode een onhandig instrument om het gestelde doel te bereiken. Bovendien is er een groot aantal beperkingen gesteld aan de wijze waarop de steun mag worden toegepast. Dit vermindert de kans dat er een beslissend effect optreedt met betrekking tot de vitaliteit van de industrie.

De overheidssteun voor investeringen in Zweden bedroeg in de periode 1996-1999 ongeveer 329 miljoen kronen. Volgens berekeningen bedroegen de kosten voor de uitvoering van de steun ongeveer 15 miljoen kronen. De steun voor verdere verwerking blijft gedurende de programmaperiode 2000-2006 bestaan.

De vraag is of financiële steun die geen nut heeft, moet blijven bestaan. Is de Commissie van mening dat de steun voor verdere verwerking nut heeft en heeft men vergelijkbare evaluaties in de overige lidstaten verricht?

antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(1 juni 2001)*

De Commissie heeft het door het geachte parlementslid genoemde verslag begin maart 2001 officieel ontvangen. Dit verslag wordt momenteel door haar diensten onderzocht.

Bij het onderzoek van een evaluatieverslag moet worden nagegaan of de evaluatie volgens de regels is uitgevoerd en aan de minimale kwaliteitseisen voldoet. Als in een evaluatieverslag conclusies worden geformuleerd, dient te worden nagegaan of die conclusies verband houden met de context waarin de maatregelen zijn toegepast, dan wel een algemener strekking hebben.

Het Zweedse evaluatieverslag waarnaar het geachte parlementslid verwijst, is opgesteld overeenkomstig de communautaire richtsnoeren waarbij de lidstaten verzocht wordt de effecten van de maatregelen voor de verwerking en afzet van landbouwproducten te evalueren. In die richtsnoeren wordt met name gevraagd een antwoord te geven op een reeks gemeenschappelijke evaluatievragen inzake het concurrentievermogen, de situatie van de basislandbouwproducten, het milieu, de tenuitvoerlegging en de doelgroepen van de maatregelen. In die richtsnoeren wordt de lidstaten ook aanbevolen de kwaliteit van de individuele verslagen te beoordelen aan de hand van acht standaardcriteria.

Alle lidstaten moeten een dergelijk evaluatieverslag over de betrokken maatregel uiterlijk 30 september 2001 bij de Commissie indienen. Er wordt een veertigtal verslagen verwacht. De Commissie is voornemens een evaluatie op Europees niveau op te stellen, die vooral op de door de lidstaten verstrekte verslagen gebaseerd zal zijn en zij wil het resultaat van die synthese bekendmaken. Om vorenvermelde redenen kan op dit ogenblik geen uitspraak worden gedaan over de geldigheid van de conclusies van de door het geachte parlementslid genoemde Zweedse studie.

De Commissie neemt er nota van dat de Zweedse autoriteiten het nuttig hebben geacht de maatregel voor verwerking en afzet te verlengen voor de programmeringsperiode 2000-2006, een mogelijkheid waarin is voorzien bij Verordening (EG) nr. 1257/1999 van de Raad van 17 mei 1999 inzake steun voor plattelandontwikkeling uit het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) en tot wijziging en instelling van een aantal verordeningen⁽¹⁾. In het licht van de conclusies van het voornoemde evaluatieverslag hebben de Zweedse autoriteiten echter besloten de doelgroep beter te selecteren en de maatregel meer toe te spitsen op de het midden- en kleinbedrijf.

⁽¹⁾ PB L 160 van 26.6.1999.

(2001/C 350 E/067)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0942/01**van Johannes Voggenhuber (Verts/ALE) aan de Commissie***(28 maart 2001)*

Betreft: Sluiting van een contract met het voor het EU-programma „Jeugd” aangewezen Oostenrijkse Nationale Agentschap

De republiek Oostenrijk heeft het bedrijf „EuroTech Management Consulting GmbH” aangewezen als Oostenrijks nationaal agentschap voor het EU-programma „Jeugd”.

De aanwijzing van EuroTech als nationaal agentschap is mogelijk in strijd met richtlijnen van de Europese Commissie. Als besloten vennootschap is EuroTech per definitie een bedrijf dat gericht is op het maken van winst en heeft met zijn activiteiten als nationaal agentschap dit winsttoegmerk te kennen gegeven. In Oostenrijk loopt een desbetreffend onderzoek.

Bestonden er van de kant van de Europese Commissie redenen niet langer samen te werken met het nationale agentschap van voordien? Waarom werd aan EuroTech de voorkeur gegeven boven het nationale agentschap tot dusver?

Over welke specifieke ervaring en vakkennis beschikt EuroTech op het gebied van de uitwisseling van jongeren, internationale/interculturele vorming, bijscholing van jeugwerkers, betrokkenheid bij EU-actieprogramma's en het beheer van EU-steunmiddelen voor derden? Beschikte EuroTech bij de aanwijzing over desbetreffend gekwalificeerd personeel?

Is het mogelijk dat EuroTech met zijn activiteiten als nationaal agentschap winsten zal boeken? Vloeit uit de richtlijnen van de Europese Commissie niet dwingend voort dat alleen een non-profit-organisatie als nationaal agentschap mag fungeren?

Beoogt de Commissie een cofinanciering van het Oostenrijkse nationaal agentschap voor maximaal 50 %, hoewel de door EuroTech aangeboden bruto-inbreng ca. 40 000 € hoger is dan die van een andere bidder?

Is het juist dat EuroTech in verband met de hogere bruto-inbreng ongeveer half zo veel tijd aan zijn activiteiten als nationaal agentschap denkt te besteden als een andere bidder?

Is een dergelijk contract tussen de Europese Commissie en EuroTech onrechtmatig?

Welke financieel nadeel dreigt er voor de Europese Commissie te ontstaan als zij met EuroTech een dergelijk contract sluit en als de desbetreffende controle-instellingen vervolgens de toekenning van middelen aan EuroTech onrechtmatig verklaren?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(14 juni 2001)

Het communautaire programma JEUGD wordt door een netwerk van nationale agentschappen uitgevoerd. De Commissie heeft na goedkeuring door het Comité voor het programma JEUGD bepalingen aangenomen over de verantwoordelijkheid van de Commissie en de lidstaten met betrekking tot de nationale agentschappen.

Overeenkomstig deze bepalingen moeten de autoriteiten in de lidstaten een agentschap in hun land aanwijzen. In Oostenrijk heeft het Bundesministerium für soziale Sicherheit und Generationen na een aanbesteding EuroTech als nationaal agentschap aangewezen.

Daarnaast stellen deze bepalingen de minimumeisen vast waaraan de nationale agentschappen moeten voldoen. Volgens deze bepalingen moet de organisatie die als nationaal agentschap wordt aangewezen onder meer beschikken over gekwalificeerd personeel voor administratief werk in een omgeving van internationale samenwerking. Talenkennis, managementkwaliteiten (algemeen maar ook financieel) en computervaardigheden maar ook kennis van de jongerensector zijn zeer gewenst.

De Commissie heeft onderzocht of het als nationale agentschap aangewezen bedrijf aan deze eisen voldoet. Hiertoe heeft de Commissie Eurotech in Wenen bezocht. Het personeel van EuroTech is deskundig op vele gebieden. Het heeft onder meer ervaring op het gebied van onderzoek onder jongeren, beheer van communautaire programma's en middelen (waaronder het Europees Vrijwilligerswerk) en vaardigheden op het gebied van algemeen en financieel management. De voorgestelde organisatie en het aantal geplande manuren lijken in overeenstemming met de verwachte taken.

De Gemeenschap draagt maximaal 50 % aan de bedrijfskosten van het agentschap bij. De bijdrage wordt berekend aan de hand van de werkelijke bedrijfskosten van het agentschap. De eventuele winst valt hier buiten.

De Commissie zal gelet op het lopende beroep haar belangen in het contract met het nieuwe agentschap beschermen.

(2001/C 350 E/068)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0952/01 van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Bekendmaking van wijzigingen in de fiscale beleidsvoering

Vindt de Commissie dat de ministers van Financiën van de lidstaten haar alle voorgenomen veranderingen in het fiscaal beleid moeten meedelen voordat ze aangekondigd of uitgevoerd worden? Zo ja, waarom?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie*(20 juni 2001)*

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op zijn schriftelijke vraag E-0850/01 ⁽¹⁾.

Dit antwoord is nog steeds van toepassing.

⁽¹⁾ Zie blz. 51.

(2001/C 350 E/069)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0954/01**van María Valenciano Martínez-Orozco (PSE) aan de Commissie***(28 maart 2001)*

Betreft: Gelijke behandeling voor geslachten bij de programma's van de territoriale pacts voor de werkgelegenheid

In 1996 is de Europese Commissie met een initiatief gestart onder de naam „territoriale pacts voor de werkgelegenheid”; hiervan ging de impuls uit voor de verwezenlijking van 89 programma's in alle lidstaten van de EU. Deze programma's kregen financiële steun van het DG Regionaal beleid voor technische assistentie in het begrotingskader van de indexering van de operationele programma's van elk betrokken land of regio. De meeste van deze programma's zijn inmiddels beëindigd of zijn de slotfase ingegaan.

Eén van de door de Commissie voor selectie van voorgedragen projecten door de lidstaten gehanteerde criteria is nadrukkelijk de noodzaak om maatregelen en acties te introduceren die zich laten leiden door het communautair beleid voor gelijkheid van kansen.

In de „Gids voor de territoriale pacts voor werkgelegenheid, 2002-2006” wordt aanbevolen om het gelijkheidskansenbeleid een plaats te geven in de nieuwe programma's binnen het lokale bestek.

Heeft er een evaluatie plaatsgevonden van de impact van geslacht op de in de 89 territoriale pacts ontwikkelde programma's zodat uit de experimentele fase lering kan worden getrokken voor de nieuwe projecten uit de huidige programmeringsperiode en ter wille van een evaluatie van de vraag of men door moet gaan met die programma's die, in de slotfase, op de nominatie staan om verlengd te worden?

Als dit niet zo is: welke procedure zal worden toegepast om de beste resultaten eruit te lichten en rekening te houden met de lessen die hieruit kunnen worden getrokken?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie*(7 juni 2001)*

In het kader van de territoriale werkgelegenheidspacts, waarvan de projecten zijn gefinancierd uit alle Structuurfondsen, zijn inderdaad sinds de lancering ervan in 1997 maatregelen ter bevordering van het gelijkheidskansenbeleid voor vrouwen en mannen ingevoerd en aangemoedigd. In de voor de periode 1994-1999 geldende regelgeving, die minder volledig was dan die voor de periode 2000-2006, was bepaald dat de uit hoofde van de Structuurfondsen gesteunde projecten niet in strijd mochten zijn met het beginsel van gelijke kansen.

Het gelijkheidskansen-thema, één van de vier pijlers van het Europese werkgelegenheidsbeleid, heeft een belangrijke plaats gekregen in de actieplannen in het kader van de pacts en bestrijkt ook problemen inzake minderheden en sociale uitsluiting. Tijdens twee conferenties in resp. 1999 en 2000, waarvan de besluiten beschikbaar zijn op de site Inforegio (<http://www.inforegio.cec.eu.int/>), is bijzondere aandacht besteed aan de innoverende projecten die in het kader van de pacts zijn opgezet. Voorts is een databank tot stand gebracht om informatie over de in het kader van de 89 pacts opgezette projecten, ingedeeld volgens de vier prioritaire gebieden van het Europese werkgelegenheidsbeleid, te gemakkelijker beschikbaar te kunnen stellen. Deze databank zal in de komende maanden operationeel zijn op de site Inforegio.

Aan het geachte parlementslid en het Secretariaat-generaal van het Parlement wordt een lijst toegezonden van de belangrijkste projecten die worden geacht gelijke kansen te bevorderen. Sommige daarvan zullen moeten worden voortgezet en verruimd in het kader van de nieuwe programmaperiode van de Structuurfondsen (2000-2006).

Een van de projecten die op het gebied van gelijke kansen zeer positief zijn, is volgens de Commissie de „Stichting werkgelegenheid voor vrouwen – FAST”, die is gepresenteerd tijdens een beurs voor de uitwisseling van ervaringen in november 1999. Deze stichting, die steun krijgt in het kader van het werkgelegenheidspact voor Wenen, richt zich vooral tot vrouwen met een lage scholingsgraad en biedt hun meer kansen op inschakeling in het arbeidsproces. Een aantal andere modelprojecten zal, na validering door deskundigen, worden opgenomen in de handleiding inzake uit de territoriale werkgelegenheidspacten voortgekomen overdraagbare goede praktijken en instrumenten, die in juni 2001 zal verschijnen.

Bij de thematische evaluatie van de pacten (tegen eind 2001) zal rekening worden gehouden met deze transversale prioriteit.

(2001/C 350 E/070)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0966/01
van Ian Paisley (NI) aan de Commissie
(30 maart 2001)

Betreft: Detachering door de Europese Commissie

Kan de Commissie mededelen wanneer de heer Logue en de heer Larkin door de Europese Commissie zijn gedetacheerd bij het departement van de plaatsvervangend eerste minister van Noord-Ierland, wat hun arbeidsvoorwaarden zijn en welke bedrag uit Europese gelden aan beide heren wordt betaald?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(14 juni 2001)

Ook op het praktische vlak ondersteunt de Commissie het vredesproces in Noord-Ierland en het bestuursapparaat dat ressorteert onder de onlangs opgerichte Northern Ireland Assembly. Dat doet zij onder meer door de heer Larkin, een ambtenaar met rang A3, en de heer Logue, een ambtenaar met rang A4, als speciale adviseurs van de Deputy First Minister te detacheren in het kantoor van de First Minister en de Deputy First Minister van de Northern Ireland Executive. Het is de bedoeling dat deze detacheringen in het derde kwartaal van 2002 worden beëindigd. Het salaris en de vergoedingen die de Commissie aan de heer Larkin en de heer Logue betaalt, zijn in overeenstemming met hun respectieve rang en gezinssituatie (kostwinnerstoelage, schooltoelage, enz.).

(2001/C 350 E/071)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-0983/01
van Gorka Knörr Borràs (Verts/ALE)
en Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie
(30 maart 2001)

Betreft: Veiligheidsrisico in verband met het stuwmeer van Itoiz

De Confederación Hidrográfica del Ebro (Dienst waterbeheer Ebro-vallei) heeft besloten dit voorjaar het waterreservoir van Itoiz in de provincie Navarra te laten vollopen, ondanks het feit dat de geoloog en ingenieur professor Arturo Rebollo Alonso onlangs in een rapport heeft verklaard dat aan dit project ernstige gevaren zijn verbonden voor de openbare veiligheid. Dit gevaar houdt verband met de instabiliteit van de kleiachtige grond op de plaats waar het stuwmeer zich bevindt. In het rapport staat te lezen dat het zeer waarschijnlijk is dat de filters van het stuwsysteem verstopt zullen raken als gevolg van aardverschuivingen en -verzakkingen, waardoor het waterniveau zou kunnen stijgen, hetgeen een overstromingsrisico zou kunnen opleveren voor de omringende dorpen en de structuur van de stuwdam onder een extreme druk zou kunnen zetten. Een en ander zou tot gevolg kunnen hebben dat het water over de rand van de stuwdam heen stroomt en zelfs dat de stuwdam bezwijkt, hetgeen een menselijke catastrofe zou zijn en een ernstig gevaar zou inhouden voor de veiligheid voor de kerncentrale van ASCO.

Dit recente verslag vormt een ondersteuning voor eerdere studies, waaronder een rapport van het Spaanse Milieuministerie, waarin het project werd gekwalificeerd als „uiterst riskant”. Antonio Casas, hoofd van de

afdeling geodynamica van de Universiteit van Zaragoza, heeft enkele jaren geleden eveneens een rapport opgesteld waarin hij waarschuwde voor de mogelijke „catastrofale gevolgen” als dit bekken zou vollopen.

1. Is de Commissie niet van oordeel dat de Spaanse staat handelt in strijd met de artikelen 1, 6 en 17 van het verdrag inzake nucleaire veiligheid, dat tot stand is gekomen onder auspiciën van de Internationale Organisatie voor Atoomenergie, en dat door de Spaanse regering en door de Euratom is ondertekend?

2. Is de Commissie bereid de plaatselijke gemeenschappen en internationale milieubeschermings-groeperingen, waaronder Friends of the Earth Europe, het WWF en het Internationale netwerk voor bescherming van rivieren, die van de Spaanse autoriteiten verlangen dat het besluit tot het laten vollopen van het stuwmeer wordt opgeschort tot een internationaal gezelschap van deskundigen hiervoor een veiligheidscertificaat heeft afgegeven, te ondersteunen?

3. Is de Commissie op de hoogte van de gevolgen en het belang van het stuwmeer van Itoiz in het kader van het nationale waterplan ter hydrologische compensatie in verband met het geplande overhevelingssysteem voor water uit de Ebro?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(6 juli 2001)

1. Euratom heeft het Verdrag inzake nucleaire veiligheid ondertekend. In hoeverre Euratom uit hoofde van het Verdrag, afgezien van de artikelen 15 en 16, lid 2, bevoegd is, moet door het Hof van Justitie worden beoordeeld. Het is niet aan de Commissie om te zeggen of Spanje met het Verdrag in strijd handelt.

Wel moet worden vermeld dat hoofdstuk 3 van titel II van het Euratom-Verdrag, dat de titel „Bescherming van de gezondheid” draagt en het op grond hiervan vastgestelde afgeleide recht regels vaststellen ter bescherming van de bevolking tegen de gevaren van ioniserende straling, zowel in normale omstandigheden als in het geval van radiologische noodsituaties. In overeenstemming met artikel 124 van het Euratom-Verdrag zal de Commissie erop toezien dat deze regels in de specifieke context van het Itoiz-stuwmeer, vooral met het oog op de kerncentrale van Asco, correct worden toegepast.

2. Wat de van het EG-Verdrag afgeleide milieuwetgeving betreft, is de Commissie er, krachtens artikel 211 (was artikel 155) van het EG-Verdrag verantwoordelijk voor dat het communautair recht naar behoren door de lidstaten wordt toegepast. Hierbij moet echter worden benadrukt dat de Commissie niet kan optreden in gevallen die zich aan de werkingssfeer van het communautair recht onttrekken.

De veiligheid van het stuwmeer van Itoiz is een zaak die niet onder het milieurecht van de Gemeenschap valt. Met de technische kwaliteit van een project samenhangende zaken vallen buiten het toepassingsgebied van de milieueffectbeoordelingsrichtlijn ⁽¹⁾. Er zijn derhalve geen wettelijke gronden voor de Commissie om met betrekking tot deze kwestie op te treden.

3. De Spaanse regering heeft de Commissie van het voorgestelde nationale waterplan op de hoogte gesteld. De Commissie heeft de Spaanse autoriteiten gewezen op de noodzaak om, in de loop van de formele procedure ter goedkeuring van het definitieve plan en vervolgens bij de tenuitvoerlegging ervan, toe te zien op de volledige inachtneming van alle terzake geldende milieuwetten en beleidslijnen van de Gemeenschap.

⁽¹⁾ Richtlijn van de Raad 85/337/EEG. PB L 175 van 5.7.1985.

(2001/C 350 E/072)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1000/01 van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(30 maart 2001)

Betreft: Kwijting 1999 – Landbouw

De antwoorden die de Commissie heeft gegeven op punt 2.7 van de tweede vragenlijst met betrekking tot de verlening van kwijting voor de uitvoering van de algemene begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 1999 gaan niet in op een aantal aspecten van de gestelde vragen.

In verband met punt 2.7 c): het antwoord houdt geen verband met de vraag. De vraag heeft betrekking op fraude en onregelmatigheden, en niet op gemeenschappelijke marktmechanismen ter beperking van overproductie. Daarom stel ik de eerder geformuleerde vraag opnieuw.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(8 juni 2001)

Het geachte parlementslid doelt op de vraag in punt 2.7 c) van de tweede „Blak“-vragenlijst met betrekking tot de verlening van kwijting voor 1999. Deze vraag luidde als volgt:

Kan de Commissie aangeven waar in de regeling inzake consumptiesteun voor ondermelk of welk ander zuivelproduct ook bepalingen voorkomen op grond waarvan sancties kunnen worden opgelegd die tot achtmaal hoger zijn dan het voorziene bedrag (zie bijvoorbeeld het bepaalde in artikel 12, lid 6, van Verordening (EEG) nr. 2677/85 van de Commissie houdende uitvoeringsbepalingen van de consumptiesteunregeling voor olijfolie zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 643/93 van de Commissie van 19 maart 1993⁽¹⁾)?

De Commissie heeft in haar antwoord op punt 2.7 c) de procedure voor de betaling van de steun voor de verwerking van magermelkpoeder of boter in bepaalde industrieproducten uiteengezet en voorbeelden van sancties in de zuivelsector gegeven.

Het is juist dat de Commissie niet expliciet heeft geantwoord op de vraag in welke gevallen in de zuivelsector sancties kunnen worden opgelegd die tot achtmaal hoger zijn dan het steunbedrag. De Commissie kan het geachte parlementslid echter meedelen dat geen enkele van de verordeningen betreffende de zuivelsector een dergelijke expliciete bepaling bevat.

Steun voor het gebruik van magermelkpoeder voor voederdoeleinden en steun voor de verwerking van boter in consumptie-ijs, banketbakkerswerk, enz. worden uitsluitend betaald aan ondernemingen die door de lidstaat zijn erkend (artikel 9 van Verordening (EG) nr. 2799/1999 van de Commissie van 17 december 1999 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1255/1999 van de Raad ten aanzien van de toekenning van steun voor ondermelk en magermelkpoeder voor voederdoeleinden en de verkoop van voornoemd magermelkpoeder⁽²⁾ en artikel 10 van Verordening (EG) nr. 2571/97 van de Commissie van 15 december 1997 betreffende de verkoop van boter tegen verlaagde prijs en de toekenning van steun voor room, boter en boterconcentraat voor de vervaardiging van banketbakkerswerk, consumptie-ijs en andere voedingsmiddelen⁽³⁾). De erkenning wordt slechts verleend als aan een aantal voorwaarden is voldaan. Indien bij een controle blijkt dat een onderneming niet aan die voorwaarden voldoet, kan die onderneming niet alleen de steun verliezen, maar ook haar erkenning geschorst zien voor een periode van één tot twaalf maanden, afhankelijk van de ernst van de onregelmatigheid. Dit kan uiteraard op zichzelf een zware sanctie zijn.

Ter aanvulling kan worden vermeld dat bij de onder het geïntegreerd beheers- en controlesysteem vallende regelingen inzake areaalsteun de sanctie bijna vijfmaal zo hoog kan zijn als het steunbedrag dat ten onrechte is aangevraagd of reeds is betaald. Als een controle een verschil van meer dan 20% aan het licht brengt, verliest de begunstigde het totale steunbedrag.

⁽¹⁾ PB L 69 van 20.3.1993.

⁽²⁾ PB L 340 van 31.12.1999.

⁽³⁾ PB L 350 van 20.12.1997.

(2001/C 350 E/073)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1001/01 van Paulo Casaca (PSE) aan de Commissie

(30 maart 2001)

Betreft: Kwijting 1999 – Landbouw

De antwoorden die de Commissie heeft gegeven op punt 2.7 van de tweede vragenlijst met betrekking tot de verlening van kwijting voor de uitvoering van de algemene begroting van de Europese Unie voor het begrotingsjaar 1999 gaan niet in op een aantal aspecten van de gestelde vragen. Kan de Commissie derhalve de volgende punten toelichten:

In verband met punt 2.7 a):

- Punt 36. Kan de Commissie het betreffende verslag van OLAF overleggen?
- Punt 42. Het antwoord houdt geen verband met de vraag. De vraag betreft de maatregelen van de in punt 42 genoemde Nederlandse autoriteiten, en niet de maatregelen van de Belgische autoriteiten die in hetzelfde punt worden genoemd. Daarom stel ik opnieuw vraag 2.7 a).

**Aanvullend antwoord
van de heer Fischler namens de Commissie**

(18 juni 2001)

Bij de in samenwerking met het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF) verrichte controles is uitgegaan van het bepaalde in Verordening (EEG) nr. 595/91 van de Raad van 4 maart 1991 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid en terugvordering van bedragen die in dat kader onverschuldigd zijn betaald, alsmede de organisatie van een informatiesysteem op dit gebied⁽¹⁾. Op grond van deze verordening zijn de tussen de lidstaten en de Commissie uitgewisselde gegevens vertrouwelijk en mogen ze niet worden doorgegeven aan andere personen dan die welke, in de lidstaten of bij de instellingen van de Gemeenschap, uit hoofde van hun functie daarvan kennis dienen te nemen, en mogen namen aan een andere instelling van de Gemeenschap alleen worden medegedeeld, wanneer dit nodig is om onregelmatigheden te voorkomen of te vervolgen of om vermoede onregelmatigheden te constateren. Voorts wordt het geachte parlementslid verwezen naar het antwoord van de Commissie op zijn schriftelijke vraag E-27/01⁽²⁾. Daarin staat met name dat het OLAF heeft besloten dat er geen bewijzen zijn die het bestaan van onregelmatigheden bevestigen en dat de twee betrokken lidstaten hiervan op de hoogte zijn gebracht.

Met betrekking tot punt 42 van speciaal verslag nr. 1/99 van de Rekenkamer kan de Commissie de volgende informatie verstrekken: het betrokken bedrag (5 136,89 NLG) is in december 1997 door het Nederlandse bedrijf terugbetaald en aan het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw (EOGFL) gecrediteerd. In haar antwoord op vraag 2.7. waarnaar het geachte parlementslid verwijst, heeft de Commissie zich beperkt tot het aspect dat zij het belangrijkste achtte, namelijk de maatregelen die zijn getroffen met betrekking tot melkwei. Bij de vraag die het geachte parlementslid in zijn schriftelijke vraag opnieuw stelt, gaat het om 3350 kilogram (kg) of ongeveer 0,002% van de hoeveelheid magere-melkpoeder die in 1997 in Nederland is bijgemengd in mengvoeder. De Commissie heeft reeds in haar antwoord op speciaal verslag nr. 1/99 van de Rekenkamer geantwoord dat dit bedrag is terugbetaald. Het geachte parlementslid deelt ongetwijfeld de mening van de Commissie dat deze, met het oog op een doeltreffende controle, haar inspanningen moet concentreren op gevallen die een materieel risico vormen voor de uitgaven, aangezien de lidstaten verantwoordelijk zijn voor het beheer van de steun en de eventuele terugbetaling daarvan.

⁽¹⁾ PB L 67 van 14.3.1991.

⁽²⁾ PB C 187 E van 3.7.2001, blz. 162.

(2001/C 350 E/074)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1039/01
van Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) aan de Commissie**

(3 april 2001)

Betreft: Dood van Gallicische vissers die bij ongevallen op zee

De Gallicische vissers die bij ongevallen op zee zijn omgekomen vormen het tragische bewijs dat er zo spoedig mogelijk maatregelen moeten worden getroffen om het aantal afschuwelijke ongevallen waarmee de communautaire vloten in het algemeen geconfronteerd worden, terug te dringen. In de afgelopen tien jaar zijn 30 Gallicische vissers aldus omgekomen — d.w.z. 80% van het aantal slachtoffers van dit soort ongevallen voor heel Spanje — en ook dit jaar zijn in januari bij een tragisch ongeval buiten de kust van Lissabon 7 Gallicische vissers omgekomen, terwijl onlangs nog een zes vissers in de Schotse wateren aan de golven ten prooi zijn gevallen. Afgezien van het feit dat de arbeidsomstandigheden op zee zwaar zijn, is

gebleken dat deze ongevallen met dodelijke afloop vooral te wijten zijn aan een gebrek aan veiligheidsmiddelen die in de wet en door de EU en haar lidstaten vereist zouden moeten zijn.

Welke urgente stappen onderneemt de Commissie momenteel om dit soort tragische ongevallen te voorkomen?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 juni 2001)

De Commissie deelt ten volle de bezorgdheid van de geachte afgevaardigde over de situatie met betrekking tot de arbeidsongevallen in de zeevisserij en in het bijzonder die waarbij Galicische vissers om het leven zijn gekomen.

In dit verband wijst de Commissie erop dat er sinds 1989 een belangrijk juridisch kader is goedgekeurd betreffende zowel de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk, als de veiligheid van vissersvaartuigen.

Wat de verbetering van de gezondheid en veiligheid van de werknemers en de vermindering van de arbeidsongevallen en beroepsziekten betreft, zij verwezen naar de kaderrichtlijn 89/391/EEG van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk⁽¹⁾, alsook de volgende bijzondere richtlijnen: Richtlijn 93/103/EG van de Raad van 23 november 1993 betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid bij het werk aan boord van vissersvaartuigen⁽²⁾; Richtlijn 90/269/EEG van de Raad van 29 mei 1990 betreffende de minimum veiligheids- en gezondheidsvoorschriften voor het manueel hanteren van lasten met gevaar voor met name rugletsel voor de werknemers⁽³⁾; Richtlijn 89/655/EEG van de Raad van 30 november 1989 betreffende minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid bij het gebruik door werknemers van arbeidsmiddelen op de arbeidsplaats⁽⁴⁾, zoals gewijzigd bij Richtlijn 95/63/EG van de Raad van 5 december 1995⁽⁵⁾; Richtlijn 89/656/EEG van de Raad van 30 november 1989 betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid voor het gebruik op het werk van persoonlijke beschermingsmiddelen door de werknemers⁽⁶⁾, alsmede Richtlijn 92/29/EEG van de Raad van 31 maart 1992 betreffende de minimumvoorschriften inzake veiligheid en gezondheid ter bevordering van een betere medische hulpverlening aan boord van schepen⁽⁶⁾.

Wat de veiligheid van vissersvaartuigen betreft, stelt Richtlijn 97/70 van de Raad van 11 december 1997⁽⁷⁾, zoals gewijzigd bij Richtlijn 1999/19/EG van de Commissie van 18 maart 1999⁽⁸⁾, een geharmoniseerde veiligheidsregeling vast voor vissersvaartuigen waarvan de lengte 24 m of meer bedraagt. Deze richtlijn is gebaseerd op het Protocol van Torremolinos van 1993 (artikel 3, lid 4), maar heeft een uitgebreidere werkingssfeer aangezien het Protocol slechts van toepassing is op vaartuigen waarvan de lengte 45 meter of meer bedraagt. De richtlijn voorziet in de inspectie van vissersvaartuigen door de vlagstaat met het oog op de afgifte van certificaten van overeenstemming, zulks conform artikel 6 van de richtlijn. Ook is voorzien in controles door de havenstaat in overeenstemming met artikel 7 van de richtlijn, dat verwijst naar artikel 4 van het Protocol van Torremolinos.

Op grond van deze laatste bepaling is het daarom mogelijk een vaartuig dat onder de vlag van de ene lidstaat vaart, te inspecteren in de haven van een andere lidstaat.

Het grote belang dat door de Commissie aan de veiligheid op zee in het algemeen wordt gehecht, blijkt uit de indiening van zes specifieke voorstellen in de loop van 2000 — bekend als de pakketten ERIKA I en ERIKA II, die momenteel bij de Raad en het Parlement in behandeling zijn. Wanneer zij eenmaal zijn goedgekeurd, zullen deze maatregelen bijdragen tot een veiliger scheepvaart en schonere zeeën.

⁽¹⁾ PB L 183 van 29.6.1989.

⁽²⁾ PB L 307 van 13.12.1993.

⁽³⁾ PB L 156 van 21.6.1990.

⁽⁴⁾ PB L 393 van 30.12.1989.

⁽⁵⁾ PB L 335 van 30.12.1995.

⁽⁶⁾ PB L 113 van 30.4.1992.

⁽⁷⁾ PB L 34 van 9.2.1998.

⁽⁸⁾ PB L 83 van 27.3.1999.

(2001/C 350 E/075)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1059/01
van Nicholas Clegg (ELDR) aan de Commissie

(5 april 2001)

Betreft: Toepassing van het GATS op de openbare dienstverlening in openbare of particuliere handen

Worden de regels van het GATS anders toegepast op openbare diensten naar gelang van het feit of deze diensten in openbare of particuliere handen zijn? Kunnen de regeringen en overheidsinstanties de toegang tot dienstverlening uit derde landen beperken op de binnenlandse markten voor openbare dienstverlening die reeds zijn geprivatiseerd?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(5 juni 2001)

De bepalingen van de Algemene Overeenkomst inzake het dienstenverkeer (GATS) zijn algemeen van toepassing, ongeacht of de dienstverlening in openbare of particuliere handen is. Alle activiteiten die verbonden zijn met de uitoefening van het openbaar gezag behoren evenwel niet tot het toepassingsgebied van de GATS.

Deze algemene bepalingen moeten in samenhang worden gezien met de bijzondere verplichtingen die ieder lid van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) is aangegaan. Dit hangt samen met de bottom-up aanpak van de GATS, die gebaseerd is op vrijwillige verplichtingen, per sector, inzake de toegang tot dienstverlening uit derde landen. Deze verplichtingen, die het niveau van marktopstelling voor ieder lid in iedere dienstensector aangeven, zijn opgenomen in de bijlagen betreffende de afzonderlijke landen bij de overeenkomst.

Er zij op gewezen dat de verplichtingen die de Gemeenschap en haar lidstaten tijdens de Uruguayronde zijn aangegaan geen afbreuk doen aan de voorrechten van de lidstaten waar het gaat om de vaststelling van de meest passende organisatievorm voor de betrokken sector: de lidstaten zijn niet verplicht om delen van de openbare sector te privatiseren en evenmin om de mogelijkheid van subsidiëring van een dienstverlening te beperken.

Of regeringen en overheidsinstanties in het kader van de GATS-bepalingen de toegang tot de binnenlandse markten voor openbare dienstverlening aan dienstverleners uit derde landen kunnen beperken is niet afhankelijk van het feit of deze al dan niet geprivatiseerd zijn (hetgeen een nationale beleidsbeslissing is), maar of de Gemeenschap en haar lidstaten in dit opzicht verplichtingen zijn aangegaan tijdens de Uruguayronde en zo ja, welke verplichtingen. Dat betekent dat een besluit met betrekking tot de privatisering in een bepaalde sector, voor zover er niet een specifieke GATS-verplichting van de Gemeenschap in de betrokken sector aan gekoppeld is, geen wettelijk kader verschaft voor dienstverlening door buitenlandse leveranciers.

(2001/C 350 E/076)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1062/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie

(5 april 2001)

Betreft: Vertraging van massale bescherming tegen de parasietziekte bilharzia doordat een geneesmiddel door de farmaceutische industrie niet winstgevend wordt gevonden

1. Is het de Commissie bekend dat in Afrika niet alleen de ziektes aids, tuberculose en malaria — waarvan de bestrijding uw aandacht heeft — jaarlijks vele duizenden doden veroorzaken, maar dat dit ook geldt voor de tropische ziekte bilharzia die ontstaat doordat de in zoet water en waterslakken levende minuscule botworm „schistosoma” als parasiet eitjes legt in menselijke bloedvaten waardoor blaas, darmen en lever worden aangetast en veel mensen binnen tien jaar overlijden?

2. Is het de Commissie tevens bekend dat tegen de onder inwoners van sommige Afrikaanse landen massaal voorkomende bilharzia geen eenvoudige pil of vaccin beschikbaar is, terwijl er voor Europese toeristen die na baden of drinken door bilharzia getroffen worden thuis wel een pil „Praziquantel” (Biltricide) beschikbaar is?

3. Kan de Commissie bevestigen dat de onderzoekers Tandler (parasitoloog) en Simpson (moleculair bioloog) in 1991 een nieuw geneesmiddel R-SM14 ontdekten dat in de vorm van een vaccin geschikt zou zijn voor grootschalig gebruik, en dat er ook onderzoek wordt gedaan vanuit de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), maar dat tot nu toe geen enkel farmaceutisch bedrijf een vaccin in productie wil nemen omdat de koopkracht in de landen waar bilharzia zich massaal voordoet gering is en er derhalve geen bedrijfswinsten mee kunnen worden behaald?

4. Is de Commissie het met mij eens dat, in navolging van het eerder door inenting geslaagde terugdringen van pokken en polio, vele nu bedreigde en beschadigde mensenlevens zouden kunnen worden gered indien in plaats van commerciële overwegingen de volksgezondheid tot uitgangspunt zou worden genomen?

5. Wat denkt de Commissie de komende tijd te kunnen bijdragen aan het bevorderen van krachtige Europese stimulansen voor een massaal vaccinatieprogramma dat is gericht op het terugdringen en beëindigen van de nodeloze massale besmetting met bilharzia in de derde wereld?

Bron: Zweedse tv-documentaire, uitgezonden op TV 1 Nederland (23.2.2001.) actualiteitenprogramma Netwerk.

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(14 juni 2001)

De Commissie is het er mee eens dat bilharzia (schistosomiasis) in tropische en subtropische gebieden zowel op sociaal-economisch vlak als op het gebied van de volksgezondheid verstrekende gevolgen heeft. Ondanks de vooruitgang bij de bestrijding van de ziekte, is bilharzia nog steeds endemisch in 76 ontwikkelingslanden waar naar schatting ruim 20 miljoen mensen daarmee besmet zijn. De ziekte eist elk jaar 200 000 slachtoffers.

Gezien de moeilijkheden in verband met de instandhouding van grootschalige specifieke programma's in Afrika's, bestaat de huidige strategie ter bestrijding van bilharzia in essentie uit een eenvoudig en efficiënt pakket bestrijdingsmaatregelen (behandeling met geneesmiddelen) die ten uitvoer kunnen worden gelegd via de bestaande diensten voor gezondheidszorg en onderwijs en de distributie van veilig drinkwater. De Gemeenschap ondersteunt dan ook de bestrijding van bilharzia in het kader van de steun die zij verleent voor de gezondheidszorgsector in ontwikkelingslanden.

Na uitvoerig onderzoek, waarbij financiering uit de communautaire onderzoekprogramma's van cruciaal belang is voor de totstandbrenging van een passende Noord-Zuidsamenwerking en samenwerking met de industrie, is belangrijke vooruitgang op het gebied van de ontwikkeling van vaccins gerapporteerd. Tests op grote schaal worden thans gehinderd door de rentabiliteitseisen die de particuliere industrie stelt aan dergelijke grootschalige investeringen. In dit verband is de Commissie van mening dat de particuliere sector verder moet worden aangemoedigd om in dergelijke vaccins en geneesmiddelen te investeren.

In de recente mededeling en het actieprogramma ter bestrijding van HIV/aids, malaria en tuberculose in het kader van de armoedebestrijding⁽¹⁾, wordt gewezen op het belang van verdere investeringen en partnerschappen tussen openbare en particuliere entiteiten voor de prioriteiten inzake volksgezondheid in ontwikkelingslanden en zij zouden ook de beslissingen met betrekking tot de ontwikkeling van nieuwe geneesmiddelen en vaccins tegen bilharzia kunnen beïnvloeden. Tenslotte zij erop gewezen dat Praziquantel, het belangrijkste geneesmiddel waarover men beschikt, ter plaatse op grote schaal wordt geproduceerd, een doelstelling die ook in het kader van het communautair beleid sterk wordt gesteund.

⁽¹⁾ COM(2001) 96 def.

(2001/C 350 E/077)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1106/01

van John Cushnahan (PPE-DE) aan de Commissie

(28 maart 2001)

Betreft: Associatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Israël

De Europese Commissie heeft in haar mededeling aan de Raad en het Europees Parlement van mei 1998 verklaard: „De preferentiële toegang tot de Gemeenschap van producten van oorsprong uit de Israëlische

nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook enerzijds, en in Jeruzalem en op de Golanhoogte anderzijds, is in strijd met de overeengekomen oorsprongsregels daar deze gebieden volgens het internationale publiekrecht geen deel uitmaken van de staat Israël. Er zijn aanwijzingen dat dit toch gebeurt. De Europese Gemeenschap zal stappen ondernemen om de juistheid van de haar verstrekte gegevens te controleren ... Indien blijkt dat de oorsprongsregels worden overtreden, dan moet hieraan een einde worden gemaakt."

In september 1998 hebben Israëlische functionarissen tegenover de Europese Commissie bevestigd dat het officiële beleid inhoudt dat de Israëlische douane gewoonlijk producten die volledig of grotendeels zijn verwerkt in de Israëlische nederzettingen, waarmerkt als producten van oorsprong uit de staat Israël. Nadat verschillende gevallen van frauduleuze invoer van producten uit de nederzettingen onder het preferentiële stelsel door de douanediens ten van lidstaten waren ontdekt, heeft de Commissie ons medegedeeld dat „de interpretatie van de territoriale afbakening van het toepassingsgebied van de overeenkomst die door Israël wordt gehanteerd, niet conform is met de interpretatie van de Europese Unie". Niettemin werd ons door de Commissie verzekerd dat „de procedure voor de controle op de oorsprong van producten het mogelijk maakt vast te stellen of een preferentiële behandeling kan worden gegeven, ook indien het betrokken derde land bij de vaststelling van de oorsprong niet wil meewerken". Nadat de Commissie zich had voorgenomen om controles a posteriori door de douanediens ten van de lidstaten door te voeren voor een aantal importgoederen die in de nederzettingen worden geproduceerd, hebben Israëlische functionarissen publiekelijk aangekondigd dat Israël zou deelnemen aan het onderzoek van de lidstaten door bevestiging van de oorsprong van de betrokken producten. Is het mogelijk dat Israël „weigert mede te werken bij de vaststelling van de oorsprong” zonder een essentiële bepaling van de overeenkomst tussen Israël en de Europese Unie te overtreden? Zal hierdoor de capaciteit van de nationale douanediens ten om douanefraudes op te sporen en te voorkomen worden belemmerd of beperkt? Dult de Commissie een minder niveau bij de opsporing en preventie door de lidstaten van fraude betreffende douanerechten voor producten uit de nederzettingen die door Israël worden uitgevoerd?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(15 mei 2001)

Het zal het geachte parlamentslid bekend zijn dat in de associatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Israël in een procedure voor de verificatie van het bewijs van oorsprong is voorzien, waarbij de douaneautoriteiten van het land van invoer het certificaat van oorsprong terugzenden naar de douaneautoriteiten van het land van uitvoer indien zij gere de twijfel hebben over de authenticiteit van deze documenten, de status van oorsprong van de betrokken producten of de nakoming van de andere vereisten van Protocol 4 van de overeenkomst. De verificatie hiervan wordt uitgevoerd door de douaneautoriteiten van het land van uitvoer. Deze procedure vindt thans plaats.

Door de douanediens ten van de lidstaten zijn naar de Israëlische douaneautoriteiten ongeveer 2000 certificaten van oorsprong teruggezonden. In de associatieovereenkomst EU-Israël is bepaald dat de douaneautoriteiten van Israël tot ten hoogste tien maanden tijd hebben om de douanediens ten van de lidstaten te antwoorden. Indien de Israëlische douaneautoriteiten niet antwoorden of indien het antwoord niet voldoende informatie bevat om de authenticiteit van het betrokken document of de werkelijke oorsprong van de producten vast te stellen, dienen de verzoekende douanediens ten de aanspraken op de preferenties te weigeren.

Ter gelegenheid van de eerste Associatieraad op 13 juni 2000 heeft het voorzitterschap van de Unie in zijn officiële toespraak te kennen gegeven dat het bijzondere waarde hecht aan de eerbiediging van de territoriale bepalingen van de associatieovereenkomst met Israël. Geheel in coördinatie met de lidstaten zal de Commissie toezien op de naleving van deze associatieovereenkomst.

(2001/C 350 E/078)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1115/01 van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 april 2001)

Betreft: Het programma voor voedselhulp aan Rusland

De EU heeft, klaarblijkelijk om de eigen voorraden te verkleinen, besloten tot het verstrekken van voedselhulp aan Rusland in de winter van 1998-1999. Met de regering van Rusland werd overeengekomen om 20 % van de opbrengst van de verkoop van dit voedsel te storten in een speciaal sociaal fonds. Beschikt de Commissie over informatie inzake de besteding van de middelen uit dat fonds?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(21 juni 2001)*

In de context van het programma tot levering van landbouwproducten aan de Russische Federatie is in Verordening (EG) nr. 2802/98 van de Raad van 17 december 1998 voorzien in de verkoop van geleverde producten en het gebruik van de verkoopopbrengsten voor sociale maatregelen.

In het Memorandum van overeenstemming zijn voorts bepalingen opgenomen voor ontvangsten voor de speciale rekening, uit te betalen voor pensioenen (80 %) en voor specifieke sociale doeleinden (20 %). In het Memorandum werden de Russische autoriteiten er tevens toe verplicht geregelde verslagen inzake ontvangsten voor en betalingen van de speciale rekening te leveren. Deze verslagen worden door het Ministerie van Financiën voorgelegd aan de gemeenschappelijke werkgroep die regelmatig bijeenkomt om het programma te beheren. Van de speciale rekening kunnen geen betalingen geschieden zonder dat deze, na aanbeveling van de gemeenschappelijke werkgroep, door de Commissie zijn goedgekeurd.

Volgens de laatste verslagen zijn de betalingen van fondsen vanuit de speciale rekening voor de overeengekomen gebieden als volgt:

- Pensioenfondsen: 177 miljoen €
- Ministeries van gezondheid en van arbeid: 44 miljoen € (22 miljoen voor elk)

De huidige batige saldo's die nog op de rekening staan zijn:

- Pensioenfondsen: 13 miljoen €
- Ministeries van gezondheid en van arbeid: 3,2 miljoen €

Verslagen met betrekking tot betalingen aan het pensioenfonds omvatten bijzonderheden aangaande het bedrag en de datum van ontvangst van de speciale rekening, betalingen van het staatspensioenfonds aan regionale afdelingen, waaronder het bedrag en de datum van de verrichting. In de context van de controles heeft de eenheid technische bijstand van de Commissie een reeks auditmissies naar de begunstigde regio's ondernomen. Deze verificatiemissies hebben geconstateerd dat er een duidelijk controleerbare vastlegging bestaat die de bedragen van het staatspensioenfonds naar de eindontvanger d.w.z. de gepensioneerde aantoonde.

De verslagen die ontvangen zijn met betrekking tot het gebruik van de fondsen van de speciale rekening door de Ministeries van gezondheid en van arbeid laten duidelijk zien dat deze fondsen gebruikt zijn voor de aanschaf van uitrusting voor ziekenhuizen, geneeskundige instellingen, kinderklinieken en -scholen. De aankoop van uitrusting omvat rolstoelen, computers voor kostscholen, bedden voor ziekenhuizen, kleding en wasserijuitrusting.

(2001/C 350 E/079)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1117/01**van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie***(6 april 2001)*

Betreft: Renovatie van het Barleymont-gebouw

De hoofdvestiging van de Commissie, het Barleymont-gebouw, wordt reeds een aantal jaren niet gebruikt, omdat het wordt gerenoveerd voor toekomstig gebruik. Welk bedrag heeft de Commissie gereserveerd voor de kosten die de renovatie met zich meebrengt en op welke wijze worden deze kosten verrekend in de huur van het gebouw?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie*(21 juni 2001)*

De Commissie heeft het Berlaymontgebouw in 1991 verlaten nadat was aangetoond dat de toestand van het bij de bouw gebruikte asbest zo zeer was verslechterd dat niet langer aan de veiligheidseisen werd voldaan.

Zoals reeds aangegeven in het antwoord op schriftelijke vraag E-936/01 van de heer Sjöstedt⁽¹⁾, heeft de Commissie „met betrekking tot het gebouw geen enkel contract ondertekend. In juli 1997 heeft de Commissie een memorandum van overeenstemming met de Belgische staat en met N.V. Berlaymont 2000 (een ontwikkelingsmaatschappij zonder winst oogmerk die voor 70 % eigendom is van de Belgische staat en voor 30 % van twee banken) ondertekend. In dat memorandum was bepaald dat de Commissie alleen dan het gebouw opnieuw zou betrekken en renovatiekosten op zich zou nemen als de renovatie naar tevredenheid en volgens de beste praktijk zou zijn voltooid.” De kosten van de renovatie van het gebouw na de verwijdering van het asbest zijn geraamd op 324 miljoen €.

Het bovenstaande geldt nog steeds. Ondertussen onderwerpen de Commissie en de Belgische regering het memorandum van overeenstemming aan een nieuw onderzoek met het doel een nieuw contract op te stellen waarin de uiteindelijke kosten van het gebouw worden vastgelegd, alsmede een gedetailleerde beschrijving van de werkzaamheden die onder het contract vallen en een duidelijke opleveringstermijn.

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 155.

(2001/C 350 E/080)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1119/01
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 april 2001)

Betreft: De zaak-Flécharde

Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om opheldering te verkrijgen betreffende de zaak-Flécharde en de mogelijke schulden op te sporen binnen het ambtenarenbestand van de Commissie zelf?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(13 juli 2001)

De zogenoemde „Flécharde”-zaak is gedurende meer dan twee jaar uitvoerig onderzocht door de Commissie, de Parlementaire Commissie voor Begrotingscontrole, de Europese Rekenkamer en het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF). De Commissie heeft gedurende die periode bij talrijke gelegenheden informatie aan de verschillende instanties verstrekt. Het geachte parlementslid wordt geadviseerd kennis te nemen van die ter beschikking van het Parlement staande veelomvattende documentatie, bijvoorbeeld het antwoord van de Commissie van 10 mei 2000 op een brief van de voorzitter van de Rekenkamer, het antwoord van 19 maart 2001 op de vragenlijst die de „Flécharde”-werkgroep van de Commissie voor Begrotingscontrole aan de Commissie had doen toekomen, en de verklaring die het voor de begroting verantwoordelijke lid van de Commissie in april 2001 voor het Parlement heeft afgelegd in het kader van de kwijting voor de begroting 1999. Bovendien heeft OLAF in maart 2001 zijn verslag over de notulen van de interdienstvergadering bij de Commissie van 7 januari 1994 aan de Commissie en het Parlement doen toekomen.

De Commissie is van mening dat de zaak grondig gedocumenteerd is en zij ziet geen enkele mogelijkheid of noodzaak om verdere maatregelen voor de oplossing ervan te nemen.

(2001/C 350 E/081)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1120/01
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(6 april 2001)

Betreft: Personeelsbeleid van de Commissie

De Commissie is momenteel bezig met een vernieuwing van haar personeelsbeleid, met als doel het rationaliseren van haar werkzaamheden. Dit is een lovenswaardige doelstelling. Bepaalde vertegenwoordigers van het personeel hebben reeds gedreigd met een staking, indien de ambtenaren niet tevreden zijn over de vernieuwingen. Als het komt tot een staking, is de Commissie dan van mening dat het salaris van de ambtenaren ten tijde van de staking doorbetaald moet worden?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(20 juni 2001)

Doorbetaling van het salaris tijdens een staking is niet geregeld bij het Statuut. In punt 10 van de bijlage bij de Overeenkomst tussen de vakbonds- en beroepsorganisaties en de Commissie uit 1974 is het volgende bepaald: „De wijze van hervatting van het werk wordt geregeld middels overleg tussen de Commissie en de bij het conflict betrokken organisaties.”. Dit impliceert dat de kwestie na een staking op een ad hoc-basis wordt geregeld.

In de praktijk houdt de Commissie op het salaris van ambtenaren die deelnemen aan een staking, een bedrag in dat overeenkomt met hun salaris gedurende de stakingsperiode. Dit is recentelijk ook gebeurd tijdens de staking van een halve dag van bepaalde ambtenaren van de Commissie in Luxemburg op 31 januari 2001.

(2001/C 350 E/082)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1125/01

van **Ilda Figueiredo (GUE/NGL)** aan de Commissie

(6 april 2001)

Betreft: Speciale heffing op alcoholische dranken en BTW op wijn

De Portugese pers heeft op 19 maart ll. gemeld dat de Europese Commissie zich voorneemt om voor wijn de vrijstelling van de speciale heffing op alcoholische dranken op te heffen en de mogelijkheid van verlaagde BTW in te trekken, zodat de BTW dan van 5 op 17% komt te liggen. Verder weet de pers te melden dat de Commissie die veranderingen zou willen doorvoeren zonder Portugal en Griekenland erover te raadplegen, omdat ze de stilzwijgende instemming van Frankrijk en Italië heeft.

Het sociaal-economisch en cultureel belang van de wijnsector, vooral voor de zuidelijke landen, is algemeen bekend. Ook bekend is dat wijn in wezen een landbouwproduct is waarvan de bereiding niet beantwoordt aan het industrieel fabricatieproces voor andere alcoholische dranken zoals bier. Een verandering in de vrijstelling van de speciale heffing zou de prijs van de wijn met 30 escudo per liter laten stijgen. Samen met de veranderingen in het BTW-tarief zou de maatregel de prijzen aan de verbruiker de hoogte in jagen en het wijnverbruik laten dalen, omdat men de voorkeur aan andere producten zal geven, met alle negatieve gevolgen van dien voor de sector. Het is algemeen bekend dat dat een van de doelstellingen van de machtige lobby van multinationale bierproducenten is, die vooral in het noorden van Europa geconcentreerd zijn.

Kan de Commissie de berichtgeving van de Portugese pers bevestigen?

Zo ja, vindt ze dat voorstel dan niet in tegenspraak met de verdediging van de multifunctionele en duurzame landbouwactiviteit, die het milieu eerbiedigt en kwaliteitsproducten voortbrengt die veilig zijn voor de verbruiker, zoals de wijnbouw en de wijn, zodat het van belang is om de vrijstelling van de speciale heffing te handhaven?

Heeft de Commissie studies over het milieu-effect van dergelijke maatregelen in de productielanden uitgevoerd, meer bepaald in Portugal?

Denkt ze Portugal te raadplegen over de maatregelen die ze voorstelt?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(29 mei 2001)

De Commissie kan het geachte parlementslid mededelen dat het beëindigen van de toepassing van een verlaagd BTW-tarief op wijn in Portugal voortvloeit uit een recente uitspraak van het Hof van Justitie van 8 maart 2001 (Zaak C-276/98) waarin de genoemde praktijk een inbreuk genoemd werd te zijn op de Zesde BTW-Richtlijn, Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag⁽¹⁾.

De Commissie is thans bezig met het samenstellen van haar tweede verslag over de niveaus van de minimum-accijnstarieven en de accijnstarieven die door de lidstaten op alcoholhoudende dranken worden toegepast. In dit verband zijn alle lidstaten geraadpleegd aan de hand van een gedetailleerde vragenlijst die betrekking heeft op de verschillende elementen die de Commissie in haar verslag dient te behandelen. Deze elementen zijn de goede werking van de interne markt, de mate van mededinging tussen de verschillende soorten alcoholhoudende dranken, de werkelijke waarde van de tarieven alsmede andere doelstellingen van het EG-verdrag, zoals het beleid inzake gezondheidszorg en landbouw. Wat dit laatste betreft, beseft de Commissie zeer goed de bezorgdheid van een aantal wijnproducerende lidstaten over de gevolgen van de invoering van een „positief” tarief op wijn, met name voor de productie van tafelwijnen.

Rekening houdend met alle ontvangen gegevens en opvattingen stelt de Commissie thans haar verslag samen. Dit zou in de komende maanden moeten worden goedgekeurd. De aangelegenheid die het geachte Parlementlid naar voren bracht zal in het verslag worden behandeld. Tot op heden is er geen besluit genomen over de vraag of dit verslag al dan niet vergezeld dient te gaan van een voorstel voor een richtlijn tot wijziging van de minimum-accijnstarieven op alcoholhoudende dranken.

(¹) PB L 145 van 13.6.1977.

(2001/C 350 E/083)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1126/01

van Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) aan de Commissie

(6 april 2001)

Betreft: Cais dos Vapores

Het burgerplatform voor de bescherming van de Cais dos Vapores wijst me op een project van het gemeentebestuur van Montijo, dat het rivierstation van de Cais dos Vapores naar de Cais do Seixalinho zou willen verleggen.

Naar de mening van het burgerplatform zou dat bijzonder schadelijke sociale en milieugevolgen hebben.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

1. Kan dat project op enige financiering van de Gemeenschap rekenen?
2. De Cais do Seixalinho ligt in een gebied dat een zeer belangrijk ecosysteem voor vogels en waterdieren vormt. Welk soort milieu-effectbeoordeling is er dus uitgevoerd?
3. Is het project in overeenstemming met de richtlijn op de bescherming van wilde vogels, de natuurlijke leefomgeving (habitat) en de wilde fauna en flora?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(20 juni 2001)

Het door het geachte parlementslid genoemde project om het rivierstation te verleggen van de Cais dos Vapores naar de Cais do Seixalinho kan niet rekenen op medefinanciering van de Gemeenschap.

De Cais do Seixalinho ligt buiten de door Portugal overeenkomstig Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand (¹) als speciale beschermingszone aangewezen „Estuário do Tejo”, en buiten het in het kader van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (²) voorgestelde gebied van communautair belang met dezelfde naam. Volgens artikel 6 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad moeten echter alle projecten die aanzienlijke gevolgen voor de gebieden kunnen hebben, zelfs als deze buiten de gebieden plaatsvinden, worden onderworpen aan een passende beoordeling van de gevolgen ervan op deze gebieden met het oog op de instandhoudingsdoelstellingen van dat gebied. Daarom verzoekt de Commissie de Portugese autoriteiten om de nodige informatie over het project, ondermeer welke milieueffectrapportage eventueel werd uitgevoerd.

De naleving van Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997 tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG betreffende de milieu- effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten ⁽³⁾ kan worden nagegaan aan de hand van de door de Portugese autoriteiten verstrekte elementen.

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽³⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

(2001/C 350 E/084)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1131/01

van Karl von Wogau (PPE-DE) aan de Commissie

(10 april 2001)

Betreft: Herkomstbepaling en informatiesysteem voor runderen

Op basis van het informatiesysteem voor de herkomstbepaling van runderen worden alle gegevens van het dier vastgelegd. Alle vervoersbewegingen van het dier moet verplicht worden gemeld.

Deze gegevens, die via internet kunnen worden opgevraagd, zijn niet voor iedereen even toegankelijk. In tegenstelling tot andere gegadigden hebben de veehouders die het dier hebben verkocht bijvoorbeeld geen toegang tot het slachtgewicht van het verkochte dier.

Welke reden bestaat er voor deze regeling en is de Commissie van plan deze regeling eventueel te wijzigen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(13 juni 2001)

De goedkeuring in 1997 van Verordening (EG) 820/97 van de Raad van 21 april 1997 tot vaststelling van een identificatie- en registratieregeling voor runderen en inzake de etikettering van rundvlees en rundvleesproducten ⁽¹⁾ betekende een verscherping van de bestaande voorschriften inzake de identificatie en de registratie van runderen (Richtlijn 92/102/EEG van de Raad van 27 november 1992 ⁽²⁾). Deze verscherping was noodzakelijk aangezien de ervaring – en met name de BSE-crisis – had aangetoond dat de tenuitvoerlegging van de bestaande indentificatie- en registratieregels ontoereikend was en verder moesten worden verbeterd.

Als onderdeel van de verscherpte identificatie- en registratieregeling voor runderen werden de lidstaten ertoe verplicht een geïnformatiseerd gegevensbestand te creëren. De regeling voorziet ook in oormerken om de dieren te identificeren, dierpaspoorten en individuele registers op elk bedrijf.

Deze bepalingen zijn overgenomen in Verordening (EG) 1760/2000 van het Parlement en de Raad van 17 juli 2000 tot vaststelling van een identificatie- en registratieregeling voor runderen en inzake de etikettering van rundvlees en rundvleesproducten en tot intrekking van Verordening (EG) nr. 820/97 van de Raad ⁽³⁾.

De lidstaten moeten dus een nationaal geïnformatiseerd gegevensbestand creëren dat de identiteit van de runderen, alle bedrijven op hun grondgebied en de bewegingen van dieren bevat, met het oog op de snelle en accurate tracering van dieren voor de controles in het kader van de communautaire steunregelingen. De lokalisering en het traceren van dieren is ook van cruciaal belang voor de bestrijding van besmettelijke ziekten.

Aangezien het gegevensbestand wordt aangewend voor het beheer van communautaire steunregelingen en de bestrijding van ziekten, bevatten de gegevens die overeenkomstig Richtlijn 64/432/EEG van de Raad van 26 juni 1964 inzake veterinairerechtelijke vraagstukken op het gebied van het intracommunautaire handelsverkeer in runderen en varkens ⁽⁴⁾ in het geïnformatiseerd gegevensbestand moeten zijn opgenomen, voor elk dier informatie over de datum waarop het dier is gestorven of geslacht, maar niet over het slachtgewicht. Momenteel heeft de Commissie niet de bedoeling nieuwe wijzigingen van Verordening

1760/2000 voor te stellen teneinde de verplichting in te voeren om informatie over het slachtgewicht te verstrekken. In het debat dat tot overeenstemming over deze verordening heeft geleid, beschouwden de Raad en het Parlement dergelijke informatie niet als prioritair.

(¹) PB L 117 van 7.5.1997.

(²) PB L 355 van 5.12.1992.

(³) PB L 204 van 11.8.2000.

(⁴) PB 121 van 29.7.1964.

(2001/C 350 E/085)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1135/01

van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(10 april 2001)

Betreft: Wapens die stroomstoten afgeven

Is de Commissie op de hoogte van informatie waaruit blijkt dat wapens die stroomstoten afgeven, bijv. in de vorm van stokken, schilden, geweren en lasers, in sommige landen als martelinstrumenten worden gebruikt?

Kan de Commissie meedelen welke lidstaten momenteel beperkingen kennen voor de verkoop, vervaardiging of overdracht van dergelijke wapens?

Bestaan er momenteel in de gehele EU geldende beperkingen voor wapens die stroomstoten afgeven en, zo nee, acht de Commissie dergelijke beperkingen wenselijk?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(18 juni 2001)

Op 9 april 2001 hechte de Raad zijn goedkeuring aan richtsnoeren over het beleid van de Unie ten aanzien van derde landen inzake foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing (¹). Hierin werd verwezen naar werkzaamheden die aan de gang waren om overal in de Gemeenschap controle op de export van paramilitaire uitrusting in te voeren, als voorbeeld van een maatregel binnen het gemeenschappelijk buitenlands- en veiligheidsbeleid (GBVB) om daadwerkelijk te streven naar de preventie van foltering en ontorende behandeling.

Momenteel overweegt de Commissie daartoe een voorstel te doen. Zij is op de hoogte van aantijgingen dat wapens die zeer sterke stroomstoten afgeven, zoals gordels en stokken, in een aantal landen als folterwerktuigen kunnen worden gebruikt, zoals bijvoorbeeld vermeld staat in het recente verslag van Amnesty International: „Stopping the Torture Trade”.

Op de interne markt bestaat er geen specifieke regelgeving op communautair niveau voor de fabricage van en de handel in uitrusting die zeer sterke stroomstoten afgeeft en bedoeld is als bescherming tegen of controle op gewelddadige mensen. Toch biedt Richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens (²) een algemeen kader voor overdrachten binnen de interne markt. Met betrekking tot andere wapens dan vuurwapens moeten de lidstaten in het bijzonder verbieden, dat deze wapens op hun grondgebied worden ingevoerd, mits de nationale bepalingen van de betrokken lidstaten zulks toelaten. Het feit dat Richtlijn 91/477/EEG niet van toepassing is op de verwerving of het voorhanden hebben van wapens door de strijdkrachten, de politie, de overheid, of door verzamelaars en instanties die zich met de culturele en historische aspecten van wapens bezig houden en als zodanig erkend zijn door de lidstaat op wier grondgebied zij zijn gevestigd, schijnt in de lidstaten geen aanleiding te hebben gegeven tot specifieke problemen.

Bovendien is misbruik van instrumenten die stroomstoten afgeven voor folteringsdoeleinden volgens de wetsstelsels van de lidstaten een misdrijf, aangezien het verbod op foltering in een aantal verdragen van de Verenigde Naties (VN) en van de Raad van Europa is opgenomen.

De Commissie is niet geheel en al op de hoogte van beperkingen die de lidstaten momenteel eventueel zouden doen gelden voor de verkoop of vervaardiging van apparatuur die stroomstoten afgeeft op hun grondgebied, en van de uitvoer naar of de invoer uit derde landen. Dergelijke beperkingen zouden echter in overeenstemming moeten zijn met de desbetreffende communautaire wetgeving. Zo zouden invoerbeperkingen in het bijzonder verenigbaar moeten zijn met hetzij Verordening (EG) nr. 3285/1994 van de Raad van 22 december 1994 betreffende de gemeenschappelijke invoerregeling⁽³⁾, hetzij Verordening (EG) nr. 519/1994 van de Raad van 7 maart 1994 betreffende de gemeenschappelijke regeling voor de invoer uit bepaalde derde landen⁽⁴⁾. Uitvoerbeperkingen dienen in het bijzonder verenigbaar te zijn met Verordening (EG) nr. 2603/1969 van de Raad van 20 december 1969 houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijke regeling voor de uitvoer⁽⁵⁾.

(1) <http://ue.eu.int/newsroom/main.cfm?LANG=1>.

(2) PB L 256 van 13.9.1991.

(3) PB L 349 van 31.12.1994.

(4) PB L 67 van 10.3.1994.

(5) PB L 324 van 27.12.1969.

(2001/C 350 E/086)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1137/01

van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(10 april 2001)

Betreft: Europees arbeidsbeleid

De recente wijzigingen in het stelsel van transfervergoedingen voor voetballers houden in dat professionele voetballers nu, afhankelijk van hun leeftijd, verschillende rechten hebben, omdat bij transfers van spelers tot 23 jaar een hogere vergoeding wordt toegekend.

Hoe valt de vaststelling van de waarde van werknemers op basis van hun leeftijd te verenigen met andere Europese arbeidswetgeving? Zal hiermee een precedent worden geschapen voor andere tewerkstellingssectoren?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(21 juni 2001)

De Commissie herinnert er eerst aan dat het Hof van Justitie in het Bosman-arrest heeft erkend dat het doel van de aanmoediging van de werving en opleiding van jonge spelers rechtmatig is en een obstakel voor het vrije verkeer van werknemers kan rechtvaardigen.

Overeenkomstig de algemene beginselen als vastgesteld in de uitkomst van de besprekingen tussen de Commissie en de International Federation of Football Associations/Union of European Football Associations (FIFA/UEFA) over de regelingen van de FIFA voor internationale voetbaltransfers moet voor spelers jonger dan 23 jaar een systeem voor de toekenning van een opleidingscompensatie worden opgezet om de opleidingsinspanningen van clubs, met name kleine clubs, aan te moedigen en te belonen.

Het in deze situatie betaalde bedrag zal met name een compensatie vormen voor de aan jonge spelers verstrekte opleiding. Aangezien deze compensatie op een verschillende situatie wordt toegepast, kan zij niet als discriminerend worden beschouwd.

Aangezien dit systeem bedoeld is om aan de specifieke behoeften van de sport te voldoen, is het niet overdraagbaar op andere sectoren.

(2001/C 350 E/087)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1140/01
van Giles Chichester (PPE-DE) aan de Commissie

(10 april 2001)

Betreft: Effectbeoordelingen

Is de Commissie van mening dat zij over toereikende mogelijkheden beschikt om voor alle wetsvoorstellen die van invloed zullen zijn op het bedrijfsleven en de industrie, het kosteneffect te beoordelen? Zo niet, wat voor onderzoek is er gaande naar eventuele methodologieën en wanneer vallen de resultaten van dit onderzoek te verwachten? Is de Commissie het met mij eens dat dergelijke beoordelingen door onafhankelijke deskundigen met commerciële ervaring uitgevoerd zouden moeten worden en niet door de Commissie zelf?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(8 juni 2001)

Zoals het geachte parlementslid weet heeft de Commissie reeds in 1986 een systeem ontwikkeld voor de beoordeling van gevolgen van wetgeving voor het bedrijfsleven. Na de herziening van het systeem in 1990 is besloten dat wetgevingsvoorstellen die ingrijpende gevolgen hebben voor het bedrijfsleven, verplicht vergezeld moeten gaan van een effectbeoordeling.

Het effectbeoordelingssysteem verplicht de Commissie een antwoord te geven op een aantal vragen in verband met het waarschijnlijke effect van een wetgevingsvoorstel op ondernemingen, zoals wat moeten de ondernemingen doen om de desbetreffende wet na te leven. Om op deze vraag een antwoord te geven wordt (in de huidige richtsnoeren van het systeem) voorgesteld kwantitatieve ramingen op te stellen van de verwachte nalevingskosten en administratieve lasten die een voorstel voor het bedrijfsleven met zich kan meebrengen.

Ofschoon het effectbeoordelingssysteem al jaren zijn nut voor de beoordeling van het effect, zoals het kosteneffect, van wetgeving op ondernemingen bewezen heeft, heeft het systeem in de loop der jaren enkele tekortkomingen laten zien.

Tegen deze achtergrond heeft de Commissie in september 2000 het proefproject „Effectbeoordelingssysteem” op de rails gezet. Het project loopt tot februari 2002 en de eerste conclusies zullen in het najaar van 2001 worden getrokken. De bedoeling van het proefproject is methoden en technieken voor de beoordeling van het effect van wetgeving op het bedrijfsleven te stroomlijnen en te verbeteren.

Een van de belangrijkste elementen van het project is het streven naar een meer systematische benadering om uiteindelijk tot een economische analyse te komen als middel voor de beoordeling van de kwantitatieve effecten (kosten en baten) van wetgevingsvoorstellen. De voordelen en beperkingen van verschillende soorten economische analyse, zoals kosten-batenanalyse, kosteneffectiviteitsanalyse en nalevingskostenanalyse, worden bestudeerd.

Voor het proefproject „Effectbeoordeling” wordt gebruik gemaakt van een aantal geselecteerde wetgevingsvoorstellen van de Commissie waarvoor verschillende soorten economische studies zijn georganiseerd. Bovendien omvat het onderzoek dat in het kader hiervan wordt gedaan een overzicht van de relevante literatuur en goede praktijken in de Gemeenschap en de lidstaten van de Organisatie voor economische samenwerking en ontwikkeling (OESO). Met het oog erop heeft de Commissie in februari 2001 een project op touw gezet „Beste procedure inzake beoordeling van het effect van wetgevingsvoorstellen in lidstaten” teneinde gebruik te kunnen maken van goede praktijken en ervaringen met betrekking tot 2 belangrijke elementen van effectanalyse, namelijk analyse van het economische effect en externe raadpleging. Een eerste verslag zal op 26 juni 2001 tijdens een workshop waarvoor het Parlement zal worden uitgenodigd, worden gepresenteerd.

Het onderzoek dat in het kader van het proefproject „Effectbeoordeling” wordt uitgevoerd is volledig in overeenstemming met het tussentijdse verslag dat de Commissie aan de Europese Raad van Stockholm heeft voorgelegd over de verbetering en vereenvoudiging van de regelgeving⁽¹⁾. Dit verslag is een eerste reactie van de Commissie op het verzoek van de Europese Raad van Lissabon van het afgelopen voorjaar om „tegen 2001 een strategie op te stellen voor een nader gecoördineerd optreden ter vereenvoudiging van de regelgeving”. In dit document worden de belangrijkste beginselen voor verbetering en vereenvoudiging van de regelgeving in de Gemeenschap uiteengezet. Een van de beginselen waaraan de Commissie zich wil houden, is het op ruime schaal overleg plegen en het uitvoeren van effectbeoordelingen vóórdat wetgevingsvoorstellen worden ingediend. Deze effectbeoordelingen moeten allesomvattend, objectief en transparant zijn en moeten zowel een kwalitatieve als een kwantitatieve analyse bevatten.

Voortbouwend op de beginselen uit het tussentijdse verslag van Stockholm zal de Commissie eind dit jaar aan de Europese Raad van Laken een meer gedetailleerd actieplan voor de verbetering en vereenvoudiging van de regelgeving voorleggen, waarin ook rekening zal worden gehouden met de aanbevelingen uit het Witboek over Europese governance.

Wat de vraag betreft of effectbeoordeling moet worden uitgevoerd door onafhankelijke deskundigen of door de Commissie zelf, is de Commissie van mening dat de definitieve effectbeoordelingen van wetgevingsvoorstellen door haarzelf moeten worden verricht. Bijdragen van verschillende externe deskundigen (bijvoorbeeld op wetenschappelijk, technisch, commercieel, economisch, sociaal en milieugebied) zijn zowel voor specifieke vraagstukken als voor het verzamelen van gegevens (bijvoorbeeld nalevingskosten voor de ondernemingen) noodzakelijk. Dit standpunt sluit aan bij de ervaringen van effectbeoordelingssystemen van verschillende OESO-landen zoals het Verenigd Koninkrijk en de Verenigde Staten.

De Commissie heeft zich ertoe verbonden de kosten en baten van voorgestelde wetgevingsmaatregelen (voorzover mogelijk) voor alle betrokken partijen en met name de ondernemingen, te evalueren. Zij is er bovendien van overtuigd dat dergelijke beoordelingen een gunstig licht kunnen werpen op de kosten en baten van verschillende niveaus van bindendheid van voorgestelde wetgevingsmaatregelen, aangezien dergelijke informatie nuttig kan zijn gedurende het gehele besluitvormingsproces. Kwaliteit en vereenvoudiging van regelgeving op communautair niveau vormen en kwestie van gemeenschappelijk belang waarvoor alle instellingen van de Unie zich gezamenlijk moeten inspannen.

(¹) COM(2001) 130 def.

(2001/C 350 E/088)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1141/01
van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(10 april 2001)

Betreft: Partnerschap met maatschappelijke organisaties met het oog op voorlichting over de euro

Op 7 maart 2001 heeft de Commissie meegedeeld dat zij uit 158 binnengekomen voorstellen 34 projecten had geselecteerd voor subsidiëring in het kader van het voorlichtingsprogramma voor Europese burgers (PRINCE). In MEMO/01/66 stond dat „alleen transnationale acties, waarbij ten minste drie lidstaten betrokken zijn, waarvan er ten minste één tot het eurogebied behoort, en die een maximaal multiplicator-effect hebben, voor financiële steun in aanmerking komen”.

Zes van de geselecteerde projecten zullen worden uitgevoerd door organisaties met partners in het Verenigd Koninkrijk, te weten:

- Eurochambres
- Industrie- und Handelskammer Trier
- Association Pour l'Union Monétaire de l'Europe (AUME)
- European Union of the Deaf
- Institut Européen Interrégional de la Consommation (IEIC)
- ASFORM (Asociación para el Fomento de la Formación Ocupacional y Continua en la Margen Izquierda).

1. Kan de Commissie bevestigen dat zij van deze organisaties de garantie heeft gekregen dat er geen gelden zullen stromen naar voorlichtingsprojecten in het Verenigd Koninkrijk, dat niet te kennen heeft gegeven aan de euro mee te willen doen?

2. Kan de Commissie uiteenzetten waarom zij voorstellen in overweging neemt van transnationale organisaties waarbij ten minste drie lidstaten betrokken zijn, maar slechts een van de drie lidstaten aan de euro meedoet, terwijl de twee andere landen niet te kennen hebben gegeven aan de euro mee te willen doen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie*(3 juli 2001)*

Uit een zorgvuldig onderzoek van de titel en de tekst van de in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen gepubliceerde oproep tot het indienen van voorstellen⁽¹⁾ blijkt duidelijk dat het nooit de bedoeling is geweest promotieactiviteiten aan te moedigen in welke lidstaat ook, laat staan in lidstaten die niet te kennen hebben gegeven aan de euro te willen meedoen. Bovendien is geen enkel project geregistreerd dat door een in het Verenigd Koninkrijk gevestigde organisatie is gepromoot, zodat in dit kader geen enkele Britse organisatie projectleider is.

Vier van de zes genoemde organisaties zijn organisaties op Europees niveau, die uiteraard ook leden in het Verenigd Koninkrijk hebben. De twee resterende organisaties (Industrie- und Handelskammer Trier en Asform) werken geregeld samen met een aantal partners, waarvan er één toevallig Brits is. Het staat elke initiatiefnemer vrij zijn partners in het kader van een bepaald project te kiezen en elk project berust op verdeling van de werkzaamheden tussen de partners, zodat een Britse partner nooit het leeuwendeel van een project voor zijn rekening kan nemen.

Op grond van het bovenstaande kan de Commissie bevestigen dat er geen financiële middelen zullen stromen naar voorlichtingsprojecten in het Verenigd Koninkrijk, aangezien in het kader van de oproep tot het indienen van voorstellen geen dergelijke projecten werden ontvangen. Bovendien worden alle projecten tijdens de uitvoering ervan gecontroleerd en moeten na afloop van het eerste deel van het project en na voltooiing van ieder project financiële verslagen worden ingediend voordat het tweede, resp. het laatste deel van de toegekende subsidie wordt uitbetaald.

De zinsnede „grensoverschrijdende acties waarbij minimaal drie lidstaten zijn betrokken, waarvan één uit de eurozone” betekent niet dat één lid uit de eurozone afkomstig moet zijn en twee uit landen die niet te kennen hebben gegeven aan de euro te willen meedoen. Het betreft enkel een minimumvoorwaarde waaraan een bepaald project moet voldoen om voor subsidie in aanmerking te kunnen komen. Uit het feit dat bij geen van de 34 uitgekozen projecten sprake is van een dergelijke configuratie, blijkt dat terzake bij de aanvragers geen misverstand bestond.

De euro is desondanks van belang voor Britse ondernemingen, en met name kleine en middelgrote ondernemingen die actief zijn op het terrein van de invoer en de uitvoer. In dit verband zij opgemerkt dat de Britse regering verscheidene miljoenen pond heeft uitgegeven om deze ondernemingen te informeren over de implicaties van de overgang naar de euro.

⁽¹⁾ PB C 212 van 25.7.2000.

(2001/C 350 E/089)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1143/01
van Erik Meijer (GUE/NGL) aan de Commissie***(10 april 2001)*

Betreft: Bestrijding van verdere verspreiding van mond- en klauwzeer door hervatting van inenting

1. Kunt u bevestigen dat de intenting van vee tegen mond- en klauwzeer, waarmee in het verleden periodieke epidemieën van deze ziekte werden bestreden, sinds het begin van de jaren '90 stelselmatig achterwege is gelaten?
2. In hoeverre berustte deze „non-vaccinatie” op de veronderstelling dat deze ziekte vrijwel was uitgestorven en vaccinatie derhalve overbodig was geworden?
3. In hoeverre berustte deze „non-vaccinatie” op de verwachting dat dit de export van Europees vlees naar de Verenigde Staten zou bevorderen, omdat men daar sporen van ziekte en vaccinatie ten onrechte aan elkaar gelijk wenst te stellen?
4. Denkt u dat de huidige massale uitbraak van mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk en de verdere verbreiding daarvan in Nederland en Frankrijk, die leiden tot massale vernietiging van vee, stopzetting van elke export en hindernissen voor alle transporten van mensen en goederen, nog duurzaam kunnen worden gestopt zonder spoedige hervatting van de vaccinatie?

5. Op welke termijn is het technisch mogelijk om een intenting verplicht te stellen voor alle dieren die voor deze ziekte vatbaar zijn?

6. Is de Commissie bereid om actief te bewerkstelligen dat op de kortst mogelijke termijn een eind wordt gemaakt aan het „non-vaccinatiebeleid“?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(29 juni 2001)

Sinds de vroege jaren negentig past de Gemeenschap in het kader van de totstandbrenging van de interne markt een non-vaccinatiebeleid in verband met mond- en klauwzeer (MKZ) toe, aangezien de ziekte op haar grondgebied met succes was uitgeroeid en aan vaccinatie toch enkele beperkingen zijn verbonden.

Met name:

- na besmetting met het MKZ-virus kunnen gevaccineerde dieren, hoewel ze geen tekenen van ziekte vertonen, toch virusdrager zijn. Dit kan ertoe leiden dat het MKZ-virus zich verder verspreidt en blijft overleven in de veestapel. Gelet op dit risico moeten voor het vervoer van gevaccineerde dieren en de handel in producten daarvan, bv. melk en vlees, bepaalde beperkingen worden opgelegd;
- er bestaat geen test om gevaccineerde dieren te onderscheiden van besmette dieren;
- er zijn zeven serotypen van MKZ-stammen en voor elk daarvan bestaat een aantal subtypen. Vaccinatie is slechts doeltreffend tegen het betrokken virustype en gedurende een beperkte tijd. Aangezien de ziekte niet voorkomt op het grondgebied van de Gemeenschap zou de keuze van het juiste type voor een grootschalige preventieve vaccinatie uiterst moeilijk zijn;
- in de Gemeenschap zouden in totaal meer dan 300 miljoen voor MKZ gevoelige dieren (rundvee, schapen, varkens en geiten) moeten worden gevaccineerd;
- de toepassing van een veralgemeend preventief vaccinatiebeleid zou het uiterst moeilijk maken om levende, voor MKZ gevoelige dieren en producten daarvan, bv. vlees en melk, uit te voeren naar derde landen waar geen MKZ voorkomt en vaccinatie verboden is, onder andere de Verenigde Staten. Voorts kan de vrije markt van de Gemeenschap voor deze producten slechts functioneren als alle lidstaten een gemeenschappelijke aanpak voor vaccinatie volgen.

Het non-vaccinatiebeleid van de Gemeenschap sluit evenwel niet uit dat de lidstaten kunnen overgaan tot noodvaccinatie wanneer er een ernstig gevaar voor verspreiding van de ziekte bestaat. Zo is in Nederland tijdens de recente epidemie vaccinatie toegepast overeenkomstig de voorwaarden van Beschikking 2001/246/EG van 27 maart 2001 houdende vaststelling van voorschriften voor de bestrijding en de uitroeiing van mond- en klauwzeer in Nederland op grond van artikel 13 van Richtlijn 85/511/EEG⁽¹⁾, gewijzigd bij Beschikking 2001/279/EG van 5 april 2001⁽²⁾.

Voor het Verenigd Koninkrijk zijn soortgelijke bepalingen vastgesteld. Daar is echter besloten geen gebruik te maken van vaccinatie. In Frankrijk en Ierland, waar MKZ snel is uitgeroeid, is geen vaccinatie toegepast.

De Commissie is voornemens het huidige beleid inzake MKZ en de voorwaarden waaronder vaccinatie mag worden toegepast opnieuw te bezien in het licht van de ervaring met de recente uitbraak. Door de voortdurende ontwikkeling van nieuwe laboratoriumtests, waarmee wordt beoogd gevaccineerde dieren te onderscheiden van besmette dieren, zouden nieuwe mogelijkheden qua vaccinatie kunnen worden gecreëerd.

⁽¹⁾ PB L 88 van 28.3.2001.

⁽²⁾ PB L 96 van 6.4.2001.

(2001/C 350 E/090)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1151/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(10 april 2001)

Betreft: Financiële diensten en elektronische handel

Kan de Commissie aangeven welke overeenkomsten er bij haar weten tussen derde landen zijn gesloten inzake de wederzijdse erkenning van bedrijven die financiële diensten aanbieden en gebruik maken van de mogelijkheden van elektronische handel?

Kan zij bevestigen dat Australië en Singapore tot deze landen behoren?

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(18 juni 2001)

De Commissie is niet op de hoogte van overeenkomsten met derde landen voor de wederzijdse erkenning van financiële diensten, waarbij bijzonder veel gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheden van elektronische handel.

De enige overeenkomst inzake wederzijdse erkenning (Mutual Recognition Agreement = MRA) inzake financiële diensten tussen derde landen die krachtens de Algemene Overeenkomst betreffende de handel in diensten (GATS), artikel VII, ter kennis van de Wereldhandelsorganisatie (WTO) is gebracht, is de overeenkomst tussen het Vorstendom Liechtenstein en de Zwitserse Bondsstaat over directe verzekeringen, die op 9 juli 1998 van kracht werd. Wat Singapore betreft: dit land heeft de WTO ervan in kennis gesteld dat het niet vasthoudt aan erkenningsmaatregelen welke gebaseerd zijn op overeenkomsten of regelingen van het type waarnaar in GATS VII wordt verwezen, maar dat het de erkenning autonoom of zelfstandig verleent.

Ten aanzien van overeenkomsten waaromtrent momenteel wordt onderhandeld tussen derde landen heeft de Commissie nota genomen van de persberichten over handelsbesprekingen tussen Australië en Singapore, met het doel om tegen eind 2001 een vrijhandelszone tot stand te brengen. Volgens die bronnen zouden de onderhandelingen tot een betere wederzijdse markttoegang voor financiële diensten en telecommunicatie moeten leiden.

(2001/C 350 E/091)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1160/01
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Regeling voor videospelletjes

Uit een recent onderzoek van de American Psychological Association (APA) blijkt dat bepaalde gewelddadige videospelletjes niet alleen bij minderjarigen maar ook bij volwassenen agressieve gedachten, gevoelens en gedrag kunnen veroorzaken en hen veel meer beïnvloeden dan de televisie of de bioscoop. Hetzelfde onderzoek heeft verder aangetoond dat veel videospelletjes de agressiviteit van kinderen doen toenemen, waarbij de invloed op de menselijke geest schadelijker kan zijn dan deze van gewelddadige scènes op televisie of in de bioscoop omdat videospelletjes interactief zijn.

Volgens het evaluatieverslag van de Commissie voor de Raad en het Europees Parlement (COM(2001)106 def. van 27 februari 2001) over de bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid, gelden er slechts in zes lidstaten wettelijke voorschriften met betrekking tot de classificatie van videospelletjes.

Is de Commissie gezien de grote verschillen tussen de lidstaten (Frankrijk bijvoorbeeld heeft een wettelijk kader voor het verbod van gewelddadige videospelletjes, Zweden onderzoekt de mogelijkheid om een onderscheid te maken volgens de leeftijd en slechts weinig lidstaten kennen een zelfregulerend systeem voor de classificatie van videospelletjes) van plan een uniforme regeling voor alle lidstaten te bevorderen en, zo neen, welke maatregelen denkt zij te nemen om de bescherming van minderjarigen op het gebied van videospelletjes te waarborgen?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(20 juni 2001)*

Bij de Commissie bestaan op dit moment geen plannen om in alle lidstaten toepasselijke regelgeving met betrekking tot de classificatie van videospelletjes te gaan ontwikkelen. Op het niveau van de Gemeenschap vallen deze spelletjes reeds onder Aanbeveling 98/560/EG van de Raad van 24 september 1998 betreffende de ontwikkeling van de concurrentiepositie van de Europese industrie van audiovisuele en informatiediensten door de bevordering van nationale kaders teneinde een vergelijkbaar en doeltreffend niveau van bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid te bereiken ⁽¹⁾.

Het evaluatieverslag van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement over de toepassing van de aanbeveling van de Raad van 24 september 1998 over de bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid ⁽²⁾ stelt vast dat de lidstaten de aanbeveling op heterogene wijze toepassen en dat hun activiteiten in dit verband met name gericht zijn op het gebruik van het internet. Het verslag concludeert dat de uitdagingen op het gebied van de bescherming van minderjarigen en de menselijke waardigheid moeten worden aangepakt via alle informatiekkanalen, d.w.z. zowel via het internet, radio-uitzendingen en videospelletjes als via videocassettes en DVD's.

De Commissie zal een onderzoek houden naar de noodzaak van communautaire actie op dit gebied in het kader van de nieuwe behandeling van de Richtlijn „Televisie zonder grenzen”, die voor 2002 is gepland.

⁽¹⁾ PB L 270 van 7.10.1998.

⁽²⁾ COM(2001) 106 def.

(2001/C 350 E/092)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1168/01
van Pere Esteve (ELDR) aan de Commissie***(19 april 2001)*

Betreft: Tekort aan luchtverkeersleiders

Een Europese luchtverkeersleiding is een van de grote uitdagingen waar de EU voor staat. In deze sector is de menselijke factor en de rol die de verkeersleiders vervullen, uiterst belangrijk.

Alles tendeert in de richting van harmonisering van de luchtverkeersleiding, maar een adequate opleiding voor de nieuw ontstane situatie ontbreekt; het is nodig dat er een diploma komt voor Europese luchtverkeersleiders.

Men heeft berekend dat er op dit moment tussen de 800 en 1 600 verkeersleiders te weinig zijn op een totaalbestand van 15 000 personen, hoewel men ervan uitgaat dat in de nabije toekomst de situatie nog erger wordt doordat dit gespecialiseerd personeel met pensioen gaat.

Nu er zo'n ernstige situatie op ons afkomt, luidt de vraag: welke maatregelen gaat de Commissie nemen om het hoofd te bieden aan het tekort aan luchtverkeersleiders en de noodzaak van modernisering en een adequate opleiding?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(25 juni 2001)*

De door het geachte parlementslid beschreven situatie werd door de deskundigengroep op hoog niveau besproken bij de totstandbrenging van het „gemeenschappelijk Europees luchtruim” als één van de strategische problemen die met spoed op Europees niveau moeten worden aangepakt. Het verslag van de groep kan worden geraadpleegd op: „http://europa.eu.int/comm/transport/themes/air/english/single_eur_sky_en.html”.

Om gevolg te geven aan het verslag bereidt de Commissie momenteel voorstellen voor. Deze voorstellen zullen maatregelen omvatten om het tekort aan luchtverkeersleiders op te vangen door de opleiding en mobiliteit te verbeteren en de vergunningen van de luchtverkeersleiders te harmoniseren.

(2001/C 350 E/093)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1170/01
van Antonio Tajani (PPE-DE) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Genocide op de christenen in de wereld

De Verenigde Naties en tal van mensenrechtenorganisaties hebben onlangs de alarmbel geluid over de toenemende vervolging van christenen in de wereld: 165 000 doden in 2000 en 200 miljoen slachtoffers van vervolging.

Europa, waar de diepe wonden die de schande van de Holocaust heeft achtergelaten nog niet zijn geheeld, heeft als taak zich in te zetten voor de eerbiediging van de godsdienstvrijheid.

Welke initiatieven wil de Commissie ontplooiën om de godsdienstvrijheid — een recht dat voor iedereen moet gelden — in Europa en in de rest van de wereld te beschermen en te waarborgen?

Op welke manier wil de Commissie paal en perk stellen aan deze gevallen van intolerantie en discriminatie op religieuze gronden en bescherming bieden aan de leken en de missionarissen die elke dag weer hun leven in de waagschaal stellen?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(20 juni 2001)

De Unie veroordeelt alle vormen van discriminatie en intolerantie op grond van godsdienst of geloof, een punt waarop zij de aandacht heeft gevestigd op de 57ste vergadering van de Commissie mensenrechten van de Verenigde Naties in Genève. Dit standpunt komt onder meer tot uiting in de steun van de lidstaten voor de door Ierland ingediende resolutie betreffende de uitbanning van alle vormen van onverdraagzaamheid en discriminatie en in de verklaring van de Unie over de politieke en burgerrechten waarin elke vorm van discriminatie en onverdraagzaamheid op grond van godsdienst of geloof wordt veroordeeld. De Unie roept tevens alle regeringen op ervoor te zorgen dat hun rechtssystemen voor iedereen zonder onderscheid de vrijheid van godsdienst en geloof waarborgen. De Unie steunt de ononderbroken inspanningen van de speciale rapporteur om in alle landen incidenten te onderzoeken die onverenigbaar zijn met de desbetreffende internationale normen, met name de verklaring betreffende de uitbanning van alle vormen van onverdraagzaamheid op grond van godsdienst of geloof.

De Commissie, die in Genève een actieve rol heeft gespeeld, is het volledig eens met het belang dat wordt gehecht aan de vrijheid van godsdienst. Maatregelen ter bevordering en verdediging van deze vrijheid in derde landen komen in aanmerking voor steun in het kader van het Europees initiatief voor democratie en mensenrechten.

Ook in artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt het belang van de vrijheid van godsdienst beklemtoond.

De Europese Unie stelt het thema van de vrijheid van godsdienst zo nodig aan de orde in haar dialoog met derde landen en zij zal dit ook blijven doen.

(2001/C 350 E/094)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1178/01
van Helmuth Markov (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Toetsing van mededingingsaspecten van samenwerkingsverband tussen IVG en Hochtief voor de bouw van luchthaven Berlijn Brandenburg International (BBI)

Op 5 februari 2001 heeft de Commissie in de aanbestedingsprocedure voor de bouw van de megaluchthaven Berlijn Brandenburg International (BBI) de vroegere concurrenten Hochtief en IVG toestemming verleend om gezamenlijk in te schrijven op het Berlijnse luchthavenproject. Volgens berichten in de media

zou in het advies van het Directoraat-generaal mededinging staan „dat het project, zoals in de kennisgeving omschreven, niet zal leiden tot een verstoring van de concurrentieverhoudingen tussen Europese luchthavens”. In het advies zou echter uitdrukkelijk open zijn gelaten of de aanbestedingsprocedure voor de bouw en de exploitatie van de BBI-luchthaven globaal gezien wel rechtmatig is geweest.

Ik vraag daarom de Commissie:

1. Wat was concreet de inhoud van het verzoek van de consortia IVG en Hochtief aan de Commissie om toetsing van de mededingingsaspecten van hun samenwerkingsverband met het oog op de bouw en de exploitatie van de megaluchthaven Berlijn Brandenburg International (BBI)?
2. Welke aspecten van het samenwerkingsverband zijn op basis van dit verzoek door de Commissie precies onderzocht?
3. Wat was concreet de uitkomst van de toetsing die de Commissie op 5 februari 2001 aan genoemde indieners van het verzoek heeft meegedeeld?
4. Zijn bepaalde punten van het samenwerkingsverband tussen IVG en Hochtief met het oog op de beslissing van de Commissie van 5 februari 2001 niet onderzocht? Zo ja, welke punten, en waarom zijn deze niet onderzocht?
5. Heeft de Commissie bij de toetsing van de mededingingsaspecten van het samenwerkingsverband tussen IVG en Hochtief rekening gehouden met de overtredingen die het Oberlandesgericht Brandenburg in zijn uitspraak van 3 augustus 1999 heeft vastgesteld in de aanbestedingsprocedure voor de privatisering van de „Berlin Brandenburg Flughafen Holding” en de bouw van de BBI? Zo nee, waarom is de rechtmatigheid van bedoelde aanbestedingsprocedure in de beslissing van de Commissie van 5 februari 2001 buiten beschouwing gelaten?
6. Bevat de beslissing van de Commissie van 5 februari 2001 beperkingen of voorwaarden voor de indieners van het verzoek? Zo ja, welke?
7. Bevat de beslissing van de Commissie van 5 februari 2001 voorbehouden waaronder zij toestemming verleent voor de gezamenlijke bouw en exploitatie van de BBI door de consortia IVG en Hochtief?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(16 juli 2001)

1. Op 22 december 2000 gaven IVG Holding AG (IVG) en Hochtief AirPort GmbH (HTA) overeenkomstig artikel 4 van Verordening (EEG) nr. 4064/89 van de Raad van 21 december 1989 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen⁽¹⁾ („de concentratieverordening”) kennis van hun voornemen om gezamenlijke zeggenschap te verwerven over Berlin Brandenburg Flughafen Holding GmbH (BBF). BBF is verantwoordelijk voor de exploitatie van de commerciële luchthavenvoorzieningen in de regio Berlijn/Brandenburg en voor de toekomstige ontwikkeling van deze voorzieningen. De drie bestaande commerciële luchthavens van Berlijn, Tegel, Tempelhof en Schönefeld worden momenteel geëxploiteerd door volledige dochterondernemingen van BBF. BBF zal het toekomstige Berlin Brandenburg International Airport (de BBI) bouwen en exploiteren. Hiertoe moet, overeenkomstig de genoemde verordening, een verzoek worden ingediend op basis waarvan de Commissie moet nagaan of de concentratie verenigbaar is met de gemeenschappelijke markt. Dit onderzoek moet gebaseerd zijn op de criteria die in artikel 2 van de voornoemde verordening zijn vastgelegd (zie antwoord op de volgende vraag).

2. De Commissie heeft op grond van artikel 2 van de concentratieverordening onderzocht of de transactie een machtspositie in het leven zou roepen of versterken die tot gevolg heeft dat een daadwerkelijke mededinging op de gemeenschappelijke markt of een wezenlijk deel daarvan op significante wijze wordt belemmerd, en of het verkrijgen van gezamenlijke zeggenschap over BBI door IVG en HTA de coördinatie beoogt of tot stand brengt van het concurrentiegedrag van ondernemingen die onafhankelijk blijven. Aldus beoordeelde zij de gevolgen van de fusie voor de verschillende markten voor de exploitatie van luchthavens waarop IVG, HTA en BBI rechtstreeks of indirect via deelnemingen actief zijn.

Voor verdere details kan de beschikking van de Commissie van 5 februari 2001 via Internet worden geraadpleegd op www.europa.eu.int/comm/competition/mergers/cases.

3. In haar beschikking van 5 februari 2001 verklaarde de Commissie de fusie verenigbaar met de gemeenschappelijke markt ingevolge artikel 6, lid 1, onder b) van de concentratieverordening.
4. In haar beschikking heeft de Commissie alle aspecten van de fusie in de zin van de concentratieverordening — dat wil zeggen de verwerving van gezamenlijke zeggenschap over BBI door IVG en HTA — aan de verordening getoetst.
5. Bij de procedure ingevolge de concentratieverordening heeft de Commissie de rechtmatigheid van de aanbestedingsprocedure die aan de fusie vooraf is gegaan, niet onderzocht. Zij was hiertoe in het kader van de verordening niet bevoegd; het enige oogmerk van de procedure inzake de controle op concentraties is immers, zoals reeds is aangegeven, om te bepalen of een fusie een van de gevolgen heeft die in artikel 2 van de concentratieverordening worden genoemd (zie antwoord op de tweede vraag). De rechtmatigheid van de aanbestedingsprocedure kan slechts worden beoordeeld in het licht van de relevante openbare-aanbestedingsbepalingen of antitrustregelingen, waarvan de toepassing eerst en vooral een zaak is van de bevoegde nationale autoriteiten en gerechtelijke instanties.
6. Aangezien de fusie zoals deze was aangemeld geen aanleiding gaf tot ernstige twijfels omtrent de verenigbaarheid ervan met de gemeenschappelijke markt, verklaarde de Commissie deze verenigbaar met de gemeenschappelijke markt overeenkomstig artikel 6, lid 1, onder b) van de concentratieverordening, zonder hieraan voorwaarden of verplichtingen te verbinden.
7. Neen (zie het antwoord op vraag 6).

(¹) PB L 395 van 30.12.1989.

(2001/C 350 E/095)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1190/01
van Luis Berenguer Fuster (PSE) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Het Europees Sociaal Fonds en de Autonome Gemeenschap Valencia

In verband met het beheer van de door de regering van de Autonome Gemeenschap Valencia ten laste van het Sociaal Fonds verstrekte subsidies voor beroepsopleiding in erkende centra doen in de betrokken regio sinds enige tijd tegenstrijdige geruchten de ronde.

Eenzijds moet de regionale regering voor het begrotingsjaar 2000 678 miljoen peseta terugbetalen aan het ESF, terwijl talrijke instellingen en verenigingen die aan de projecten meewerken hebben moeten afzien van geprogrammeerde cursussen, omdat de regionale autoriteiten niet hebben kunnen zorgen voor de nodige follow-up van de projecten en de technische controle op de cursussen.

De lokale pers heeft anderzijds bericht dat de heer José Linfante Vidal, die in de periode 1995-1996 directeur-generaal van het Departement Werkgelegenheid van de regering van de Autonome Gemeenschap Valencia was, en die zich reeds bezighield met dit soort opleidingsactiviteiten voordat hij deze functie bekleedde, thans alleen nog werkzaam is als ondernemer in de sector van het beroepsonderwijs, waar hij bedrijven leidt die meewerken aan de tenuitvoerlegging van door het Sociaal Fonds medegefinancierde programma's. De activiteiten van deze bedrijven gaan van het verstrekken van advies inzake het beheer van beroepsopleidingsprojecten tot het organiseren van cursussen op het gebied van bijvoorbeeld de verspreiding van nieuwe informatie- en communicatietechnologie. Het lijkt allemaal niet erg ethisch. Het inkomen van sommige van de opleidingsinstituten van de heer José Linfante Vidal is sinds 1995 trouwens verdubbeld.

In het regionale parlement is de vraag gesteld welke bedrijven en overheidsinstellingen subsidies hebben ontvangen en voor welke bedragen, hoeveel personen hebben deelgenomen aan de cursussen, en in hoeverre de begunstigden in de arbeidsmarkt zijn geïntegreerd. Deze vragen zijn tot nu toe nog niet beantwoord.

Is de Commissie op de hoogte van deze beweringen? In hoeverre raken zij de begunstigden van het ESF?

Op welke wijze werkt de Commissie samen met de autoriteiten van de lidstaten om te voorzien in de specifieke behoeften van de regio's van doelstelling 1, overeenkomstig de terzake geldende verordeningen?

Is de Commissie van plan maatregelen te treffen wat betreft het beheer van de ESF-kredieten in de Autonome Gemeenschap Valencia?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(29 juni 2001)

In verband met de vragen over de van Valencia afkomstige informatie (regionaal parlement, pers) beschikt de Commissie in dit stadium niet over voldoende gegevens om een standpunt te kunnen formuleren en zo nodig maatregelen te nemen. Met het oog hierop heeft zij onmiddellijk contact opgenomen met de Spaanse autoriteiten om een antwoord te krijgen op de door de pers en het regionaal parlement gestelde vragen. Zodra zij deze informatie heeft ontvangen, zal zij het geachte parlementslid hiervan in kennis stellen en hem haar analyse van de situatie meedelen.

In verband met de vraag over de samenwerking tussen de Commissie en de lidstaten stelt Verordening (EG) nr. 1260/1999⁽¹⁾ van de Raad in artikel 8 de toepassing van het „subsidiariteitsbeginsel” vast waardoor de tenuitvoerlegging van de steunverlening onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten op het passende territoriale niveau valt.

Verder stelt dezelfde verordening de mechanismen vast waarmee de Commissie aan de tenuitvoerlegging van de steunverlening deelneemt, met name de begrotingsprocedures, de voorwaarden voor de betaling aan de lidstaten en die voor de deelname van de Commissie aan de toezichtcomités voor de operationele programma's. Er zijn ook verordeningen van de Commissie goedgekeurd tot vaststelling van de normen en procedures voor de tenuitvoerlegging, het beheer en de controle van de steunverleningen (Verordening (EG) nr. 438/2001⁽²⁾) alsmede de verplichting tot het melden van onregelmatigheden en fraudes aan de Commissie (Verordening (EG) nr. 1681/94⁽³⁾).

In het geval van de Autonome Gemeenschap Valencia is het operationeel programma voor de periode 1994-1999 (Programa Operativo de la Comunidad Autónoma Valenciana) nog niet afgesloten, omdat de Commissie wacht op het verzoek om betaling van het saldo, het eindverslag en de certificaten die door de nationale beheerders moeten worden overgelegd overeenkomstig Verordening (EG) nr. 2064/97⁽⁴⁾. De vastgestelde datum voor de toezending door de Spaanse autoriteiten van alle nodige documentatie aan de Commissie is 30 juni 2002.

Wat het operationeel programma voor de periode 2000-2006 (Programa Operativo Integrado de la Comunidad Autónoma Valenciana) betreft, zal de eerste vergadering van het toezichtcomité in juni te Valencia plaatsvinden. Tijdens deze vergadering moeten de Spaanse autoriteiten verslag uitbrengen over de tenuitvoerlegging van de steun. De Commissie moet trouwens zeer binnenkort het eerste jaarverslag over de huidige periode ontvangen, dat nadere informatie zal bevatten over de uitvoering en het beheer van het betreffende operationele programma.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad van 21 juni 1999 houdende algemene bepalingen inzake de Structuurfondsen — PB L 161 van 26.6.1999.

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 438/2001 van de Commissie van 2 maart 2001 tot vaststelling van uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 1260/1999 van de Raad met betrekking tot de beheers- en controlesystemen voor uit de structuurfondsen toegekende bijstand — PB L 63 van 3.3.2001.

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 1681/94 van de Commissie van 11 juli 1994 betreffende onregelmatigheden in het kader van de financiering van het structuurbeleid en terugvordering van in dat kader onverschuldigd betaalde bedragen, alsmede betreffende de inrichting van een informatiesysteem op dit gebied — PB L 178 van 12.7.1994.

⁽⁴⁾ Verordening (EG) Nr. 2064/97 van de Commissie van 15 oktober 1997 tot vaststelling van de voorwaarden ter uitvoering van Verordening (EEG) nr. 4253/88 van de Raad wat de financiële controle door de lidstaten op door de Structuurfondsen medegefinancierde verrichtingen betreft — PB L 290 van 23.10.1997.

(2001/C 350 E/096)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1194/01
van Luciana Sbarbati (ELDR) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Vergrijzing van de bevolking en communautaire tegenmaatregelen

Op de Europese Raad van Lissabon in 2000 is besloten een comité op hoog niveau op te richten dat een onderzoek moet verrichten naar de toekomst van de sociale voorzieningen in Europa, gezien over een langere periode. Het ging vooral om de vraag of de pensioenstelsels ook na het jaar 2020 in stand kunnen worden gehouden.

De statistische projecties over vergrijzing van de Europese bevolking wijzen er namelijk op dat in het jaar 2050 28 % van de bevolking boven de 65 jaar zal zijn; nu is dat 14 %. Deze tendens die nog wordt versterkt doordat de mensen langere levenskansen hebben, zal een zware economische wissel trekken op de lidstaten.

Om hier wat tegen te doen, heeft men het begrip actieve rol van ouderen ingevoerd. Men denkt in dit verband aan het opschuiven van de pensioengerechtigde leeftijd. Dit besluit zou de lidstaten in staat stellen om het probleem enkele jaren voor zich uit te schuiven en zou op korte termijn garant staan voor stabiliteit van de sociale stelsels in afwachting van een gemeenschappelijke strategie.

De Europese instellingen brengen echter nog steeds een vervroegde uittreding in praktijk. Zij hebben besloten om freelance contracten niet te verlengen wanneer iemand 65 jaar is geworden. In haar voorstel tot wijziging oppert de Commissie de mogelijkheid (niet de noodzaak) om de pensioengerechtigde leeftijd (60 jaar) voor ambtenaren en personeel van de Gemeenschap te wijzigen.

Kan de Commissie het waarom uitleggen van bepaalde besluiten die twijfel doen rijzen aan de geloofwaardigheid van de Europese instellingen?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie

(9 juli 2001)

De Commissie wenst er in de eerste plaats op te wijzen dat zij zich wel degelijk bewust is van de problematiek rond de vergrijzing van de bevolking. Met name is het welslagen van het werkgelegenheidsbeleid van de Commissie van cruciaal belang voor de ontwikkeling op lange termijn van de sociale beschermingsregelingen en de pensioenstelsels. Op de Europese Raad van Lissabon zijn in dit verband ambitieuze doelstellingen vastgesteld: op basis van een duurzame economische groei van drie procent van het bruto binnenlands product (BBP) zouden de lidstaten het gemiddelde arbeidsparticipatie tegen 2010 zo dicht mogelijk bij 70 % moeten brengen en de arbeidsparticipatie van vrouwen tot meer dan 60 % moeten verhogen. Dit doel kan uiteraard niet worden bereikt als de huidige trend om vóór het bereiken van de officiële pensioengerechtigde leeftijd uit het arbeidsproces te stappen, aanhoudt. Momenteel is minder dan een kwart van de leeftijdsgroep van 60 tot 64 jaar nog aan het werk.

Bij de Commissie beantwoordt de personeelsstructuur vrij goed aan deze algemene beleidsdoelstellingen. De gemiddelde pensioenleeftijd bedraagt er momenteel 62,8 jaar en 47 % van de ambtenaren van de leeftijdsgroep van 60 tot 64 jaar blijft werken.

Ambtenaren en tijdelijke functionarissen van de Europese instellingen hebben recht op een ouderdomspensioen zodra zij de leeftijd van 60 jaar hebben bereikt; op 65-jarige leeftijd worden zij ambtshalve gepensioneerd. Het is van essentieel belang dat geregeld evaluaties worden uitgevoerd om na te gaan of de pensioenregeling van de instellingen nog in evenwicht is. Om dat evenwicht te bewaren voorziet het statuut in de mogelijkheid om hetzij de financiële bijdrage in de regeling aan te passen, hetzij de normale pensioengerechtigde leeftijd te verhogen als de regeling een tekort vertoont. In het kader van de hervorming van de Commissie wordt voorgesteld beide mogelijkheden in het statuut te handhaven. Een eventuele wijziging van de pensioengerechtigde leeftijd tegen die achtergrond worden gezien. Voorts wordt voorgesteld een periodieke procedure voor de controle op het evenwicht van de regeling in te stellen. In het kader van deze procedure kan dan geregeld, met inachtneming van de bepalingen van het statuut, worden nagegaan welke maatregelen moeten worden genomen om de regeling in evenwicht te houden.

Vervroegde uittreding vanaf 50 jaar is momenteel mogelijk bij de Europese instellingen. In dat geval wordt het pensioenbedrag echter een stuk gekort en verliest de ambtenaar het recht op uitkeringen in het kader van de sociale zekerheidsregelingen van de werkgever. Verzoeken om vervroegde uittreding zijn dan ook zeldzaam; gemiddeld maken bij de Commissie minder dan tien ambtenaren per jaar gebruik van de mogelijkheid om de dienst vóór de leeftijd van 60 jaar te beëindigen. Het voorstel dat de Commissie op 31 januari 2001 bij het Europees Parlement en de Raad heeft ingediend, was er niet op gericht deze „permanente” regeling voor vervroegde uittreding te wijzigen, maar betreft veeleer een specifieke maatregel die moet worden gezien in het kader van de aan de gang zijnde hervorming.

Om het probleem van de vervroegde uittreding in de toekomst op een meer gestructureerde wijze aan te pakken en om de integratie van personeelsleden uit nieuwe lidstaten te vergemakkelijken, zal de Commissie een overlegdocument over een flexibele pensioenregeling opstellen, zoals zij overigens in haar Witboek (!) over de hervorming van 1 maart 2000 heeft aangekondigd (deel II, actie 34).

Sedert de inwerkingtreding van Verordening (EG, EGKS, Euratom) nr. 628/2000 van de Raad van 20 maart 2000 tot wijziging van Verordening (EG, Euratom, EGKS) nr. 259/68 tot vaststelling van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen en van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden van deze Gemeenschappen⁽¹⁾, worden de conferentietolken bij de Commissie, net als bij het Europees Parlement, als hulpfunctionaris aangeworven. Met deze nieuwe bepaling wordt voor alle conferentietolken die door de Europese instellingen worden aangeworven, een gelijke behandeling gewaarborgd, onder meer wat betreft de verplichte pensioenleeftijd die in het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen is vastgesteld. Dit betekent dat noch de Commissie, noch het Parlement als Europese instelling conferentietolken mogen aanwerven die ouder zijn dan 65 jaar, aangezien in artikel 74 van de Regeling welke van toepassing is op de andere personeelsleden (RAP) is bepaald dat de dienst van een hulpfunctionaris eindigt aan het einde van de maand waarin hij of zij de 65-jarige leeftijd heeft bereikt.

De bepalingen inzake vervroegde uittreding zijn bij de Commissie niet van toepassing op de door haar aangeworven conferentietolken.

⁽¹⁾ COM(2000) 200 def.

⁽²⁾ PB L 76 van 25.3.2000.

(2001/C 350 E/097)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1204/01
van Lord Inglewood (PPE-DE) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Toestemming voor inenting tegen mond- en klauwzeer

Wanneer heeft de Britse regering het Permanent Veterinair Comité van de EU voor het eerst formeel benaderd over de mogelijkheid van inenting tegen mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(19 juni 2001)

Het Verenigd Koninkrijk heeft de mogelijkheid van inenting tegen mond- en klauwzeer naar voren gebracht tijdens de vergadering van het Permanent Veterinair Comité van 27 maart 2001.

Op dezelfde dag heeft de minister van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening de Commissie een fax gestuurd met het verzoek een onderzoek in te stellen naar de omstandigheden waaronder runderen in het Verenigd Koninkrijk zouden kunnen worden ingeënt ter bestrijding van mond- en klauwzeer, alsook naar de voorwaarden daarvoor, indien tot inenting zou worden overgegaan.

Op 28 maart 2001 heeft het Permanent Veterinair Comité een positief advies uitgebracht over een ontwerp voor een beschikking over dit onderwerp, dat vervolgens werd goedgekeurd door de Commissie als Beschikking 2001/257/EG van 30 maart 2001 houdende vaststelling van voorschriften voor de bestrijding en uitroeiing van mond- en klauwzeer in het Verenigd Koninkrijk op grond van artikel 13 van Richtlijn 85/511/EEG⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB L 91 van 31.3.2001.

(2001/C 350 E/098)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1210/01
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Het doden van vogels op Cyprus

Zoals de Commissie bekend zal zijn, wordt wel beweerd dat er op Cyprus elk jaar 20 miljoen vogels — voor meer dan de helft Europese zangvogels tijdens de trek — met lijmstokken en netten worden gevangen en op wrede, onmenselijke wijze gedood.

1. Hoe valt het volgens de Commissie met elkaar te rijmen dat haar vertegenwoordiger, James Pond, op de vergadering van de Gemengde Parlementaire Commissie EU-Cyprus op 26 maart 2001 heeft verzekerd dat de Cypriotische autoriteiten de tenuitvoerlegging van hun eigen wetgeving tegen de vogeljacht serieus nemen en „momenteel actie ondernemen”, terwijl vervolgens minister van Buitenlandse Zaken Kasoulides na een gerichte vraag van mijn kant op dezelfde vergadering in het geheel geen verzekering of aanwijzing heeft gegeven dat de Cypriotische regering momenteel actie onderneemt of wil gaan ondernemen om de naleving van deze wetgeving te waarborgen?
2. Hoeveel maal per jaar is op Cyprus sinds het begin van de toetredingsonderhandelingen strafvervolg ingesteld wegens illegale jacht op vogels?
3. Beschouwt de Commissie de verklaring van minister van Buitenlandse Zaken Kasoulides op de GPC-vergadering dat hij „niet dacht dat politieagenten een oogje dicht zouden knippen als zij zouden vaststellen dat er voor hun neus vogels werden gevangen”, als een toereikende aanwijzing dat de Cypriotische autoriteiten momenteel krachtig optreden om hun eigen wetgeving uit te voeren?
4. Op welke wijze moet de Cypriotische regering van de Commissie aantonen dat zij de habitatrictlijn en de vogelrichtlijn zowel naar de letter als naar de geest zal eerbiedigen, voordat de Commissie ermee instemt de milieuparagraaf in de toetredingsonderhandelingen af te ronden?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(12 juni 2001)

De Commissie is op de hoogte van de beweringen dat grote aantallen vogels op illegale wijze gevangen en gedood worden op Cyprus. Dit probleem werd reeds ter sprake gebracht in het Parlement en is onderwerp geweest van verschillende persberichten. Ambtenaren van de Commissie hebben de kwestie besproken met de Cypriotische autoriteiten tijdens besprekingen inzake milieukwesties. Dergelijke praktijken zijn illegaal op Cyprus en de autoriteiten hebben de Commissie meegedeeld dat ze grotere inspanningen zouden doen voor een daadwerkelijke naleving van de wet in kwestie.

Via de toetredingsonderhandelingen en andere voorbereidingen op het EU-lidmaatschap is Cyprus zich terdege bewust van de verplichtingen van een lidstaat om de communautaire milieuwetgeving te respecteren, waaronder de wetgeving voor natuurbehoud. Samen met de andere kandidaat-lidstaten wordt Cyprus sterk aangemoedigd om deze wetgeving voor de toetreding te respecteren. Cyprus is ook togetreden tot het Verdrag van Bern inzake het behoud van wilde dieren en planten en hun natuurlijk leefmilieu in Europa.

De Commissie volgt van nabij de voorbereidingen van de kandidaat-lidstaten voor de omzetting en toepassing van de communautaire wetgeving inzake natuurbescherming (de „habitatrictlijn”, Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾) en de „vogelrichtlijn”, Richtlijn 79/409/EEG van de Raad van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand⁽²⁾), in het kader van de toetredingsonderhandelingen als onderdeel van het hoofdstuk milieu.

Zoals andere kandidaat-lidstaten zal Cyprus de beschermingsmaatregelen moeten toepassen uit Artikel 6, lid 2, lid 3 en lid 4 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna voor alle gebieden op de lijst met gebieden die in aanmerking komen voor het „Natura 2000”-netwerk bij toetreding. Cyprus zal bij toetreding eveneens de beschermingsmaatregelen van Richtlijn 79/409/EEG van de Raad inzake het behoud van de vogelstand moeten toepassen. De Commissie zal ook via haar delegatie op Cyprus toezicht blijven houden op de vorderingen in de voltooiing van het harmoniseringsproces en in de totstandbrenging van de bestuurlijke capaciteit die nodig is om het acquis uit te voeren.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

⁽²⁾ PB L 103 van 25.4.1979.

(2001/C 350 E/099)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1211/01**van Joan Colom i Naval (PSE), Concepció Ferrer (PPE-DE)
en Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR) aan de Commissie**

(24 april 2001)

Betreft: Kentekenregistratie van voertuigen

Verordening (EG) nr. 2411/98⁽¹⁾ legt de voorwaarden vast voor erkenning, in het kader van het intracommunautaire verkeer, van de kentekenregistratie van voertuigen van de lidstaten. Deze verordening verzet zich er niet tegen dat lidstaten specifiek bepalen dat de regionale herkomst moet zijn af te lezen van een gedeelte van de kentekenplaat dat gelegen is buiten de in de bijlage van deze verordening gespecificeerde zone.

In het onlangs goedgekeurde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie wordt bescherming van de culturele pluraliteit vermeld als een van de taken van de Unie.

In artikel 151 van het EG-Verdrag staat dat de Gemeenschap bijdraagt tot de ontplooiing van de culturen van de lidstaten onder eerbiediging van de nationale en regionale verscheidenheid van die culturen, maar tegelijk ook de nadruk leggend op het gemeenschappelijk cultureel erfgoed.

Is de Commissie het ermee eens dat opneming van een regionaal herkenningsteken op de nieuwe Spaanse kentekenplaten meer met de letter en de geest van het Verdrag in overeenstemming zou zijn?

⁽¹⁾ PB L 299 van 10.11.1998, blz. 1.

(2001/C 350 E/100)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1224/01**van Carles-Alfred Gasòliba i Böhm (ELDR)
en Concepció Ferrer (PPE-DE) aan de Commissie**

(26 april 2001)

Betreft: Kentekenregistratie van voertuigen

In alle lidstaten van de Europese Unie nemen regio's een bijzondere plaats in. Wij pleiten ervoor om de regionale identiteiten weer te geven op Europese kentekens.

De Europese Unie zou een voorstel moeten indienen tot harmonisatie van een Europees kentekenbewijs waarop de regionale herkomst valt af te lezen.

Is de Commissie bereid zich te scharen achter dit voorstel, dat recht doet aan de Europese realiteit?

Gecombineerd Antwoord**van mevrouw de Palacio namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1211/01 en E-1224/01**

(21 juni 2001)

De specificaties van de kentekenplaten van voertuigen vallen voornamelijk onder de bevoegdheid van de lidstaten, die hun eigen wetgeving binnen het kader van Verdrag van Wenen van 1968 inzake het wegverkeer toepassen. Dit verdrag is onder auspiciën van de Economische Commissie voor Europa van de Verenigde Naties tot stand gekomen en bepaalt dat in het internationale verkeer op de achterzijde van elk motorvoertuig behalve het kenteken ook het onderscheidingsteken dient te zijn aangebracht van de staat waarin het is ingeschreven. (bv. „E” voor Spanje).

In het licht van het subsidiariteitsbeginsel treedt de Gemeenschap op het gebied van kentekenplaten alleen op, wanneer dit nodig is het vrije verkeer van goederen en personen in de Gemeenschap te waarborgen.

Een groot aantal lidstaten heeft de afgelopen jaren de zogenaamde Europlaat ingevoerd, een kentekenplaat waarop aan de linkerkant een blauwe zone met 12 gele sterren als symbool voor de Europese vlag is aangebracht, samen met het onderscheidingsteken van de lidstaat waarin het voertuig is ingeschreven.

Verordening (EG) nr. 2411/98 van de Raad van 3 november 1998 inzake de erkenning van het onderscheidingsteken van de lidstaat van inschrijving van motorvoertuigen en aanhangwagens daarvan in het verkeer binnen de Gemeenschap⁽¹⁾ is aangenomen, omdat sommige lidstaten het onderscheidingsteken op de Europlaat niet erkennen. Het doel van de verordening is een gelijke status te verlenen aan de onderscheidingstekens op de Europlaten en de krachtens het Verdrag van Wenen vereiste onderscheidingstekens in het verkeer binnen de Gemeenschap.

Dit is de enige communautaire wetgeving op het gebied van kentekenplaten. Gezien het succes van het Verdrag van Wenen, is de Commissie niet voornemens wetgeving ter harmonisatie van de nationale kentekenplaten voor te stellen, en zal dus ook geen aandacht besteden aan het probleem van regionale of eventuele andere kentekens.

⁽¹⁾ PB L 299 van 10.11.1998.

(2001/C 350 E/101)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1222/01
van Glyn Ford (PSE) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Dassen en TB

Kan de Commissie meedelen of zij onderzoek heeft verricht naar de vraag of dassen al dan niet verspreiders zijn van TB?

Zo ja, kan zij meedelen wat de uitslag van die onderzoeken was?

Zo niet, kan zij meedelen of zij voornemens is dergelijke onderzoeken te verrichten?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(29 juni 2001)

De Commissie is ervan op de hoogte dat dassen ervan verdacht worden tuberculose te verspreiden. Het Britse Ministerie van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening heeft onderzoek gedaan of dassen wel of niet, en hoe, tuberculose verspreiden. Het onderzoek en de verslagen (verslag-Krebs) zijn terug te vinden op de website van het ministerie (www.maff.gov.uk/animalh/tb).

Tot dusver bevestigen de beschikbare gegevens de mening dat dassen in het Verenigd Koninkrijk een belangrijke infectiehaard zijn onder vee. Het is desondanks niet mogelijk kwantitatief te zeggen welke rol dassen spelen bij het besmetten van vee. Andere in het wild levende diersoorten dragen de ziekte ook, en de mogelijke bijdrage van deze dieren kan niet worden ontkend.

De Commissie financiert thans FAIR-CT98-4373 „Gecoördineerde actie voor het opzetten van een Europees veterinair netwerk voor de diagnose en epidemiologie van en het onderzoek naar ziektes veroorzaakt door mycobacteriën”. Een van de workshops die in het kader van deze gecoördineerde actie van 23 tot 25 maart 2000 in Dublin werd georganiseerd, was „Tuberculosis and Wildlife”. Tijdens deze workshop werden verschillende aspecten van tuberculose bij dassen besproken. Informatie over deze gecoördineerde actie is te vinden op <http://www.ucm.es/info/venom/>.

Refererend aan actie 29 van het Actieplan voor Voedselveiligheid⁽¹⁾ werd in 2000 een taakgroep opgericht voor de controle op de uitroeiing van ziektes in de lidstaten. Er zijn subgroepen van de taakgroep opgericht voor de drie ziektes waaraan de meeste medefinanciering wordt verleend (schapen- en

geitenbrucellose, runderbrucellose, rundertuberculose). De doelstelling van deze subgroepen is het steunen van de lidstaten in hun pogingen optimale maatregelen voor het uitroeien van ziektes te ontwikkelen en toe te passen. Het is de bedoeling dat dit onderwerp wordt besproken tijdens een van de volgende bijeenkomsten van de subgroep Tuberculose.

(¹) COM(1999) 719 def.

(2001/C 350 E/102)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1223/01
van Jules Maaten (ELDR) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Het geval Vinh Binh Trinh in Vietnam

Kent de Commissie het geval Vinh Binh Trinh, een Nederlands onderdaan die in 1998 in Vietnam is veroordeeld wegens illegale investeringen en van wie de arrestatie en veroordeling, op zijn zachtst gezegd, onder twijfelachtige omstandigheden hebben plaatsgevonden?

Is de Commissie met mij verontrust over het feit dat gevallen als dit andere potentiële Europese investeerders zou kunnen afschrikken en een negatieve invloed kunnen hebben op de betrekkingen tussen Vietnam en de Europese Unie?

Is de Commissie voornemens er bij de Vietnamese autoriteiten op aan te dringen het geval van de heer Trinh nogmaals te onderzoeken, zoals zij vorig jaar hebben gedaan met soortgelijke gevallen van Canadese, Thaise en Laotiaanse investeerders?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(18 juni 2001)

De Commissie heeft vernomen dat de heer Vinh Binh Trinh door de rechtbank van eerste aanleg van Ba Ria-Vung Tau veroordeeld is tot 13 jaar gevangenisstraf en hoge geldboetes vanwege corruptie en schending van de regels voor beheer en bescherming van grond. De heer Trinh ging tegen het vonnis van de rechtbank van Vung Tau in beroep bij het hoogste gerechtshof van Ho Chi Minh-stad. De zaak kwam voor op 4 en 5 mei 1999. Het gerechtshof herbevestigde het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg, maar bracht de gevangenisstraf terug tot 11 jaar. De heer Trinh werd om medische redenen tegen borgtocht vrijgelaten, maar verzuimde zich op 30 september 1999 opnieuw aan te melden bij de gevangenis van Vung Tau. Hij zou naar Thailand zijn gevlucht.

De Commissie kan niet nader ingaan op de afhandeling van deze zaak. Naar verluidt heeft de heer Trinh consulaire bijstand gekregen, aanvankelijk van het Nederlandse consulaat-generaal in Ho Chi Minh-stad en later van de Nederlandse ambassade in Vietnam. Daarna heeft hij ook nog het advies gekregen te bekijken welke opties er zijn voor een hoger beroep, waartoe hij de mogelijkheid heeft op grond van artikel 242 van het Vietnamese wetboek van strafrecht, en voor een verzoek om gratie op humanitaire gronden. Beroep moet persoonlijk worden aangetekend. Aangezien het bevel tot aanhouding van de heer Trinh nog steeds van kracht is, betekent dit dat hij bij terugkeer in Vietnam onmiddellijk gevangen wordt gezet.

De andere zaken waarnaar in de vraag wordt verwezen, hebben betrekking op personen die vervroegd zijn vrijgelaten in het kader van algemene amnestieregelingen voor personen die een gevangenisstraf uitzitten. Dergelijke amnestieregelingen gelden niet voor personen die niet in een gevangenis verblijven.

Volgens de Commissie heeft de zaak-Trinh geen gevolgen voor Europese investeringen in Vietnam of voor de betrekkingen tussen Vietnam en de Unie. Samen met andere donors neemt de Commissie regelmatig deel aan de dialoog tussen buitenlandse investeerders en de Vietnamese regering; in dat verband komen de verschillende problemen waarmee investeerders kampen, uitvoerig aan bod. In deze context zijn bepaalde elementen van de corruptie in Vietnam aan de orde gesteld. Daarbij spraken zowel de investeerders, als de donors hun steun uit voor de inspanningen die de Vietnamese regering zich getroost om dit probleem aan te pakken.

(2001/C 350 E/103)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1226/01
van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Bouw afvalwaterzuiveringsinstallatie van Ferrol in een gebied dat deel uitmaakt van het Natuurnetwerk 2000

Teneinde te voldoen aan de EU-vereisten met betrekking tot de zuivering van afvalwater heeft het gemeentebestuur van Ferrol in samenwerking met de Adviesraad ruimtelijke ordening en het waterschap Noord-Spanje het plan opgevat om een afvalwaterzuiveringsinstallatie (AZI) te bouwen met een omvang van 6 hectare in een regio die is gelegen in een gebied dat valt onder het Natuurnetwerk 2000 (Costa Artabra — Ensenada, gelegen tussen Prioriño Grande en Cabo Prioriño Chico, gemeente Ferrol).

Acht de Commissie het wenselijk dat, ter oplossing van een ernstig milieuprobleem (de stad Ferrol loost dagelijks 60 000 m³ afvalwater in de riviermond) wordt overgegaan tot de aanleg van een AZI in een dergelijke zone? Is de Commissie niet van oordeel dat naar alternatieven moet worden gezocht om het Natuurnetwerk 2000 te ontzien?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(29 juni 2001)

Krachtens artikel 4 van Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater⁽¹⁾, moeten agglomeraties met een inwonerequivalent (i.e.) van meer dan 15 000 (een inwonerequivalent is een eenheid voor het meten van de organische verontreiniging, meer bepaald de gemiddelde verontreiniging die door één persoon gedurende één dag wordt veroorzaakt) uiterlijk op 31 december 2000 zijn uitgerust met systemen voor het opvangen van stedelijk afvalwater en voor een secundaire (d.w.z. biologische) behandeling ervan. Dit voorschrift is van toepassing op de agglomeratie van Ferrol.

Het feit dat het door het geachte parlementslid bedoelde project gelegen is in een zone die door de Spaanse autoriteiten is aangewezen als gebied van communautair belang, „ES1110002, Costa Artaba genoemd”, in het kader van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽²⁾, hoeft op zich geen belemmering te zijn voor de verwezenlijking ervan, op voorwaarde dat het project als zodanig geen ingrijpende effecten heeft op bedoelde zone.

Op basis van de in deze vraag vervatte informatie kan de Commissie niet aangeven of het project al dan niet een inbreuk inhoudt op Richtlijn 92/43/EEG.

De Commissie is evenwel bereid zich diepgaander over het te berde gebrachte probleem te buigen, op voorwaarde tenminste dat het geachte parlementslid haar gegevens kan verstrekken die aantonen dat het project een aanmerkelijke impact op de zone zal hebben.

⁽¹⁾ PB L 135 van 30.5.1991.

⁽²⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 350 E/104)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1236/01
van Reimer Böge (PPE-DE) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Bescherming van dieren tijdens vervoer: follow-up verslag van de Commissie

In haar verslag aan de Raad en het Europees Parlement van 6 december 2000⁽¹⁾ over de ervaringen die in de lidstaten zijn opgedaan sinds de omzetting van richtlijn 95/29/EG⁽²⁾ van de Raad tot wijziging van richtlijn 91/628/EEG⁽³⁾ over de bescherming van dieren tijdens het vervoer, bevestigt de Commissie dat er ernstige problemen bestaan op het vlak van de dierenbescherming, met name bij het vervoer van slachtvee.

Uit het verslag van de Commissie komt duidelijk naar voren dat de richtlijn in tal van lidstaten gebrekkig is omgezet.

Wat is de stand van zaken bij het onderzoek naar schendingen van het Verdrag?

Wanneer is de Commissie voornemens tegen de in gebreke blijvende lidstaten een procedure te beginnen wegens niet-nakoming van hun uit het Verdrag voortvloeiende verplichtingen?

(¹) COM(2000) 809 def.

(²) PB L 148 van 30.6.1995, blz. 52.

(³) PB L 340 van 11.12.1991, blz. 17.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(27 juni 2001)

Hoewel verschillende lidstaten er niet in zijn geslaagd Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG, gewijzigd bij Richtlijn 95/29/EG van 29 juni 1995, tijdig om te zetten, hebben alle lidstaten later de details meegedeeld van de wetgeving die deze richtlijn in hun nationaal recht omzet.

Momenteel betreffen de grootste problemen met betrekking tot deze richtlijn:

- de gebrekkige handhaving door de lidstaten op hun grondgebied,
- problemen ingevolge onduidelijkheden en onnauwkeurigheden in de huidige tekst,
- soms verouderde bepalingen gezien de huidige ontwikkelingen.

De Commissie heeft uit de inspectieverslagen van het Voedsel- en Veterinair Bureau (VVB), uit klachten van dierenwelzijnsorganisaties en uit informatie van de lidstaten vernomen op welke gebieden zich momenteel problemen voordoen.

In een aantal gevallen zijn reeds inbreukprocedures geopend, met name wanneer lidstaten geen gevolg hebben gegeven aan het verzoek van de Commissie om maatregelen te nemen om tekortkomingen inzake tenuitvoerlegging en handhaving recht te zetten. De Commissie is bereid nieuwe inbreukprocedures in te stellen wanneer inbreuken afdoende kunnen worden bewezen

Na de presentatie van het verslag waar de geachte afgevaardigde naar verwijst, werkt de Commissie eveneens aan voorstellen om de tekst van de richtlijn te actualiseren en te verbeteren, niet alleen om betere standaarden voor het welzijn van dieren tijdens het vervoer vast te stellen, maar eveneens om duidelijker voorwaarden te stellen wat de handhaving betreft.

(2001/C 350 E/105)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1238/01 van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Een effectieve behandeling van tuberculose

Kan de Commissie uitleggen waarom zij in haar mededeling (¹) „Versnelde actie ter bestrijding van HIV/AIDS, malaria en tuberculose in het kader van de armoedebestrijding” niet spreekt over de DOTS-strategie (Directly Observed Treatment Short Course), een effectieve en goedkope behandeling van tuberculose?

(¹) COM(2001) 96 def.

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(28 juni 2001)

De Commissie waardeert de interesse van het geachte parlementslid voor de voorstellen van de Commissie voor versnelde actie tegen de belangrijkste overdraagbare ziekten, tuberculose (tbc) inbegrepen, en verzekert het geachte parlementslid dat de Commissie de aanbevelingen van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) en de bredere toepassing van de DOTS-behandeling ondersteunt.

De Commissie heeft twee recente Mededelingen opgesteld als richtsnoer voor een versneld optreden. De eerste Mededeling⁽¹⁾ illustreerde de wereldwijde gevolgen van de drie ziekten, en legde de nadruk op maatregelen die vaker gebruikt zouden kunnen worden. Het document behandelt geen specifieke maatregelen in detail, maar voor tuberculose werd het „Stop tbc”-initiatief en het bijbehorende actieplan onder de aandacht gebracht. De DOTS-behandeling is hiervan een cruciaal onderdeel. De tweede Mededeling⁽²⁾, het Actieprogramma, beschrijft hoe de Commissie deze ambitieuze agenda zal uitvoeren.

DOTS speelt zonder enige twijfel een sleutelrol in elke succesvolle nationale strategie voor tuberculosebestrijding en moet worden ingebed in een krachtig stelsel voor gezondheidszorg. Andere prioriteiten zijn de ontwikkeling van nieuwe diagnostiek, van geneesmiddelen en van een doeltreffend tbc-vaccin, en maatregelen om tweedelijns geneesmiddelen, die nodig zijn voor de behandeling van resistente vormen van tbc, betaalbaarder te maken. Het Actieprogramma van de Commissie voorziet in maatregelen op al deze gebieden.

⁽¹⁾ COM(2000) 585 def.

⁽²⁾ COM(2001) 96 def.

(2001/C 350 E/106)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1240/01
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie**

(26 april 2001)

Betreft: „Safe Harbour”

Welke invloed zal het feit dat zo weinig Amerikaanse maatschappijen zich hebben aangesloten bij de „Safe Harbour”-overeenkomst, hebben op de komende halfjaarlijkse toetsing van de overeenkomst door de Commissie? Op welke wijze, en aan de hand van welke criteria, is de Commissie voornemens de overeenkomst en de implementatie ervan te toetsen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(26 juni 2001)

Het feit dat minder bedrijven zich bij de veilige haven hebben aangesloten dan het Amerikaans ministerie van Handel oorspronkelijk had verwacht, heeft geen invloed op de belofte van de Commissie aan het Parlement om dit jaar een tussentijds verslag over de werking van de veilige haven op te stellen. De Commissie verzamelt feitelijke informatie bij een aantal bronnen in de Gemeenschap en in de Verenigde Staten om na te gaan of alle elementen die in de overeenkomst zijn opgenomen ook uitgevoerd werden en of er bewijs is dat de veilige haven de betrokken personen niet het voorziene beschermingsniveau, of degenen die zich bezighouden met gegevensdoorgifte niet de beoogde veiligheid en vereenvoudiging biedt.

(2001/C 350 E/107)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1241/01
van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie**

(26 april 2001)

Betreft: Beperking van het gebruik van privé-vervoer in de steden

De Europese Unie zet zich in om het gebruik van particulier vervoer in de steden te beperken. De Europese Commissaris voor milieuzaken, Margot Wallström, en ministers van verschillende EU-landen hebben

onlangs in Madrid de campagne voorgesteld voor de Europese autovrije dag op 22 september 2001, waarin de Europese Commissie 1 miljoen € investeert. Het initiatief zal dit jaar een grotere uitstraling hebben, aangezien reeds twee nieuwe landen, Nederland en Hongarije, hun medewerking hebben toegezegd. Er wordt ook aan gedacht om landen van buiten de Unie tot deelname op te roepen.

Initiatieven zoals dit maken deel uit van de inspanningen die de EU moet leveren in de strijd tegen de effecten van de klimaatverandering. Zij zijn echter in geen geval toereikend. Welke andere initiatieven plant de Commissie om een einde te maken aan het momenteel nagenoeg onherroepelijk voortschrijdende milieubederf? Heeft de Commissie andere maatregelen genomen om het openbaar vervoer of andere minder vervuilende vervoerwijzen te bevorderen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(21 juni 2001)

Voor maatregelen op dit gebied geldt het algemene principe dat het milieuaspect integrerend deel moet zijn van het sectorieel beleid teneinde het gestelde doel „duurzame ontwikkeling” te bereiken (Artikel 6 van het verdrag van Amsterdam). In de vervoerssector, wordt dit proces gesteund door de gezamenlijke groep vervoers- en milieudeskundigen die gezamenlijk wordt voorgezeten door het Directoraat-generaal Vervoer en het Directoraat-generaal Energie en Milieu. De deskundigengroep heeft een analyse gemaakt en aanbevelingen voor maatregelen in het kader van de integratiestrategie van de Raad (vervoer) opgesteld. Het meest recente rapport is beschikbaar op Internet ⁽¹⁾.

Wat maatregelen betreft om een overstap naar het openbaar vervoer en andere minder schadelijke middelen van vervoer aan te moedigen, dient onderscheid te worden gemaakt tussen stedelijk en interlokaal vervoer. Wat dit laatste betreft, zal de recente goedkeuring van het „spoorwegpakket” ⁽²⁾ ertoe bijdragen de spoorwegen nieuw leven in te blazen, overeenkomstig het doel dat de Commissie zich heeft gesteld. De Commissie is reeds ver gevorderd met de opstelling van een Witboek over het gemeenschappelijk vervoersbeleid waarin verdere maatregelen op dit gebied zijn uitgewerkt. Ten aanzien van het stadsvervoer, wordt de bevoegdheid van de Commissie, buiten de bewustmakingsactiviteiten rond de autovrije dag, beperkt door het subsidiariteitsbeginsel. De geplande maatregelen omvatten het uitwisselen van beste praktijken in het stadsvervoer ⁽³⁾ en de financiering van demonstratieprojecten in het kader van het Civitas- (City-vitality-Sustainability) initiatief ⁽⁴⁾. Hoe de Commissie zich opstelt tegenover het stadsvervoer zal binnenkort blijken uit een mededeling op het gebied van alternatieve brandstoffen die ook een voorstel bevat voor een richtlijn waarin wordt voorgeschreven dat een bepaald percentage biobrandstoffen mag worden gebruikt en een mededeling over schoon stadsvervoer die wordt verwacht voor eind 2001.

⁽¹⁾ <http://europa.eu.int/comm/environment/trans/>.

⁽²⁾ PB L 75 van 15.3.2001.

⁽³⁾ <http://www.eltis.org/>.

⁽⁴⁾ http://europa.eu.int/comm/energy_transport/en/cut_en/cut_civitas_en.html.

(2001/C 350 E/108)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1245/01

van Francesco Turchi (UEN) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Proefproject ter bestrijding van misbruik van kinderen

In de begroting voor 2001 heeft het Europees Parlement voor de toewijzing gestemd van een krediet van 3 miljoen € voor de financiering, voor het eerste jaar, van een proefproject ter bestrijding van misbruik van kinderen (lijn B5-804). Het geld is bestemd voor de financiering van een voorlichtingscampagne ter bestrijding van kindermisbruik en met name pedofilie in de 15 lidstaten.

Kan de Commissie mededelen wat er tot nog toe ter verwezenlijking van dit project is gedaan en wat er in de toekomst zal worden gedaan, en op welke termijn?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(22 juni 2001)

Bij de eerste en de tweede lezing van deze begrotingsplaats in het Parlement wees de Commissie erop dat dit initiatief overlapt met maatregelen die reeds worden uitgevoerd in het kader van het bestaande artikel B5-802, dat valt onder de bestaande rechtsgrond van het Daphne-programma. Dit programma werd goedgekeurd volgens de medebeslissingsprocedure. Overeenkomstig het Interinstitutioneel Akkoord van 6 mei 1999 zijn de financiële middelen het voornaamste referentiepunt van de begrotingsautoriteit in de loop van de jaarlijkse begrotingsprocedure. De begrotingsautoriteit verbindt zich ertoe niet van het bedrag voor dergelijke maatregelen af te wijken „behalve in het geval van nieuwe objectieve en duurzame omstandigheden die uitdrukkelijk en nauwkeurig moeten worden gerechtvaardigd, rekening houdend met de verkregen resultaten die bij de tenuitvoerlegging van het programma zijn verwezenlijkt”.

Dienovereenkomstig heeft de Commissie zorgvuldig onderzocht hoe de doelstellingen die ten grondslag liggen van het voorgestelde begrotingsonderdeel het best kunnen worden bereikt, en daarbij dubbel werk kan worden voorkomen en de voor dit doeleinde beschikbare personele middelen ten volle kunnen worden benut. Zij heeft beslist de oproep tot het indienen van voorstellen voor Daphne dit jaar een duidelijker profiel te geven door de thema's pedofilie en seksueel misbruik en uitbuiting van kinderen bij de prioriteiten op te nemen. Hierdoor zal de Commissie voorstellen die onder deze begrotingsplaats vallen op dezelfde wijze als en parallel met de Daphne-voorstellen behandelen. Zo zal de Commissie kredieten van deze begrotingsplaats kunnen gebruiken vóór einde 2001.

De uiterste termijn voor de indiening van de voorstellen was 28 mei 2001. De voorstellen zullen tijdens de zomer worden beoordeeld en de aanvaarde projecten zouden moeten kunnen starten in november of december 2001.

(2001/C 350 E/109)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1246/01
van Elly Plooij-van Gorsel (ELDR) aan de Commissie**

(26 april 2001)

Betreft: Steun aan acties ten behoeve van jumelages van steden

In het kader van de oproep tot het indienen van voorstellen DG EAC nr. 75/00 — steun aan acties ten behoeve van jumelages van steden 2001 ⁽¹⁾ heb ik een klacht ontvangen over de afhandeling van project nr. 01/153, 1ste tranche 2001.

Het project kwam niet voor steun in aanmerking aangezien het niet voldeed aan de inschrijvingsvoorwaarden die in de tekst van de oproep stonden. Deze inschrijvingsvoorwaarden zijn per 1 januari 2001 veranderd. De indieners hebben zowel de Commissie als mij ervan verzekerd niet op de hoogte te zijn gesteld van deze wijziging.

1. Is de Commissie het met mij eens dat, afgezien van de vraag bij wie de verantwoordelijkheid ligt voor het gebrek aan informatie bij de indieners, het een beginsel van behoorlijk bestuur is om indieners van projecten de gelegenheid te geven hun fouten te herstellen, voordat definitief over de aanvraag wordt beslist? Zo ja, waarom is dat in dit geval niet gebeurd?
2. Hoeveel projectaanvragen in de bovenvermelde oproep voldeden niet aan de inschrijvingsvoorwaarden?

⁽¹⁾ PB C 320 van 9.11.2000, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(20 juni 2001)

De nieuwe voorwaarden van de procedure voor de toekenning van steun aan acties ten behoeve van jumelages van steden zijn in oktober 2000 goedgekeurd na raadpleging van de representatieve nationale jumelagefederaties. Deze voorwaarden, die zijn gebaseerd op de beginselen die gelden voor de toekenning van subsidies in het kader van andere communautaire acties, beogen het systeem doorzichtiger en doeltreffender te maken.

Om te zorgen voor een maximale verspreiding van de informatie heeft de Commissie de tekst van de oproep tot het indienen van voorstellen gepubliceerd in het Publicatieblad⁽¹⁾ en op de internetsite van Directoraat-generaal „Onderwijs en cultuur” op de „Europa”-server. De laatste mogelijkheid stelt de belangstellenden in staat de elektronische versie van de in te vullen formulieren direct te downloaden. De tekst van de oproep tot het indienen van voorstellen wordt ook gevoegd bij de subsidieaanvraagformulieren die aan belangstellenden worden toegezonden.

Wat de door de geachte afgevaardigde gestelde specifieke vragen betreft, kan het volgende worden geantwoord:

- 1) Volgens de Commissie vereisen de beginselen van behoorlijk bestuur de uniforme toepassing, zonder enige uitzondering, van de in de oproep tot het indienen van voorstellen vervatte regels op alle ingediende aanvragen, temeer daar deze praktijk het beheer daarvan ten gunste van de begunstigden zelf verbetert en versnelt.

In de oproep tot het indienen van voorstellen wordt een uiterste datum voor de indiening van de volledige subsidieaanvragen vastgesteld; deze datum geldt voor alle belangstellenden. Om redenen van gelijkheid wordt daarom in de laatste alinea van de tekst van de oproep duidelijk gesteld dat: „na afloop van de gestelde indieningstermijn geen wijzigingen van het dossier meer worden aanvaard”.

- 2) Het aantal in het kader van de eerste tranche van de oproep ingediende aanvragen die niet aan de inschrijvingsvoorwaarden voldeden, bedroeg 187.

⁽¹⁾ PB C 320 van 9.11.2000.

(2001/C 350 E/110)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1254/01
van María Sornosa Martínez (PSE)
en María Rodríguez Ramos (PSE) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Gebruik van gedroogde alfalfa als diervoeder

Nu diermeel in verband met de BSE-ziekte is verboden, lijkt gedroogde alfalfa een zeer gunstig alternatief diervoeder. Een hogere productie van dit type diervoeder, waarvan nu jaarlijks 5 miljoen ton worden verbouwd, zou het voordeel bieden dat de ingevoerde hoeveelheid transgene soja niet hoeft te stijgen.

Volgens de CIDE (Europese Vereniging van Groenvoeder-Drogerijen) is alfalfa te verkiezen boven soja wegens de hogere voedingswaarde, de economische rentabiliteit, milieu-eigenschappen en de gemakkelijke traceerbaarheid.

Welke mening heeft de Commissie over het gebruik van alfalfa als alternatief diervoeder voor diermeel?

Zou de Commissie bereid zijn deze sector meer steun te verlenen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(15 juni 2001)

Het geachte parlementslid gelieve kennis te nemen van de mededeling van de Commissie aan de Raad en het Parlement over de opties om de teelt van eiwithoudende gewassen in de EU te bevorderen⁽¹⁾, welke mededeling is gebaseerd op een werkdocument⁽²⁾. De voordelen van kunstmatig gedroogde luzerne uit het oogpunt van de landbouw en de diervoeding moeten worden erkend, maar tevens moet erop worden gewezen dat meer steun tot extra uitgaven zou leiden en dat de gemiddelde alternatieve kosten per extra ton sojaschrootequivalent tamelijk hoog lijken.

⁽¹⁾ COM(2001) 148 def.

⁽²⁾ SEC(2001) 431.

(2001/C 350 E/111)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1256/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie
(26 april 2001)

Betreft: Standpunt Europese Unie inzake promotie van borstvoeding

Richtlijn 91/321/EEG⁽¹⁾ van 14 mei 1991 betreffende de onderlinge aanpassingen van de wetgevingen van de lidstaten inzake volledige zuigelingenvoeding en opvolgzuigelingenvoeding is een vertaling van een internationale gedragscode voor het op de markt brengen van vervangingsmiddelen voor moedermelk. Deze code werd opgesteld door de Wereldgezondheidsorganisatie en Unicef en aangenomen door de Algemene Vergadering van de WGO in 1981.

In resolutie 49.15 van 1996 dringt de Wereldgezondheidsorganisatie aan op bijkomende maatregelen om vervangingsmiddelen niet te promoten vóór zes maanden zodat moeders worden aangemoedigd verder borstvoeding te geven. Normaliter was vorig jaar een nieuwe resolutie tot stand gekomen, maar wegens uitstel zal de discussie over het al dan niet handhaven van de zesmaandengrens worden gevoerd in de Algemene Vergadering van mei aanstaande.

Zal de Commissie op de eerstkomende Algemene Vergadering van de Wereldgezondheidsorganisatie pleiten voor bijkomende maatregelen om vervangingsmiddelen voor borstvoeding niet te promoten vóór zes maanden, zoals gesteld in resolutie 49.15? Zo nee, waarom weigert de Commissie resolutie 49.15 van de Wereldgezondheidsorganisatie uit te voeren, gezien het belang van borstvoeding voor de volksgezondheid?

⁽¹⁾ PB L 175 van 4.7.1991, blz. 35.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(5 juli 2001)

Het doel van de internationale gedragscode voor het op de markt brengen van vervangingsmiddelen voor moedermelk van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) is „bij te dragen aan het verstrekken van gezonde en passende voeding aan zuigelingen door de bescherming en de bevordering van borstvoeding en door te zorgen voor het deugdelijk gebruik van vervangingsmiddelen voor moedermelk, wanneer deze noodzakelijk zijn, op grond van passende informatie en door geëigende commercialisering en distributie”.

Overeenkomstig het advies van ons Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding⁽¹⁾ en het gevestigde beleid van de WHO inzake zuigelingenvoeding⁽²⁾ is moedermelk alleen gewoonlijk voldoende om tijdens de eerste vier à zes maanden aan de normale voedingseisen van zuigelingen te voldoen. De huidige communautaire wetgeving is in overeenstemming met het hierboven vermelde wetenschappelijk advies en de relevante doelstellingen van de WHO-gedragscode.

De nieuwe resolutie die is besproken en aangenomen tijdens de 54e Algemene Vergadering van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHA), die in mei 2001 werd gehouden, had betrekking op de bescherming, bevordering en ondersteuning van exclusieve borstvoeding gedurende een bepaalde periode. Tijdens het debat hierover is in hoge mate rekening gehouden van de uitkomst van de raadpleging van een groep van deskundigen (Expert Consultation) over de optimale duur van exclusieve borstvoeding, die op 28-30 maart 2001 door de WHO was bijeengeroepen. De aangenomen resolutie verwijst naar de aanbevelingen en conclusies van deze groep.

De groep van deskundigen heeft erop gewezen dat er weinig goed wetenschappelijk bewijsmateriaal over dit onderwerp beschikbaar is (hoewel 3000 referenties in aanmerking zijn genomen, was het onderzoek gebaseerd op twee kleine gecontroleerde proeven en 17 waarnemingsstudies die zowel in kwaliteit als in geografische herkomst varieerden).

Samenvattend is het volgende geconcludeerd:

- Exclusieve borstvoeding gedurende zes maanden biedt verscheidene voordelen voor de zuigeling en de moeder. Het belangrijkste potentiële voordeel is de beschermende werking tegen diarree, met name in ontwikkelingslanden.
- Exclusieve borstvoeding gedurende zes maanden kan leiden tot een gebrek aan ijzer bij gevoelige zuigelingen, afhankelijk van de ijzerstatus van de moeder (dit kan een probleem zijn in zowel ontwikkelings- als ontwikkelde landen).

- De beschikbare gegevens zijn ontoereikend om verschillende andere potentiële risico's van exclusieve borstvoeding gedurende zes maanden uit te sluiten, waaronder groeistoornissen en gebrek aan micronutriënten.

Op grond van deze conclusies beveelt de groep van deskundigen exclusieve borstvoeding gedurende zes maanden aan, met invoering van aanvullende voeding en voortgezette borstvoeding daarna, waarbij zij er echter op wijst dat deze aanbeveling eerder geldt voor populaties dan voor afzonderlijke zuigelingen. De groep van deskundigen erkent ook dat sommige moeders niet in staat zullen zijn of niet ervoor zullen kiezen om deze aanbeveling te volgen en beveelt aan dat deze moeders worden gesteund om de voeding van hun zuigeling te optimaliseren.

In het licht van het voorgaande zal de Commissie in de toekomst pleiten voor maatregelen tot uitvoering van de conclusies en aanbevelingen van de groep van deskundigen, die rekening houden met de specifieke individuele behoeften van zuigelingen en moeders.

- (¹) Verslagen van het Wetenschappelijk Comité voor de menselijke voeding, 14e serie, advies uitgebracht op 27.4.1983 en 24e serie, advies over de essentiële eisen voor zuigelingenvoeding, uitgebracht op 27.10.1989 en 30.3.1990.
- (²) Zie punt 7 van het WHO-verslag over een mondiale strategie voor voeding voor zuigelingen en kleine kinderen (doc. A 54/7 van 9.4.2001).

(2001/C 350 E/112)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1257/01

van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Concurrentievervalsing in Belgische federatie door niet-naleving richtlijn 91/321/EG

In de Belgische federatie werd richtlijn 91/321/EEG (¹) van 14 mei 1991 omgezet door het koninklijk besluit van 27 december 1993 met betrekking tot de reclame voor zuigelingenvoeding en het uitdelen van gratis stalen. De richtlijn is een onvolledige vertaling van de internationale gedragscode betreffende het op de markt brengen van vervangingsmiddelen voor moedermelk, zoals opgemaakt door de Wereldgezondheidsorganisatie en Unicef en in 1981 aangenomen door de Algemene Vergadering van de WGO.

In antwoord op een vraag om uitleg van senator Sabine de Bethune deelde federaal minister Magda Aelvoet van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu op donderdag 22 maart mee dat de promotiecampagnes van de fabrikanten van zuigelingenvoeding strijdig zijn met het besluit. Het uitdelen van gratis stalen — en dus reclame voor zuigelingenvoeding — blijkt nog steeds een zeer gangbare praktijk te zijn in Belgische kraamafdelingen. Deze aanpak is niet alleen onwettig. Hij is ook in strijd met het EG-Verdrag (in casu concurrentievervalsing) én doorkruist de kerndoelstelling van de WGO-code, met name de bevordering van borstvoeding omwille van de volksgezondheid.

1. Erkent de Commissie dat de aanpak van de fabrikanten en handelaren van zuigelingenvoeding in de Belgische federatie strijdig is met richtlijn 91/321/EEG van 14 mei 1991? Zo neen, welke argumenten hanteert de Commissie om het gratis verstrekken van zuigelingenvoeding door fabrikanten en handelaren in Belgische kraamklinieken te beschouwen als wettelijk en in overeenstemming met richtlijn 91/321/EEG van 14 mei 1991? Zo ja, zal de Commissie ervoor zorgen dat richtlijn 91/321/EEG van 14 mei 1991 voortaan volledig en correct wordt nageleefd in de Belgische federatie?

2. Zal de Commissie een initiatief nemen om alsnog een volledige omzetting mogelijk te maken van de WGO-gedragscode in richtlijn 91/321/EEG? Zo neen, waarom zal de Commissie geen initiatief nemen om alsnog een volledige omzetting mogelijk te maken van de WGO-gedragscode in richtlijn 91/321/EEG?

(¹) PB L 175 van 4.7.1991, blz. 35.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(4 juli 2001)*

1. De geachte afgevaardigde wordt verwezen naar het antwoord op zijn schriftelijke vraag P-1229/01 ⁽¹⁾.

2. De internationale gedragscode betreffende het op de markt brengen van vervangingsmiddelen voor moedermelk van de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO), aangenomen als aanbeveling, is van toepassing op het op de markt brengen van vervangingsmiddelen voor moedermelk, zuigflessen en spenen. Zij bestrijkt een groot aantal relevante kwesties, waaronder kwaliteit van de producten, etikettering en reclame, voorlichting en opvoeding van het publiek, verantwoordelijkheden van de gezondheidszorgsystemen en gezondheidswerkers.

In de Gemeenschap ligt de bevoegdheid voor de verschillende kwesties bij de Commissie, bij de lidstaten of bij beide. Richtlijn 91/321/EEG van 14 mei 1991 inzake volledige zuigelingenvoeding en opvolg-zuigelingenvoeding is een specifieke richtlijn van de Commissie die betrekking heeft op volledige zuigelingenvoeding, het product dat als vervangingsmiddel voor moedermelk wordt beschouwd. Deze richtlijn kan geen betrekking hebben op zuigflessen of spenen. Bovendien kan de richtlijn alleen bepalingen bevatten die kwesties betreffen die door communautaire regels kunnen worden bestreken.

Om voornoemde redenen kan de Commissie de gehele WHO-gedragscode niet in Richtlijn 91/321/EEG opnemen.

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 227.

(2001/C 350 E/113)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1259/01
van David Bowe (PSE) aan de Commissie***(26 april 2001)*

Betref: Reclassificatie van trichloorethyleen

Kan de Commissie bevestigen dat de voorgestelde etikettering van trichloorethyleen als R45 krachtens de richtlijn inzake emissie van oplosmiddelen (1999/13/EG ⁽¹⁾) zal resulteren in een verbod op het gebruik van trichloorethyleen en een verbod op de verkoop aan consumenten van als R45 geëtiketteerde stoffen krachtens de veertiende wijziging (94/60/EEG ⁽²⁾) van de richtlijn (76/769/EEG ⁽³⁾) betreffende het op de markt brengen en het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten?

Meent de Commissie dat een dergelijk verbod ertoe zal leiden dat bedrijven die op de technische eigenschappen van trichloorethyleen zijn aangewezen, componenten van buiten de EU betrekken of hun eigen productie naar niet-EU-landen verplaatsen?

Zo neen, waarom niet?

⁽¹⁾ PB L 85 van 29.3.1999, blz. 1.

⁽²⁾ PB L 365 van 31.12.1994, blz. 1.

⁽³⁾ PB L 262 van 27.9.1976, blz. 201.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(4 juli 2001)*

Bij de achtentwintigste aanpassing aan de stand van de techniek van Richtlijn 67/548/EEG van de Raad van 27 juni 1967 betreffende de aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen inzake de indeling, de verpakking en het kenmerken van gevaarlijke stoffen ⁽¹⁾, die op 25 januari 2001 is goedgekeurd door het comité voor de aanpassing aan de vooruitgang van de techniek, is trichlooretheen ingedeeld als kankerverwekkende stof van categorie 2.

Deze indeling betekent niet automatisch dat de verkoop en het gebruik van trichlooretheen aan banden wordt gelegd. Wel is het zo dat bij Richtlijn 94/60/EG van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 1994⁽¹⁾ tot veertiende wijziging van Richtlijn 76/769/EEG betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten⁽²⁾ het beleid is ingevoerd om het gebruik door het grote publiek van stoffen die zijn ingedeeld als kankerverwekkende, mutagene of voor de voortplanting vergiftige stoffen van categorie 1 of 2, te beperken. Daarbij wordt de Commissie verzocht voorstellen in te dienen om het gebruik door het grote publiek van stoffen die aldus worden ingedeeld te verbieden. Nu trichlooretheen is ingedeeld als kankerverwekkende stof van categorie 2, zal de Commissie overwegen om deze stof op te nemen op de lijst van stoffen waarvan het gebruik door het grote publiek krachtens Richtlijn 76/769/EEG verboden is.

Wat professioneel en industrieel gebruik betreft, schrijft artikel 5 6) van Richtlijn 1999/13/EG van de Raad van 11 maart 1999 inzake de beperking van de emissie van vluchtige organische stoffen ten gevolge van het gebruik van organische oplosmiddelen bij bepaalde werkzaamheden en in installaties⁽³⁾ voor dat vluchtige organische stoffen (zoals trichlooretheen) die krachtens Richtlijn 67/548/EEG als kankerverwekkend, mutageen of giftig voor de voortplanting zijn ingedeeld, voorzover mogelijk binnen zo kort mogelijke tijd door minder schadelijke stoffen of preparaten moeten worden vervangen. Krachtens artikel 7, 1) van Richtlijn 1999/13/EG publiceert de Commissie richtsnoeren voor die vervanging. Bij het opstellen van de richtsnoeren moet rekening worden gehouden met de economische gevolgen, met name de kosten en baten van de beschikbare mogelijkheden. Bedrijven die op de specifieke technische eigenschappen van trichlooretheen zijn aangewezen, kunnen deze stof dan ook wellicht blijven gebruiken wanneer de kosten en baten dat rechtvaardigen.

Voorts is trichlooretheen onderworpen aan risicobeoordeling in het kader van Verordening (EEG) nr. 793/93 van de Raad van 23 maart 1993 inzake de beoordeling en de beperking van de risico's van bestaande stoffen⁽⁴⁾. Nadat deze risicobeoordeling is voltooid kunnen zo nodig verdere maatregelen worden voorgesteld om de risico's te beperken, zoals beperkingen van het op de markt brengen en het gebruik.

(1) PB B 196 van 16.8.1967.

(2) PB L 365 van 31.12.1994.

(3) PB L 262 van 27.9.1976.

(4) PB L 85 van 29.3.1999.

(5) PB L 84 van 5.4.1993.

(2001/C 350 E/114)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1260/01
van Francesco Turchi (UEN) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Besluit 2001/208/EG van 14 maart 2001 over beschermende maatregelen tegen mond- en klauwzeer in Frankrijk

Overwegende dat:

- in de Italiaanse versie van besluit 2001/208/EG⁽¹⁾ te lezen staat dat het door de communautaire wet voorgeschreven document voor intracommunautair handelsverkeer van een stempel voor gezien moet zijn voorzien en dat er een kopie van het officiële certificaat aan moet worden toegevoegd waaruit blijkt dat het productieproces onder controle en conform de regels heeft plaatsgevonden;
- uit de letterlijke interpretatie blijkt dat er een stempel voor gezien nodig is op het document en daarnaast een veterinair certificaat dat bewijst dat het productieproces onder controle en conform aan de regels heeft plaatsgevonden (dit document heeft een geldigheidsduur van 30 dagen);
- uit de letterlijke vertaling van de tekst in het Frans en het Engels blijkt dat het voldoende is wanneer het door de communautaire regels vereiste document voor intracommunautair handelsverkeer is gevalideerd door de bijgesloten kopie van een officieel certificaat dat bewijst dat het productieproces onder controle en conform de regels heeft plaatsgevonden;
- op basis van de Italiaanse tekst elke partij goederen door een openbare controlerend ambtenaar van een stempel moet worden voorzien, terwijl bijvoorbeeld een Franse verkoper van huiden bij toepassing van de regels zich kan beperken tot een kopie van een certificaat dat een veterinair ambtenaar eens in de 30 dagen verstrekt;

- het verschil belangrijk is wegens de naleving van de regels en de snelheid waarmee gehandeld wordt;
- luit de vraag aan de Commissie:
- welke taalkundige versie de juiste is;
 - wat zij denkt te doen aan dit probleem en op welke termijn;
 - of zij, nu de zaken er zo voorstaan, niet een situatie voorziet die kan leiden tot schending van de grondregels van het mededingingsbeleid en de interne markt.

(¹) PB L 73 van 15.3.2001, blz. 38.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(18 juni 2001)

Net zoals de geachte afgevaardigde heeft de Commissie moeten constateren dat de Italiaanse taalversie van artikel 9 van Beschikking 2001/208/EG van de Commissie van 14 maart 2001 tot vaststelling van beschermende maatregelen in verband met mond- en klauwzeer in Frankrijk verschilt van de andere taalversies die in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen zijn verschenen. In tegenstelling tot hetgeen de geachte afgevaardigde in zijn vraag aangeeft, vereist de Italiaanse versie van voornoemde beschikking geen inspectie van de partij door de bevoegde officiële dierenarts maar uitsluitend het aanbrengen van een stempel door hemzelf op het handelsdocument.

Het was niet de bedoeling van de communautaire wetgever om voor te schrijven dat een speciaal stempel werd aangebracht op het document dat de producten vergezelt waarop voornoemd artikel 9 van toepassing is.

De Commissie betreurt de fout in de Italiaanse taalversie ten zeerste. Zij vindt echter dat de publicatie van een rectificatie in het Publicatieblad van geen nut is, aangezien de bepalingen van Beschikking 2001/208/EG, zoals met name gewijzigd bij Beschikking 2001/250/EG van de Commissie van 29 maart 2001 (¹) sinds 12 april 2001 niet meer van toepassing zijn.

(¹) PB L 90 van 30.3.2001.

(2001/C 350 E/115)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1264/01 van Jens-Peter Bonde (EDD) aan de Commissie

(26 april 2001)

Betreft: Toevoegingen in ecologisch voedsel

Kan de Commissie uiteenzetten waarom men de productie van ecologische levensmiddelen wil vernietigen door een lange reeks toevoegingen toe te staan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(25 juni 2001)

Bij Verordening (EEG) nr. 2092/91 van de Raad van 24 juni 1991 inzake de biologische productiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwproducten en levensmiddelen (¹) zijn de productie-, etiketterings- en controlevoorschriften en de voorzorgsmaatregelen vastgesteld voor de producten van agrarische oorsprong voor zover daarop aanduidingen voorkomen die verwijzen naar de biologische productiemethode of het in de bedoeling ligt daarop dergelijke aanduidingen aan te brengen. Specifieke eisen zijn vastgesteld voor ingrediënten van niet-agrarische oorsprong in levensmiddelen waarop aanduidingen voorkomen die verwijzen naar de biologische productiemethode. Met name is een beperkte lijst vastgesteld van toevoegingsmiddelen voor levensmiddelen die hoofdzakelijk uit één of meer ingrediënten van plantaardige oorsprong bestaan, en gelden er volgens artikel 7 van Verordening (EEG) nr. 2092/91 zeer strikte voorwaarden voor de aanpassing van deze lijst.

Als gevolg van de inwerkingtreding van de bepalingen inzake dierlijke producten die zijn vastgesteld bij Verordening (EG) nr. 1804/1999 van de Raad van 19 juli 1999 waarbij Verordening (EEG) nr. 2092/91 inzake de biologische productiemethode en aanduidingen dienaangaande op landbouwproducten en levensmiddelen wordt aangevuld met betrekking tot de dierlijke productie⁽²⁾, moet de Commissie onderzoeken of er ook een geharmoniseerde lijst kan worden vastgesteld van toevoegingsmiddelen voor gebruik in levensmiddelen die bestaan uit dierlijke ingrediënten. Momenteel gelden in deze sector uitsluitend nationale voorschriften. Als eerste stap heeft de Commissie gepoogd een overzicht van alle in de vijftien lidstaten toegestane stoffen op te stellen om de huidige situatie op dit gebied te kunnen evalueren. Als tweede stap zal de Commissie een lijst van stoffen voor specifiek gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong voorstellen en met de lidstaten bespreken in de werkgroep van het Permanent comité voor biologische landbouw. De Commissie streeft naar een zo kort mogelijke lijst van stoffen maar wil wel rekening houden met de bestaande specifieke situaties bij de traditionele verwerking en verduurzaming van biologische vlees- of melkproducten in de onderscheiden lidstaten.

⁽¹⁾ PB L 198 van 22.7.1991.

⁽²⁾ PB L 222 van 24.8.1999.

(2001/C 350 E/116)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1272/01

van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(2 mei 2001)

Betreft: Naleving van de Europese regels voor verwerking van afvalwater

Het is al tien jaar geleden dat de Europese regels zijn goedgekeurd voor de verwerking van afvalwater. Nog steeds zijn er 37 stedelijke gebieden met meer dan 150 000 inwoners die hun afval niet behandelen.

Dit is een aanslag op de gezondheid van de burgers van die steden die de wet overtreden. Er wordt een slecht voorbeeld gegeven aan de kandidaatlidstaten van de Europese Unie die de milieuregels van de EU op korte termijn moeten zien om te zetten in hun eigen wetgeving en die kritiek krijgen omdat ze deze nog niet hebben aangepast.

Kan de Commissie meedelen waarom zij niet strenger is opgetreden tegen genoemde overtreders en welke maatregelen zij denkt te nemen om deze overtreders zo ver te krijgen dat zij zich aan de Europese regels houden en hun afval naar behoren verwerken volgens de Europese wetgeving?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(4 juli 2001)

In Richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater⁽¹⁾ (hierna de richtlijn stedelijk afvalwater) worden duidelijke doelstellingen vastgesteld in termen van termijnen en te bereiken milieudoelstellingen:

- aanwijzing tegen eind 1993 van kwetsbare gebieden op basis van de in de richtlijn vastgelegde criteria;
- tegen eind 1998, tertiaire behandeling voor het afvalwater van alle agglomeraties met meer dan 10 000 inwoners-equivalenten⁽²⁾ dat wordt geloosd in ontvangende wateren die als kwetsbare gebieden worden beschouwd;
- tegen eind 2000, secundaire behandeling voor het afvalwater van alle agglomeraties met meer dan 15 000 inwoners-equivalenten dat wordt geloosd in „normale” ontvangende wateren (i.e. niet aangewezen als kwetsbaar gebied);
- tegen eind 2005, secundaire behandeling voor het afvalwater van alle resterende agglomeraties die binnen de werkingsfeer van deze richtlijn vallen.

Het is zeer duidelijk dat de lidstaten in grote mate tekortschieten bij de naleving van deze termijnen en de aanwijzing van kwetsbare gebieden.

In de loop van de afgelopen twee jaar en op basis van de haar door de lidstaten toegezonden informatie heeft de Commissie nagegaan in welke mate de lidstaten de eerste eisen van de richtlijn in acht nemen. Opgemerkt dient te worden dat de werkzaamheden van de Commissie vertraagd zijn geworden, in bepaalde gevallen zelfs aanzienlijk, door de traagheid waarmee bijna alle lidstaten de opgevraagde informatie hebben toegezonden.

Hoewel er door bepaalde lidstaten grote inspanningen zijn geleverd, is de Commissie van mening dat de tenuitvoerlegging van de richtlijn stedelijk afvalwater achter loopt op het tijdschema en onvolledig is, zowel wat de naleving van de zuiveringsdoelstellingen als wat de vastgelegde termijnen betreft.

Om de tenuitvoerlegging van de richtlijn te verbeteren, zal de Commissie haar toezicht voortzetten en de naleving van de voorschriften bevorderen. De Commissie zal niet aarzelen om alle nodige maatregelen te treffen, inclusief het inleiden van de procedure van artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag, om volledige toepassing van bedoelde wetgeving te waarborgen.

(¹) PB L 135 van 30.5.1991.

(²) Met inwonerequivalent wordt bedoeld, de biologisch afbreekbare organische belasting met een biochemisch zuurstofverbruik gedurende vijf dagen (BZV 5) van 60 g zuurstof per dag.

(2001/C 350 E/117)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1273/01

van Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) aan de Commissie

(2 mei 2001)

Betreft: Europees plan voor opvang van immigranten

Het lijkt nodig dat er gemeenschappelijke regels komen om het hoofd te bieden aan de groeiende stroom immigranten waar Europa mee te kampen heeft, en een evenwichtig beleid te voeren ten aanzien van de migratiestromen.

Gedacht kan worden aan een aantal maatregelen, o.a. dat elk van de landen van de Unie tevoren aan Brussel doorgeeft hoeveel immigranten het jaarlijks denkt te kunnen opnemen, met concrete gegevens over aantal, beroepsopleiding en kansen op de arbeidsmarkt. Daarmee zou de Commissie uit de voeten kunnen om een opnameplan op te stellen.

Sommige regeringen van de lidstaten hebben bilaterale overeenkomsten gesloten met sommige derde landen. In hoeverre denkt de Commissie dat zij een gemeenschappelijke overeenkomst zou kunnen bevorderen om een opnameplan te programmeren dat de immigratiestroom naar alle landen van de Unie rationaliseert en een ongecontroleerde immigratie tegen gaat?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(30 juli 2001)

In haar „Mededeling over een communautair immigratiebeleid” (¹) van 22 november 2000 zet de Commissie haar ideeën uiteen over een nieuwe en allesomvattende methode om de migratiestromen te beheren en in het bijzonder over de ontwikkeling van een gemeenschappelijk immigratiebeleid. De kern van dit beleid zal worden gevormd door een gemeenschappelijk wettelijk kader, waarvan de grondslagen reeds door de lidstaten zijn vastgelegd (artikel 63 (ex-artikel 73K) van het EG-Verdrag). Overeenkomstig het gedetailleerde programma dat vastgesteld is tijdens de bijeenkomst van de Europese Raad in Tampere van 15-16 oktober 1999, en dat wordt uiteengezet in het „Scorebord van de vorderingen op het gebied van de totstandbrenging van een ruimte van ‚Vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid’ in de Europese Unie” (²) heeft de Commissie reeds voorstellen op een aantal gebieden gedaan die de eerste elementen van dit kader vormen. De lidstaten zullen verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van deze rechtsinstrumenten en voor de aanpassing van nationale wetgeving indien nodig. Om de samenhang te verzekeren, heeft de Commissie ook voorstellen aangenomen over een open coördinatiemethode voor het communautaire immigratiebeleid (³).

Op het gebied van de legale immigratie worden momenteel een aantal voorstellen voorbereid over de toelating van onderdanen van derde landen evenals een ontwerprichtlijn van de Raad over de toelating van derdelanders voor economische doeleinden. Deze ontwerprichtlijn werd door de Commissie aangenomen op 12 juli 2001 (⁴) en heeft als doel de toepassing van gemeenschappelijke voorwaarden voor toegang en

verblijf van werknemers van derde landen die onder meer betrekking zullen hebben op de instelling van horizontale beoordelingsprogramma's, voorwaarden die van toepassing zijn op de verblijfsvergunningen die verstrekt worden op grond van de richtlijn en andere kwesties. In deze coördinatieprocedure is het de bedoeling dat de lidstaten informatie verschaffen over de toegelaten migranten. Het kan gaan om gegevens over de totale aantallen, beroepen en beroepskwalificaties. Op het ogenblik dat de richtlijn van toepassing wordt, moeten de lidstaten de criteria die in de richtlijn werden vastgelegd respecteren wanneer ze onderdanen van derde landen toelaten voor economische doeleinden.

Op deze manier wordt er een algemeen overzicht van het migratiebeleid en de praktijk ontwikkeld dat de basis levert voor de vaststelling van de gemeenschappelijke problemen en oplossingen op Europees niveau waar dat nodig is.

(¹) COM(2000) 757 def.

(²) Zie halfjaarlijkse bijwerking COM(2001) 782 def. en COM(2001) 278 def.

(³) COM(2001) 387 def.

(⁴) „Voorstel voor een richtlijn over de voorwaarden inzake toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op arbeid in loondienst en economische werkzaamheden als zelfstandige" (COM(2001) 386).

(2001/C 350 E/118)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1288/01
van Struan Stevenson (PPE-DE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Vervoer van levende dieren — Eid-el-kebir

Elk jaar worden duizenden schapen in Frankrijk op afschuwelijke wijze geslacht door onbekwame mensen in strijd met de verordeningen van de EU en de religieuze overlevering tijdens het Eid-el-kebir-festival in Parijs.

Veel slachtmethoden, waarbij de dieren elkaar zien sterven, zijn in strijd met de gedetailleerde procedures opgesteld volgens de islamitische traditie. De dieren ondergaan extra pijn en leed wanneer zij worden gedood door niet-gekwalificeerde mensen die niet over de nodige bekwaamheid beschikken. De slacht van dieren in de open lucht in plaats van in abattoirs is in strijd met de communautaire wetgeving en de verzoeken van de Europese Gemeenschap aan Frankrijk om de nationale wetgeving te handhaven.

Wat wil de Commissie doen om de Franse regering te straffen voor het flagrante misachten van de EU-wetgeving?

Waarom heeft de Commissie, ondanks herhaalde verzoeken, geen stappen genomen om deze illegale praktijk te voorkomen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(26 juni 2001)

De Commissie is op de hoogte van de vele klachten over de behandeling van dieren tijdens dit evenement. Het feit dat de Franse autoriteiten het slachten van een groot aantal dieren hebben georganiseerd of getolereerd onder omstandigheden die ongetwijfeld in strijd zijn met de communautaire wetgeving is niet aanvaardbaar.

De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de handhaving van de communautaire wetgeving betreffende het slachten en doden van dieren overeenkomstig de bepalingen van Richtlijn 93/119/EG van de Raad van 22 december 1993 inzake de bescherming van dieren bij het slachten of doden (¹).

De Commissie onderhoudt regelmatige contacten met de Franse autoriteiten over deze kwestie en vóór Eid-el-Kabir 2001 hebben directe contacten met de verantwoordelijke Franse minister plaatsgevonden.

De Commissie is in kennis gesteld van een aantal verbeteringen in de organisatie van het evenement in 2001. Bovendien heeft de Commissie de verzekering gekregen dat alle locaties in open lucht vóór 2004 zullen worden gesloten en dat in de tussenliggende periode het aantal locaties geleidelijk zal worden verminderd. Er is op gewezen dat een ambitieuzer tijdschema tot een ernstige verstoring van de openbare orde zou kunnen leiden. De Commissie is van mening dat dit risico serieus moet worden genomen.

Nu Eid-el-Kabir 2001 voorbij is, zal de Commissie de daadwerkelijke verbeteringen evalueren op grond van een verslag dat zij van de Franse autoriteiten heeft verlangd.

Als geen passende vooruitgang worden geboekt, zal de Commissie de instelling van een niet-nalevingsprocedure ingevolge artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag overwegen.

(¹) PB L 340 van 31.12.1993.

(2001/C 350 E/119)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1289/01
van Struan Stevenson (PPE-DE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Vervoer van levende dieren — verbod op het vervoer van levende dieren

In 1992 heeft het Wetenschappelijk Veterinair Comité van de Commissie benadrukt dat het vervoer van levend vee „waar mogelijk moet worden voorkomen”. Desondanks worden grote aantallen dieren door Europa vervoerd tijdens extreem lange reizen waarbij zij vaak ernstig te lijden hebben. Veel van dit lijden kan worden voorkomen als dieren zo dicht mogelijk bij het teeltbedrijf worden geslacht en in plaats daarvan het vlees wordt vervoerd. Is de Commissie bereid voor te stellen een einde te maken aan het vervoer van levende dieren over lange afstanden ten gunste van een meer regionale vleeshandel? Zo nee, welke redelijke argumenten heeft zij dan om dit niet te doen?

(2001/C 350 E/120)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1291/01
van Struan Stevenson (PPE-DE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Vervoer van levende dieren — gebrek aan wetshandhaving

Bij een briefing van „Compassion in World Farming” in het Europees Parlement bleek dat de EU-vervoersrichtlijn absoluut niet in staat is om dieren tijdens lange reizen te beschermen. Door de Commissie gepubliceerde verslagen hebben overtredingen van de richtlijn aangetoond in Italië, Frankrijk, Griekenland, België en Ierland.

Wat wil de Commissie doen om toezicht te houden op bestaande wetgeving met betrekking tot:

- de wrede behandeling van dieren onderweg,
- het vervoer van gewonde en zieke dieren,
- een verplichte rustperiode van 24 uur die de richtlijn vereist,
- overbezetting en onvoldoende ventilatie,
- het gebruik van voertuigen die niet aan de eisen voldoen?

Gecombineerd Antwoord
van de heer Byrne namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1289/01 en E-1291/01

(26 juni 2001)

De Commissie heeft zich ten doel gesteld het langeafstandsvervoer van dieren te beperken tot het strikt noodzakelijke aantal dagen en het lijden van de dieren tot een minimum te beperken.

De Commissie heeft inbreukprocedures ingeleid tegen België, Griekenland en Spanje omdat deze landen de communautaire wetgeving op dit gebied niet naleven. Overwogen wordt ook tegen andere lidstaten inbreukprocedures in verband met dierenvervoer in te leiden.

Tijdens de vergadering van de Landbouwrap van januari 2001 heeft de Commissie een verslag voorgelegd over de ervaringen van de lidstaten sinds de tenuitvoerlegging van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de Richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG⁽¹⁾, zoals gewijzigd⁽²⁾. Dit verslag is ook aan het Parlement toegezonden. Het verslag van de Commissie komt tot de conclusie dat de lidstaten duidelijk problemen hebben gehad met de volledige toepassing van de communautaire wetgeving op dit gebied. In het verslag wordt ook gesteld dat het nader onderzoek verdient of er maatregelen moeten komen om dieren dichter bij de plaats waar zij worden geteeld, te slachten.

De Commissie is van mening dat strengere voorschriften van essentieel belang zijn om de huidige situatie te verbeteren, en heeft al initiatieven in die richting genomen.

Om het vervoer van gewonde of zieke dieren te voorkomen, heeft de Commissie Beschikking 2001/298/EG van 30 maart 2001 goedgekeurd tot wijziging van de bijlagen bij de Richtlijnen 64/432/EEG, 90/426/EEG, 91/68/EEG en 92/65/EEG van de Raad en bij Beschikking 94/273/EG van de Commissie, ten aanzien van de bescherming van dieren tijdens het vervoer⁽³⁾, teneinde de veterinaire certificaten voor de intracommunautaire handel in levende dieren zodanig te wijzigen dat daarin wordt gerefereerd aan de geschiktheid van de dieren om vervoerd te worden. Deze maatregel gaat op 1 augustus 2001 in.

Om de voertuignormen te verbeteren heeft de Commissie op 9 april 2001 een voorstel goedgekeurd voor een verordening van de Raad betreffende de ventilatiesystemen van wegvoertuigen voor reizen van meer dan acht uur⁽⁴⁾, inclusief eisen ten aanzien van een minimum ventilatievoud en verplichte systemen voor de bewaking van de temperatuur in de vrachtwagens.

Ook zal een aanvullend voorstel tot wijziging van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad worden voorgesteld met het doel de situatie te verbeteren, met name wat het niveau van de handhaving betreft.

Bovendien wordt mogelijk na het uitkomen van een nieuw advies van het Wetenschappelijk Comité voor dierenwelzijn, dat voor het einde van 2001 wordt verwacht, een nieuwe vaststelling van reistijden en ladingsdichtheden voorgesteld, rekening houdend met nieuwe wetenschappelijke gegevens.

⁽¹⁾ PB L 340 van 11.12.1991.

⁽²⁾ COM(2000) 809 def.

⁽³⁾ PB L 102 van 12.4.2001.

⁽⁴⁾ COM(2001) 197 def.

(2001/C 350 E/121)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1290/01
van Struan Stevenson (PPE-DE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Vervoer van levende dieren — export naar derde landen

Honderdduizenden stuks levend vee worden elk jaar onder afschuwelijke omstandigheden uit de EU naar het Midden-Oosten en Noord-Afrika geëxporteerd.

Zij worden in overbezette voertuigen geladen, waarbij zij veelal met stokken worden geslagen, en over de weg vervoerd naar Zuid-Europese havens alwaar zij naar het Midden-Oosten worden verscheept.

Bij aankomst worden zij naar het slachthuis gedreven, veelal bij een temperatuur van meer dan 40 °C, waarbij zij blootstaan aan stress, uitdroging en in vele gevallen doodgaan. Eenmaal in het slachthuis wordt het vee ritueel geslacht. Hun keel wordt doorgesneden zonder verdoving vooraf terwijl zij volledig bij kennis zijn en vaak duurt het enkele minuten voordat zij sterven.

Deze handel wordt door de belastingbetaler in de EU gesubsidieerd via exportsubsidies, om zo het overschot aan vee uit de EU te krijgen. Kan de Commissie thans de betaling van exportsubsidies voor het exporteren van levend vee naar derde landen staken, om aldus deze wrede handel te ontmoedigen die de veeteelt alleen maar een slechte naam bezorgt?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(22 juni 2001)

Bij de communautaire uitvoer van levende runderen gaat het om ongeveer 100 000 fokdieren en 200 000 slachtdieren per jaar. Wat een slechte behandeling van de dieren tijdens het vervoer betreft, is in Verordening (EG) nr. 615/98 van de Commissie van 18 maart 1998 houdende bijzondere uitvoeringsbepalingen voor het stelsel van uitvoerrestituties met betrekking tot het welzijn van levende runderen tijdens het vervoer ervan⁽¹⁾ bepaald dat de betaling van de restituties bij uitvoer van levende runderen afhankelijk wordt gesteld van de naleving, tijdens het vervoer van de dieren tot de eerste lossingsplaats in het derde land van de eindbestemming, van Richtlijn 91/628/EEG van de Raad van 19 november 1991 inzake de bescherming van dieren tijdens het vervoer en tot wijziging van de Richtlijnen 90/425/EEG en 91/496/EEG⁽²⁾ en die Verordening (EG) nr. 615/98 zelf.

Verordening (EG) nr. 615/98 bevat maatregelen om te garanderen dat een officiële dierenarts op de plaats van uitgang uit de Gemeenschap systematisch alle zendingen controleert ten aanzien van alle aspecten van de reis die in dat stadium kunnen worden geverifieerd (en vooral of de dieren geschikt zijn voor de reis, of het vervoermiddel in overeenstemming is met Richtlijn 91/628/EEG en of de nodige maatregelen zijn genomen om de dieren van voer en water te voorzien). Voorts kunnen overeenkomstig de artikelen 3 en 4 van die verordening specifieke controles worden verricht in derde landen. In de periode van 1 september 1998 tot 30 juni 2000 is als gevolg van de controles voor 3150 dieren geweigerd om de uitvoerrestituties te betalen. Bovendien stelt de Commissie momenteel in verscheidene lidstaten een onderzoek in naar de toepassing van haar Verordening (EG) nr. 615/98. De resultaten van dat onderzoek kunnen ertoe leiden dat volgens de procedure voor de goedkeuring van de rekeningen financiële correcties worden toegepast.

De Commissie neemt in multilateraal verband een pro-actieve houding aan en spant zich ervoor in om de bescherming van het dierenwelzijn op internationaal niveau te bevorderen. In het voorstel dat de Gemeenschap heeft gedaan bij de lopende onderhandelingen over de landbouw in het kader van de Wereldhandelsorganisatie (WTO), heeft zij het dierenwelzijn aangemerkt als een belangrijk niet-commercieel thema. De samenwerking door de Commissie met de kandidaat-lidstaten heeft ertoe geleid dat de overneming van het communautaire „acquis” op dit terrein is geïntensiveerd. Multilaterale activiteiten worden ook in andere fora (b.v. de Raad van Europa) ontplooid.

De uitvoerrestituties die in 2000 (10 maanden) bij de handel in runderen (slacht- en fokdieren) zijn betaald, bedroegen in totaal 110,8 miljoen €. In het afgelopen jaar zijn de voor uitgevoerde slachtrunderen betaalde subsidies sterk verlaagd van 60,50 €/100 kg tot 41,00 €/100 kg in verband met de ontwikkeling van de uitvoerrestituties voor vlees.

Ten aanzien van de mogelijkheid om de betaling van uitvoerrestituties te beëindigen om de betrokken handel minder aantrekkelijk te maken, heeft de ervaring die is opgedaan bij de eerste door boviene spongiforme encefalopathie (BSE) veroorzaakte crisis (1996), geleerd dat die handel absoluut niet zou afnemen aangezien de landen van invoer onmiddellijk nieuwe leveranciers hebben gevonden in andere landen van uitvoer, waarbij de dieren vaak over nog grotere afstanden moeten worden vervoerd dan bij invoer uit de Gemeenschap het geval is.

⁽¹⁾ PB L 82 van 19.3.1998.

⁽²⁾ PB L 340 van 11.12.1991.

(2001/C 350 E/122)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1294/01

van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: EU-plan om de monding van de Severn als speciale beschermingszone aan te wijzen

Kan de Commissie verklaren waarom zij overweegt de gehele monding van de Severn in Zuid-West-Engeland aan te wijzen als speciale beschermingszone (SBZ) overeenkomstig de habitatrichtlijn?

Dit kan grote gevolgen hebben voor de verdere ontwikkeling van de haven van Bristol die aan de monding van de Severn ligt. In andere lidstaten van de EU worden alleen bepaalde delen van de monding als SBZ's aangewezen en de scheepvaartroutes worden hiervan uitgesloten, waardoor de havens ook grotere schepen kunnen ontvangen.

Kan de Commissie bevestigen dat zij de haven van Bristol op dezelfde wijze zal behandelen als andere EU-havens?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(20 juni 2001)

De aanwijzing van speciale beschermingszones (SBZ) valt onder de bevoegdheid van de lidstaten. De procedure voor de aanwijzing van deze zones is omschreven in artikel 4 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾. Elke lidstaat moet op grond van de richtlijn een lijst met beschermingszones indienen. De Commissie stelt vervolgens een lijst met gebieden van communautair belang op in overleg met de lidstaten. De lidstaten wijzen deze gebieden dan als speciale beschermingszones aan. Het Verenigd Koninkrijk is derhalve verantwoordelijk voor het voorstel en de uiteindelijke aanwijzing van de monding van de Severn als speciale beschermingszone, indien het gebied in de communautaire lijst is opgenomen.

De selectie van Natura 2000-gebieden, met inbegrip van de vaststelling van de grenzen van de gebieden, is uitsluitend gebaseerd op wetenschappelijke criteria. Economisch gevoelige gebieden, zoals vaargeulen, mogen niet worden uitgesloten als zij op grond van wetenschappelijke bewijzen deel uitmaken van een gebied. Als de Commissie klachten ontvangt met duidelijke bewijzen dat een lidstaat deze bepalingen niet is nagekomen, zal zij het nodige onderzoek verrichten.

Het beheer en de bescherming van de gebieden van Natura 2000 wordt uitgevoerd volgens de voorschriften van artikel 6 van Richtlijn 92/43/EEG. De richtlijn legt duidelijke procedures vast voor de behandeling van voorgestelde plannen en projecten, die niet noodzakelijk verband houden met het beheer van het Natura 2000-gebied, maar wel ingrijpende gevolgen kunnen hebben voor dat gebied. Deze bepalingen zijn van toepassing op havenprojecten, die negatieve gevolgen kunnen hebben op een Natura 2000-gebied, zelfs indien deze projecten buiten het gebied worden uitgevoerd.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 350 E/123)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1295/01

van Kyösti Virrankoski (ELDR) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Vergoeding voor schade door wilde dieren in gebieden waar rendieren worden gehouden

In Finland zijn in de gebieden in Lapland en Noord-Finland waar rendieren worden gehouden ongeveer 200 000 rendieren. Daarvan vallen er jaarlijks 2000 tot 2500 ten prooi aan wilde dieren, namelijk beren of wolven. Een aanzienlijke schade, want ongeveer 800 gezinnen zijn voltijds rendierhouder en daarnaast is voor meer dan 500 gezinnen de rendierhouderij economisch erg belangrijk.

De schade aan rendieren door wilde dieren neemt toe. De Finse ambtenaren wijzen de EU met de vinger voor het verbod het wildedierenbestand te beperken.

Kan de Commissie, gelet hierop, het volgende meedelen:

- verhindert zij de redelijke beperking van het beren- en wolvenbestand in Finland;
- wat is zij van plan te ondernemen om ervoor te zorgen dat de rendierhouderij ook in de toekomst een zinnige manier van levensonderhoud blijft en dat de rendierhouders niet persoonlijk opdraaien voor de bescherming van het wildedierenbestand;
- voelt zij zich verantwoordelijk voor het behoud van deze manier van levensonderhoud in het noordelijkste deel van Europa?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(10 juli 2001)*

De lynx, de bruine beer en de wolf zijn opgenomen in de lijst van bijlage IV, sub a), van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾ (hierna „de richtlijn” genoemd). Dit zijn dus diersoorten die strikt worden beschermd, wat onder meer inhoudt, dat zij niet opzettelijk mogen worden gedood.

De wolvenpopulaties in de gebieden in Finland waar rendieren worden gehouden, zijn uitgesloten van bijlage IV, sub a), maar zijn opgenomen in de lijst van bijlage V van dezelfde richtlijn. Daaruit volgt dat het verbod van het gebruik van alle middelen die de plaatselijke verdwijning of ernstige verstoring van de rust van de populaties van de betrokken soorten tot gevolg kunnen hebben, van toepassing is op de wolvenpopulaties in de gebieden waar rendieren worden gehouden⁽²⁾. Dit houdt in dat in deze gebieden de wolf niet volledig wordt beschermd, maar dat het gebruik van niet-selectieve vangsmethoden verboden is.

Finland heeft de Commissie in kennis gesteld van het feit dat zij gebruik maakt van de afwijking overeenkomstig artikel 16 van de richtlijn om het doden van de lynx, de bruine beer en de wolf toe te staan. Op voorwaarde dat er geen andere bevredigende oplossing bestaat en dat de afwijking geen afbreuk doet aan het streven de populaties van de betrokken soort in hun natuurlijke verspreidingsgebied in een gunstige staat van instandhouding te laten voortbestaan, mogen de lidstaten afwijken van het bepaalde in de artikelen 12 tot en met 15, onder meer ter voorkoming van ernstige schade aan met name de gewassen, veehouderijen, bossen, visgronden en wateren en andere vormen van eigendom⁽³⁾.

Overeenkomstig artikel 211 (ex-artikel 155) van het EG-Verdrag moet de Commissie erop toezien dat Finland binnen de grenzen van de voorschriften van deze richtlijn blijft. Compensatie voor de door de beschermde soorten veroorzaakte schade valt niet onder de bepalingen van de richtlijn en mag worden gereguleerd in het kader van nationale wetgeving.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992. Zie met name de artikelen 12, 15 en 16.

⁽²⁾ Artikel 15 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad.

⁽³⁾ Artikel 16, lid 1, sub b), van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad.

(2001/C 350 E/124)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1297/01**van Adriana Poli Bortone (UEN) aan de Commissie***(3 mei 2001)*

Betreft: Controle op GAL Cadispa in de regio Campania

Is de Commissie voornemens een onderzoek in te stellen naar het consortium GAL Cadispa in de gemeente San Mauro Cilento, dat via de regio Campania communautaire gelden besteedt, zulks in het licht van de vele klachten van bedrijven die hoewel zij op de aanbestedingen hebben ingeschreven, slechts voor een fractie van deze in de miljarden lopende financiering kunnen profiteren? Deze gelden zouden immers kwistig en ondoordacht voor geheel nutteloze doeleinden worden uitgegeven en bovendien zonder enig profijt voor de boeren zelf.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(19 juni 2001)*

Het geachte parlementslid vraagt of de Commissie voornemens is haar controletaak te vervullen ten aanzien van het consortium GAL Cadispa in de gemeente San Mauro Cilento, dat communautaire steun ontvangt in het kader van het Leader II-programma van de regio Campania voor de periode 1994-1999.

De Commissie is niet op de hoogte van onregelmatigheden of een verkeerde besteding van communautaire en nationale middelen bij GAL Cadispa.

In dit verband moet worden onderstreept dat het initiatief Leader II wordt gekenmerkt door een aanpak van onderaf, niet alleen bij de uitwerking van de programma's, maar ook bij de concrete uitvoering ervan, die grotendeels wordt overgelaten aan plaatselijke groepen die bestaan uit verschillende sociaal-economische actoren en partners uit de overheids- en de privé-sector op plaatselijk niveau.

Bij de keuze van de plaatselijke groepen wordt hoofdzakelijk gelet op de kwaliteit van het door de plaatselijk actoren uitgewerkte actieplan en op het innovatieve karakter van de betrokken aanpak, dit laatste omdat het erom gaat nieuwe benaderingen van plattelandsontwikkeling in de praktijk te kunnen beproeven. Voor de keuze van de plaatselijke groepen en voor de uitvoering van de plaatselijke acties is uitsluitend de regio Campania verantwoordelijk. Die verantwoordelijkheid betreft mede de controletaken als bedoeld in artikel 23, lid 1, van Verordening (EEG) nr. 4253/88 van de Raad van 19 december 1988 tot vaststelling van toepassingsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 2052/88 met betrekking tot de coördinatie van de bijstandsverlening uit de onderscheiden Structuurfondsen enerzijds en van die bijstandsverlening met die van de Europese Investeringsbank en de andere bestaande financieringsinstrumenten anderzijds⁽¹⁾ (zoals gewijzigd bij Verordening (EEG) nr. 2082/93 van de Raad van 20 juli 1993⁽²⁾). In het licht van die verantwoordelijkheid heeft de Commissie de genoemde regio om nadere informatie verzocht over eventuele onregelmatigheden bij GAL Cadispa.

Op grond van artikel 23, lid 2, van de genoemde verordening kan de Commissie een controle ter plaatse verrichten. Zij behoudt zich het recht voor om op basis van de ontvangen informatie van die mogelijkheid gebruik te maken.

⁽¹⁾ PB L 374 van 31.12.1988.

⁽²⁾ PB L 193 van 31.7.1993.

(2001/C 350 E/125)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1300/01
van Luisa Morgantini (GUE/NGL) aan de Commissie

(19 april 2001)

Betreft: Onregelmatigheden in de uitvoering van de handelsovereenkomst EG-Israël

In september 1998 hebben Israëlische functionarissen ten aanzien van de Europese Commissie bevestigd dat het officiële beleid inhoudt dat de Israëlische douane producten die volledig of grotendeels vervaardigd zijn in de Israëlische nederzettingen, stelselmatig waarmerkt als producten van oorsprong uit de staat Israël. In 1999 brachten de douanediensten van de lidstaten verscheidene gevallen aan het licht van frauduleuze invoer van producten uit de nederzettingen onder het preferentiële stelsel, en zij meldden deze zaken aan de Commissie. In januari 2000 deelde de Commissie mede dat de interpretatie die Israël gaf aan de territoriale werkingssfeer van de overeenkomst niet overeenkwam met die welke de Europese Unie daaraan gaf, en dat inspanningen werden geleverd om een realistische oplossing te vinden die het standpunt van beide partijen respecteerde. In maart 2000 verzekerde de Commissie dat de procedure voor de controle op de oorsprong van producten het mogelijk maakte te oordelen of op een product al dan niet een preferentiële regeling kon worden toegepast, zelfs wanneer het betrokken derde land niet wilde meewerken om de oorsprong te bepalen. Volgens verklaringen van de bevoegde Israëlische functionaris in de Israëlische pers hebben de douanediensten van de lidstaten naar verluidt in mei en juni de eerste van ettelijke duizenden dergelijke verificatieprocedures uitgevoerd, en bereidden de Israëlische douanediensten zich voor om te antwoorden op vragen van de lidstaten over de oorsprong van producten uit de Joodse nederzettingen door hun certificaat van oorsprong te bevestigen.

Heeft de uitvoering die Israël geeft aan de afspraken inzake regels van oorsprong volgens een interpretatie van de territoriale clause die het internationaal publiek recht schendt, het vermogen van de douanediensten van de lidstaten om douanefraude op te sporen en te voorkomen, belemmerd of beperkt? Kan de Commissie als hoedster van de Verdragen zeggen wat de omvang is van de douanefraude die tegen de Gemeenschap is gepleegd in de laatste jaren en decennia, ten gevolge van het feit dat de lidstaten geen halt hebben toegeroepen aan de preferentiële invoer van producten uit de nederzettingen die ten onrechte van de Israëlische douane een certificaat van oorsprong van de staat Israël hadden gekregen? Is de Commissie voornemens de verliezen voor de communautaire schatkist te verhalen op de lidstaten die deze fraude niet hebben opgespoord en verhinderd?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(21 mei 2001)

Het zal het geachte parlementslid bekend zijn dat in de associatieovereenkomst tussen de Europese Unie en Israël is voorzien in een procedure voor de verificatie van het bewijs van oorsprong, waarbij de douaneautoriteiten van het land van invoer het certificaat van oorsprong terugzenden naar de

douaneautoriteiten van het land van uitvoer indien zij gereede twijfel hebben over de authenticiteit van deze documenten, de status van oorsprong van de betrokken producten of de nakoming van de andere vereisten van Protocol 4 van de overeenkomst. De verificatie hiervan wordt uitgevoerd door de douaneautoriteiten van het land van uitvoer. Deze procedure vindt thans plaats.

Door de douanediens ten van de lidstaten zijn naar de Israëlis che douaneautoriteiten ongeveer 2000 certificaten van oorsprong teruggezonden. In de associatieovereenkomst EU-Israël is bepaald dat de douaneautoriteiten van Israël tot ten hoogste tien maanden tijd hebben om de douanediens ten van de lidstaten te antwoorden. Indien de Israëlis che douaneautoriteiten niet antwoorden of indien het antwoord niet voldoende informatie bevat om de authenticiteit van het betrokken document of de werkelijke oorsprong van de producten vast te stellen, dienen de verzoekende douanediens ten de aanspraken op de preferenties te weigeren.

(2001/C 350 E/126)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1305/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Media-eigendom

1. Kan de Commissie laten weten of, en zo ja, welke beperkingen er in de respectieve lidstaten bestaan ten aanzien van het buitenlandse eigenaarschap van bepaalde media (televisie, radio, kranten, tijdschriften, week- en maandbladen)?
2. Zijn deze beperkingen in overeenstemming met de Verdragen?
3. Welke restricties bestaan er in de Verenigde Staten ten aanzien van het eigenaarschap van media door burgers of bedrijven uit de EU?
4. Zijn deze beperkingen verenigbaar met de WTO-afspraken of met andere internationaal overeengekomen regels?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(17 juli 2001)

1. In een aantal lidstaten is er op het gebied van de zeggenschap over de media sprake van kwantitatieve beperkingen; deze kunnen gebaseerd zijn op het aantal zenders (Spanje, Italië, Portugal, Zweden), het aandeel in het publiek (Duitsland, Frankrijk, Verenigd Koninkrijk), het lezersaandeel of het aantal lezers, wat de geschreven pers betreft (Frankrijk, Verenigd Koninkrijk), of het stemrecht (Zweden). Dergelijke beperkingen kunnen betrekking hebben op een type media of zo zijn geconstrueerd dat bepaalde eigendomscombinaties worden beperkt (bv. Italië, Zweden, Verenigd Koninkrijk).
2. Nationale beperkingen op buitenlands eigenaarschap worden niet toegepast tussen de lidstaten onderling, maar alleen bij buitenlandse exploitanten van buiten de Gemeenschap. Daarom zijn de nationale beperkingen van de lidstaten ten aanzien van buitenlands eigenaarschap niet in strijd met de Verdragen.
3. Aan het slot van de Uruguay-Ronde behielden de Verenigde Staten zich het recht voor hun belemmeringen voor buitenlandse investeerders in radio- en televisiezenders te handhaven. Dergelijke belemmeringen zijn in overeenstemming met de United States Communications Act (1934), waarbij de directe buitenlandse zeggenschap over bedrijven met een zendvergunning tot 20 % werd beperkt. Bovendien mogen anderen dan Amerikaanse burgers of ondernemingen geen belang van meer dan 25 % in een houdster- of moedermaatschappij met een zendvergunning bezitten.
4. Deze belemmeringen zijn door de Verenigde Staten als beperking opgenomen in de lijst van specifieke verplichtingen in de Algemene overeenkomst inzake de handel in diensten (GATS) en zijn door de Gemeenschap geaccepteerd.

(2001/C 350 E/127)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1306/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Wisseltarieven

1. Worden de klanten van wisselkantoren in de Europese Gemeenschap naar het oordeel van de Commissie naar behoren geïnformeerd omtrent de in rekening gebrachte wisseltarieven?
2. Welke voorzieningen treft de Commissie om te waarborgen dat de bewuste kantoren tegen concurrerende voorwaarden opereren en hun klanten waarde voor hun geld bieden, met name in de kleinere lidstaten waar soms slechts enkele financiële instellingen op de wisselmarkt actief zijn?
3. Is de Commissie, gezien de hoge kosten die daarbij soms in rekening worden gebracht, ook niet van mening dat er aanleiding is om voor kleinere transacties regels vast te stellen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(9 juli 2001)

Wat betreft de informatieverstrekking aan de klant over de door de wisselkantoren aangerekende kosten verschillen de regels tussen de lidstaten van de eurozone en de andere lidstaten:

- in de lidstaten van de eurozone is op bankbiljetten uit die zone de wetgeving op de euro van toepassing. Gebruik moet worden gemaakt van de officiële omrekeningskoers. De kosten die de wisselkantoren aanrekenen moeten afzonderlijk in procent of in absolute waarde bekend worden gemaakt. Voor bankbiljetten van niet-eurolanden is er geen communautaire wetgeving;
- in de lidstaten die niet tot de eurozone behoren is de communautaire wetgeving op de euro niet van toepassing, behalve als de gekochte en verkochte biljetten uit de eurozone afkomstig zijn;
- los van het feit of zij al dan niet tot de eurozone behoren, hebben verschillende lidstaten regels vastgesteld om de klant vóór de transactie op de hoogte te brengen van de wisselkosten, met name door aanplakbiljetten. De Commissie is van oordeel dat er nog geen behoefte aan communautaire harmonisatie van de wetgeving betreffende de informatieverstrekking aan de consument op dit gebied bestaat.

De Commissie vestigt er de aandacht van de consument op dat het gebruik van een geldautomaat in de lidstaat van bestemming goedkoper kan zijn dan geld te wisselen.

(2001/C 350 E/128)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1310/01
van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Verdampingsinstallatie in Mugardos

Volgens het programma inzake het gebruik van aardgas als brandstof en de daartoe vereiste omschakeling in de Spaanse energiesector is het de bedoeling een aantal verdampingsinstallaties aan de Spaanse kust te bouwen.

Het voornemen bestaat om een verdampingsinstallatie te bouwen in Mugardos, in de onmiddellijke nabijheid van deze plaats en vlak bij een gebied waar 150 000 mensen wonen. Technici, het voormalige hoofd van de havenautoriteit van Ferrol (die is ontslagen omdat hij tegen de voorgestelde bouw van de verdampingsinstallatie van Mugardos is), verenigingen van vissers en burgers en NGO's op milieugebied verzetten zich tegen de bouw van de verdampingsinstallatie op deze plaats die ernstige gevaren voor de omwonende bevolking met zich meebrengt.

Volgens decreet 2414/1961 van 30 november 1961 (Spaanse staatscourant 292 van 7.12.1961) inzake hinderlijke, ongezonde, schadelijke en gevaarlijke activiteiten wordt de verdampingsinstallatie als gevaarlijke activiteit geclassificeerd⁽¹⁾. Dezelfde classificatie wordt gehanteerd in koninklijk decreet 1254/1999 van 16 juli 1999 betreffende maatregelen inzake de controle op risico's bij ernstige ongevallen met gevaarlijke stoffen⁽²⁾. In artikel 4 van hoofdstuk 1 van het genoemde decreet 2414/1961 wordt bepaald dat industriële installaties die als gevaarlijk of ongezond moeten worden beschouwd, als regel uitsluitend mogen worden gebouwd op een afstand van 2000 meter van de dichtstbijgelegen bevolkingskern⁽³⁾. De Europese norm EN-1473 (mei 1997), die in Spanje is omgezet als norm UNE-1473 (mei 1998), verplicht tot het maken van een analyse van gevaarlijke locaties, inschatting van eventuele risico's, waaronder de menselijke factor, en tot het maken van modellen voor eventuele lekkage, verspreiding en uitstromen van gas, enz.

Op grond van artikel 8 van decreet 1254/1999 moet bovendien rekening worden gehouden met het domino-effect (opeenvolgende explosies van andere nabijgelegen installaties met gevaarlijke stoffen als gevolg van het oorspronkelijke ongeval), hetgeen niet is gebeurd⁽⁴⁾. Reeds nu zijn er twee dichtbijgelegen installaties die bij een ongeval het genoemde domino-effect kunnen veroorzaken, namelijk de koolwaterstoftanks B en C (500 meter) en het Arsenal Militar (1200 meter).

Is de Commissie voornemens, gezien het gevaar dat de bouw van de verdampingsinstallatie voor aardgas in Mugardos meebrengt, op te treden en welke maatregelen denkt zij te nemen?

Zal worden getolereerd dat de omschakeling in de energiesector plaatsvindt zonder een nationaal programma waarin rekening wordt gehouden met de meest elementaire veiligheidsnormen?

Is de Commissie ook niet van mening dat voor deze installatie milieurapportage moet worden uitgevoerd?

⁽¹⁾ In het genoemde decreet wordt de volgende definitie van gevaarlijke activiteiten gegeven: Als gevaarlijk worden beschouwd activiteiten die tot doel hebben producten te produceren, te manipuleren, te verkopen of op te slaan die ernstige risico's voor personen of goederen kunnen veroorzaken wegens explosie, verbranding, straling en andere soortgelijke risico's.

⁽²⁾ In bijlage 1, deel 1 – overzicht van de stoffen – bij dit decreet worden uiterst ontvlambare vloeibare gassen (inclusief LPG) en aardgas genoemd.

⁽³⁾ In paragraaf 2 van decreet RD 1254/1999 wordt verder bepaald dat in het ruimtelijkeordeningsbeleid rekening moet worden gehouden met de noodzaak de nodige afstand aan te houden tussen de in het onderhavige decreet bedoelde inrichtingen enerzijds en woongebieden, door het publiek bezochte gebieden en natuurgebieden anderzijds en – voor wat betreft bestaande inrichtingen – met het nemen van aanvullende technische maatregelen waarnaar wordt verwezen in artikel 5 om de risico's voor personen niet te vergroten.

⁽⁴⁾ Door toepassing van het model voor verspreiding van de vervuiling van Pasquill-Gifford op een gaslekkage van 944 kg/seconde, met een atmosferische stabiliteit klasse E en een windsnelheid van 2 meter/seconde, komt men tot de volgende gegevens: de grens voor verstikking (33% (0,22 kg/m³)) ligt op 750 meter. Het gas bereikt de koolwaterstoftanks van het type B en C met een capaciteit van 200 000 m³ die op 500 meter afstand zijn gelegen (domino-effect) (deze zomer door Forestal del Atlántica geïnstalleerd), een lijmfabriek en de onmiddellijke omgeving van het stadscentrum van Mugardos op 900 meter. De bovenste ontvlambaarheidsgrens (14% (0,092 kg/m³)) ligt op 1250 meter, waardoor het gas de stadskern van Mugardos op 900 meter, Seixo op 1200 meter en het Arsenal Militar (domino-effect) op 1200 meter zou bereiken. – De onderste ontvlambaarheidsgrens (5% (0,033 kg/m³)) zou op 2 250 meter liggen, waardoor het gas bovendien de wijk Magdalena de la Ciudad de Ferrol zou bereiken.

(2001/C 350 E/129)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1359/01

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreeft: Gezondheids- en milieuproblemen (Mugardos-La Coruña/Spanje)

Sinds enkele jaren veroorzaakt het bedrijf Forestal del Atlántico S.A., gevestigd in de gemeente Mugardos (La Coruña/Spanje) ernstige problemen voor de gezondheid van de bewoners in deze streek en vervuult zij het milieu aldaar. De luchtvervuiling van dit bedrijf veroorzaakt oog- en neusirritaties en stank, met alle

vervelende gevolgen van dien voor de omwonenden. Daarnaast is het bedrijf ook verantwoordelijk voor geluidsoverlast en het lozen van vaste en vloeibare afvalstoffen op aanpalende grondstukken.

Hier komt nog bij dat binnenkort zal worden begonnen met de bouw van een gasfabriek op korte afstand van een bevolkingskern, namelijk op minder dan 1 500 meter van het dorpje Mugardos. Met het oog hierop zijn reeds 90 000 m² terrein bij de riviermonding van de Ferrol afgegraven.

Kan de Commissie garanderen dat de activiteiten van dit bedrijf geen gevaar inhouden voor de gezondheid of voor het milieu en dat in dit geval de onderstaande richtlijnen worden nageleefd:

- richtlijn 91/156/EEG ⁽¹⁾ tot wijziging van richtlijn 75/442/EEG ⁽²⁾ inzake afvalstoffen;
- richtlijn 85/337/EEG ⁽³⁾ betreffende de beoordeling van de gevolgen van bepaalde projecten voor het milieu;
- richtlijn 80/68/EEG ⁽⁴⁾ betreffende de bescherming van grondwater tegen vervuiling door bepaalde gevaarlijke stoffen;
- richtlijn 96/82/EEG ⁽⁵⁾ betreffende risicobeheersing bij ernstige ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen vrijkomen;
- richtlijn 75/439/EEG ⁽⁶⁾ betreffende afgewerkte oliën;
- richtlijn 90/313/EEG ⁽⁷⁾ betreffende de toegang tot milieu-informatie?

Kan de Commissie mij op de hoogte houden van de stappen die zij in deze zaak denkt te nemen?

⁽¹⁾ PB L 78 van 26.3.1991, blz. 32.

⁽²⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

⁽³⁾ PB L 175 van 5.7.1985, blz. 40.

⁽⁴⁾ PB L 20 van 26.1.1980, blz. 43.

⁽⁵⁾ PB L 10 van 14.1.1997, blz. 13.

⁽⁶⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 23.

⁽⁷⁾ PB L 158 van 23.6.1990, blz. 56.

(2001/C 350 E/130)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1379/01

van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betref: Plannen voor de bouw van een verdampingsinstallatie in Mugardos (Gallicië, Spanje) in strijd met het Gemeenschapsrecht

Het concern Tojeiro heeft het voornemen om in Mugardos (Gallicië) een verdampingsinstallatie te vestigen die het reeds bestaande belangrijke industriecomplex van het concern in deze gemeente (lijm- en harsfabriek, installatie voor de ontballasting en ontgassing van schepen, opslagplaatsen voor koolwaterstoffen enz.) nog zal uitbreiden. De industrieën die tot dit concern behoren, belasten echter het milieu van Mugardos reeds in aanzienlijke mate. De bouw van een vergasser zou derhalve de nadelige gevolgen voor het milieu en de gezondheid van de bevolking, waarmee de gemeente nu al te kampen heeft, nog vergroten.

Bovendien werd de verdampingsinstallatie gepland in strijd met twee elementaire voorschriften van de communautaire regelgeving:

- er heeft geen milieueffectrapportage plaatsgevonden (niet-naleving van de richtlijn 97/11/EG ⁽¹⁾ die in haar bijlage I dit soort installaties vermeldt);
- niet-naleving van de Euronorm EN-1473 (nationale omzetting UNE-1473) die tot een nauwkeurige evaluatie van de risico's voor de bevolking en tot preventieve maatregelen tegen mogelijk ongevallen verplicht.

Anderzijds hebben buurtbewoners (met name Forestal del Atlántico) geprotesteerd tegen de overige industriële bedrijven van Tojeiro in Mugardos aangezien:

- de bevolking hoge niveaus van geluidsoverlast heeft te verduren die een mogelijke inbreuk vormen op de Europese regelgeving inzake bouwmachines en vrije lucht;

- in de atmosfeer verontreinigende gassen worden uitgestoten die blijkbaar de toegelaten niveaus overschrijden waarmee eventueel bepaalde richtlijnen worden overtreden zoals de richtlijn 84/360/EEG⁽²⁾ betreffende door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging; de richtlijn 2000/76⁽³⁾ betreffende het verbranden van afvalstoffen en de richtlijn 94/67/EG⁽⁴⁾ inzake de verbranding van gevaarlijke afvalstoffen (daar de installatie voor „bevrozing” van energie wordt gebruikt als verbrandingsinstallatie); of de richtlijn 75/439/EEG⁽⁵⁾ en de wijzigingen daarop inzake de verwijdering van afgewerkte olie (in de fabriek worden alle soorten olieresten verbrand);
- lozingen in het aquatische milieu plaatsvinden die mogelijkwerwijs indruisen tegen de richtlijn 96/61/EG⁽⁶⁾ over de preventie en bestrijding van verontreiniging (voor nitraten een verplichte controle overeenkomstig bijlage 3); de richtlijn 80/68/EEG⁽⁷⁾ betreffende de bescherming van grondwater tegen verontreiniging veroorzaakt door de lozing van bepaalde gevaarlijke stoffen; de regelgeving inzake drinkwater enz.;
- vervoersactiviteiten over de weg CP-3504 niet beantwoorden aan de criteria van de richtlijn 94/55/EG⁽⁸⁾ betreffende het vervoer van gevaarlijke stoffen;
- zich ernstige gevolgen voordoen in de sector schaal- en schelpdieren als resultaat van de veroorzaakte verontreiniging waarmee wordt verstoten tegen de richtlijn 79/923/EEG⁽⁹⁾ betreffende de vereiste kwaliteit van schelpdierwater enz.

Gezien de bovengenoemde feiten:

- Welke maatregelen overweegt de Commissie om ervoor te zorgen dat de voorgeschreven effectrapportage over de verdampingsinstallatie plaatsvindt en de desbetreffende Euronorm EN-1473 wordt nageleefd?
- Is de Commissie bereid een onderzoek in te stellen naar mogelijke inbreuken op de communautaire regelgeving in verband met de industriële installaties van Mugardos?

⁽¹⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

⁽²⁾ PB L 188 van 16.7.1984, blz. 20.

⁽³⁾ PB L 332 van 28.12.2000, blz. 91.

⁽⁴⁾ PB L 365 van 31.12.1994, blz. 34.

⁽⁵⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 23.

⁽⁶⁾ PB L 257 van 10.10.1996, blz. 26.

⁽⁷⁾ PB L 20 van 26.1.1980, blz. 43.

⁽⁸⁾ PB L 319 van 12.12.1994, blz. 7.

⁽⁹⁾ PB L 281 van 10.11.1979, blz. 47.

**Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Wallström namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1310/01, E-1359/01 en E-1379/01**

(5 juli 2001)

De Commissie is niet op de hoogte van de door de geachte parlementsleden genoemde feiten met betrekking tot de installatie Forestal Atlántico, SA, in Mugardos (Galicia) of van het plan voor de bouw van een verdampingsinstallatie in diezelfde gemeente.

Op het eerste gezicht lijkt Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾, als gewijzigd door Richtlijn 97/11/EG van de Raad van 3 maart 1997⁽²⁾ op deze zaak van toepassing.

Wat Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken⁽³⁾ (hierna Seveso-richtlijn genoemd) betreft, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn uitsluitend van toepassing is wanneer twee voorwaarden vervuld zijn:

- wanneer de hoeveelheden gevaarlijke stoffen in de inrichting gelijk zijn aan of groter zijn dan de in bijlage I van de richtlijn vermelde hoeveelheden. In deze bijlage worden meer bepaald twee drempelwaarden vastgelegd, een lage drempelwaarde en een hoge. Wanneer de hoeveelheid gevaarlijke stoffen beneden de lage drempelwaarde blijft, is de Seveso-richtlijn niet van toepassing. Wanneer de hoeveelheid gelegen is tussen de lage en de hoge drempelwaarde zijn uitsluitend bepaalde voorschriften van de richtlijn van toepassing. Wanneer de hoge drempelwaarde wordt overschreden, gelden alle voorschriften van de richtlijn. Voor aardgas bijvoorbeeld is de lage drempelwaarde vastgelegd op 50 ton en de hoge drempelwaarde op 200 ton;

- dat de inrichting niet behoort tot de in artikel 4 genoemde uitgesloten sectoren. Er moet worden opgemerkt dat vervoer van gevaarlijke stoffen en tijdelijke opslag, met name in havens, uitgesloten zijn van het toepassingsgebied van de Seveso-richtlijn.

Wat de naleving betreft van Richtlijn 96/61/EG van de Raad van 24 september 1996 inzake geïntegreerde preventie en bestrijding van verontreiniging⁽¹⁾, is de Commissie in kennis van de gebrekkige tenuitvoerlegging van de richtlijn in Spanje en heeft zij daarom een inbreukprocedure tegen dat land ingeleid wegens laattijdige omzetting van de richtlijn.

Afgezien van dit gegeven heeft de Commissie geen enkele informatie die doet vermoeden dat de Spaanse autoriteiten bij de vergunningverlening voor het door de geachte parlementsleden genoemde project de geldende communautaire wetgeving op het gebied van de bescherming van het milieu niet zouden nakomen.

Wat het project zelf en de vragen met betrekking tot de bestaande installatie betreft, zal de Commissie nadere gegevens bij de Spaanse autoriteiten inwinnen.

Als instelling die waakt over de toepassing van de verdragen zal de Commissie het nodige doen om ervoor te zorgen dat de communautaire wetgeving in deze zaak wordt nageleefd.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

⁽³⁾ PB L 10 van 14.1.1997.

⁽⁴⁾ PB L 257 van 10.10.1996.

(2001/C 350 E/131)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1314/01

van Theresa Villiers (PPE-DE) en Roger Helmer (PPE-DE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Evaluatie van de gevolgen van de invoering van de euro voor het bedrijfsleven

1. Kan de Commissie laten weten of zij reeds een evaluatie heeft opgemaakt van de gevolgen van de invoering van de euro voor het bedrijfsleven?
2. Zo ja, kan zij dan aangeven hoe deze evaluatie in haar werk is gegaan en welke resultaten zij heeft opgeleverd?
3. Zo niet, kan zij dan uitleggen waarom zij dit heeft nagelaten, aangezien de invoering van de euro naar alle waarschijnlijkheid vergaande gevolgen zal hebben voor het bedrijfsleven in Europa?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(19 juli 2001)

1. en 2. De Commissie heeft geen formele beoordeling gemaakt van de gevolgen van de invoering van de euro voor het bedrijfsleven, aangezien deze procedure alleen bestemd is voor voorstellen voor wetgeving. De gevolgen van de oprichting van de Economische en Monetaire Unie (EMU) werden evenwel zorgvuldig bestudeerd door de Commissie in verschillende verslagen en werkgroepen, bij voorbeeld het verslag van de werkgroep over de technische aspecten en de kosten van de dubbele prijsaanduiding⁽¹⁾, het verslag van de werkgroep over kleine ondernemingen en de euro⁽²⁾. Deze materie is ook aan de orde gekomen tijdens verschillende ronde-tafelbijeenkomsten, met name die welke in mei 1997 en februari 1998 in Brussel werden georganiseerd door de Commissie. Daar werd erkend dat de euro een gunstige invloed zou hebben op de verschillende sectoren van de economie. Het Parlement was nauw betrokken bij het proces van invoering van de euro en heeft hieraan zijn volledige steun gegeven.

3. De voltooiing van de EMU zal zeker een positief effect hebben op het bedrijfsleven in Europa, zoals naar voren komt uit verschillende rapporten, waaronder: „One market, one money” (rapport-Cecchini). Het verdwijnen van de wisselkoersrisico's, de grotere doorzichtigheid van de prijzen, de toegenomen

concurrentie en de daaruit voortvloeiende betere werking van de interne markt zijn belangrijke voordelen voor het bedrijfsleven. Bovendien heeft het macro-economisch kader dat door de EMU is ontstaan, al aanmerkelijke resultaten opgeleverd (zie: „EMU: The First Two years”, Euro Paper nr. 42) die het bedrijfsleven ten goede komen, zoals de verlaging van de rentetarieven.

(¹) Euro Paper nr. 13.

(²) Euro Paper nr. 21.

(2001/C 350 E/132)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1320/01

van Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betref: Uitsluiting van particuliere Instituten voor beroepsonderwijs van steunprogramma's voor het primaire beroepsonderwijs

In het nieuwe administratieve programma voor onderwijs en beroepsopleiding (EPEAEK) worden de particuliere Instituten voor beroepsopleiding (IEK) uitgesloten van financiële steun via programma's van de Europese Unie. Dat geschiedt ondanks bepaalde eerdere voorstellen van het Ministerie van Onderwijs en het principe-akkoord tussen dit ministerie en de Europese Commissie om open procedures te behouden voor de aanwijzing van projecten op het gebied van de beroepsopleiding. Precies het omgekeerde gebeurt ook bij het administratieve programma voor de voortgezette beroepsopleiding, aangezien de bevoegde instanties, de openbare en particuliere centra voor beroepsonderwijs (KEK), wanneer zij eenmaal erkend zijn, zich kandidaat kunnen blijven stellen voor opnemingsprogramma's die door de bevoegde autoriteit worden afgekondigd.

1. Waarom worden er verschillende financieringsprincipes toegepast voor het primaire beroepsonderwijs en het voortgezette beroepsonderwijs?
2. Is de Commissie van oordeel dat door deze regeling een gezonde concurrentie gewaarborgd wordt tussen openbare en particuliere Instituten voor beroepsopleiding (IEK)?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(9 juli 2001)

De Commissie wijst erop dat de communautaire maatregelen bedoeld zijn als aanvulling op of als bijdrage tot nationale maatregelen. Zo zorgt het Europees Sociaal Fonds voor steun aan en aanvulling op maatregelen van de lidstaten met het oog op de ontwikkeling van de arbeidsmarkt en van de menselijke hulpbronnen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het operationele programma „onderwijs en initiële beroepsopleiding” naar aanleiding van de halftijdse evaluatie in het bijzonder voor de sector van de beroepsopleiding in Griekenland voorziet in de uitvoering van een studie over de voorwaarden voor een eventuele deelname van de particuliere centra voor beroepsopleiding. Afhankelijk van de resultaten van die studie zal in samenspraak met de Griekse autoriteiten de mogelijkheid worden overwogen om particuliere centra voor beroepsopleiding volgens de lopende procedures aan de acties van het programma te laten deelnemen.

Het nieuwe operationele programma „onderwijs en initiële beroepsopleiding”, dat de Commissie op 14 maart 2001 heeft goedgekeurd, is opgesteld in de geest van het derde communautaire bestek en zal in sterke mate bijdragen tot de door de Griekse autoriteiten aangevatte inspanning om het onderwijsstelsel te moderniseren.

(2001/C 350 E/133)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1322/01
van Giorgio Celli (Verts/ALE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Uitbreiding vuilstortplaats in Corialo, gemeente Cerreto Guidi, provincie Florence (FI), Italië

Op het grondgebied van de gemeente Cerreto Guidi (provincie Florence), Italië, dreigt een vuilstortplaats voor vast stedelijk afval weer open te gaan en zelfs te worden uitgebreid.

De burgers hebben zich in een comité verzameld dat erop wijst hoe weinig adequaat de oplossing is die het gemeentebestuur voorstaat. De keuze is namelijk gevallen op een zone waar veel hoogwaardige wijngaarden en olijfgaarden liggen (het zijn DOC-wijnen en DOCG-olijven). Bovendien is het terrein waar de vuilstort nieuw leven moet worden ingeblazen, een S.I.C.-plek die wordt erkend als een belangrijk communautair natuurgebied. Deze plek heet Padule di Fucecchio.

Is de Commissie met deze zaak bekend?

Is zij bereid de autoriteiten om uitleg te vragen?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(28 juni 2001)

Situaties die mogelijk kunnen worden beschouwd als voorbeelden van slechte toepassing van de communautaire milieuwetgeving door de lidstaten, worden doorgaans onder de aandacht van de Commissie gebracht via klachtenbrieven, parlementaire schriftelijke vragen en aan het Comité verzoekschriften van het Parlement gerichte verzoekschriften. Dergelijke situaties, waarbij de klager van mening is dat zij niet in overeenstemming zijn met de relevante communautaire wetgeving, moeten echter nauwkeurig worden omschreven zodat de Commissie de toestand kan toetsen aan de geldende communautaire milieuwetgeving.

Overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG van de Raad van 27 juni 1985 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten⁽¹⁾ en Richtlijn 97/11/EG van 3 maart 1997⁽²⁾ tot wijziging van Richtlijn 85/337/EEG moeten de lidstaten ervoor zorgen dat projecten die een aanzienlijk milieueffect kunnen hebben, met name gezien hun aard, omvang of ligging, worden onderworpen aan een beoordeling van die effecten. De types projecten die onder de richtlijn vallen, worden in de bijlagen genoemd

Krachtens Richtlijn 85/337/EEG, vóór wijziging daarvan, moet voor projecten van het in bijlage II genoemde type een milieueffectbeoordeling (MER) worden gemaakt indien de lidstaten van oordeel zijn dat hun kenmerken zulks noodzakelijk maken. De lidstaten worden evenwel geacht verplicht te zijn een voorafgaande beoordeling te maken teneinde vast te stellen of voor onder bijlage II vallende projecten een MER-verplichting geldt. Overeenkomstig Richtlijn 85/337/EEG, als gewijzigd, moeten de lidstaten bij voor de in bijlage II genoemde projecten door middel van een onderzoek per geval of aan de hand van door de lidstaten vastgestelde drempelwaarden of criteria, vaststellen of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een milieueffectbeoordeling overeenkomstig de artikelen 5 tot en met 10. Boven- genoemde vaststelling staat bekend als „screening”.

Op basis van de door het geachte parlamentslid verstrekte informatie kunnen de in de vraag bedoelde werkzaamheden, namelijk de heropening en uitbreiding van een stortplaats, naar het oordeel van de Commissie vallen onder het toepassingsgebied van de Richtlijnen 85/337/EEG en 97/11/EG, en met name onder de categorieën 11, sub c, van bijlage II van Richtlijn 85/337/EEG (Installaties voor de vernietiging van industrieel afval en huisvuil, voor zover niet genoemd in bijlage I en/of 11, sub b, van bijlage II van Richtlijn 97/11/EG (Installaties voor de verwijdering van afval — Niet onder bijlage I vallende projecten).

Overeenkomstig de in de Regione Toscana geldende wetgeving betreffende de milieu-effectrapportage (MER) (Legge Regionale, 3 november 1998, no 79, „Norme per l'applicazione della valutazione di impatto ambientale”, als gewijzigd bij de Legge Regionale, 20 december 2000, no 79) moet bij inrichtingen voor het storten van stedelijk afval met een capaciteit van minder dan 100 000 kubieke meter (m³) worden nagaan of zij al dan niet aan een MER-procedure moeten worden onderworpen, terwijl inrichtingen voor het storten van stedelijk afval met een capaciteit van meer dan 100 000 m³ automatisch aan een MER-procedure moeten worden onderworpen. Krachtens de Italiaanse wetgeving moeten stortplaatsen in de Regione Toscana dus worden onderworpen aan, hetzij een screening hetzij een MER-procedure. Wanneer

de nationale wetgeving in overeenstemming lijkt met de communautaire wetgeving en er geen aanwijzingen zijn voor inbreuken op die wetgeving, is de Commissie van oordeel dat er geen grond is voor interventie. In dergelijke gevallen, en tenzij uitdrukkelijk wordt vermeld dat de bevoegde instanties met betrekking tot een specifiek project niet de bedoeling hebben een screening-MER-procedure in te leiden of hebben nagelaten die goed uit te voeren, dan wel dat de screening- of MER-procedures op een slechte wijze zijn uitgevoerd, is de Commissie verplicht ervan uit te gaan dat er geen inbreuk is. Gezien het ontbreken van specifieke gronden voor een klacht met betrekking tot de toepassing van de MER-screening-procedure in dit specifieke geval, kan er momenteel geen inbreuk op de richtlijn worden aangetoond.

Bij artikel 6 van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾, worden er beschermingseisen voor speciale beschermingszones (SBZ) ingevoerd. Krachtens artikel 4, lid 5, van Richtlijn 92/43/EEG gelden deze bepalingen ook voor gebieden van communautair belang (GCB) wanneer zij, op basis van de ontwerp-lijst van de gebieden van communautair belang, zijn geselecteerd in overeenstemming met de procedure van artikel 4, lid 2. Tot dusverre zijn er nog geen SBZ aangewezen en is de lijst van de GCB nog niet vastgesteld. Wat echter de ontwerp-lijst van de gebieden van communautair belang betreft, hebben de lidstaten, met name wanneer daarin prioritaire habitats en soorten zijn opgenomen, bepaalde verplichtingen met betrekking tot deze gebieden, meer bepaald om ervoor te zorgen dat de doelstellingen van de richtlijn niet in het gedrang komen. Zelfs in afwezigheid van een communautaire lijst wordt de autoriteiten van de lidstaten aangeraden zich te onthouden van elke activiteit die schade kan toebrengen aan een voorgestelde zone.

Op basis van de door het geachte parlementslid verstrekte informatie kunnen geen te verwachten effecten van het stortplaatsproject op het voorgestelde gebied van communautair belang IT5130007 Padule Di Fucecchio worden aangewezen. In afwezigheid van meer informatie over de mogelijke effecten van het project op de relevante habitats en soorten, kan er dus niet zonder meer van worden uitgegaan dat het project een ingrijpende impact op de genoemde zone zal hebben en is er bij de huidige stand van zaken geen inbreuk op de richtlijn.

In het licht van het bovenstaande is er momenteel in dit specifieke geval, bij gebrek van gronden voor een klacht inzake de toepassing van de communautaire wetgeving, geen bewijs van inbreuk op Richtlijn 85/337/EEG, als gewijzigd, en Richtlijn 92/43/EEG. Op deze basis kan een verzoek aan de nationale autoriteiten om nadere informatie niet worden gerechtvaardigd.

⁽¹⁾ PB L 175 van 5.7.1985.

⁽²⁾ PB L 73 van 14.3.1997.

⁽³⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 350 E/134)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1326/01
van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Herstructurering Directoraat-generaal Visserij van de Commissie

Uit informatie van visserij-organisaties in Portugal blijkt dat er in de Commissie plannen zijn om het Directoraat-generaal Visserij te herstructureren teneinde een directoraat te creëren dat zich niet alleen bezighoudt met het beleid inzake de communautaire visbestanden, maar ook met de visserij-overeenkomsten met Noord-Europa en de meerjarige oriëntatieprogramma's.

Door deze centralisatie zouden de bevoegdheden van de overige directoraten worden uitgehold en het communautair beleid inzake visserij-overeenkomsten met derde landen in tweeën worden gesplitst.

Kan de Commissie deze informatie bevestigen? Zo ja, wat is het doel van deze herstructurering?

Is de Commissie niet van mening dat door de splitsing van het beleid inzake de visserij-overeenkomsten in Noord en Zuid het beginsel van de uniformiteit van het beleid in het gedrang komt en het beginsel van gelijke behandeling dat op alle communautaire visserij-overeenkomsten van toepassing is, wordt geschonden?

Welke gevolgen zal deze herstructurering volgens de Commissie voor de visserijsector in de EU en met name Portugal hebben?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(27 juni 2001)*

Het directoraat-generaal Visserij van de Commissie is met ingang van 1 april 2001 gereorganiseerd.

Het nieuwe directoraat A — Instandhoudingsbeleid — omvat vier eenheden. Eén van die eenheden is bevoegd voor het beheer van de visbestanden in de communautaire wateren en de wateren met gemeenschappelijke bestanden van de Gemeenschap en buurlanden, d.w.z. het werkgebied van de Visserijcommissie voor het noordoostelijk deel van de Atlantische Oceaan (NEAFC). Een andere eenheid houdt zich bezig met het beheer van de vissersvloten.

Noodzakelijkerwijs worden de activiteiten van dit directoraat in geen enkel opzicht tot welke specifiek geografisch gebied dan ook beperkt.

Uiteraard zal het beginsel van gelijke behandeling worden toegepast en de gevolgen voor de visserijsector in Portugal — en in de overige lidstaten — behoren te zijn dat het beleid van de Commissie op de betrokken terreinen zelfs nog coherenter en meer verantwoord zal zijn.

(2001/C 350 E/135)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1331/01
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie***(3 mei 2001)*

Betreft: Raad van de hoofdstedelijke gemeente Tameside

Heeft de Europese Commissie een protestschrijven ontvangen van een zekere Phil McCarthy e.a., die beweert dat de gemeenteraad van Tameside richtlijn 97/11/EG⁽¹⁾ naast zich neerlegt voor zover ze een milieu-effectbeoordeling voorschrijft, door zonder milieu-effectbeoordeling de verplaatsing van de hogeschool Hattersley naar een onbebouwd terrein goed te keuren dat ter plaatse bekend is als „Backbower”, langs Mottram Old Road in de gemeente Tameside?

Zo ja, welke maatregelen heeft de Commissie getroffen, of welke maatregelen is zij van plan voor te stellen?

⁽¹⁾ PB L 73 van 14.3.1997, blz. 5.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(21 juni 2001)*

De Commissie kan helaas het geachte parlementslid geen informatie verstrekken over de identiteit van individuele indieners van klachten en/of over het onderwerp van die klachten. Aan de Commissie gerichte klachten worden vertrouwelijk behandeld tenzij de indiener van de klacht anders besluit. Wanneer klachten van de bevolking officieel geregistreerd worden bij de Commissie, wordt de indieners meegedeeld dat hun identiteit of informatie waaruit hun identiteit kan worden afgeleid, alleen wordt doorgegeven als zij daarvoor uitdrukkelijk toestemming geven. Deze garantie is van belang omdat indieners van klachten zo in het volste vertrouwen de aandacht van de Commissie kunnen vestigen op mogelijke overtredingen van het gemeenschapsrecht zonder bang te hoeven zijn voor nadelige gevolgen als hun identiteit wordt prijsgegeven.

(2001/C 350 E/136)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1336/01
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(3 mei 2001)*

Betreft: Terechtwijzing van Griekenland in verband met Franse diploma's voor psychologie en de erkenning daarvan in Griekenland op grond van richtlijn 89/48/EEG

Eerder dit jaar stelde ik mijn vraag H-0250/01⁽¹⁾ over de diploma's voor psychologie die door Franse universiteiten worden verstrekt in ger kader van hun overeenkomsten met Griekse centra voor vrije studie

en over de nalatigheidsprocedure die tegen Griekenland is aangespannen omdat het land niet de verplichtingen nakwam die voortvloeien uit richtlijn 89/48/EEG^(?). In haar antwoord hierop deelde de Commissie ondermeer mede: „De Griekse autoriteiten hebben op de aanmaningsbrief geantwoord in een schrijven van 17 januari 2000. Ingevolge dit antwoord vonden er niet-officiële contacten plaats tussen de Griekse autoriteiten en de Commissie. De resultaten hiervan worden thans bestudeerd.”

Nu is het resultaat van dit overleg van belang voor nogal wat jongeren, wier beroepskwalificatie hiervan afhangt. Zou de Commissie daarom een samenvatting kunnen geven van het verloop van de contacten met de Griekse autoriteiten over deze kwestie? Wat is de volgende procedure die de Commissie zal volgen?

(¹) Schriftelijke vraag van 3.4.2001.

(²) PB L 19 van 24.1.1989, blz. 16.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(19 juni 2001)

Zoals de Commissie het geachte parlementslid reeds in haar antwoord op de mondelinge vraag H-250/01 tijdens het vragenuur van de zitting van april 2001 had medegedeeld, heeft de Griekse autoriteit per brief van 17 januari 2000 geantwoord op de aanmaningsbrief van de Commissie.

Naar aanleiding van deze brief en teneinde de aan de talrijke ter sprake gebrachte individuele gevallen gegeven oplossing te bestuderen, hebben de Commissie en de Griekse overheid verschillende informele contacten gehad (per brief en via bilaterale bijeenkomsten), tijdens welke de situatie met betrekking tot deze gevallen kon worden gepreciseerd.

Sindsdien heeft de Commissie van verschillende klagers nieuwe informatie en nieuwe dossiers ontvangen met eventuele nieuwe klachten over de toepassing van Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten met betrekking tot het beroep psycholoog. Deze klagers bevestigen dat de door de Griekse overheid afgegeven erkenning van de beroepsopleiding hun niet dezelfde rechten inzake de beroepsuitoefening geeft als die welke worden toegekend aan de psychologen met de Griekse diploma's of met een door Dikatsa afgegeven gelijkwaardige academische titel.

De gehele voorgelegde omvangrijke documentatie (verschillende honderden bladzijden, waarvan meer dan de helft moet worden vertaald met de dienovereenkomstige vertalingstermijnen) wordt momenteel bestudeerd.

In dit verband is het momenteel niet mogelijk op de resultaten van dit onderzoek vooruit te lopen. Het is evenwel duidelijk dat, indien uit dit onderzoek zou blijken dat nieuwe klachten bestaan of de oude uit de aanmaningsbrief nog steeds bestaan, de Commissie niet zal nalaten de lopende inbreukprocedure voort te zetten.

Een besluit van de Commissie dienaangaande wordt in de komende maanden en in ieder geval uiterlijk in de herfst verwacht, nadat aan de Griekse overheid eventueel om nadere opheldering is gevraagd.

(2001/C 350 E/137)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1338/01

van Frédérique Ries (ELDR) en Willy De Clercq (ELDR) aan de Commissie

(4 mei 2001)

Betreft: Palestijnse schoolboeken

In verband met antisemitisch taalgebruik in schoolboeken van het Palestijnse Gezag heeft Christopher Patten op de plenaire vergadering van het Europees Parlement van 31 januari 2001 het volgende gezegd: „Het moge duidelijk zijn dat de Commissie alle pogingen om het onderwijsstelsel te gebruiken voor de promotie van onverdraagzaamheid of haat afwijst. Het is de moeite waard erop te wijzen dat het belangrijkste doel van de steun van de Commissie altijd de bevordering van een cultuur van vrede, verdraagzaamheid en mensenrechten in het Midden-Oosten is geweest. (...) De Commissie heeft nooit

financiële steun verstrekt voor de ontwikkeling van een nieuw leerplan noch voor het drukken en verspreiden van schoolboeken. Het ontwikkelen van leerplannen en het samenstellen van schoolboeken is de verantwoordelijkheid van het Palestijnse Centrum voor leerplanontwikkeling. (...) De Palestijnse Autoriteit heeft pas vorig jaar eigen schoolboeken voor 6- tot 12-jarigen uitgegeven. In deze boeken is geen antisemitisch materiaal aangetroffen ...”

Uit een onlangs verschenen rapport van de NGO „Center for Monitoring the Impact of Peace” blijkt evenwel dat sommige door het Palestijnse Gezag uitgegeven nieuwe schoolboeken voor klas 1 t/m 6 racistische en antisemitische taal bevatten:

- „National Education”, Sixth Grade, p. 16, 44;
- „Our beautiful language”, Sixth Grade, Part A, p. 47, 62, 112;
- „Islamic Education”, Sixth Grade, Part A, p. 68;
- „General Science”, First Grade, Part A, p. 9.

Kan de Commissie daarom uitleggen:

1. waarom zij nog steeds geld steekt in het Palestijnse onderwijs wanneer de ontvanger, het Palestijnse Gezag, duidelijk waarden verkondigt die in strijd zijn met het Europees Handvest voor de grondrechten? Hoe ver moet het Palestijnse Gezag gaan wil de Commissie haar financiële steun aan het Palestijnse onderwijs stopzetten?
2. welke controlemechanismen zij heeft ingesteld — gelet op de enorme moeilijkheden tussen Palestijnen en Israëli's — om ervoor te zorgen dat het geld voor het Palestijnse Gezag niet wordt gebruikt om onverdraagzaamheid en haat te zaaien?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(9 juli 2001)

De hulp van de Europese Unie voor het Palestijnse onderwijsstelsel was hoofdzakelijk gericht op infrastructuurvoorzieningen, schoolmateriaal, schoolbibliotheken en directe hulp voor de lopende school-uitgaven (salarissen, eetzalen, enz ...).

De hulp voor het drukken en uitdelen van nieuwe schoolboeken voor de klassen 1 t/m 6 — zoals vermeld in de vraag van het geachte parlementslid — werd bilateraal door diverse lidstaten (Ierland, Nederland en Finland) verleend.

In verband hiermee zou de Commissie willen verwijzen naar een recent onderzoek dat door het onafhankelijke „Harry Truman Research Institute for the Advancement of Peace” is ingesteld naar de rol die schoolboeken spelen bij de bevordering van de vrede in het Midden-Oosten. Deze studie bevestigt dat de antisemitische vermeldingen in Palestijnse schoolboeken eigenlijk in officiële Jordaanse en Egyptische schoolboeken voorkomen, die sinds 1967 ook op de westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook werden gebruikt. Ook geeft deze studie aan dat negatieve stereotiepe beeldvorming van Joden en Israëliërs in de nieuwe leerboeken aanzienlijk minder voorkomt dan in Egyptische en Jordaanse leerboeken. Dat heeft de Israëliëse overheid de Commissie zelf bevestigd. Een andere conclusie van deze studie is echter, dat Israëliëse schoolboeken niet vrij zijn van stereotiepe beelden en eenzijdige opvattingen over de recente Israëliësch-Palestijnse geschiedenis.

De Commissie herhaalt dat zij er bij haar hulp altijd naar heeft gestreefd een cultuur van vrede, verdraagzaamheid en mensenrechten in het Midden-Oosten te bevorderen. Wanneer er bij de Commissie een aanvraag om bijstand wordt ingediend, wordt er een beoordeling gemaakt van de mate waarin dat voorstel binnen het toepassingsgebied van de strategie en de beginselen van de Unie op dat bijzondere beleidsterrein valt. Op grond daarvan besluit de Commissie het desbetreffende project al dan niet te financieren.

Bovendien is de Commissie — via de krachtens de bepalingen van de Ontwikkelingsovereenkomst tussen Europa en het Middellandse Zeegebied (MEDA) getroffen regelingen op dit gebied — ten volle betrokken bij de programmering, voorbereiding, uitvoering en bewaking van projecten voor de verlening van bijstand aan het vredesproces in het Midden-Oosten in het algemeen en aan de Palestijnse Autoriteit in het bijzonder.

De Commissie tracht er steeds voor te zorgen dat het geld van de Europese belastingbetaler goed wordt gebruikt. Voor de tijdelijke begrotingssteun aan de Palestijnse Autoriteit tijdens de huidige crisis (60 miljoen €) gelden strenge voorwaarden, waarop toezicht wordt gehouden door het Internationaal Monetair Fonds (IMF). Het IMF houdt toezicht op de macro-economische uitvoering van de Palestijnse soberheidsbegroting, inclusief de bevrozing van de loonmassa en het niveau van de achterstallen. Het IMF legt elke maand aan de Commissie administratieve brieven (comfort letters) voor op grond waarvan tijdens de komende zes maanden iedere maand betalingen (10 miljoen €) uit het budgettair hulppakket worden gedaan.

(2001/C 350 E/138)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1340/01

van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(4 mei 2001)

Betreft: Ontvangers van EU-geld

Kan de Commissie gegevens verschaffen over de normale controleprocedures die gelden voor alle ontvangers van geld van de EU-begroting, zoals genoemd in het antwoord van Romano Prodi d.d. 22 maart 2001 op schriftelijke vraag E-0612/01 ⁽¹⁾ over Europese politieke partijen?

⁽¹⁾ PB C 235 E van 21.8.2001, blz. 229.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(26 juni 2001)

Alle dossiers betreffende ontvangers van EU-geld zijn onderworpen aan de controleprocedures die zijn vastgesteld in het geheel van de communautaire financiële en begrotingsregelgeving, met name het Financieel Reglement van toepassing op de algemene begroting der Europese Gemeenschappen van 21 december 1977 ⁽¹⁾, de bepalingen ter uitvoering daarvan alsmede de interne regels betreffende de uitvoering van de begroting.

Daarnaast zijn voor subsidies specifieke bepalingen inzake de behandeling en het beheer uitgevaardigd. Deze zijn opgenomen in een specifiek vademecum dat op uniforme wijze van toepassing is voor alle ontvangers van subsidies, tenzij wanneer de rechtsgrondslag anders beschikt. In het algemeen streeft de Commissie ernaar te voldoen aan alle noodzakelijke voorwaarden inzake transparantie op het gebied van ontvankelijkheid, toekenning en informatieverstrekking.

In het specifieke geval van subsidies aan Europese politieke partijen ten slotte heeft de Commissie, gezien het feit dat een en ander hier bijzonder gevoelig ligt, de controlemaatregelen versterkt door de specifieke bepalingen op te nemen in het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende het statuut en de financiering van Europese politieke partijen ⁽²⁾, en wel met name:

- partijen die een subsidie aanvragen, zijn verplicht jaarlijks hun rekeningen en hun begroting bekend te maken, en deze moeten bovendien worden gecontroleerd door een externe en onafhankelijke auditinstantie;
- de diensten van de Commissie hebben het recht indien nodig controles ter plaatse uit te voeren, waarbij zij vrij en zonder beperking alle documenten en verantwoordingsstukken kunnen inzien die nodig zijn voor de uitoefening van dergelijke controles.

⁽¹⁾ PB L 356 van 31.12.1977.

⁽²⁾ PB C 154 E van 29.5.2001.

(2001/C 350 E/139)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1345/01**van Ilda Figueiredo (GUE/NGL) aan de Commissie**

(4 mei 2001)

Betreft: Doorreis over het grondgebied van de lidstaten van werknemers uit derde landen die legaal in Zwitserland verblijven

Momenteel zijn er ongeveer 365 000 burgers uit Joegoslavië en Turkije die op een volstrekt wettelijke wijze — met vereiste documenten — in Zwitserland werken en wonen.

Velen daarvan gaan elk jaar over land terug naar hun land van herkomst, voor vakantie of andere doeleinden. Zij moeten hiervoor over het grondgebied van enkele EU-lidstaten, zoals Duitsland, Oostenrijk of Italië.

Volgens de vigerende wetgeving zijn deze mensen verplicht bij de ambassade van elk doorreisland een visum aan te vragen. Dit vereist een zeer lange voorbereiding (voor elk visum tussen drie en acht weken), hetgeen reizen in spoedgevallen onmogelijk maakt en extra kosten en werkverzuim veroorzaakt.

In september vorig jaar stuurde het „Syndicat Industrie & Bâtiment” een verzoekschrift aan de Europese Commissie waarin werd aangedrongen op afschaffing van de visumplicht voor deze burgers op doorreis die wettelijk in Zwitserland verblijven en dus voor de lidstaten geen enkel risico inhouden aangezien zij in dat land werken en verblijven. Er zij overigens op gewezen dat sinds augustus 2000 burgers uit een derde land die wettelijk in de EU verblijven geen visum meer nodig hebben voor een doorreis over Zwitsers grondgebied.

Wat is de Commissie voornemens hieraan te doen, zodat de doorreis van burgers over het grondgebied van bepaalde lidstaten naar hun land van herkomst kan worden vergemakkelijkt?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(17 juli 2001)

De Commissie is op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten.

Van rechtswege moeten alle lidstaten die gebonden zijn door het bepaalde in Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld⁽¹⁾, onderdanen van derde landen die voorkomen in de lijst van Bijlage 1 aan de visumplicht onderwerpen. Onderdanen van deze derde landen die legaal in Zwitserland zijn gevestigd, moeten derhalve een Schengen-visum aanvragen voor doorreis over het grondgebied van de lidstaten. De Commissie stelt vast dat geen enkele van de nationale afwijkingen die door de lidstaten moeten worden beoordeeld op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001, toestaat om buitenlandse werknemers die in het bezit zijn van een verblijfsvergunning voor Zwitserland, van de visumplicht vrij te stellen wanneer hun nationaliteit voorkomt in de lijst van Bijlage 1 van de verordening.

Zonder de momenteel geldende rechtsregels te wijzigen, stelt de Commissie evenwel vast dat, wanneer de individuele situatie van de door het geachte parlementslid bedoelde personen zulks rechtvaardigt, de lidstaten Schengen-visa met veelvuldige doorreis mogelijkheden zouden kunnen uitreiken die gedurende een langere geldigheidsperiode zouden kunnen worden gebruikt, waardoor hun doorreis zou worden vergemakkelijkt.

De Commissie is voornemens deze kwestie te onderzoeken om alle institutionele, juridische en politieke aspecten ervan te beoordelen, daarbij tevens rekening houdend met het recente verzoek van Zwitserland om aan het Schengen-acquis deel te nemen.

⁽¹⁾ PB L 81 van 21.3.2001.

(2001/C 350 E/140)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1348/01**van Ioannis Marinos (PPE-DE) aan de Commissie**

(4 mei 2001)

Betreft: Vertrek van zigeuners uit het bezette deel naar het vrije deel van Cyprus

Vanaf het begin van maart hebben tientallen zigeuners (Romi) het door het Turkse leger bezette deel van Cyprus verlaten en zich naar het vrije deel begeven. Deze mensen behoren tot een gemeenschap van 1 500 zigeuners, die na de invasie door het Turkse leger in 1974 besloten had op het bezette deel van het eiland te blijven wonen.

Thans, 27 jaar na de „operatie Atilla” op Cyprus, verzoeken tientallen van hen te mogen vertrekken naar het vrije deel van het eiland, waar zij worden opgevangen door de regering van de Republiek Cyprus, die onmiddellijke maatregelen neemt om huisvesting voor hen te vinden, aangezien zij burgers van het land zijn. De vlucht van deze zigeuners toont duidelijk de crisis aan waarin het Turkse bezettingsregime in het noordoostdeel van het eiland is verzonken. De verdenking rijst ook van slechte behandeling door de bezettingsautoriteiten, die klaarblijkelijk uit zijn op de voltooiing van de etnische zuivering die zij in 1974 begonnen zijn met de verdrijving van 200 000 Grieken vanuit Noord-Cyprus.

Volgens informatie afkomstig uit de bezette gebieden, zou het vertrek van deze tientallen zigeuners geleid hebben tot een zekere nervositeit bij de „autoriteiten” van de noordelijke pseudo-staat, die deze personen nog blootstellen aan extra gevaar voor hun leven, vanwege de tactiek van de bezettingsstrijdkrachten om te schieten op iedereen die de „groene lijn”, die het vrije deel van het eiland van het bezette deel scheidt, te dicht benadert, precies zoals dat het geval was bij de muur van Berlijn.

Hoe stelt de Commissie zich op tegenover de stroom zigeuners die de pseudo-staat van de heer Denktasj ontvlucht (die herinnert aan een andere „muur der schande” in een ander tijdperk in het hart van Europa ...)? Beschikt zij over enigerlei informatie over de behandeling en de levensomstandigheden van de niet-Turkse bewoners van het bezette deel van Cyprus?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(3 juli 2001)

De Commissie is zich bewust van de recente uittocht van Roma vanuit Noord-Cyprus naar de gebieden die door de regering gecontroleerd worden. In totaal verlieten 154 mensen Noord-Cyprus in maart 2001, waarvan er 23 terugkeerden. Ook de Europese Commissaris voor Uitbreiding heeft onlangs de aandacht gevestigd op het belang dat de Commissie hecht aan de situatie van de Roma in een aantal kandidaat-lidstaten.

Over de levensomstandigheden van de niet-Turken en niet-Turkse Cyprioten in het noorden stelt het Periodiek Verslag van de Commissie van november 2000 het volgende⁽¹⁾:

(...) De toegang van de VN-vredesmacht (UNFICYP) tot in het noorden wonende Grieks-Cyprioten en maronieten blijft beperkt. De verplichtingen uit hoofde van de Derde Overeenkomst van Wenen (1975) betreffende de behandeling van Grieks-Cyprioten en maronieten worden nog altijd niet volledig nagekomen ... Grieks-Cyprioten en maronieten die in het noorden wonen staat het niet vrij te verhuizen. Zij kunnen hun eigendom alleen maar vermaken aan naaste verwanten die eveneens in het noorden wonen.

De Commissie zal op deze kwestie terugkomen in haar Periodiek Verslag over Cyprus voor 2001.

⁽¹⁾ COM(2000) 702 def.

(2001/C 350 E/141)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1351/01
van Richard Corbett (PSE) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Seveso-II-richtlijn

Hoe vaak heeft een ongeval in een chemische installatie de afgelopen 50 jaar geresulteerd in de dood van mensen buiten de locatie?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(10 juli 2001)

Sinds de inwerkingtreding van de vorige en bestaande communautaire wetgeving betreffende de preventie en beheersing van ongevallen waarbij chemicaliën zijn betrokken (de zogenaamde Seveso I- en Seveso II-richtlijnen, namelijk Richtlijn 82/501/EEG van de Raad van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten⁽¹⁾ en Richtlijn 96/82/EG van de Raad van 9 december 1996 betreffende de beheersing van de gevaren van zware ongevallen waarbij gevaarlijke stoffen zijn betrokken⁽²⁾), zijn er door de lidstaten aan de Commissie vijf gevallen gerapporteerd van mensen die buiten een chemische installatie de dood vonden ten gevolge van een ongeval binnen die installatie.

⁽¹⁾ PB L 230 van 5.8.1982.

⁽²⁾ PB L 10 van 14.1.1997.

(2001/C 350 E/142)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1355/01
van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Elektromagnetische vervuiling

In 1999 heeft de Commissie, zich bewust van de toenemende ongerustheid onder de bevolking over elektrosmog en het ontbreken van wetgeving op dit terrein, besloten de Raad een aanbeveling te doen (1999/519/EG)⁽¹⁾ inzake blootstelling van personen aan magnetische velden (0 Hz tot 300 GHz).

Sindsdien hebben zowel de enorme toename van het aantal mobiele telefoonantennes als het verschijnen van een groot aantal studies over schadelijke gevolgen voor het milieu en voor de gezondheid, bijgedragen tot een toenemende ongerustheid onder de bevolking in de gehele EU.

Spanje, een land dat reeds over ruim 22 000 relais-stations voor mobiele telefonie beschikt, is een goed voorbeeld van het huidige juridische vacuüm en de ontoereikendheid van de aanbeveling van de Raad voor wat betreft elektrosmog. Zonder passend juridisch kader kiezen veel gemeentebesturen ervoor door middel van gemeenteverordeningen de aanleg van deze infrastructuren te reguleren en te beperken, waarbij ook aandacht wordt geschonken aan de niet-thermische gevolgen van deze vervuiling. De centrale overheid beperkt zich van haar kant tot voorbereiding van een koninklijk decreet (het toekomstige wetsontwerp 11/98), waarin enkele van de criteria van aanbeveling 1999/519/EG zijn overgenomen.

Momenteel doet zich op Spaans grondgebied de paradoxale situatie voor dat burens naast elkaar wonen in huizen met mobiele telefoonantennes die op een afstand van ruim zes meter van elkaar staan, waardoor deze burens beschermd zijn tegen de eventuele thermische gevolgen van de elektromagnetische straling, doch niet beschermd zijn tegen de niet-thermische gevolgen van de elektromagnetische velden, hetgeen reeds heeft geleid tot het indienen van klachten bij rechtbanken in Valencia, Murcia en Gijón.

De ervaringen van Spaanse gemeenten tonen aan dat de wetgeving moet worden gehomogeniseerd en de elektromagnetische „vervuiling” verder moet worden ingeperkt, waarbij niet alleen moet worden gekeken naar de thermische gevolgen.

Is de Commissie bereid een voorstel in te dienen voor een richtlijn inzake elektromagnetische vervuiling, die verder gaat dan hetgeen is vastgelegd in de aanbeveling van 1999 en waarin de nodige maatregelen worden opgenomen voor bescherming van het milieu en de gezondheid van de mens, door specificatie van criteria en beperkingen met het oog op het terugdringen of, waar mogelijk elimineren van deze vervuiling?

(¹) PB L 199 van 30.7.1999, blz. 59.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(3 juli 2001)

Zoals door de geachte afgevaardigde in haar vraag werd gezegd, heeft de Raad op 12 juli 1999 de Aanbeveling 1999/519/EG aangenomen die de blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden van 0 Hz tot 300 GHz, alsook aan door de mobiele telefonie gebruikte radiofrequenties beperkt.

Gezien de zeer snelle ontwikkeling van deze systemen en de zorg om de gezondheid van de mensen die eraan blootgesteld worden, heeft de Commissie alle noodzakelijke voorzorgsmaatregelen willen treffen. Daartoe heeft ze het Wetenschappelijk Comité voor toxiciteit, ecotoxiciteit en het milieu van het directoraat-generaal Gezondheid en consumentenbescherming opdracht gegeven de materie opnieuw te bestuderen en in het najaar 2001 een nieuw wetenschappelijk advies uit te brengen met betrekking tot de risico's voor de menselijke gezondheid bij blootstelling en adequate beschermingsmaatregelen.

De Commissie zal alle stappen ondernemen die zij naar aanleiding van de conclusies van dit verslag noodzakelijk acht.

Verder wordt de aandacht van de geachte afgevaardigde gevestigd op het Gemeenschapsrecht, dat garandeert dat producten zoals basisstations en mobiele telefoons veilig zijn. Om aan deze wetgeving te voldoen (Richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit (¹) en Richtlijn 73/23/EEG van de Raad van 19 februari 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften der lidstaten inzake elektrisch materiaal bestemd voor gebruik binnen bepaalde spanningsgrenzen (²)), moeten fabrikanten garanderen dat producten voldoen aan strenge veiligheidsnormen volgens het recentste wetenschappelijk advies zoals vastgelegd in de aanbeveling van de Raad.

(¹) PB L 91 van 7.4.1999.

(²) PB L 77 van 26.3.1973.

(2001/C 350 E/143)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1356/01

van Vitaliano Gemelli (PPE-DE) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Discriminatie op grond van taal van Italiaanse burgers

De heer M. Meneghini heeft in een aan mij gerichte brief van 18 maart 2001 het volgende feit aan de kaak gesteld.

In een aantal Europese kranten verschijnen advertenties voor de aanwerving van personeel ten behoeve van de diensten welke belast zijn met de uitvoering van het Socrates- en het Leonardo-programma, alsook voor het uitvoeringsagentschap voor het jeugdbeleid in Brussel; de betrokken advertenties schijnen hoofdzakelijk gericht te zijn op sollicitanten met Engels of Frans als moedertaal.

Kan de Commissie te dien aanzien een onderzoek instellen, mededelen of dat inderdaad zo is en, zo ja, aangeven of hier dan sprake kan zijn van rassendiscriminatie op grond van taal of nationaliteit welke uit hoofde van de Belgische wetgeving inzake bestrijding van racisme en artikel 211 van het Europees Handvest van de grondrechten uitdrukkelijk verboden is?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie*(5 juli 2001)*

De Gemeenschapswetgeving betreffende het vrije verkeer van werknemers verbiedt niet alleen openlijke discriminatie op grond van nationaliteit, maar ook het gebruik van aanwervingscriteria die in de praktijk een vorm van verborgen discriminatie vormen. Eisen met betrekking tot talenkennis die noodzakelijk is door de aard van de te vervullen vacature zijn in principe geen discriminatie op grond van nationaliteit (artikel 3, lid 1 van Verordening (EEG) nr. 1612/68 van de Raad van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van werknemers binnen de Gemeenschap⁽¹⁾), maar in de praktijk kan het gebruik van een specifiek criterium — zoals de moedertaal van een kandidaat — om een noodzakelijk kennisniveau te bepalen als onevenredig gezien worden in verhouding tot het voor ogen gestelde doel (arrest van het Hof van 6 juni 2000 in Zaak C-281/98).

Organisaties voor de Commissie dienstverleningscontracten uitvoeren, zoals het bureau voor technische bijstand van het Socrates-, Leonardo- en Jeugdprogramma moeten in een groot aantal talen werken en het personeel dat door die organisaties wordt aangesteld bestaat uit een veelheid aan nationaliteiten en moedertalen. Van tijd tot tijd kan het noodzakelijk zijn dat ze personeel aannemen met een zeer goede kennis van een specifieke taal of talen. In dat geval zijn ze gehouden alle wettelijke en administratieve bepalingen na te leven die in België van toepassing zijn, alsook de Gemeenschapsregelingen betreffende het vrije verkeer van werknemers, en zijn ze verantwoordelijk schuldig aan de Belgische autoriteiten voor het naleven van dergelijke bepalingen.

⁽¹⁾ PB L 257 van 19.10.1968.

(2001/C 350 E/144)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1360/01
van Bartho Pronk (PPE-DE) aan de Commissie***(7 mei 2001)*

Betreft: Subsidies Europees Sociaal Fonds (ESF), programmaperiode 1994-1999

Op 29 maart 2001 is in Nederland het „tussentijds rapport onderzoek subsidies Europees Sociaal Fonds, programmaperiode 1994-1999”, ook wel rapport-Koning, uitgebracht. Tot het onderzoek is opdracht gegeven door minister Vermeend van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Begin april 2001 heeft de minister het rapport aangeboden aan de Tweede Kamer.

1. Heeft de Europese Commissie kennis genomen van dit rapport?
2. Zijn hieraan — naar de mening van de Europese Commissie — consequenties verbonden, zowel met betrekking tot de uitwerking van de afspraken voor de nieuwe periode als ook met betrekking tot de goedkeuring van de oude periode?

De Nederlandse regering is van plan om in de toekomst de behandeling van ESF-gelden via een agentschap te laten lopen.

3. De minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid heeft uitgesproken dat de Europese Commissie hiermee instemt. Is dit inderdaad het geval?

In een eerder verschenen schriftelijke vraag (E-0129/00⁽¹⁾) d.d. 27.1.2000 heb ik reeds vragen gesteld over de ESF-uitvoeringsunit bij Arbeidsvoorziening.

4. Is de mening van de Europese Commissie naar aanleiding van het rapport-Koning veranderd? In het antwoord op bovengenoemde schriftelijke vraag stelt de Europese Commissie dat zij de verantwoordelijkheid heeft om na te gaan of het ESF-programma op een transparante, doelmatige en correcte manier volgens de vigerende verordening wordt uitgevoerd.

5. Is de Europese Commissie van mening dat zij de verantwoordelijkheid voldoende is nagekomen?

In bovengenoemde schriftelijke vraag antwoordde de Europese Commissie tevens dat ze met de Nederlandse autoriteiten zal onderhandelen teneinde ervoor te zorgen dat de uitvoeringshoofdstukken in het Enig Programmeringsdocument (EPD) voldoende waarborgen bieden dat dit ook inderdaad zo zal zijn.

6. Zijn de onderhandelingen met de Nederlandse autoriteiten reeds afgerond?

Zo ja, kan de Europese Commissie aangeven wat de resultaten zijn van deze onderhandelingen?

In de conclusie van hoofdstuk 5.6 van het tussentijds rapport-Koning wordt gesproken over salderingen, waar een positief ESF-liquiditeitsaldo is gesaldeerd met een negatief Arbeidsvoorzieningsorganisatie-liquiditeitsaldo.

7. In hoeverre acht de Europese Commissie de bovengestelde salderingen mogelijk?

8. Is de Europese Commissie van plan dit in de komende periode tegen te gaan?

Zo ja, hoe denkt de Europese Commissie dit te gaan doen?

(¹) PB C 303 E van 24.10.2000, blz. 145.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(27 juni 2001)

1. De Commissie heeft het rapport-Koning zeer zorgvuldig bestudeerd. In grote lijnen bevestigt het de bevindingen van het eigen onderzoek van de Commissie.

2. Het rapport-Koning behandelt uitsluitend de vorige programmaperiode 1994-1999 en bevat geen aanbevelingen voor de lopende periode 2000-2006. De verordeningen inzake het Structuurfonds zijn wat betreft deze periode ingrijpend gewijzigd, met name om een stringenter financieel beheer te waarborgen. De Commissie is weliswaar van oordeel dat de consequenties van het rapport-Koning in de eerste plaats Nederland aangaan, maar zij beschouwt het rapport toch als een uiterst waardevolle extra bron van informatie voor het toekomstig beheer van het Structuurfonds.

3. en 4. De Nederlandse regering is verantwoordelijk voor de keuze van de uitvoeringsstructuur van de programma's van het Europees Sociaal Fonds (ESF). De Commissie heeft met instemming kennis genomen van haar besluit om een agentschap op te richten. De Commissie heeft haar inzichten niet gewijzigd op grond van het rapport-Koning. Voorts begroet de Commissie het besluit van de Nederlandse regering om het agentschap onder de rechtstreekse verantwoordelijkheid van de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid te plaatsen.

5. Het Nederlandse Enig Programmeringsdocument voor doelstelling 3, dat door de Commissie in augustus 2000 is goedgekeurd, bevat een gedetailleerde beschrijving van de door de Nederlandse autoriteiten toegezegde uitgebreide controlestructuur. Het besluit van de regering om de ESF-uitvoeringsunit te vervangen door een overheidsagentschap biedt aanvullende garanties dat er zich geen onregelmatigheden meer zullen voordoen. Vanzelfsprekend beseffen echter zowel de Commissie als de Nederlandse autoriteiten dat slechts in de praktijk zal blijken of dit ook het geval zal zijn. Tijdens de huidige programmaperiode kunnen door de Commissie aan de Nederlandse regering slechts op basis van met bewijsstukken gestaafde facturen tussentijdse betalingen voor afgeronde projecten worden verricht. De Commissie zal deze documenten zorgvuldig controleren en er zo op toezien dat de projecten op een transparante, doelmatige en correcte manier volgens de vigerende verordening worden uitgevoerd.

6. In december 2000 stelden de Commissie en de Nederlandse autoriteiten een gezamenlijke werkgroep in, die regelmatig bijeenkomt. Tot dusverre was het niet mogelijk slotconclusies vast te stellen, aangezien vele definitieve controleresultaten nog in behandeling zijn. De Commissie is evenwel tevreden over de samenwerking met de Nederlandse autoriteiten.

7. Het in hoofdstuk 5.6 van het rapport-Koning genoemde probleem in verband met salderingen was een gevolg van het feit dat Arbeidsvoorziening niet over een afzonderlijke bankrekening beschikte voor haar ESF-subsidies. De Commissie dringt erop aan in de toekomst zodanige regelingen te treffen dat transparantie is gewaarborgd: dit was niet het geval bij de vorige methode.

8. Eind 1998 is al door Arbeidsvoorziening zelf een einde gemaakt aan deze praktijk van salderingen via één enkele rekening. Voor zover de Commissie bekend is, zijn de Nederlandse autoriteiten niet van plan om het salderen van ESF-gelden met nationale middelen te hervatten.

(2001/C 350 E/145)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1361/01**van Theodorus Bouwman (Verts/ALE) aan de Commissie**

(7 mei 2001)

Betreft: Alemagna-as naar Dobbiaco, waartoe de E66 (Fortezza-San Candido) behoort

Met besluit nr. 112 van 2 november 2000 heeft de Italiaanse Interdepartementale Commissie voor economische planning (CIPE) het groene licht gegeven voor het Italiaanse voorstel om de TEN-T-netwerken te actualiseren. Nu mogen de Italiaanse ministeries met de EU erover onderhandelen. Het actualiseringsvoorstel gaat o.a., in het gedeelte over wegenbouw, over de Alemagna-as. Deze as loopt over een traject van meer dan 252 km zoals de CIPE zelf toegeeft over de bestaande snelweg A27 tussen Venetië en Pian di Vedoia; het gedeelte van de nationale weg SS51 (Alemagna) van Pian di Vedoia naar Dobbiaco, dat moet worden uitgebreid; ten slotte het gedeelte van nationale weg SS49 en SS49bis van San Candido naar Fortezza dat eveneens moet worden uitgebreid. Samen met de Brenner-as en een deel van de E70-route moet deze route deel gaan uitmaken van een vervoersnetwerksysteem dat bedoeld is om de corridor te verbeteren die het Noord-Atlantische gebied met de havens van de Middellandse Zee verbindt.

Dit project, dat door het Italiaanse voorstel wordt ondersteund, is in strijd met de Alpen-conventie en in het bijzonder met de vervoersovereenkomst die, mede door Italië, op 31 oktober 2000 in Luzern is ondertekend. Voor een dergelijk project zijn nog meer investeringen nodig in de weginfrastructuur. Het zal nog meer verkeer aantrekken, hetgeen onverenigbaar is met het milieu van de Dolomieten, de economische belangen i.v.m. toerisme en de kwaliteit van het leven voor de bewoners.

Is de Commissie van plan de ontwikkeling van de Alemagna-as over de Alpen te steunen? Is de Commissie niet van mening dat een dergelijke ontwikkeling haaks staat op het streven naar duurzame mobiliteit in kwetsbare gebieden zoals de Alpen?

Wat denkt de Commissie te doen om deze ontwikkelingen te verhinderen en in plaats daarvan investeringen te stimuleren die de overgang moeten bevorderen naar andere meer duurzame vormen van vervoer zoals railvervoer? Is de Commissie het ermee eens dat in plaats van nieuwe autoroutes betere oplossingen moeten worden gezocht in „road traffic management” — bijvoorbeeld door bestaande wegen te verbeteren en om dorpen en steden heen te leggen — ervan uitgaande dat het conflict tussen het wegverkeer en het bestaande nederzettingenpatroon in de Alpen moet worden afgezwakt?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(22 juni 2001)

De wegverbinding „d'Allemagna” (het traject Venetië-Dobbiaco via de A27 en de SS51, evenals het traject SS41 Fortezza-S. Cantido) maakt geen deel uit van de verbindingen van het Trans-Europese vervoersnet zoals vastgesteld in Beschikking nr. 1692/96/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 1996 betreffende communautaire richtsnoeren voor de ontwikkeling van een Trans-Europees vervoersnet⁽¹⁾. Volgens deze beschikking kan de ontwikkeling van voornoemde verbinding niet worden beschouwd als een project van gemeenschappelijk belang en kan dus niet in aanmerking komen voor financiële steun in het kader van het Trans-Europese netwerk volgens Verordening (EG) nr. 2236/95 van de Raad van 18 september 1995 tot vaststelling van de algemene regels voor het verlenen van financiële bijstand van de Gemeenschap op het gebied van Trans-Europese netwerken⁽²⁾.

De Commissie onderzoekt momenteel de wijzigingen die moeten worden aangebracht in deze beschikking om rekening te houden met de ontwikkeling van de economie en de technologische ontwikkelingen op het gebied van vervoer, met name het vervoer per spoor. Dit onderzoek vindt plaats in het licht van de doelstelling te zorgen voor een beter evenwicht tussen vervoerswijzen en de ontwikkeling van de intermodaliteit, het hoofdthema van het volgende Witboek inzake het gemeenschappelijk vervoersbeleid.

De Commissie vestigt de aandacht van het geachte parlementslid op het feit dat zij reeds heeft voorgesteld dat de Gemeenschap het vervoerprotocol bij de Alpenovereenkomst ondertekent, waarvan de tenuitvoerlegging concreet tot gevolg zal hebben dat de ontwikkeling van nieuwe grootschalige trajecten voor het transalpiene verkeer wordt beperkt.

De Commissie deelt de mening van het geachte parlementslid dat de ontwikkeling van de intermodaliteit en betere verkeersgeleiding over de Alpen noodzakelijk is. Daarom is de Commissie voornemens in het kader van het Trans-Europese netwerk verdere financiële steun te verlenen aan diverse spoorwegprojecten en projecten op het gebied van verkeersgeleiding, met name aan de specifieke projecten nr. 1 en nr. 6 die de doortocht via de tunnels van de Mont-Cenis en de Brenner omvatten.

(¹) PB L 228 van 9.9.1996.

(²) PB L 228 van 23.9.1995.

(2001/C 350 E/146)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1364/01
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Gebruik van land om paarden te laten grazen

Kan de Commissie mededelen of er een EU-regeling bestaat betreffende het gebruik van landbouwgrond om paarden te laten grazen? Mogen zowel paarden die gebruikt worden voor recreatieve doeleinden als paarden die worden gebruikt in de landbouw overal grazen, of bestaan er beperkingen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 juli 2001)

Voor het gebruik van landbouwgrond voor het laten grazen van paarden bestaan geen andere communautaire beperkingen dan die welke voortvloeien uit de voorwaarden voor de toekenning van areaalsteun, en met name de bepalingen betreffende het niet gebruiken van uit productie genomen grond.

In het verleden zijn tot de Commissie reeds verzoeken gericht om renpaarden te mogen laten grazen op grond waarvoor de producenten braakleggingssteun ontvingen in het kader van Verordening (EG) nr. 1251/1999 van de Raad van 17 mei 1999 tot instelling van een steunregeling voor producenten van bepaalde akkerbouwgewassen (¹). Dit is geweigerd.

Een dergelijk gebruik van uit productie genomen grond zou die steunregeling minder doeltreffend maken wat de handhaving van een evenwichtige communautaire graanproductie en van de afzetmogelijkheden voor die productie betreft.

Bovendien zou de besteding van communautaire financiële middelen aan een dergelijke maatregel moeilijk te verantwoorden zijn.

(¹) PB L 160 van 26.6.1999.

(2001/C 350 E/147)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1365/01
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Samenwerkingsovereenkomst tussen de Europese Gemeenschap en Pakistan

Uit betrouwbare bronnen blijkt al sinds lang dat Pakistan aan het bloedige en obscurantistische regime van de Taliban in Afghanistan economische en militaire steun op grote schaal verleent. Op dit regime wordt reeds sinds geruime tijd door alle landen van de Europese Unie en door het Europees Parlement terecht kritiek uitgeoefend wegens het beleid ervan, dat op zijn zachtst gezegd in strijd is met de mensenrechten. Commandant Massud, fiere leider van de oppositie in zijn land tegen dit regime, heeft tijdens zijn recent bezoek aan Straatsburg duidelijk aangetoond dat Pakistan verwickeld is in de interne aangelegenheden van Afghanistan.

De EG-Commissie voert momenteel onderhandelingen met Pakistan over een belangrijke en omvangrijke samenwerkingsovereenkomst, die aanzienlijke economische steun ten gunste van dit land met zich meebrengt.

1. Kan de Commissie informatie verstrekken over de huidige stand van de onderhandelingen?
2. Acht de Commissie het billijk en „politiek correct” om de onderhandelingen voort te zetten, althans wat die delen van de overeenkomst betreft die aanzienlijke steun aan Pakistan impliceren, als uitgangspunt van de samenwerking?
3. Acht zij een dergelijke overeenkomst wenselijk, zolang als dit land een impopulair, wreed en obscurantistisch regime in stand houdt door rechtstreekse steun?
4. Is zij daarentegen niet van mening dat deze onderhandelingen over de overeenkomst, die zo belangrijk wordt geacht voor Pakistan, gebruikt kunnen worden als instrument om politieke druk uit te oefenen, met het doel dit land ervan te overtuigen om zijn steun aan het regime van de Taliban te stoppen of ten minste te beperken?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(25 juni 2001)

De ondertekening van de samenwerkingsovereenkomst van de EU met Pakistan werd voor onbepaalde tijd uitgesteld na de militaire machtsovername van 12 oktober 1999. De onderhandelingen waren al afgerond met de parafering van de overeenkomst op 22 april 1998. In afwachting van de ondertekening van de nieuwe overeenkomst, blijft de vorige van 22 april 1986 van kracht.

De Commissie is zich er volledig van bewust dat eerbiediging van de mensenrechten en democratische beginselen onder Artikel 1 de basis van de nieuwe overeenkomst vormt. Om deze reden besloten Raad en Commissie na de militaire machtsovername niet tot ondertekening van de overeenkomst over te gaan.

Tijdens politieke besprekingen ad hoc met Pakistan in november 2000 heeft de trojka van de Unie duidelijk gemaakt dat verbetering van de betrekkingen in de toekomst samenhangt met concrete stappen voor de terugkeer naar de democratie.

De Commissie houdt zich aan het EU-beleid van neutraliteit ten opzichte van de partijen bij het conflict in Afghanistan. In het Gemeenschappelijk Standpunt over Afghanistan van 22 januari 2001 ⁽¹⁾ roept de Unie de landen in kwestie op een eind te maken aan verdere betrokkenheid van hun militair en paramilitair personeel en van het personeel van hun geheime diensten in Afghanistan en alle andere militaire steun aan partijen bij het Afgaanse conflict stop te zetten. De Commissie richt haar humanitaire hulp in Afghanistan op bevolkingsgroepen die risico's lopen, ongeacht aan welke kant ze staan in het conflict.

⁽¹⁾ PB C 21 van 23.1.2000.

(2001/C 350 E/148)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1369/01 van Gary Titley (PSE) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Defensieaanschaffen

Kan de Commissie mededelen welke communautaire regels volgens haar gelden voor defensieaanschaffen, met inbegrip van uniformen, laarzen, restaurantfaciliteiten, enz.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(19 juli 2001)

Bij het plaatsnemen van overheidsopdrachten moeten altijd de procedures van de desbetreffende richtlijnen in acht worden genomen, of het nu om defensieopdrachten of om andere opdrachten gaat. Er bestaan thans

drie richtlijnen betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten naast elkaar: voor leveringen, werken en diensten.⁽¹⁾ De Commissie heeft op 10 mei 2000 een voorstel voor een richtlijn van het Europees Parlement en de Raad betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen, diensten en werken⁽²⁾ ingediend, waarin deze drie richtlijnen in een tekst zijn samengevoegd.

De in elk van de richtlijnen opgenomen aanbestedingsprocedures betreffen de openbare en de niet-openbare aanbesteding en de procedure van gunning via onderhandelingen (in een limitatief opgesomd aantal gevallen) met voorafgaande bekendmaking van een aankondiging in het Publicatieblad. Elk van de richtlijnen kent een beperkt aantal bijzondere gevallen en uitzonderingen. In het kader van de vraag verdienen twee gevallen nadere aandacht: opdrachten waarop artikel 296 (ex-artikel 223) van het EG-Verdrag van toepassing is en opdrachten die geheim zijn verklaard of bijzondere veiligheidsmaatregelen vergen of waarbij de bescherming van de fundamentele belangen van de staat op het spel staat.

Wanneer artikel 296 van het EG-Verdrag van toepassing is, is een afwijking van de aanbestedingsvoorschriften uit de richtlijnen inzake overheidsopdrachten mogelijk (artikel 3 van de leveringsrichtlijn 93/36/EEG en artikel 4 van de dienstenrichtlijn 92/50/EEG).

Artikel 296 van het EG-Verdrag luidt:

1. De bepalingen van dit Verdrag vormen geen beletsel voor de volgende regels:
 - a) geen enkele lidstaat is gehouden inlichtingen te verstrekken waarvan de verbreiding naar zijn mening strijdig zou zijn met de wezenlijke belangen van zijn veiligheid;
 - b) elke lidstaat kan de maatregelen nemen die hij noodzakelijk acht voor de bescherming van de wezenlijke belangen van zijn veiligheid en die betrekking hebben op de productie van of de handel in wapens, munitie en oorlogsmateriaal; die maatregelen mogen de mededingingsverhoudingen op de gemeenschappelijke markt niet wijzigen voor producten die niet bestemd zijn voor specifiek militaire doeleinden.
2. De Raad kan met eenparigheid van stemmen op voorstel van de Commissie wijzigingen aanbrengen in de lijst van de producten waarop de bepalingen van lid 1, punt b), van toepassing zijn, die hij op 15 april 1958 heeft vastgesteld.

Artikel 296 beperkt de materiële bevoegdheden van de Gemeenschap niet, want in lid 1, punt b), staat „kan ... nemen”.

Bovendien moet de uitzondering van artikel 296 worden gezien in relatie tot de bepalingen van artikel 298 (ex-artikel 225) van het EG-Verdrag, waarin wordt bepaald dat toepassing van artikel 296 de mededingingsverhoudingen niet mag vervalsen en dat de Commissie of iedere lidstaat zich rechtstreeks tot het Hof van Justitie kan wenden indien zij menen dat een andere lidstaat misbruik maakt van de bevoegdheden bedoeld in artikel 296.

Het Hof van Justitie heeft het beroep op artikel 296 in zijn arrest van 16 september 1999⁽³⁾ restrictief uitgelegd en daarbij gewezen op eerdere jurisprudentie⁽⁴⁾. Het is van oordeel dat de staat die een beroep op de uitzonderingen van artikel 296 wil doen, moet aantonen dat de genomen maatregelen noodzakelijk zijn om de wezenlijke belangen van zijn veiligheid te beschermen en dat inachtneming van het Gemeenschapsrecht juist strijdig met die belangen zou zijn.

De drie richtlijnen inzake overheidsopdrachten zijn niet van toepassing op leveringen, werken en diensten (artikel 2, onder b, van de leveringsrichtlijn 93/36/EEG, artikel 4, onder b, van de werkenrichtlijn 92/37/EEG en artikel 4, onder 2, van de dienstenrichtlijn 92/50/EEG) „die geheim zijn verklaard of waarvan de uitvoering overeenkomstig de in de betrokken lidstaat geldende wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met bijzondere veiligheidsmaatregelen gepaard moet gaan of wanneer de bescherming van de wezenlijke veiligheidsbelangen van de lidstaat zulks vereist”.

Deze uitzonderingen op de toepassing van de richtlijnen betreffen niet een bepaald gebied of een bepaalde aanbestedende dienst en het is zeker denkbaar dat het niet-toepassen van de in de richtlijnen neergelegde procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten bij defensieopdrachten gerechtvaardigd is. Maar ook in dat geval is de interpretatie van het Hof strikt en moet de aanbestedende dienst die zich erop beroept de gegrondheid van de uitzondering aantonen.⁽⁵⁾

Wat de door het geachte parlamentslid genoemde leveringen betreft, lijkt het er op het eerste gezicht op dat de bepalingen van de richtlijnen inzake overheidsopdrachten niet met een beroep op artikel 296 of op de in de genoemde richtlijnen opgenomen uitzonderingen opzij gezet kunnen worden.

- (¹) Richtlijn 93/36/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor leveringen, PB L 199 van 9.8.1993. Richtlijn 93/37/EEG van de Raad van 14 juni 1993 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor de uitvoering van werken, PB L 199 van 9.8.1993. Richtlijn 92/50/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende de coördinatie van de procedures voor het plaatsen van overheidsopdrachten voor dienstverlening, PB L 209 van 24.7.1992.
- (²) PB C 29 van 30.1.2001.
- (³) Zaak 414/97, Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het Koninkrijk Spanje.
- (⁴) Arrest van 15 mei 1986 in zaak 222/84, Johnston.
- (⁵) Arrest van 5 december 1989 in zaak 3/88, Gegevensverwerking.

(2001/C 350 E/149)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1370/01
van Caroline Jackson (PPE-DE) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Europese hippische organisaties

In 1995 stelden 28 nationale hippische organen in Europa een programma op om het niveau van de instructeursdiploma's in hun sector grensoverschrijdend gelijk te trekken: het gevolg hiervan was dat het „internationaal hippisch paspoort" werd ingesteld. Het hoofdorgaan was de British Horse Society. De Association of British Ridings Schools, wier getuigschriften door de Britse regering eveneens worden erkend, werd niet uitgenodigd, geraadpleegd of bij enig aspect van deze werkzaamheden betrokken.

De Association of British Riding Schools komt thans tot de ontdekking dat uitsluitend instructeurs die opgenomen zijn in het register van de British Horse Society het internationaal hippisch paspoort kunnen aanvragen. De getuigschriften van de ABRS worden niet erkend. Dit houdt in dat iemand die voor deze getuigschriften heeft gestudeerd tot de ontdekking kan komen dat hij, doordat van erkenning door de BHS geen sprake is, belemmerd wordt in zijn vermogen in een ander EU-land werk te krijgen.

Is de Commissie van mening dat het onwettig kan zijn dat een informele aaneensluiting van Europese hippische organisaties eist dat iedereen aangesloten is, daar zij het vrije verkeer van werknemers belemmert zonder daartoe op basis van een EU-systeem van wederzijdse erkenning te zijn gemachtigd? Is de Commissie van mening dat het probleem opgelost is als de landen waar het internationaal hippisch paspoort geldt, snel de examens en diploma's van de Association of British Riding Schools erkennen, en aldus juridische stappen overbodig maken?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(16 juli 2001)

Op basis van de ontvangen informatie is de Commissie niet in staat vast te stellen of de tussen nationale hippische organen gemaakte afspraken in strijd zijn met de communautaire voorschriften inzake het vrije verkeer van personen. De Commissie wil er evenwel op wijzen dat, zelfs indien hier sprake is van een inbreuk op de communautaire voorschriften inzake het vrije verkeer van personen, zij niet gemachtigd is een klacht tegen particuliere instanties bij het Hof van Justitie in te dienen. Slechts nationale gerechtshoven zijn bevoegd geschillen tussen particulieren op dit gebied te behandelen.

Lidstaten die het beroep van instructeur op hun grondgebied regelen, zijn verplicht alle in andere lidstaten verkregen diploma's van instructeurs te behandelen in overeenstemming met de bepalingen van de Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hoger-onderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten (¹) of van Richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van Richtlijn 89/48/EEG (²). Deze richtlijnen hebben evenwel geen stelsel van automatische erkenning van diploma's ingevoerd. Indien de vakgebieden die worden bestreken door het onderwijs en de opleiding die de migrant heeft genoten aanzienlijk verschillen van die welke worden bestreken door het in de lidstaat van ontvangst vereiste diploma, kunnen de bevoegde instanties van de ontvangende lidstaat van de migrant een proeve van bekwaamheid of een

aanpassingsstage verlangen — naar keuze van de migrant. De bevoegde nationale overheden of andere instanties zijn vrij min of meer formele afspraken te maken op grond van objectieve criteria, teneinde verder vrij verkeer te vergemakkelijken, zolang deze niet exclusief van aard zijn.

(¹) PB L 19 van 24.1.1989.

(²) PB L 209 van 24.7.1992.

(2001/C 350 E/150)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1373/01
van Carlos Carnero González (PSE) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: De sluiting van vestigingen en massale ontslagen bij Marks and Spencer

Het concern Marks and Spencer heeft de sluiting aangekondigd van verschillende vestigingen in enkele Europese landen waaronder Spanje (vier in Madrid, twee in Barcelona en een in Sevilla, Valencia en Bilbao), en verklaard dat massale ontslagen van werknemers hierbij onvermijdelijk zijn.

Dit besluit is als een grote verrassing gekomen en is genomen zonder voorafgaand overleg tussen de directie van Marks and Spencer en de centrale vakbonden.

De publieke opinie in het algemeen en de werknemers van het concern in de betrokken landen en vestigingen in het bijzonder, hebben met verbijstering en grote verontwaardiging gereageerd op een maatregel die een groot aantal arbeidsplaatsen kost en in flagrante strijd is met het basisbeginsel van de sociale dialoog, een beginsel dat duidelijk is verankerd in het Europees sociale model.

In Frankrijk is de justitie er aan te pas gekomen om te voorkomen dat Marks and Spencer zijn besluiten zonder enige controle uitvoert.

Ik ben van mening dat het besluit van Marks and Spencer absoluut verwerpelijk is en schaar mij achter de conclusie van de secretaris-generaal van het ESC, Emilio Gabaglio, volgens welke dit de noodzaak aantoont dat er een sociaal Europa komt en dat er in de EU zo snel mogelijk regelgeving komt betreffende informatieverstrekking aan en overleg met werknemers, teneinde te voorkomen dat grote concerns „wild kapitalistische” besluiten nemen zoals in dit geval is gebeurd.

Welke maatregelen denkt de Commissie tegen deze achtergrond te nemen om het Europees sociale model te beschermen en te voorkomen dat Marks and Spencer zijn anti-sociale doelstellingen verwezenlijkt, en om op deze wijze dergelijke concerns in de toekomst ervan te weerhouden soortgelijke besluiten te nemen? Op welke wijze gaat de Commissie er bij de Raad op aandringen haast te maken met de goedkeuring van de richtlijn betreffende het recht op informatie voor werknemers?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(6 juli 2001)

De Europese Commissie hecht het grootste belang aan de sociale gevolgen van bedrijfsherstructureringen. Dit was de voornaamste zorg van de Commissie bij de voorbereiding van haar voorstel voor een richtlijn van de Raad tot instelling van een algemeen kader betreffende de informatie en de raadpleging van de werknemers in de Europese Gemeenschap (¹), waarover door de Ministerraad op 11 juni 2001 een politiek akkoord met het oog op een gemeenschappelijk standpunt is bereikt.

Dit initiatief vormt een belangrijk element van de communautaire oplossing voor de sociale problemen die voortkomen uit het herstructureren van bedrijven.

In deze context worden ook andere maatregelen overwogen, zoals de ontwikkeling van het begrip en de praktijk van de sociale verantwoordelijkheid van bedrijven; de bevordering van actieve maatregelen op de arbeidsmarkt, in het bijzonder die welke die door het Europees Sociaal Fonds worden gefinancierd, die meer gericht zijn op de sectoren en regio's die de gevolgen van belangrijke bedrijfsherstructureringen ondergaan; het zoeken naar een beter samenhang tussen het mededingingsbeleid en het sociaal beleid en het opnieuw onderzoeken van de richtlijn betreffende Europese ondernemingsraden.

(¹) COM(98) 612 def.

(2001/C 350 E/151)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1374/01
van Graham Watson (ELDR) aan de Commissie**

(7 mei 2001)

Betreft: Officiële erkenning van Engelse gebarentaal

Er is een langdurige campagne gevoerd voor de erkenning van de Engelse gebarentaal. Voor doven is dit een zaak van cultureel en emotioneel, alsmede van praktisch belang. In 1998 en 1988 werden resoluties van het Europees Parlement over gebarentalen voor doven aangenomen, waarin er bij de Europese Commissie op werd aangedrongen bij de Raad een voorstel in te dienen betreffende de officiële erkenning van gebarentalen.

Kan de Commissie medelen in welk stadium dit voorstel zich thans bevindt?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(27 juni 2001)

De Commissie is zich bewust van het belang van gebarentaal voor doven en slechthorenden.

In 1997 steunde de Commissie een verstrekkend onderzoeksproject dat werd uitgevoerd door de universiteit van Bristol (Verenigd Koninkrijk). Dat onderzoek moest een duidelijk beeld geven van het gebruik van gebarentalen in de Gemeenschap en de comparatieve status van gebarentaal in de verschillende lidstaten vaststellen.

Uit de studie is gebleken dat gebarentalen op verschillende manieren een officiële status kunnen bereiken en dat er grote verschillen zijn tussen de lidstaten wat hun ervaring met en de bepalingen inzake gebarentaal betreft.

De Engelse gebarentaal is in het Verenigd Koninkrijk geen officieel erkende taal. In het Verenigd Koninkrijk is er geen officieel erkende gebarentaal.

Aangezien de primaire verantwoordelijkheid voor maatregelen op dit gebied bij de lidstaten ligt, bestaan er momenteel geen plannen om op dit vlak specifieke voorstellen in te dienen.

(2001/C 350 E/152)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1378/01
van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie**

(7 mei 2001)

Betreft: Regionale visserijorganisaties

In haar antwoord op mijn schriftelijke vraag E-0025/01 ⁽¹⁾ heeft de Europese Commissie verklaard niet te beschikken over voldoende personeel om te kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van het buitenlands beleid in de visserijsector en met name wanneer het erom gaat de belangen van de EU tijdens vergaderingen van regionale visserijorganisaties (RVO's) zoals bijvoorbeeld de ICCAT naar behoren uiteen te zetten en te verdedigen.

Acht de Commissie het niet noodzakelijk, gezien het fundamentele belang van deze regionale visserijorganisaties voor het toekomstige gemeenschappelijk visserijbeleid, dat de technische en menselijke hulpbronnen worden versterkt met het oog op de behartiging van de visserijbelangen van de EU in het kader van de RVO's?

Acht de Commissie het niet onontbeerlijk, gelet op het belang en de hoge economische waarde van sterk migrerende vissoorten, in het bijzonder van tonijnen en aanverwante soorten, en bijgevolg van de RVO's die deze beheren, dat in het Directoraat-generaal visserij een speciale unit voor de belangrijkste migrerende vissoorten wordt opgericht? Is de Commissie niet van mening dat de belangen van de EU in desbetreffende regionale visserijorganisaties veel beter kunnen worden behartigd, zoals ook bij onderhandelingen over bilaterale overeenkomsten over tonijn waarvoor de regels van genoemde RVO's gelden, indien een vast team van in deze materie gespecialiseerde ambtenaren een homogeen en permanent optreden van de Commissie op dit gebied mogelijk maakt?

⁽¹⁾ PB C 235 E van 21.8.2001, blz. 93.

Antwoord gegeven door Dhr. Fischler in naam van de Commissie*(26 juni 2001)*

De Commissie heeft er al eerder op gewezen dat het multilaterale beheer van de visserij in volle zee zeer belangrijk is voor de toekomst van het gemeenschappelijk visserijbeleid.

In verband met het feit dat de regionale visserijorganisaties (RVO's) in toenemende mate en op een steeds complexere wijze betrokken worden bij het multilaterale beheer van de visserij, moet de Commissie terzake een even belangrijke rol vervullen, aangezien de Gemeenschap op dit gebied een exclusieve bevoegdheid bezit.

Daarom zijn de door de RVO's goedgekeurde aanbevelingen in gemeenschapswetgeving omgezet, waarbij prioriteit werd gegeven aan de maatregelen (technische en controlemaatregelen) die betrekking hebben op de bestanden van over grote afstanden trekkende vissoorten.

Wat het personeel betreft dat zich met RVO-aangelegenheden bezighoudt, had de Commissie, rekening houdend met de beschikbare personele middelen, tijdens de laatste vergadering van de internationale Commissie voor de instandhouding van tonijn in de Atlantische Oceaan (ICCAT) een team van zes ambtenaren ter plaatse die, in vaak moeilijke omstandigheden en dankzij aanzienlijke persoonlijke inspanningen, de onderhandelingen tot een goed einde hebben kunnen brengen. De Commissie is eveneens vertegenwoordigd tijdens de andere vergaderingen van de RVO's en neemt actief deel aan de werkzaamheden van de permanente comités, werkgroepen en plenaire vergaderingen, voorzover zij over voldoende ambtenaren beschikt.

Met uitzondering van enkele organisaties in de Noord-oostelijke Atlantische Oceaan, vallen alle RVO's voortaan onder één enkele eenheid, waardoor de noodzakelijke samenhang en continuïteit van de werkzaamheden van de Commissie in deze internationale organisaties gewaarborgd wordt. Bovendien moet de nieuwe organisatie van het Directoraat-Generaal visserij het mogelijk maken op een efficiëntere manier nieuwe problemen aan te pakken en, eveneens efficiënter en coherenter, onderwerpen te behandelen zoals die welke door de geachte afgevaardigde ter sprake werden gebracht.

(2001/C 350 E/153)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1388/01**van Charles Tannock (PPE-DE) aan de Commissie***(7 mei 2001)*

Betreft: Korenwolf

Heeft de Commissie informatie over de geheimzinnige verdwijning van de korenwolf?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie*(28 juni 2001)*

De Commissie houdt zich reeds vijf jaar bezig met het probleem van de overleving van de hamster (*Cricetus cricetus*) in de streek van Aachen. Dit is gebeurd in reactie op de bezorgdheid betreffende de effecten van ontwikkelingsprojecten op de bescherming van deze soort, welke onder de aandacht van de Commissie is gekomen door een Verzoekschrift geval 685/96, dat voorligt bij het Comité verzoekschriften van het Parlement, en door verscheidene klachten met betrekking tot de voorstellen voor project-ontwikkeling.

Het geachte parlementslid verwijst naar de mededelingen⁽¹⁾ welke de Commissie onder dat verzoekschrift-nummer heeft toegezonden aan het parlementaire comité en waarin een volledig overzicht van het probleem in kwestie wordt gegeven.

⁽¹⁾ Laatste mededeling: PE 221.901/REV/III.

(2001/C 350 E/154)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1389/01
van Adriana Poli Bortone (UEN) aan de Commissie

(7 mei 2001)

Betreft: Crisis in de sector levanttabak in Apulië

In de sector levanttabak in de streek Salento (Apulië, Italië) is sprake van een crisis die te wijten is aan een verlaging van de productiequota's, waardoor distorsies ontstaan ten opzichte van de Griekse levanttabak waaraan een hogere communautaire premie wordt toegekend. Is de Commissie gezien bovenstaande overweging van plan maatregelen te treffen om de problemen van de tabakssector op structurele wijze op te lossen door, zij het maar voorlopig, een communautaire premie te verlenen aan deze producten gezien de kwaliteit ervan?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(4 juli 2001)

De huidige crisis bij „salentini"-tabak wordt hoofdzakelijk veroorzaakt door afzetproblemen op de markt ondanks de verlaging van de productiequota waartoe voor dergelijke tabak is besloten.

Deze crisis treft niet de Griekse oriënttabak, waarnaar een goede vraag bestaat. Deze tabak kan tegen bevredigende prijzen op de markt worden afgezet.

Voor een structurele oplossing van de problemen met oriënttabak in de regio Apulië kan worden gezorgd via de regeling voor de opkoop van productiequota die is ingesteld bij de hervorming van de gemeenschappelijke marktordening (GMO) in 1998. Deze regeling heeft tot doel vrijwillige beëindiging van de tabaksteelt door de producenten te vergemakkelijken.

Bij de hervorming van 1998 is in de GMO voor tabak ook voorzien in de mogelijkheid een actief gebruik van structurele programma's voor plattelandsontwikkeling te maken met het oog op de omschakeling van in moeilijkheden verkerende productiegebieden van tabak op andere activiteiten.

De Commissie overweegt niet aanvullende maatregelen op kwaliteitsgebied te nemen omdat de huidige bepalingen reeds in differentiatie van de premie naar gelang van de kwaliteit voorzien. Op grond van de reeds door de Raad genomen besluiten is deze differentiatie voor dit verkoopseizoen nog versterkt.

(2001/C 350 E/155)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1391/01
van Christopher Huhne (ELDR) aan de Commissie

(10 mei 2001)

Betreft: Het meten van rendement van overheidsinvesteringen

Is het de Commissie bekend of er onderzoek is verricht om per lidstaat het rendement vooraf en na afloop van overheidsinvesteringen te vergelijken? Kan zij een rangorde van de lidstaten opmaken waar het gaat om de bekwaamheid van nationale ambtenaren om het rendement van overheidsinvesteringen accuraat te voorspellen?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(19 juli 2001)

De meting van het rendement van overheidsinvesteringen is een complexe aangelegenheid omdat hierbij zowel marktfactoren als andere factoren die buiten de economische sfeer liggen, meespelen. Politieke overwegingen kunnen een belangrijke rol spelen. Nog moeilijker is het om ramingen te maken van het te verwachten rendement op overheidsinvesteringen en datzelfde geldt voor een beoordeling achteraf van de doeltreffend ervan. De Commissie is niet voornemens om een rangorde van nationale overheidsdiensten te maken die gebaseerd is op hun vermogen om prognoses te maken.

Voor de grote projecten van de Structuurfondsen en de projecten van het Cohesiefonds verlangt de Commissie dat er vooraf een kosten-batenanalyse wordt ingediend met het oog op de toetsing van elk project aan de verordeningen voor deze fondsen. Voorts wordt momenteel de laatste hand gelegd aan een evaluatie achteraf van honderdtwintig projecten van het Cohesiefonds. De tussentijdse conclusies van deze studie wijzen erop dat de resultaten van milieuprojecten over het algemeen overeenstemmen met de verwachtingen. Voor een aantal vervoersprojecten waren de voorspellingen te optimistisch ten aanzien van de bouwduur maar daarentegen te pessimistisch ten aanzien van het verkeersaanbod op de vernieuwde trajecten. Uit de kosten-batenanalyse achteraf blijkt dat veel van deze projecten uiteindelijk een rendement van meer dan 20 % opleveren.

(2001/C 350 E/156)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1401/01
van Hervé Novelli (PPE-DE) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Verplichte braaklegging van 10 % van de landbouwgrond

Sinds 1992 is voor landbouwgrond voorzien in een communautaire steunregeling per hectare, die o.a. braakleggingsmaatregelen omvat.

In het laatste akkoord van Berlijn van 1999 inzake de nieuwe hervorming van het GLB werd deze specifieke regeling opnieuw opgenomen.

Zo werd in de nieuwe verordening voor granen een verlaging van de interventieprijs gehandhaafd, die voor 50 % wordt gecompenseerd door een vergoeding per hectare. Voorwaarde voor deze steunverlening is evenwel het uit productie nemen van 10 % van de landbouwgrond, of meer, indien de producenten dit wensen, tot een door de lidstaten vastgesteld plafond, voor Frankrijk 30 %.

Deze nieuwe hervorming had tot doel het marktevenwicht te garanderen. De BSE-crisis en de mond- en klauwzeerepidemie hebben evenwel de limieten van deze hervorming aangetoond en het evenwicht van de productieketen van de rundvlees- en schapenvleessector voor lange tijd verstoord.

Tijdens de jongste Europese landbouwtop, die in februari 2000 plaatsgevonden heeft, kon geen overeenstemming worden bereikt over de sanering van de rundvleesmarkt, maar heeft de Commissie ingestemd met steunmaatregelen van de lidstaten ten behoeve van de telers, teneinde hun verliezen als gevolg van de gekke-koeienziekte te compenseren.

Is de Commissie niet van oordeel dat het tijd wordt dat de Europese Unie haar verantwoordelijkheid neemt, en dat een versoepeling van de braakleggingsmaatregelen moet worden voorgesteld, waarbij de producenten moet worden toegestaan op de landbouwgrond waarop deze maatregelen betrekking hebben graan te oogsten of schapen en runderen te laten grazen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(11 juni 2001)

Areaal dat in het kader van de steunregeling voor akkerbouwgewassen is braakgelegd kan per definitie niet worden gebruikt voor het verbouwen van landbouwproducten tenzij het producten voor andere dan voedingsdoeleinden betreft of, in het geval van bedrijven die volgens de regels van de biologische landbouw werken, de productie van leguminosen.

De crises in de sectoren schapenvlees en rundvlees kunnen niet worden opgelost door toe te staan dat op braakgelegde grond wordt gegraasd; zij kunnen echter wel worden opgelost via passende maatregelen die in het kader van de gemeenschappelijke marktordeningen in de betrokken sectoren zijn voorgesteld.

De maatregelen die de Commissie sedert eind 2000 heeft getroffen hebben al in aanzienlijke mate bijgedragen tot een herstel van de stabiliteit van de vleesmarkt.

(2001/C 350 E/157)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1408/01
van Benedetto Della Vedova (TDI) aan de Commissie

(11 mei 2001)

Betreft: Nieuwe regels voor uitgeverijen en hun producten, goedgekeurd door het Italiaanse parlement

Het Italiaanse parlement heeft onlangs de nieuwe regels goedgekeurd voor uitgeverijen en hun producten waarmee de wet nr. 416 van 5 augustus 1981 wordt gewijzigd (wet nr. 62 van 7 maart 2001), op 21 maart 2001 gepubliceerd in het Italiaanse staatsblad (Gazzetta Ufficiale nr. 67).

In alinea 1 van artikel 1 van de nieuwe wet wordt een heel ruime definitie gegeven van „uitgave”, waardoor elektronische uitgaven en traditionele uitgaven volledig over één kam worden geschoren. In alinea 3 staat dat op elke uitgave van toepassing zijn: hetzij artikel 2, hetzij artikel 5 van de bepaling van de perswet nr. 47 van 1948 en daarmee van wet nr. 69 van 3 februari 1963. Deze nieuwe regels breiden de ernstige beperking van de vrijheid van meningsuiting en verspreiding van gedachtegoed (verplichte registratie bij de rechtbank en de leiding in handen van een als zodanig geregistreerde journalist) uit tot een zeer groot aantal op het web verrichte publicaties die tot nog toe voor gebruikers van internet een ruime en vrije bron van informatie vertegenwoordigden.

Zoals blijkt uit artikel 3 van wet 62/2001 is de nieuwe regelgeving onder meer bedoeld om overheidssteun mogelijk te maken voor die elektronische uitgaven die zich houden aan dezelfde verplichtingen als zijn opgelegd aan traditionele publicaties.

Terwijl elektronische uitgaven de informatievoorziening niet slechts meer toegankelijk en pluriform maken, wordt ook de knellende band doorbroken — die voor traditionele uitgaven nog steeds bestaat — tussen plaats van publicatie/verspreiding van het product en plaats waar de gebruiker kennis kan nemen, zodat de basis is gelegd om nationale hindernissen te slechten en een geïntegreerde Europese markt te creëren voor uitgaven. Meent de Commissie ook niet dat, door ieder die op internet publiceert te onderwerpen aan de banden zoals de Italiaanse wetten nr. 47 van 8/2/1948 en nr. 69 van 3/2/1963 die opleggen, de nieuwe regels schade toebrengen aan de bepalingen van de communautaire interne markt, vooral op het punt van beperking van vrije dienstverlening?

Is de Commissie ook niet van mening dat door overheidssteun te verlenen aan die uitgevers die voldoen aan de verplichtingen welke worden genoemd in wet nr. 47/1948 en nr. 69/1963 en door deze sancties op te leggen, die verder in geen enkel Europees land bestaan, aan Italiaanse on-line-uitgevers, de nieuwe regels een ernstige concurrentievervalsing betekenen voor een belangrijk deel van de Europese uitgeversmarkt?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(23 juli 2001)

Hoewel elektronische publicatie als zodanig op communautair niveau niet is geharmoniseerd, gaat het wel om een „dienst van de informatiemaatschappij”, die op afstand, elektronisch en op verzoek van een afnemer van diensten wordt geleverd; in het algemeen is hierop dus de richtlijn over de elektronische handel⁽¹⁾ van toepassing, waarin het beginsel van het land van vestiging van de on-linehandelaar centraal staat.

Gezien de belangrijke gevolgen op grensoverschrijdend niveau wordt dit gebied nauwlettend door de Commissie gevolgd. Zij zal haar oor te luisteren blijven leggen bij de belanghebbende partijen en met name bij de handelaren op wie, wanneer ze in Italië gevestigd zijn, het nieuwe Italiaanse stelsel van toepassing is, teneinde ervoor te zorgen dat de vrijheden van het verkeer op de interne markt, en het name het door het geachte parlementslid bedoelde vrije verkeer van on-linediensten, ten volle in acht worden genomen.

Volgens de jurisprudentie van het Hof van Justitie⁽²⁾ zijn beperkingen van de uitoefening van economische activiteiten op het punt van de vrijheid van vestiging (artikel 43 (ex-artikel 52) van het EG-Verdrag) en het vrij verkeer van diensten (artikel 49 (ex -artikel 59)) — beide fundamentele vrijheden die in de rechtsorde van de lidstaten rechtstreeks van toepassing zijn —, alleen dan met de vereisten van het EG-Verdrag in overeenstemming wanneer aan vier voorwaarden is voldaan.

Zij moeten:

- zonder discriminatie worden toegepast,
- hun rechtvaardiging vinden in dwingende redenen van algemeen belang,
- geschikt zijn om de verwezenlijking van het nagestreefde doel te waarborgen, en
- niet verder gaan dan voor de bereiking van dat doel noodzakelijk is.

De interpretatie en concrete toepassing van de nieuwe wetgeving door de Italiaanse autoriteiten bieden de mogelijkheid de werkelijke draagwijdte van deze wetgeving voldoende nauwkeurig te bevatten, ook op het punt van de in het Verdrag voorgeschreven eisen van noodzakelijkheid en evenredigheid.

Een dergelijke analyse is bovendien mogelijk in het kader van de nieuwe „Internemarktstrategie voor de dienstensector”, die de Commissie onlangs heeft opgestart.⁽³⁾

Wat de door het geachte parlementslid genoemde staatssteun betreft, is de Commissie niet op de hoogte van een nieuwe steunfaciliteit voor bepaalde uitgevers.

⁽¹⁾ Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt, PB L 178 van 17.7.2000.

⁽²⁾ Zie arrest van 9.3.1999 in zaak C-212/97.

⁽³⁾ COM(2000) 888 def.

(2001/C 350 E/158)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1411/01
van Cecilia Malmström (ELDR) aan de Commissie

(3 mei 2001)

Betreft: Statuut voor Europese politieke jeugdorganisaties

De Commissie heeft onlangs een voorstel ingediend voor een verordening van de Raad betreffende het statuut en de financiering van Europese politieke partijen (COM(2000) 898), gebaseerd op artikel 191 van het Verdrag. In dit voorstel, waarin de financiering van het beheer en de activiteiten van de partijen wordt geregeld, wordt ook een statuut voor de Europese politieke partijen verlangd.

In artikel 191 is bepaald dat Europese politieke partijen een belangrijke factor zijn voor integratie binnen de Unie en dat zij bijdragen tot de vorming van een Europees bewustzijn en tot de uiting van de politieke wil van de burgers van de Unie.

De Commissie wijst er in haar voorstel op dat er geen rechtsgrondslag bestaat voor de huidige financiering van de partijen en ook dat de Europese partijen een belangrijke rol zullen spelen bij de komende uitbreiding en de volgende Europese verkiezingen. Men mag niet uit het oog verliezen dat politieke jeugdorganisaties vaak vooruitlopen op hun moederorganisaties wat het aanknopen van contacten betreft met jongeren die betrokken zijn bij het politieke leven in de kandidaatlanden. Er wordt door politieke jeugdorganisaties op Europees niveau veel belangrijk werk verricht, met name bij het vormen van nieuwe ideeën over de Europese integratie en de toekomst van Europa. De voornaamste partijfederaties waaraan de fracties in het Europees Parlement gerelateerd zijn, hebben reeds sinds vele jaren jeugdorganisaties, waarvan ECOSY (PSE), YEPP (PPE) en LYMEC (ELDR) het meest bekend zijn.

De Europese politieke jeugdorganisaties zijn momenteel gerechtigd om subsidies te vragen uit hoofde van begrotingslijn A-3029 van de algemene begroting van de EG-Commissie. Dezelfde begrotingslijn is ook bestemd voor alle andere, niet-politieke, jeugdorganisaties die lid zijn van het Europees Jeugdforum. Zoals bij de Europese politieke partijen het geval is, ontvangen diverse politieke jeugdorganisaties ook rechtstreeks subsidies uit het budget van de parlementaire fracties, en dus ook van het Europees Parlement. Gezien de kritiek van de Rekenkamer met betrekking tot de politieke partijen, ontbreekt het misschien ook aan een rechtsgrondslag voor het verstrekken van subsidies door de fracties aan jeugdorganisaties voor algemene uitgaven en projecten.

Zoals de Commissie heeft verklaard, is de transparantie van de financiering van politieke partijen zeer belangrijk. Mochten de politieke partijen gerechtigd zijn subsidies te verstrekken uit de algemene begroting van de Europese Unie, dan kan het zijn dat zij een deel van hun budget toewijzen aan jeugdbewegingen, waarvan de meeste onafhankelijke rechtspersonen zijn. Dit zou niet bijdragen tot een grotere transparantie. De meest doeltreffende en transparante oplossing is misschien wel het uitwerken van een statuut voor de politieke jeugdorganisaties op Europees niveau, alsmede van een systeem voor rechtstreekse financiering van deze organisaties.

Is de Commissie gezien bovenstaande overwegingen bereid een voorstel in te dienen voor een statuut en de financiering van de Europese politieke jeugdorganisaties?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(29 juni 2001)

1. De Commissie is zich bewust van het belang van de activiteiten die door politieke jeugdorganisaties op het gebied van de Europese integratie worden ontplooid.

2. Zoals vermeld door het geachte parlementslid, kunnen uit hoofde van begrotingspost A-3029⁽¹⁾ van de algemene begroting van de Commissie financiële subsidies aan deze organisaties worden toegekend, als zij voldoen — net zoals de andere soorten organisaties — aan de voorwaarden en de criteria die zijn vastgesteld in de jaarlijkse oproep tot het indienen van voorstellen die in het Publicatieblad wordt gepubliceerd⁽²⁾ voor 2001.

De in dit kader toegekende subsidies betreffen de huishoudelijke kosten van de organisaties en kunnen niet meer bedragen dan 50% van deze kosten; verder moeten de betrokken organisaties overeenkomstig de toelichting bij post A-302 een medefinanciering van ten minste 20% ontvangen, afkomstig uit andere bronnen dan de begroting van de Commissie.

Het gaat om een doorzichtig financieringssysteem. De organisaties zijn gehouden aangifte te doen van de communautaire financiering die zij ontvangen, inclusief in de toekomst de communautaire middelen die zij via de financiering van politieke partijen kunnen ontvangen.

3. Het voorstel voor een verordening van de Raad betreffende het statuut en de financiering van de Europese politieke partijen ligt ter bespreking bij de Raad. In dit stadium en rekening houdend met de doorzichtigheid van het huidige systeem ziet de Commissie niet de noodzaak in van de indiening van een voorstel van hetzelfde type voor de Europese politieke jeugdorganisaties.

⁽¹⁾ Het krediet van post A-3029 dient ter dekking van subsidies aan internationale niet-gouvernementele jeugdorganisaties die activiteiten ontplooiën in Europees verband.

⁽²⁾ PB C 11 van 13.1.2001.

(2001/C 350 E/159)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1414/01 van Theresa Villiers (PPE-DE) aan de Commissie

(14 mei 2001)

Betreft: Fiscale overheidssteun

In een verklaring van 23 februari 2000 (IP/00/182) heeft Commissaris Mario Monti gezegd dat hij de afdeling mededingingszaken van de Commissie opdracht had gegeven „alle relevante gevallen van fiscale overheidssteun op het gebied van de vennootschapsbelasting te onderzoeken, zodat de Commissie volledig en snel aan haar eigen institutionele verplichtingen kan voldoen, mede gezien de mededeling van de Commissie van 11 november 1998 over de toepassing van de regels inzake overheidssteun op maatregelen die verband houden met de directe vennootschapsbelasting”.

1. Kan de Commissie uiteenzetten wat zij tot dusverre heeft ondernomen om relevante gevallen van fiscale overheidssteun op het gebied van de vennootschapsbelasting te onderzoeken?

2. Heeft de Commissie gevallen vastgesteld waarin in strijd met de communautaire regels inzake overheidssteun fiscale overheidssteun is verstrekt en, zo ja, welke maatregelen heeft de Commissie genomen?

3. Kan de Commissie een overzicht geven van het aantal gevallen per lidstaat?
4. Heeft de Commissie plannen voor de wijziging of actualisering van de „Mededeling over de toepassing van de regels inzake overheidssteun op maatregelen die verband houden met de directe vennootschapsbelasting” (SEC(1998) 1800)?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(20 juli 2001)

In het kader van haar verplichtingen krachtens het EG-Verdrag is de Commissie voortdurend bezig met het onderzoek van en de toetsing van nieuwe en bestaande steunmaatregelen — ook die in de vorm van fiscale steun — aan artikel 88 (ex art. 93) van het EG-Verdrag. Als onderdeel van deze permanente opdracht is zij ook begonnen met het onderzoek van alle belastingmaatregelen waarover de werkgroep Gedragscode verslag uitbracht aan de Ecofin-Raad van 29 november 1999.

In dit verband heeft de Commissie op 11 juli 2001 besloten op grond van artikel 88, lid 2, van het EG-Verdrag een onderzoek in te stellen naar mogelijke steun bij 11 regelingen voor vennootschapsbelasting in 8 lidstaten. Voorts werd vier lidstaten op grond van artikel 88, lid 1, van het EG-Verdrag verzocht een eind te maken aan bestaande fiscale voordelen. Deze regelingen zijn niet langer gerechtvaardigd nu de economieën van de lidstaten zich steeds verder integreren dankzij de voltooiing van de interne markt, de vrijmaking van kapitaalverkeer en de totstandkoming van de economische en monetaire unie.

De Commissie zal belastingstelsels in alle lidstaten verder blijven onderzoeken en het valt niet uit te sluiten dat in de toekomst een onderzoek wordt ingesteld ten aanzien van andere gevallen van overheidssteun die met het huidige te vergelijken zijn.

Momenteel evalueert de Commissie de ervaring die zij heeft opgedaan bij de toepassing van de mededeling over de toepassing van de regels betreffende steunmaatregelen van de staten op maatregelen op het gebied van de directe belastingen op ondernemingen, zodat zij over een basis beschikt voor een eventuele bijwerking van deze mededeling.

(2001/C 350 E/160)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1417/01

van Robert Goebbels (PSE) aan de Commissie

(14 mei 2001)

Betreft: Gunning van overheidsopdrachten

Op 24 augustus 1996 verscheen in het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen een bekendmaking betreffende een aanbesteding van de Europese Commissie met het nummer 96/S 163-97283. Het betrof een overeenkomst voor de levering van diensten voor verhuizingen en vervoer.

De betreffende opdracht is uiteindelijk gegund aan een Italiaans bedrijf. Nu blijkt echter dat dit bedrijf geen geldige vergunning voor Luxemburg heeft, terwijl dit een van de vereisten was. Het is dan ook logisch dat tal van potentiële kandidaten die aan alle voorwaarden voor inschrijving voldoen, zich door een dergelijk besluit benadeeld voelen.

Vandaar mijn vragen:

- Gaan de bevoegde diensten van de Commissie na of inschrijvers aan alle gestelde voorwaarden voldoen?
- Meer in het algemeen, welke mogelijkheden heeft de Commissie om op te treden als achter blijkt dat een inschrijver niet aan een of meer voorwaarden voldoet?

Antwoord van de heer Kinnock namens de Commissie*(18 juli 2001)*

Overeenkomstig de geldende regels inzake overheidsopdrachten controleert de Commissie na de bekendmaking van een aanbesteding alle inschrijvingen om na te gaan of de inschrijvers voldoen aan alle relevante financiële, professionele en technische voorwaarden. Wanneer een inschrijver eenmaal volgens de geldende selectiecriteria is geselecteerd, dient hij zich als contractant te houden aan de wetgeving van het land waar de werkzaamheden plaatsvinden.

In het door de geachte afgevaardigde genoemde geval is in het contract bepaald dat de contractant verplicht is de bepalingen van de in Luxemburg geldende arbeidswetgeving na te leven. Bij het begin van de uitvoering van het contract heeft de Commissie in dit verband bij de contractant enige problemen geconstateerd en heeft zij, in overleg met de bevoegde Luxemburgse autoriteiten, de nodige stappen ondernomen om deze problemen te verhelpen (registratie in het handelsregister, BTW-registratie).

Indien blijkt dat de contractant niet aan zijn verplichtingen heeft voldaan, zal de Commissie het contract opzeggen.

(2001/C 350 E/161)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1421/01
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie***(17 mei 2001)*

Betreft: Georganiseerde misdaad en dierenmishandeling

Een rapport van de Liga tegen vivisectie schetst een verontrustend beeld van de mishandeling van dieren (hondengevechten, clandestiene paardenrennen, smokkel in exotische dieren, enz.), die de georganiseerde misdaad jaarlijks in Italië alleen al circa 5 000 miljard lire opbrengt.

Maatregelen om het verschijnsel in te dijken en te bestrijden blijven achterwege. Is de Commissie zich van het verschijnsel bewust?

Zo ja, kan zij uitleg geven over de maatregelen die zij wil nemen om een uitbreiding ervan tegen te gaan?

Hoe verklaart zij het lange stilzwijgen over dit probleem, waardoor de georganiseerde misdaad de facto de vrije hand heeft?

Meent de Commissie niet dat met strengere controles op de fokkerijen, op de kennels, aan de grenzen en op de handel in exotische dieren alvast een eerste replek kan worden gegeven aan diegenen die dieren misbruiken voor een volstrekt illegale business?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie*(20 juli 2001)*

De Commissie is niet op de hoogte van het door het geachte parlementslid genoemde rapport.

Wat de bescherming van dieren betreft, zijn de bevoegdheden van de Gemeenschap beperkt tot een aantal domeinen waar niet in de vraag van het geachte parlementslid genoemde activiteiten onder vallen. Mishandeling van dieren tijdens hondengevechten of clandestiene paardenrennen is een domein dat uitsluitend onder de verantwoordelijkheid van de lidstaten valt.

Bovendien zij erop gewezen dat als een activiteit zoals de bescherming van bedreigde diersoorten onder de bevoegdheid van de Gemeenschap valt, de rol van de Commissie er hoofdzakelijk in bestaat te zorgen voor de goedkeuring en de toepassing van de passende wetgeving in de lidstaten. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de dagelijkse handhaving van de Gemeenschapswetgeving.

(2001/C 350 E/162)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1422/01
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Waterstof: de nieuwe energiebron

Het is een feit dat waterstof meer en meer de aardolie als energiebron aan het terugdringen is. In enkele Europese steden denken de plaatselijke autoriteiten aan mogelijkheden voor het gebruik van waterstof als brandstof voor het openbaar vervoer en, in sommige gevallen, ook voor privé-voertuigen. Na het tijdperk van de aardolie kan de waterstof als product van methaan een nieuw tijdperk van volkomen milieuvriendelijke brandstof inluiden. Laboratoria en onderzoekscentra over de hele wereld zijn nu al op zoek naar nieuwe productietechnieken. Het is algemeen bekend dat de Europese instellingen meer aandacht hebben gehad voor de impact van de koolwaterstofgassen op de volksgezondheid (m.a.w. de gezondheidskosten van de vervuiling) dan voor de bevordering van het onderzoek en het gebruik van deze nieuwe energiebron.

Is de Commissie op de hoogte van de resultaten van het onderzoek naar het gebruik van waterstof in het vervoer?

Is de Commissie van plan maatregelen te nemen ter bevordering van de productie en de distributie van waterstof als brandstof in het vervoer?

Acht de Commissie het niet nuttig een beleid te voeren ter bevordering van het gebruik van deze nieuwe technologie om Europa te bevrijden van de slavernij van de aardolie en op die manier bij te dragen aan de vermindering van de luchtvervuiling en de bescherming van de volksgezondheid?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(16 juli 2001)

Sinds jaren is de Commissie zich bewust van het potentieel van een overstap van fossiele brandstoffen (steenkool, aardolie en aardgas) naar waterstof voor het vervoer en voor de productie van warmte en elektriciteit. Door gebruik te maken van waterstof kunnen, zeker wanneer deze grondstof met hernieuwbare energiebronnen of kernenergie wordt geproduceerd, in één trek de problemen van luchtkwaliteit, uitstoot van broeikasgassen, continuïteit van de energievoorziening, afhankelijkheid van aardolieproducten en geluidsoverlast worden aangepakt.

Sinds het eerste kaderprogramma voor onderzoek en technologische ontwikkeling (OTO) van de Gemeenschap zijn dan ook talrijke projecten gelanceerd met betrekking tot de productie en opslag van waterstof en de ontwikkeling van brandstofcellen (waarin waterstof wordt omgezet in elektriciteit). In het onderdeel niet-nucleaire energie van het vijfde OTO-kaderprogramma van de Gemeenschap (1999-2002) wordt een groot deel van gemeenschapssteun uitgetrokken voor onderzoek en demonstratie van waterstoftechnologieën, met name in combinatie met brandstofcellen. Tot op heden is de steun van de Commissie in het kader van het vijfde OTO-kaderprogramma reeds opgelopen tot meer dan 85 miljoen €. Dit bedrag is hoofdzakelijk besteed aan onderzoek op het gebied van brandstofcellen, de productie en opslag van waterstof, door brandstofcellen aangedreven motorvoertuigen en andere grote projecten op het gebied van gedecentraliseerde productie van warmte en elektriciteit. De Commissie onderhandelt momenteel over een contract met tien grote Europese steden die waterstof willen gebruiken als alternatieve brandstof voor hun openbaar vervoer⁽¹⁾. Dertig bussen met brandstofcellen zullen rijden op basis van waterstof die ter plaatse uit verschillende bronnen zal worden gewonnen, de helft op basis van hernieuwbare energiebronnen en groene elektriciteit. Dit is duidelijk het project en de steden waarop het geachte parlementslid in haar vraag doelt.

Met het oog op de totstandbrenging van een beter geïntegreerde en gestructureerde Europese onderzoeksruimte worden de inspanningen in het kader van het nieuwe onderzoeksbeleid geconcentreerd op bepaalde prioritaire gebieden. Tegen die achtergrond wordt in het recente voorstel van de Commissie voor een nieuw OTO-kaderprogramma⁽²⁾ de aandacht in het bijzonder toegespitst op brandstofcellen en waterstoftechnologieën.

Ook in het kader van het witboek over de veiligheid van de energievoorziening^(?) is het debat over de keuze van alternatieve brandstoffen, waaronder waterstof, momenteel volop aan de gang. Bovendien werkt de Commissie op dit ogenblik aan een mededeling over alternatieve brandstoffen en voertuigen, waarin veel aandacht wordt besteed aan de waterstoftechnologie.

⁽¹⁾ De steden die deelnemen aan de projecten CUTE (Clean Urban Transport in Europe) en ECTOS zijn: Amsterdam, Barcelona, Hamburg, Londen, Luxemburg, Madrid, Porto, Reykjavik, Stockholm en Stuttgart.

⁽²⁾ COM(2001) 94 def.

⁽³⁾ COM(2000) 769 def.

(2001/C 350 E/163)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1423/01
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Immigratie en integratie

Enkele dagen geleden raakte bekend dat de Duitse regering een wetsontwerp heeft ingediend met als doel lessen Duits verplicht te maken voor burgers van buiten de Unie. Het ontwerp zou ook voorzien in sancties in geval van weigering Duits te leren. In het ergste geval zouden deze zelfs leiden tot uitwijzing van de betrokkenen.

Eens te meer heeft een lidstaat op immigratiegebied gehandeld zonder rekening te houden met de andere landen, hetgeen bewijst dat de Unie op dat vlak nog ver verwijderd is van een gemeenschappelijk beleid dat erop gericht is het verschijnsel reëel en realistisch aan te pakken.

1. Heeft de Commissie het Duitse wetsontwerp al onder de loep genomen om te zien of het strookt met de Europese immigratiewetgeving?
2. Heeft de Commissie gedacht aan initiatieven die gericht zijn op het onderstrepen van de Europese dimensie van het verschijnsel en op het uitstippelen van een gemeenschappelijk beleid terzake, waarin de Unie een sturende rol speelt in de keuzes van de lidstaten en nauwkeurig omschrijft in welke gevallen immigranten mogen worden uitgewezen?
3. Meent de Commissie niet dat de Duitse maatregelen, met de nodige correcties, in de richting gaan van een effectieve integratie van die „extracommunautairen” die besloten hebben in Europa te gaan leven en die voor de Unie een onmiskenbare bron van rijkdom zouden kunnen vormen als zij niet naar de marge van de samenleving werden verbannen?
4. Acht de Commissie het niet passend voor de toekenning van verblijfsvergunningen een beleid te ontwikkelen dat niet alleen rekening houdt met het gedrag van de immigranten maar ook met het effectief aanleren van de taal of talen van hun gastland?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(27 juli 2001)

Inzake de voorstellen van de Commissie over een nieuwe en allesomvattende methode om de migratiestromen te beheren en in het bijzonder over een communautair immigratiebeleid, moge het geachte parlementslid verwezen worden naar het antwoord van de Commissie op vraag E-1273/01 van de heer Hernández Mollar⁽¹⁾.

De Commissie is er zich van bewust dat de Duitse regering op het ogenblik haar immigratiewetten opnieuw onderzoekt en er is informeel overleg gepleegd met vertegenwoordigers van de Bondsrepubliek, alsook met alle lidstaten, met betrekking tot de ontwerprichtlijn over de toelating van onderdanen van derde landen met het oog op arbeid in loondienst^(?). De Commissie kan zich echter niet uitspreken over de bepalingen in het Duitse wetsontwerp waarnaar door het geachte parlementslid wordt verwezen.

Inzake de integratie van de immigranten zal het gemeenschappelijke wettelijke kader vermoedelijk onder meer betrekking hebben op de rechten die verleend moeten worden aan de toegelaten immigranten en over andere kwesties waarvan de Commissie op de hoogte moet gesteld worden. Een open coördinatie-methode voor het communautaire immigratiebeleid⁽³⁾ moet een mechanisme vormen voor de evaluatie van optimale praktijken en de geleidelijke vaststelling van gemeenschappelijke normen en standaarden op het gebied van integratie en andere aspecten van het immigratiebeleid.

Hoewel kennis van de taal van het gastland duidelijk een belangrijk element is voor een succesvolle integratie van derdelanders, ligt de verantwoordelijkheid voor het integratiebeleid bij de lidstaat aangezien het de specifieke nationale situatie moet weerspiegelen.

(¹) Zie blz. 108.

(²) Voorstel voor een richtlijn over de voorwaarden inzake toegang en verblijf van onderdanen van derde landen met het oog op arbeid in loondienst en economische werkzaamheden als zelfstandige, COM(2001) 386 def. van 12.7.2001.

(³) Mededeling van de Commissie over een open coördinatiemethode voor het communautaire immigratiebeleid, COM(2001) 387 def. van 12.7.2001.

(2001/C 350 E/164)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1424/01
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Vrije uitoefening van beroepen in de sport

Het is de Commissie niet onbekend dat Italianen die een sportopleiding hebben genoten hun beroep niet kunnen uitoefenen als zij niet zijn ingeschreven bij het Italiaans nationaal olympisch comité (CONI), omdat hun beroep niet gereguleerd is. Aangezien Italië Richtlijn 92/51/EEG (¹) van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen nog niet heeft omgezet, heeft de Commissie een inbreukprocedure ingeleid. Gezien de monopoliepositie van het CONI en in afwachting dat de juridische en sociale aspecten van de situatie worden opgeklaard, zijn tienduizenden verplicht hun beroep illegaal uit te oefenen, absurd genoeg tegelijk verdoken en in het openbaar. Buiten het CONI bestaat immers geen wettelijke erkenning van sportberoepen.

Valt deze situatie te rijmen met de interne markt in de sport? Met andere woorden, valt het bestaan van een soort niemandsland voor de beoefening van sommige beroepen in de sport te rechtvaardigen? Zelfs indien de lidstaten bevoegd zijn voor de erkenning is het nog de vraag of de onmogelijkheid om een beroep uit te oefenen niet indruist tegen de interne markt.

Als iemand van buiten de Unie met een sportopleiding zijn beroep in Italië mag uitoefenen, hoe is het dan te rechtvaardigen dat een Italiaans staatsburger dat recht niet heeft?

In de sport, vooral dan in sommige sectoren als het voetbal, worden enorme bedragen geïnvesteerd. Is het feit dat slechts één enkele instantie over dat alles zeggenschap heeft geen geval van monopolie?

Zo ja, zijn monopolies in de Unie denkbaar, vooral in de sport, waar jaarlijks miljarden omgaan?

(¹) PB L 209 van 24.7.1992, blz. 25.

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(5 juli 2001)

Zoals de Commissie in haar antwoord op schriftelijke vraag E-3976/00 (¹) al heeft gezegd, zijn de lidstaten ingevolge artikel 149 (ex-artikel 126) van het EG-Verdrag verantwoordelijk voor de inhoud van het onderwijs en de organisatie van hun onderwijsstelsel. Het staat iedere lidstaat dus vrij een beroep op zijn grondgebied wel of niet te reglementeren, voorschriften ter zake vast te stellen en te bepalen welk type diploma van welk niveau nodig is om het beroep te mogen uitoefenen. De Commissie heeft geen zeggenschap op dit gebied, dat onder de uitsluitende bevoegdheid van de lidstaten valt. Dat een beroep als dat van trainer („tecnico sportivo”) in Italië niet gereguleerd is, en de beroepssport onder de auspiciën van het CONI valt, is dus op zich niet in strijd met de goede werking van de interne markt.

Voor de situatie van trainers uit derde landen en die van Italiaanse trainers zij het geachte parlementslid verwezen naar het antwoord op schriftelijke vraag E-3976/00.

(¹) PB C 174 E van 19.6.2001, blz. 205.

(2001/C 350 E/165)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1432/01
van Monica Frassoni (Verts/ALE) aan de Commissie

(11 mei 2001)

Betreft: Is Arenas: het golfterrein blijft in gebruik ondanks het met redenen omkleed advies

Op 9 februari 2001 heeft de EG-Commissie een met redenen omkleed advies uitgebracht met betrekking tot de gebrekkige toepassing van de habitatrichtlijn 92/43 in de plaats Is Arenas, gemeente Narbolia, Sardinië, waar een golfterrein is aangelegd zonder dat de gevolgen voor het milieu naar behoren zijn beoordeeld. Ondanks het feit dat de termijn om te voldoen aan de in het advies gestelde eisen is verlopen, is dit golfterrein officieel open op woensdag, zaterdag en zondag, volgens de verklaringen van Pier Maria Pellò, administrateur van de vastgoedmaatschappij „Is Arenas”, in het maandblad „La Gazzetta Sarda” (maart 2001). De maatschappij „Is Arenas” deelt mede dat het terrein „het hele jaar door elke dag open is, met inbegrip van maandag” en heeft zeventien golftoernooien gepland van mei tot aan het einde van dit jaar (<http://www.isarenas.it>).

Op de website van deze vastgoedmaatschappij wordt medegedeeld dat de volgende structuren reeds gereed zijn: een golfbaan met 18 holes par 72, een golfbaan met 3 holes par 3 „executive”, en een „practice”; een clubhuis met restaurant; kleedkamers met douches.

Voor de besproeiing van het golfterrein zou de vastgoedmaatschappij minstens 24 artesische putten hebben aangelegd, alle gelegen binnen het GCB (gebied van communautaire belang) ITB002228 Is Arenas, door middel van boringen van meer dan 200 meter diepte, zonder dat er vloeistofmeters zijn aangebracht voor de meting van de wateronttrekking.

In het reeds genoemde advies wordt het ernstige risico bevestigd van verontreiniging van de watervoerende laag, ofwel door verzouting van de grond — hetgeen volgens de maatschappij reeds het geval is —, ofwel door verdelgingsmiddelen en meststoffen voor het onderhoud van de „green”, waardoor het gehele GCB en de drie voornaamste habitats in gevaar worden gebracht.

Is de Commissie niet van mening dat het golfterrein gesloten moet worden om het GCB te beschermen tegen schade die niet meer ongedaan kan worden gemaakt?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om het herstel te bewerkstelligen van de milieuschade die veroorzaakt is door het rooien van bomen voor het golfterrein en door het onttrekken van water aan de bodem?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om gedaan te krijgen dat de instanties die verantwoordelijk zijn voor het verstrekken van de vergunning voor de aanleg van het golfterrein, nl. de regio Sardinië en de gemeente Narbolia, hun besluiten intrekken (gemeentelijke bouwvergunningen van 25 februari en 21 mei 1999, regionale beschikking nr. 899 van 14 april 2000)?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(20 juni 2001)

De door het geachte parlementslid vermelde informatie heeft betrekking op een lopende inbreukprocedure krachtens artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag. De inhoud van inbreukprocedures is vertrouwelijk. Het antwoord van de Italiaanse autoriteiten op het door het geachte parlementslid genoemde met redenen omkleed advies wordt momenteel bestudeerd door de Commissie.

De Commissie is niet bevoegd om de nationale overheidsinstanties van de lidstaten op te dragen bepaalde maatregelen te nemen. Wanneer de Commissie van oordeel is dat een lidstaat het Gemeenschapsrecht niet eerbiedigt, kan zij een inbreukprocedure inleiden: zij kan de lidstaat formeel verzoeken informatie en opmerkingen over een bepaald geval te verstrekken (schriftelijke aanmaning), zij kan in een met redenen omkleed advies stellen dat een bepaalde lidstaat zijn verplichtingen krachtens het EG-Verdrag niet is

nagekomen en zij kan de zaak voor het Hof van Justitie brengen. Zelfs in een arrest van het Hof van Justitie wordt echter alleen maar vastgesteld of er al dan niet sprake is van een inbreuk. Het Hof is niet bevoegd om een nationale bepaling die niet verenigbaar is met het Gemeenschapsrecht nietig te verklaren, noch bevoegd om een nationale overheidsinstantie te verplichten in te gaan op een verzoek van een burger of om de lidstaat te veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding aan een burger die van een schending van het Gemeenschapsrecht nadeel ondervindt. Alleen nationale rechterlijke instanties kunnen overheidsinstanties maatregelen voorschrijven en een nationaal besluit nietig verklaren. Ook zij alleen kunnen, waar nodig, een lidstaat verplichten het door een burger geleden verlies als gevolg van een schending van het Gemeenschapsrecht te vergoeden.

In verband met de vragen over milieuschade wordt het geachte parlementslid verwezen naar het antwoord op haar schriftelijke vraag E-1038/2000 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 89 E van 20.3.2001.

(2001/C 350 E/166)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1438/01
van Antonios Trakatellis (PPE-DE)
en Giorgos Dimitrakopoulos (PPE-DE) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Migratiestromen naar Griekenland en bewaking van de buitengrenzen

Griekenland kampt met bijzondere problemen bij de bewaking van zijn grenzen, die tegelijk de buitengrenzen van de Unie zijn. Dit vloeit niet alleen voort uit de geografische kenmerken van het land maar is ook een gevolg van het feit dat de Europese Unie een reeks maatregelen heeft geïntroduceerd inzake asiel, illegale immigratie en het overschrijden van de buitengrenzen.

Kan de Commissie in het licht hiervan antwoorden op de volgende vragen:

1. Welke uitvoeringsmaatregelen en acties heeft Griekenland in het kader van de EU genomen voor de bewaking van de grenzen, het efficiënt beheer van de migratiestromen en de preventie van de illegale immigratie?
2. Hoeveel geld heeft Griekenland opgenomen uit de communautaire begrotingsmiddelen voor de jaren 1997, 1998, 1999 en 2000 voor uitgaven in verband met grensbewaking, overdracht van technologie en acties voor de preventie van illegale immigratie en repatriëring (refoulement)?
3. Hoeveel geld is in Griekenland ter beschikking gesteld op het gebied van justitie en binnenlandse zaken voor de integratie van vluchtelingen en voor maatregelen inzake asiel en vluchtelingen in het kader van het Europees Vluchtelingenfonds ⁽¹⁾ of van andere communautaire programma's, zoals Odysseus ⁽²⁾, en voor welke acties werden deze middelen gebruikt?
4. Wat zijn de officiële cijfers inzake het aantal vluchtelingen, asielzoekers, immigranten, illegale immigranten en naturalisaties in Griekenland?

⁽¹⁾ PB L 252 van 6.10.2000, blz. 12.

⁽²⁾ PB L 99 van 31.3.1998, blz. 2.

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(6 juli 2001)

1. Na een aantal bezoeken om de controles aan de land- en zee grenzen te evalueren heeft de Raad in december 1999 besloten met ingang van 1 januari 2000 het Schengen-acquis volledig in Griekenland ten uitvoer te leggen en in de loop van het jaar 2000 een aanvullend controlebezoek te organiseren.

De deskundigen die hiermee waren belast, hebben vastgesteld dat de controleprocedures over het algemeen zijn aangepast aan de vereisten van Schengen en hebben erop gewezen dat het personeelsbestand werd uitgebreid en de uitrusting verbeterd. Zij hebben de harmonisatie van de opleidingsprogramma's aanbevolen alsmede de verdere uitvoering van maatregelen om illegalen op te pakken en uit te zetten.

2. In 1997, 1998, 1999 en 2000 heeft Griekenland de volgende kredieten gebruikt:
- Begrotingsplaats B3-4113 (integratie) voor een totaal van 2 757 395 €, begrotingsplaats B5-803 (opvang) voor een totaal van 2 957 799 € en begrotingsplaats B7-6008 (vrijwillige repatriëring) voor een totaal van 1 660 663 €.
 - Deze bedragen werden gebruikt voor projecten inzake integratie, opvang en vrijwillige repatriëring van vluchtelingen en asielzoekers. In totaal werden 26 projecten ten uitvoer gelegd. Wat de integratie betreft, hadden de activiteiten betrekking op huisvesting, adviesverlening, opleiding, beroepsoriëntatie en rechtsbijstand. Op het gebied van de opvang werden opvangcentra opgericht of aangepast, werd psycho-sociale en juridische bijstand verleend en werd de nodige begeleiding verstrekt. De uit de begrotingsplaats repatriëring gefinancierde projecten omvatten activiteiten zoals beroepsopleiding, juridisch advies en begeleiding, bijstand bij terugkeer, oprichting van kleine ondernemingen en arbeidsbemiddeling.
 - In het kader van het Odysseus-programma werd in 1998 275 000 € toegekend, in 1999 248 399 € en in 2000 106 770 €.
 - In totaal werden zeven projecten ten uitvoer gelegd die betrekking hebben op acties zoals studiebijeenkomsten op het gebied van controle en bewaking van de buitengrenzen en bestrijding van illegale immigratie of maatregelen ter bescherming van de mensenrechten van vluchtelingen/asielzoekers.
3. In het kader van het Europees Vluchtelingenfonds (EVF) werden de programma's 2000 en 2001 van Griekenland in maart 2001 goedgekeurd. De bijdrage van het EVF bedraagt respectievelijk 652 057,17 € en 629 043,03 € en is erop gericht de inspanningen te ondersteunen die Griekenland met name levert op het gebied van de opvang en integratie van personen waarvan het verblijf in Griekenland van duurzame aard is. De selectie van de projecten valt onder de bevoegdheid van het ministerie van Volksgezondheid en Welzijn.
4. Overeenkomstig de communautaire statistieken hebben in 1997, 1998, 1999 en 2000 respectievelijk 4 376, 2 953, 1 528 en 3 083 personen in Griekenland een asielaanvraag ingediend. In dezelfde periode hebben de Griekse autoriteiten in totaal aan 654 personen de vluchtelingenstatus in de zin van het Verdrag van Genève toegekend.

Volgens Griekenland waren er in 1997 in totaal 22 078 en in 1998 12 630 immigranten.

In 1997 verkregen 930 personen het Griekse burgerschap en in 1998 807 personen.

Momenteel zijn voor 1999 en 2000 geen gegevens inzake immigratie en naturalisatie beschikbaar.

Alle aan de Commissie verstrekte gegevens die aanwijzingen kunnen geven omtrent de omvang van de illegale immigratie, zoals cijfers betreffende de aan de Griekse grenzen opgepakte illegale immigranten, worden door de Griekse autoriteiten als vertrouwelijk aangemerkt.

(2001/C 350 E/167)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1439/01

**van Hedwig Keppelhoff-Wiechert (PPE-DE),
Jean-Louis Bourlanges (PPE-DE) en Jan Mulder (ELDR) aan de Commissie**

(17 mei 2001)

Betreft: Noodtelefoondienst in plattelandsgebieden

Door de huidige crisis in de landbouw, en in het bijzonder de epidemieën van BSE en mond- en klauwzeer in diverse lidstaten, is de plattelandsgemeenschap onder zware druk komen te staan.

Volgens begrotingslijn B3-301 (Informatiecentra) komen noodtelefoondiensten in plattelandsgebieden in aanmerking voor financiële steun uit de EU-begroting. In het verleden is gebleken dat dergelijke telefoondiensten zeer behulpzaam zijn om de mensen op het platteland te helpen het hoofd te bieden aan de gevolgen van noodsituaties, zoals veeziekten.

Vanaf 2000 hebben de diensten van de Commissie echter geweigerd de financiering van deze diensten voort te zetten, hoewel de Begrotingsautoriteit deze activiteit op de begroting had opgenomen.

Is de Commissie, gezien de omstandigheden waarin de landbouwsector thans verkeert, voornemens uitvoering te geven aan de duidelijke wens van de begrotingsautoriteit?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(27 juli 2001)

Hoofdstuk B3-30 van de begroting, waarvan begrotingsplaats B3-301 (Informatiecentra) onderdeel is, is bestemd voor de financiering van voorlichtings- en communicatieacties.

In dit kader heeft de Commissie een telefoondienst met de naam „Europa Direct” ingesteld om nuttige informatie te verschaffen. Deze gratis dienst is voor alle burgers toegankelijk. Uiteraard kunnen ook landbouwers er algemene inlichtingen inwinnen.

Voorts steunt de Commissie het netwerk van Carrefours, de Europese informatie- en adviescentra voor het platteland, dat momenteel 130 leden telt. Deze Carrefours zijn door de Commissie gesteunde centra die een overeenkomst met haar hebben gesloten. Ze zijn ondergebracht bij op het platteland actieve organisaties, zoals landbouwschappen, ontwikkelingsorganisaties en gemeentelijke instellingen. In alle Europese regio's zijn Carrefours gevestigd en zij staan open voor alle burgers. Doordat het personeel geregeld documenten en scholing van de Commissie ontvangt, kan men de landbouwers er voorlichten over de onderwerpen die voor hen van belang zijn.

De Commissie meent dat de informatievoorziening met deze twee structuren voldoende is geregeld.

Tussen 1996 en 1999 financierde de Commissie via begrotingsplaats B2-5122 „Voorlichting publieke opinie over het gemeenschappelijk landbouwbeleid” (GLB) de werkzaamheden van het ENFSOS-netwerk, dat sociale hulp biedt. Sinds de begroting 2000 wordt de voorlichting over het GLB via begrotingsplaats B1-382 gefinancierd in het kader van Verordening (EG) nr. 814/2000 van de Raad van 17 april 2000 betreffende voorlichtingsacties op het gebied van het gemeenschappelijk landbouwbeleid⁽¹⁾. De activiteiten met een sociaal karakter zijn hierin niet opgenomen. Het aspect sociale hulp, waarin de eerder genoemde structuren niet voorzien, kan niet via begrotingsplaats B3-301 worden gefinancierd, aangezien het niet onder informatie of communicatie valt.

De met landbouw en begroting belaste leden van de Commissie hebben de situatie reeds uitgelegd in de brieven van 27 juli 2000 en 19 oktober 2000, ter attentie van het geachte parlementslid de heer Mulder. In deze brieven is voorgesteld de financiering van dit soort acties te onderzoeken binnen de door de regionale en lokale autoriteiten beheerde programma's voor plattelandontwikkeling, of eventueel in het kader van het communautaire initiatief Leader.

Het met begroting belaste lid van de Commissie heeft tevens de aandacht van het Parlement op dit punt gevestigd in haar brief van 1 december 2000 aan de heer Wynn, voorzitter van de Begrotingscommissie, betreffende de problemen bij de uitvoering van de begrotingsprocedure 2001.

⁽¹⁾ PB L 100 van 20.4.2000.

(2001/C 350 E/168)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1440/01

van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Winkelprijzen van tijdschriften in de lidstaten

De kosten voor in Groot-Brittannië gepubliceerde en in Ierland verkochte tijdschriften zijn beide in pond sterling genoteerd. Kan de Commissie mededelen of het in die omstandigheid gerechtvaardigd is dat er, ook afgezien van de portokosten, grote verschillen in winkelprijzen bestaan bij de verkoop van tijdschriften in andere lidstaten?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(20 juli 2001)

Dat de prijs van tijdschriften verschilt naargelang de lidstaat, kan om een aantal redenen gerechtvaardigd zijn. Zo kunnen de kosten aanzienlijk verschillen als gevolg van bijvoorbeeld andere distributieregelingen, transportkosten, belastingregelingen enz.

Een en ander betekent dat prijsverschillen niet a priori als ongerechtvaardigd kunnen worden beschouwd. Elk geval dient dus afzonderlijk te worden bekeken, rekening houdende met de specifieke omstandigheden.

In het verleden werd de prijszetting voor tijdschriften in een aantal gevallen onderzocht in het kader van een procedure op grond van het EG-mededingingsrecht. In één geval heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat, wanneer in een selectief distributiestelsel voor kranten en tijdschriften dat de handel tussen lidstaten ongunstig beïnvloedt, de naleving van vaste prijzen wordt geëist, dit stelsel door zulk beding onverenigbaar wordt met artikel 81, lid 1. Toch kan de Commissie, bij de beoordeling van een verzoek om een ontheffing op grond van artikel 81, lid 3, nagaan of in een bepaald geval een dergelijk element van een distributiestelsel kan worden gerechtvaardigd. ⁽¹⁾

De Commissie zal met deze elementen rekening houden wanneer zij in deze sector een onderzoek moet voeren in zaken waarop haar aandacht wordt gevestigd.

⁽¹⁾ Arrest van het Hof van Justitie van 3 juli 1985 in zaak 243/83, SA Binon & Cie/SA Agence et messageries de la presse, Jurispr. 1985, blz. 2015.

(2001/C 350 E/169)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1441/01

van Mary Banotti (PPE-DE) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Erkenning van diploma's

Is er enige vooruitgang geboekt bij de erkenning van lerarendiploma's binnen de EU, met name wat betreft de onderlinge erkenning van diploma's voor muzikleraren binnen de Unie, en zo ja, welke?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(20 juli 2001)

De erkenning van lerarendiploma's valt onder Richtlijn 89/48/EEG van de Raad van 21 december 1988 betreffende een algemeen stelsel van erkenning van hogeronderwijsdiploma's waarmee beroepsopleidingen van ten minste drie jaar worden afgesloten ⁽¹⁾ en onder Richtlijn 92/51/EEG van de Raad van 18 juni 1992 betreffende een tweede algemeen stelsel van erkenning van beroepsopleidingen, ter aanvulling van Richtlijn 89/48/EEG ⁽²⁾. Het algemeen stelsel is van toepassing op allerlei beroepen waarvoor verschillende kwalificatieniveaus vereist zijn, waaronder dat van leerkracht. Op grond van het algemeen stelsel hebben onderdanen van een lidstaat het recht om in een andere lidstaat een beroep uit te oefenen waarvoor zij in de lidstaat van herkomst volledig zijn gekwalificeerd. Erkenning op grond van de richtlijnen is niet automatisch, aangezien de ontvangende lidstaat de migrant ertoe kan verplichten aan een compenserende maatregel (een aanpassingsstage of een test) te voldoen als er wezenlijke verschillen bestaan tussen de opleiding van de migrant en de opleiding die in de ontvangende lidstaat wordt vereist. Krachtens de richtlijnen moeten de lidstaten de Commissie om de twee jaar een verslag over de toepassing van de richtlijnen voorleggen. Uit deze verslagen blijkt dat leerkrachten deel uitmaken van een van de grootste beroepsgroepen die van de richtlijnen hebben geprofiteerd. In de jaren 1991-1994 zijn op grond van het algemeen stelsel de diploma's van meer dan 5 000 leerkrachten erkend. Voor nadere bijzonderheden verwijst de Commissie het geachte parlementslid naar haar verslagen aan het Parlement en de Raad over de stand van de toepassing van de richtlijnen betreffende het algemeen stelsel ⁽³⁾. De statistieken van de jaren 1997-1998 laten 2 431 besluiten tot erkenning van diploma's van leerkrachten zien. In 2 158 gevallen hiervan was geen sprake van compenserende maatregelen. Uit de meest recente statistieken (voor tien lidstaten en drie EER-landen (Europese Economische Ruimte)) blijkt dat in de jaren 1999-2000 2 031 leerkrachten op grond van het algemeen stelsel een erkenning kregen, in 1 850 gevallen zonder compenserende maatregelen. De Commissie heeft geen specifieke gegevens over muzikleraren, aangezien de beroepsgroep van leerkrachten niet verder is onderverdeeld. In elk geval is het de Commissie niet bekend dat er voor deze categorie leerkrachten een algemeen probleem zou zijn ontstaan.

De Commissie had inbreukprocedures wegens niet-nakoming van de richtlijn betreffende de erkenning van diploma's van leerkrachten ingeleid tegen Frankrijk en Duitsland. Alle procedures zijn inmiddels beëindigd nu de betrokken lidstaten de juiste aanpassingen van hun wetgeving en/of administratieve praktijk hebben goedgekeurd.

Wettelijk gezien is de werking van het algemeen stelsel verbeterd met de goedkeuring van de SLIM-richtlijn (Simpler Legislation for the Internal Market) ⁽⁴⁾ op 26 februari 2001 waarin voor de ontvangende lidstaat de verplichting is ingevoerd om bij de behandeling van het verzoek om erkenning rekening te houden met de ervaring die de betrokkene na verwerving van het diploma heeft opgedaan. Tevens start de Commissie momenteel een publieke raadpleging ter voorbereiding van een nieuwe richtlijn betreffende de wederzijdse erkenning van beroepskwalificaties. De Commissie heeft een voorstel voor een uniformer, transparanter en flexibeler stelsel voor de erkenning van beroepen op het programma staan voor goedkeuring vóór de Europese Raad in het voorjaar van 2002.

⁽¹⁾ PB L 19 van 24.1.1989.

⁽²⁾ PB L 209 van 24.7.1992.

⁽³⁾ COM(96) 46 def. en COM(2000) 17 def.

⁽⁴⁾ Richtlijn 2001/19/EG (nog niet gepubliceerd) van het Europees Parlement en de Raad tot wijziging van de Richtlijnen 89/48/EEG en 92/51/EEG betreffende het algemeen stelsel van erkenning van beroepskwalificaties en de Richtlijnen 77/452/EEG, 77/453/EEG, 78/686/EEG, 78/687/EEG, 78/1026/EEG, 78/1027/EEG, 80/154/EEG, 80/155/EEG, 85/384/EEG, 85/432/EEG, 85/433/EEG en 93/16/EEG betreffende de beroepen van verantwoordelijk algemeen ziekenverpleger, beoefenaar der tandheelkunde, dierenarts, verloskundige, architect, apotheker en arts, PB C 28 van 26.1.1998.

(2001/C 350 E/170)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1452/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Bureaus voor de verhuur van werknemers

De Griekse Algemene Confederatie van werknemers doet haar beklag dat er de laatste tijd in Griekenland steeds meer bureaus voor de verhuur van werknemers komen. Deze bureaus treden op als tussenpersoon tussen de ondernemingen en de werknemers. Dit houdt in dat het bureau de werknemer aanwerft voor rekening van de uiteindelijke werkgever, in wiens bedrijf de werknemer zal werken. Met andere woorden deze bureaus „lenen –verhuren” werknemers aan ondernemingen, zonder dat zij zorgen voor de sociale zekerheid van de werknemers of hun wettelijk loon en zonder dat zij hun de arbeidsrechten geven die de andere werknemers in het bedrijf tot stand hebben gebracht.

De hierboven beschreven arbeidsverhoudingen leiden tot een voortdurende druk op de inkomens van alle werknemers en ook tot een uitholling van de arbeidsrechten. Vindt de Commissie in het licht hiervan dat er een communautaire regeling nodig is om de werknemers tegen dergelijke praktijken te beschermen? Weet zij of hoger beschreven praktijken zich ook voordoen in andere lidstaten?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(18 juli 2001)

In het kader van de vlugge ontwikkeling van het uitzendwerk in Europa heeft de Commissie vanaf 1982 een richtlijn voorgesteld om dit type werk te regelen. Dit voorstel dat in 1984 ⁽¹⁾ werd gewijzigd, is nooit aangenomen. Terwijl in 1991 de richtlijn ⁽²⁾ over de gezondheid en de veiligheid van uitzendkrachten aangenomen is, zijn twee algemenere voorstellen betreffende atypisch werk (waar deeltijdwerk en arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd onder vallen) niet goedgekeurd. Als gevolg daarvan zijn in 1995 raadplegingen begonnen op Europees niveau met sociale partners over vraagstukken betreffende de flexibiliteit van werktijden en de veiligheid van werknemers. De laatsten hebben aanvaard te onderhandelen over dit thema, op voorwaarde dat de verschillende onderwerpen afzonderlijk werden behandeld, wat tot een kaderovereenkomst heeft geleid die in werking is getreden door de aanneming van een richtlijn over deeltijdwerk in 1997 ⁽³⁾ en een richtlijn over arbeidsbetrekkingen voor bepaalde tijd in 1999 ⁽⁴⁾. Uiteindelijk hebben de sociale partners in mei 2000 besloten te gaan onderhandelen over uitzendwerk.

Helaas hebben ze een jaar later, op 21 mei 2001, moeten toegeven dat ze onmogelijk tot een overeenkomst konden komen. Volgens artikel 138 (ex-artikel 118a) van het EG-Verdrag kan de Commissie nu gebruik maken van haar initiatiefrecht en in de loop van de volgende maanden een voorstel doen aan het Parlement en de Raad voor een richtlijn over de arbeidsomstandigheden van uitzendkrachten.

- (¹) Gewijzigd voorstel van de richtlijn van de Raad inzake uitzendkrachten en arbeidsovereenkomsten voor bepaalde duur, PB C 133 van 21.5.1984.
- (²) Richtlijn 91/383/EEG van de Raad van 25 juni 1991 ter aanvulling van de maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid op het werk van de werknemers met arbeidsbetrekkingen voor bepaalde tijd of uitzendarbeid-betrekkingen, PB L 206 van 29.7.1991.
- (³) Richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende de door de Unice, het CEEP en het EVV gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid – Bijlage: Kaderovereenkomst inzake deeltijdarbeid, PB L 14 van 20.1.1998.
- (⁴) Richtlijn 1999/70/EG van de Raad van 28 juni 1999 betreffende de door het EVV, de Unice en het CEEP gesloten raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd, PB L 175 van 10.7.1999.

(2001/C 350 E/171)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1453/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Registratie van arbeidsongevallen en beroepsziekten

Ofschoon in het kader van het 2e communautair bestek kredieten ter beschikking zijn gesteld, toch is Griekenland het enige land in de Europese Unie waar geen betrouwbaar systeem is voor de registratie van arbeidsongevallen en beroepsziekten, en dit heeft ernstige gevolgen voor de overheidssteun op het gebied van verzekering en gezondheid. Momenteel is er slechts één ziekenfonds, het IKA, dat arbeidsongevallen registreert en dit alleen voor zijn eigen verzekerden, die ongeveer 45 % van de werknemers uitmaken. Er is ook geen registratie van beroepsziekten.

Welke maatregelen zal de Commissie in samenwerking met de bevoegde Griekse overheid nemen zodat Griekenland een betrouwbaar systeem krijgt voor de registratie van arbeidsongevallen en beroepsziekten?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(24 juli 2001)

De Commissie is het met het geachte parlementslid eens dat een betrouwbare registratie van arbeidsongevallen en beroepsziekten in de Gemeenschap noodzakelijk is.

In dit verband werken de Commissie, het Bureau voor de statistiek van de Europese Gemeenschappen (Eurostat) en het Directoraat-generaal (DG) Werkgelegenheid en sociale zaken, met de medewerking van de lidstaten en in het kader van een gentlemen's agreement, sinds 1990 samen aan de harmonisatie van de Europese statistiek van arbeidsongevallen (ESAW-project) (¹) en de Europese statistiek van beroepsziekten (EODS-project (²)). Het doel van deze werkzaamheden is de harmonisatie van de criteria en de methoden die voor de registratie van de gegevens over arbeidsongevallen en beroepsziekten moeten worden gehanteerd.

Wat arbeidsongevallen betreft, moet de werkgever krachtens artikel 9, lid 1, onder c) en d), van Kaderrichtlijn 89/391/EEG (³) „een lijst bijhouden van arbeidsongevallen welke voor de werknemer hebben geleid tot een arbeidsongeschiktheid van meer dan drie werkdagen” en „overeenkomstig de nationale wetten en praktijken rapporten opstellen ten behoeve van de bevoegde autoriteiten over de arbeidsongevallen die zijn werknemers zijn overkomen”. Momenteel zijn er ESAO-gegevens (over ongevallen met meer dan drie dagen arbeidsverzuim of dodelijke ongevallen) beschikbaar voor de periode 1993-1998 die betrekking hebben op: economische activiteit van de werkgever, grootte van het bedrijf, leeftijd, geslacht, nationaliteit, beroep en positie in het bedrijf van het slachtoffer, soort letsel en verwond deel van het lichaam, geografische locatie, datum en tijdstip van het ongeval, alsmede de gevolgen van het ongeval – aantal verloren dagen, blijvende arbeidsongeschiktheid of overlijden ten gevolge van het ongeval. Ter bevordering van een actief preventiebeleid op het gebied van arbeidsongevallen op Europees niveau is onlangs nog een laatste groep variabelen ingevoerd (fase 3) op basis waarvan de oorzaken en

omstandigheden van het ongeval kunnen worden vastgesteld en bestudeerd. De gegevens betreffende fase 3 zullen geleidelijk vanaf de referentie jaren 2001 tot 2004 beschikbaar komen.

Wat het EODS-project betreft, zijn er werkzaamheden gestart op basis van een proefproject betreffende in 1995 erkende gevallen voor 31 ziekten van de lijst van beroepsziekten die de Commissie in haar Aanbeveling 90/326/EEG van 22 mei 1990⁽⁴⁾ heeft vastgesteld. Bij de zojuist afgeronde uitwerking van de door het FIOH⁽⁵⁾ ontwikkelde methodiek voor de eerste EODS-fase is rekening gehouden met de lessen van dit proefproject. De methodiek omvat de volgende variabelen: lidstaat, leeftijd, geslacht, beroep op de datum van blootstelling, economische activiteit van het bedrijf op de datum van blootstelling, medische diagnose, veroorzakend agens, product dat het veroorzakend agens bevat (indien chemisch of biologisch), ernst (tijdelijke of blijvende arbeidsongeschiktheid), jaar waarin de ziekte voor het eerst als beroepsziekte is erkend en ernst van de ziekte op dat moment. De verzameling van EODS-fase 1-gegevens begint in 2001 en heeft betrekking op gevallen van beroepsziekte die voor het eerst worden erkend, en op alle sterfgevallen ten gevolge van een beroepsziekte tijdens het gehele jaar.

Wat de situatie in Griekenland betreft, moet onderscheid worden gemaakt tussen de statistiek van arbeidsongevallen en die van beroepsziekten.

De gegevens over arbeidsongevallen die door IKA⁽⁶⁾ worden geregistreerd, worden op nationaal niveau verzameld en zijn ook op dat niveau beschikbaar. Zij worden tevens volgens de ESAO-methodiek aan Eurostat doorgegeven en in de Europese gegevens opgenomen. IKA, het ministerie van arbeid en het nationaal instituut voor de statistiek werken samen aan de codering en de overdracht van de ESAO-gegevens en aan de voorbereiding van de uitvoering van fase 3 in Griekenland. Er blijven twee problemen bestaan, waar in het kader van de ESAO-methodiek echter wel rekening mee wordt gehouden en die ook worden gecorrigeerd. Enerzijds wordt voor IKA slechts een deel van de arbeidsongevallen met meer dan drie dagen arbeidsverzuim gemeld. Het aandeel van de gemelde ongevallen wordt door IKA op 39 % geschat; dit niveau is vergelijkbaar met dat in Denemarken, Ierland of het Verenigd Koninkrijk (respectievelijk 46 %, 38 % en 43 %). Voor alle lidstaten in deze situatie corrigeert Eurostat het aantal gemelde ongevallen met het meldingspercentage zodat de aantallen werkelijk gebeurde ongevallen (100 %) kunnen worden geschat. Het zijn deze aantallen die in de publicaties en voor de berekening van de ongevallenfrequentie (aantal ongevallen per 100 000 werkzame personen) in aanmerking worden genomen. Anderzijds worden, zoals het geachte parlementslid weet, alleen de gegevens voor IKA, die ongeveer 45 % van de werkzame personen in Griekenland omvatten, opgenomen. IKA omvat de werknemers in de particuliere sector. Dat is ook de populatie waarop in veel andere lidstaten de ESAO-gegevens betrekking hebben (met name in België en Frankrijk waar strikt genomen slechts deze populatie wordt bestreken). Maar het komt door de specifieke situatie in Griekenland met betrekking tot de positie van de arbeidskrachten in het bedrijf, dat het percentage van de opgenomen werknemers 45 % bedraagt. In Griekenland waren in 1999 43,4 % van de werkzame personen immers werkgevers, zelfstandigen en meewerkende gezinsleden, tegenover gemiddeld 16,2 % in de gehele Gemeenschap (bron: communautaire arbeidskrachtenenquête, Eurostat). Voor de berekening van de ongevallenfrequentie relateert Eurostat desalniettemin het aantal ongevallen aan het aantal werknemers dat daadwerkelijk in de ESAO-gegevens is opgenomen.

Voor de statistiek van beroepsziekten geldt dat, hoewel de Europese lijst van beroepsziekten voor Griekenland geen grote problemen oplevert, de nationale procedure voor de erkenning van beroepsziekten er echter zwaar is, waardoor waarschijnlijk niet alle werkelijke gevallen worden geregistreerd. De gegevens die in het kader van de proefverzameling van EODS-gegevens voor erkende beroepsziekten in 1995 aan Eurostat zijn verstrekt, waren erg beperkt (92 gevallen op een Europees totaal van meer dan 57 000). In het eindverslag⁽⁷⁾ van de door het FIOH uitgevoerde evaluatie van deze proefgegevens wordt met name opgemerkt dat „de gegevens van Griekenland niet representatief zijn voor alle arbeidskrachten”, en dat „de gegevens betreffende de dekking van de nationale stelsels voor Griekenland niet beschikbaar zijn” en dat Griekenland daarom vaak van de analyse moest worden uitgesloten. Eurostat heeft niettemin bericht ontvangen dat een werkgroep van het Griekse ministerie van arbeid, waarvan IKA en andere betrokken instellingen deel uitmaken, is opgericht om na te gaan hoe de statistische gegevens over beroepsziekten in Griekenland kunnen worden verbeterd. Hierbij ondersteunt de Commissie de lidstaten en Griekenland in het bijzonder door in het kader van haar werkgroepen en publicaties de EODS-methodiek⁽⁸⁾ en de goede werkwijzen die in andere lidstaten worden toegepast te verspreiden.

(1) ESAW: „European Statistics of Accidents at Work”.

(2) EODS: „European Occupational Diseases Statistics”.

(3) Richtlijn 89/391/EEG van de Raad van 12 juni 1989 betreffende de tenuitvoerlegging van maatregelen ter bevordering van de verbetering van de veiligheid en de gezondheid van de werknemers op het werk, PB L 183 van 29.6.1989.

(4) Aanbeveling 90/326/EEG van de Commissie van 22 mei 1990 betreffende de goedkeuring van een Europese lijst van beroepsziekten, PB L 160 van 26.6.1990.

(5) FIOH: „Finnish Institute of Occupational Health”.

(6) IKA: Grieks instituut voor de sociale zekerheid — arbeidsongevallen en beroepsziekten — werknemers in de particuliere sector.

(7) Eurostat Working Paper, Population and social conditions 3/1999/E, nr. 2.

(8) Eurostat Working Paper, Population and social conditions 3/2000/E, nr. 18 en 19.

(2001/C 350 E/172)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1459/01**van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie**

(17 mei 2001)

Betreft: Begrotingslijn A-3022

Op begrotingslijn A-3022 is in 2001 voor hogescholen en universiteiten een bedrag uitgetrokken van 1 500 000 € ter medefinanciering van projecten die tot doel hebben de verspreiding van de kennis over de Europese integratie te bevorderen.

Deze lijn schijnt eerder een duplicatie te zijn van dan een aanvulling op andere begrotingslijnen van de Commissie die dezelfde doelen beogen, bijvoorbeeld het Europacollege, Brugge, het Europees Universitair Instituut, Florence, „Ons Europa”, subsidies aan organisaties die de Europese gedachte uitdragen, verenigingen en federaties van Europees belang, Europese denktanks en subsidie voor het Jean Monnet Huis.

Kan de Commissie mededelen waarin begrotingslijn A-3022 nu precies verschilt van bovengenoemde andere begrotingslijnen en dus aanspraak kan maken op een bedrag van 1 500 000 € aan belastinggeld?

Zijn er onder de uit deze begrotingslijn gesubsidieerde organisaties, organisaties die ook uit andere communautaire bron subsidie krijgen?

Is de Commissie, uit het oogpunt van eerlijkheid en democratie, bereid organisaties te financieren die op evenwichtige en onbevooroordeelde wijze aan het publiek informatie verstrekken over de Europese Unie?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(23 juli 2001)

Artikel A-3022 van de algemene begroting van de Europese Unie voorziet in subsidies voor de activiteiten met betrekking tot de Europese integratie door universitaire studie- of onderzoekcentra. Deze begrotingslijn richt zich op universitaire kringen en hun onderzoeksactiviteiten en het debat over het Europese integratieproces. Al deze elementen vormen de bijzonderheid van de begrotingslijn en zijn bepalend voor de financierbaarheid van de aanvragen.

Het systeem voor het beheer van de financiële middelen is gebaseerd op de oproep tot het indienen van voorstellen waarvan de tekst in het Publicatieblad wordt gepubliceerd en via internet wordt verspreid.

De tekst van de oproep tot het indienen van voorstellen maakt het mogelijk dat ieder jaar een aantal prioritaire thema's wordt. Het is dus mogelijk nadruk te leggen op activiteiten die betrekking hebben op de grootste zorgen van de Unie. De prioritaire thema's zorgen ervoor dat een grotere doeltreffendheid van de budgettaire uitgaven wordt verkregen.

De projecten die na de oproep tot het indienen van voorstellen ontvangen zijn, worden door onafhankelijke deskundigen geëvalueerd waarna de begunstigden worden geselecteerd.

In tegenstelling tot artikel A-3022, zijn in de begrotingslijnen A-3010 (Europacollege van Brugge), A-03011 (Universitair Instituut van Florence), A-3020 (Stichting „Ons Europa”) en A-3036 (subsidie voor het Jean Monnet-huis) de begunstigden vooraf bepaald en in het algemeen vermeldt de begrotingspost dat de kredieten bestemd zijn voor ondersteuning van de huishoudelijke uitgaven.

De ontvangers van de subsidies van begrotingslijn A-3022 zijn de universiteiten. Zij moeten projecten indienen in reactie op de oproep tot het indienen van voorstellen. De projecten die voor medefinanciering uit deze lijn in aanmerking komen, betreffen de bezinning en de discussie over het onderwerp van het Europese integratieproces. De opvallendste thema's uit de Europese actualiteit vormen het onderwerp van de acties die gesteund worden in de geselecteerde projecten: seminars over de uitdagingen van de Europese integratie, ontmoetingen van universitaire professoren over de institutionele hervorming en de uitbreiding, de organisatie van conferenties over de financiële gevolgen van de euro of analyse van de wereld- en communautaire handel.

Het hoofddoel van deze subsidies is de ondersteuning van het debat over Europa en de actieve deelname van universitaire kringen aan het Europese integratieproces te benadrukken. Al deze doelen zijn specifiek in vergelijking met die van andere begrotingslijnen en kunnen geïdentificeerd worden.

De begunstigde instellingen die in de artikelen A-3010, A-3011 enz. worden genoemd, komen niet in aanmerking voor financiering volgens de criteria van lijn A-3022 en krijgen derhalve geen subsidie.

Wat de vraag over de steun van voorlichtingsacties over de Unie betreft, zij erop gewezen dat deze niet subsidiabel zijn volgens lijn A-3022.

(2001/C 350 E/173)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1460/01
van Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Begrotingslijn A-3022

Zowel in 2000 als in 2001 werd op begrotingslijn A-3022, Studie- en onderzoekscentrum, een bedrag van 1 500 000 € uitgetrokken.

Kan de Commissie mededelen welke organisaties en centra in het verleden uit deze lijn werden gesubsidieerd en gedetailleerde informatie verstrekken omtrent de projecten die met deze subsidies werden gefinancierd?

Hoeveel nieuwe en bestaande organisaties hebben voor 2001 een subsidieaanvraag ingediend en op welke wijze controleert de Commissie de besteding van deze subsidies?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(16 juli 2001)

Het geachte parlementslid wordt erop gewezen dat de Commissie jaarlijks een verslag uitgeeft over alle subsidies van hoofdstuk A-300, waarin de begunstigten, het subsidiebedrag en het aandeel van de medefinanciering worden vermeld. Dit verslag, dat dit jaar reeds is toegezonden aan het Parlement (secretariaat van de commissie begrotingen), bevat meer in het bijzonder inlichtingen over de begunstigten van begrotingslijn A-3022.

De selectie van de projecten die uit hoofde van 2001 zullen worden gefinancierd, is aan de gang. Van de 136 voorstellen die de Commissie heeft ontvangen, komen 21 van organisaties (universiteiten of verenigingen van universiteitsprofessoren) die in de selecties van voorgaande jaren zijn opgenomen.

Uit deze lijn worden niet de werkingskosten van de begunstigde organisaties gefinancierd, maar de kosten die rechtstreeks verband houden met de projecten waarvoor de subsidies worden toegekend. Het gebruik van de toegekende subsidies wordt gecontroleerd door het onderzoek van het eindverslag en de financiële afrekening die iedere organisatie bij het einde van het project moet indienen. Na dit onderzoek wordt het saldo van de subsidie uitbetaald of eventueel het voorschot ten dele teruggevorderd.

(2001/C 350 E/174)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1462/01
van Piia-Noora Kauppi (PPE-DE) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Rijbewijs C voor diabetespatiënt

Een Finse diabetespatiënt heeft ruim twee jaar gestudeerd aan de afdeling logistiek van een beroepsschool om het diploma te behalen van vrachtwagenbestuurder. Toen hij zich in deze school inschreef, is hem niet verteld dat diabetes voor dit beroep een hinderpaal vormt. Om het diploma te behalen en het beroep uit te oefenen is een rijbewijs C vereist. Met betrekking tot de toekenningsvoorwaarden hiervan wordt voor diabetici in de EU-richtlijn voorzien in een uitzondering.

Overeenkomstig EU-richtlijn 91/439/EEG⁽¹⁾, Bijlage III, artikel 10.1 mogen rijbewijzen niet worden afgegeven of verlengd indien de aanvrager of bestuurder aan diabetes mellitus lijdt die met insuline moet worden behandeld, tenzij in zeer uitzonderlijke gevallen, op grond van een officieel medisch advies en onder voorbehoud van een geregelde medische controle.

Met het oog op het verkrijgen van een rijbewijs C heeft de aanvrager een medisch advies gevraagd aan een hoofddarts kinderziekten, een specialist algemene geneeskunde en een oogarts. In al deze adviezen wordt het toekennen van een rijbewijs C gesteund en de artsen zijn van mening dat niets bij de patiënt het behalen van een gewoon privé-rijbewijs of een beroepsrijbewijs in de weg staat.

De aanvrager heeft een rijbewijs B sinds 1998. De diabetes heeft geen invloed gehad op zijn rijden met een personenwagen en hij heeft geen insulineshocks of hypoglykemie gehad. Hij heeft niet als doel professioneel bestuurder te worden in de sector personenvervoer en hij zou geregeld zijn gezondheidstoestand moeten controleren.

Het Finse voertuigencentrum heeft geen toestemming verleend voor een uitzondering. In de motivering van zijn beslissing beroept het centrum zich op de EU-richtlijn, die het in dit geval beperkend interpreteert.

Kan de Commissie meedelen of zij ervan op de hoogte is dat de interpretatie van de EU-richtlijn betreffende de toekenningsvoorwaarden van het rijbewijs voor de ambtenaren van de lidstaten dergelijke problemen doet ontstaan?

Zijn eerder soortgelijke gevallen voorgekomen, bijvoorbeeld met epilepsiepatiënten of gehandicapten?

Als de interpretatie van de richtlijn al voor meer problemen heeft gezorgd, is de Commissie bereid maatregelen te nemen om de interpretatie van de richtlijn op nationaal niveau te verduidelijken?

⁽¹⁾ PB L 237 van 24.8.1991, blz. 1.

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(23 juli 2001)

Chauffeurs die aan diabetes mellitus lijden en een behandeling met insuline nodig hebben, kunnen geen rijbewijs krijgen voor de categorieën C en D en de bijbehorende categorieën en subcategorieën aanhangwagens, „tenzij in zeer uitzonderlijke gevallen, op grond van een officieel medisch advies en onder voorbehoud van een geregelde medische controle”.⁽¹⁾

Diabetes mellitus is binnen het comité van deskundigen van de lidstaten voor het rijbewijs uitgebreid besproken en het comité is tot de conclusie gekomen dat de huidige bepaling als zodanig moet worden gehandhaafd. De deskundigen van de lidstaten waren van mening dat de aan diabetes mellitus verbonden risico's, met name de kans op een insulineshock of hypoglykemie, schommelingen in de arteriële bloeddruk en problemen met het gezichtsvermogen, te groot zijn om toestemming voor het rijden met een vrachtwagen of autobus te kunnen geven.

Alle lidstaten hanteren namelijk een zeer strikt beleid voor de toegang tot de categorieën C en D voor personen die aan diabetes mellitus lijden en een behandeling met insuline nodig hebben. In alle gevallen wordt uitsluitend toestemming gegeven als er sprake is van een zeer geregelde medische controle en de meeste lidstaten staan uitsluitend een verlenging toe van het rijbewijs van een houder die op oudere leeftijd tijdens zijn loopbaan diabetes krijgt. Dit betekent in de praktijk dat de eerste afgifte van een rijbewijs C of D aan een persoon die al aan diabetes mellitus lijdt, wordt geweigerd.

Een dergelijk verbod bestaat ook voor de afgifte en verlenging van een rijbewijs voor personen met epileptische aanvallen en voor personen met bepaalde motorische handicaps⁽²⁾.

Naar aanleiding van de besprekingen in het comité van deskundigen van de lidstaten over het rijbewijs heeft de Commissie in het kader van haar onderzoekprogramma's verschillende studies gestart en zij hoopt de resultaten van deze studies binnen twee jaar aan het comité voor te kunnen leggen⁽³⁾.

⁽¹⁾ Punt 10.1 van bijlage III van Richtlijn 91/439/EEG van de Raad van 29 juli 1991 betreffende het rijbewijs, PB L 237 van 24.8.1991.

⁽²⁾ Punten 8.3 en 12.2 van voornoemde bijlage III.

⁽³⁾ Er lopen momenteel studies voor het gezichtsvermogen, diabetes, epilepsie en aanpassingen aan auto's.

(2001/C 350 E/175)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1464/01
van Robert Goebbels (PSE) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Illegale visvangst in de EEZ van Mauretanië

Ik kom juist terug uit Mauretanië, waar ik een onderhoud met de minister van visserij gehad heb. Minister Zamel heeft ernstige klachten over 30 tot 40 schepen die regelmatig illegaal aan het werk zijn in de exclusieve economische zone van zijn land. Voor het grootste deel zijn het Aziatische schepen die de Spaanse haven Las Palmas als uitvalsbasis gebruiken en daar ook hun illegale vangst uit Mauretanië aan land brengen. De vispiraten doen daarmee de Europese vissers oneerlijke concurrentie aan die op grond van het bestaande visserij-akkoord in de EEZ van Mauretanië werken.

Kan de Raad de informatie uit Mauretanië bevestigen? Hoe denkt hij op te treden om een einde te maken aan de illegale visvangst en daarmee de zeerijkdommen van Mauretanië op termijn te helpen in stand te houden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(16 juli 2001)

De Commissie heeft van Mauretanië geen officiële informatie ontvangen over illegale visvangst van „Aziatische schepen” in de exclusieve economische zone (EEZ) van Mauretanië.

In het kader van de visserijovereenkomst tussen de Gemeenschap en Mauretanië is de Commissie in kennis gesteld van de aanhouding van vaartuigen onder communautaire vlag. De Commissie meent dat de handhaving en het toezicht binnen de EEZ van Mauretanië zeer doeltreffend zijn. De Commissie heeft herhaaldelijk aangetoond het duurzaam beheer van de visserijbestanden van Mauretanië toegewijd te zijn.

Er bestaat weliswaar communautaire wetgeving op het gebied van toezicht en handhaving, maar voor de tenuitvoerlegging daarvan zijn de lidstaten verantwoordelijk. Op activiteiten van vaartuigen van derde landen in wateren die niet onder de jurisdictie van de Gemeenschap vallen, is deze wetgeving overigens niet van toepassing. Bovendien heeft Mauretanië in dit verband tot dusverre noch de Gemeenschap, noch — voor zover de Gemeenschap bekend — Spanje benaderd. Indien dit gebeurt, dient een eventueel verzoek op eigen merites te worden beoordeeld.

Bovendien zij opgemerkt dat de Gemeenschap en Mauretanië zich beide zeer recent hebben uitgesproken voor de goedkeuring door de Voedsel- en Landbouworganisatie van de Verenigde Naties (FAO) van een internationaal plan ter voorkoming, afschrikking en uitbanning van illegale, ongereguleerde en ongeregelde visserij. In dit plan is bepaald dat staten moeten zorgen voor uitgebreide en doeltreffende maatregelen inzake monitoring, controle en surveillance (MCS) inzake visserijactiviteiten vanaf de aanvang via het aanlanden tot aan de eindbestemming.

(2001/C 350 E/176)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1467/01
van Guido Podestà (PPE-DE) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Onrust bij jongeren — ook in Italië

Het geval van de dubbele moord in Novi Ligure, waarbij een adolescent zijn moeder en broertje heeft gedood, heeft geleid tot verbijstering en afgrijzen. Het voorval had plaats in een schijnbaar normaal gezin, dat cultureel, sociaal en economisch tot de hogere middenklasse behoorde en waar de opvoeding van de kinderen naar verluidt vooring op de professionele ambities van de ouders.

Nog onrustwekkender is evenwel dat het geen alleenstaand geval is. Dergelijke feiten doen nadenken over de onrust die steeds vaker een deel van de jeugd in zijn greep krijgt en die zich, zoals in het hierboven genoemde voorval, kan uiten in nooit gezien geweld, ongeacht de sociaal-economische categorie waartoe de persoon in kwestie behoort.

Het in Nice goedgekeurde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie maakt melding van de bescherming van het gezinsleven, waarbij bijzondere nadruk wordt gelegd op de bescherming van de rechten van het kind, misschien met verwaarlozing van de problemen van adolescenten.

Gezien de bovenstaande feiten:

- Is de Commissie niet van mening dat het voorval in alle lidstaten een grondig onderzoek nodig maakt, om bestaande situaties van conflictueuze verhoudingen binnen het gezin aan het licht te brengen?
- Acht de Commissie het niet wenselijk bijkomend onderzoek te verrichten naar de oorzaken van dergelijke conflictsituaties (uiteenlopende verwachtingen van ouders en kinderen, te strenge opvoedingsnormen, sociale waarden die drukkend kunnen zijn)?
- Hoe is de Commissie van plan de jongeren te helpen de vele, soms tegenstrijdige boodschappen te interpreteren die aan hen worden gericht?
- Hoe is de Commissie van plan het mogelijk te maken dat met betrekking tot de onrust bij jongeren meer luisterbereidheid bestaat, vooral bij het verschijnen van de eerste tekenen?
- Is de Commissie niet van mening dat zij moet optreden op het gebied van het informatiebeleid, om te voorkomen dat de lugubere interesse voor dit voorval kan leiden tot de verspreiding van dergelijk afwijkend gedrag, volgens een „kettingreactie“?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(2 juli 2001)

De Commissie deelt de gevoelens van het geachte parlementslid naar aanleiding van het drama in Novi Ligure.

De Commissie is van plan voor het einde van het jaar een initiatief te nemen met betrekking tot de jeugd, in de vorm van een witboek voor nieuwe samenwerking tussen de lidstaten op het gebied van jongerenbeleid.

Om haar voorstellen uit te werken, heeft de Commissie gedurende een jaar de jongeren zelf, de maatschappelijke organisaties die op dit gebied actief zijn, onderzoekers en ministeries van de lidstaten geraadpleegd. Het Parlement werd bij deze raadpleging betrokken en heeft zelf een hoorzitting over dit thema georganiseerd.

De voorstellen gaan over alle factoren die het leven van jongeren in de maatschappij bepalen: hun deelname aan het openbare leven, formeel en informeel onderwijs, werk, ondernemingsgeest ... Het welzijn van de jongeren, en voor sommigen van hen hun niet-welzijn, is een van thema's waarmee de Commissie zich in het bijzonder bezighoudt.

In deze context is de Commissie tevens van plan nieuwe studies, onderzoeken en informatiecampagnes voor te stellen. Het is inderdaad van essentieel belang de diepgaande veranderingen van sociale, economische en culturele aard met betrekking tot het dagelijks leven van de jongeren en hun reacties daarop, beter te begrijpen en zich te richten op een aantal instanties zoals het gezin.

(2001/C 350 E/177)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1470/01 van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Achterstand in de rechtsbedeling

Ondanks de beloften die de bevoegde minister vorig jaar deed — „tegen januari 2001 vindt in de rechtbanken de technologische revolutie plaats” — heeft de dienst van de rechtbank van Milaan die belast is met het plaatsen van de zaken op de rol, voor de aanwijzing van de rechters vandaag nog een achterstand tot december 2000. Vorige maand nog werd, zoals tien jaar geleden al de praktijk was, een spiksplinternieuw boek van vier vingers dik samengesteld, waarin de advocaten hun zaken kunnen vinden met de namen van de partijen en de rolnummers. Van een belofte over technologie tot een papieren

werkelijkheid, met achterstanden die gevolgen hebben voor de rechtsbedeling en dus voor het recht van de burger op gerechtigheid.

Al zijn de nationale regeringen voor de gerechtelijke organisatie en de modernisering van het bureaucratische gerechtelijk apparaat bevoegd, kan de Commissie het volgende meedelen:

1. is zij niet van mening dat de achterstand, die mede het gevolg is van het gebrek aan modernisering van het gerechtelijk apparaat, onterecht gevolgen heeft voor de burger, die onredelijk lang moet wachten op de afloop van een proces waarbij hij is betrokken;
2. gelet op de ongelijke behandeling en het gebrek aan eerbiediging van de mensenrechten, die de burger als gevolg van de traagheid van de organisatorische en technologische aanpassingen van de diensten moet ondergaan, acht zij het in het kader van de samenwerking met het oog op het halen van de doelstellingen van de „derde pijler” niet wenselijk de regeringen te verzoeken de nodige inspanningen te doen om de gerechtelijke diensten te moderniseren en de door de hierboven genoemde ongelijkheid veroorzaakte achterstand in te lopen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(19 juli 2001)

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid ten aanzien van de negatieve gevolgen voor de burger van de bij het gerechtelijk apparaat geconstateerde vertragingen.

De Commissie is zich ervan bewust dat de traagheid van de procedures, of de vertragingen bij de plaatsing op de rol, evenals het complexe karakter en de kosten van de procedures, een belangrijke belemmering voor de toegang tot de rechter vormen.

Een intensiever gebruik van nieuwe informatie- en communicatietechnologieën zou dit probleem althans ten dele kunnen verhelpen. In dit verband wordt, bijvoorbeeld, in de recente beschikking 2001/470/EG van de Raad van 28 mei 2001⁽¹⁾ betreffende de oprichting van een Europees justitieel netwerk in burgerlijke en handelszaken, gebruikmaking van deze nieuwe technologieën genoemd als middel om de werkzaamheden van het netwerk te vergemakkelijken.

Daarnaast beheert de Commissie verschillende programma's voor onderzoek op het gebied van de nieuwe technologieën. Eén daarvan, het programma betreffende de technologieën van de informatiemaatschappij („programma IST”), omvat een deelgebied „toepassingen voor overheidsdiensten”, dat geschikt kan zijn voor het indienen van voorstellen met betrekking tot justitie. Er bestaat thans een project, E-COURT genaamd, dat op 1 juni 2001 van start is gegaan en dat is bedoeld om, door benutting van de opkomende informatie- en communicatietechnologieën een efficiëntere afwikkeling van gerechtelijke procedures in geheel Europa mogelijk te maken.

⁽¹⁾ PB L 174 van 27.6.2001.

(2001/C 350 E/178)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1476/01 van Baroness Sarah Ludford (ELDR) aan de Commissie

(11 mei 2001)

Betreft: Ne bis in idem-beginsel

Is de Commissie ervan op de hoogte dat de zaak die Kuwait Investment Office via zijn Spaanse holding company Grupo Torra bij het Britse Hooggerechtshof had aangespannen in 1999 door een Engelse rechter werd afgewezen na een proces tegen de uit mijn kiesdistrict afkomstige Carin Parker, dat tegen deze uitspraak geen beroep is aangetekend en dat Kuwait Investment Office in Spanje een identieke procedure heeft ingesteld?

Heeft de Commissie zich gebogen over het probleem van de dubbele berechting in gevallen waar internationale instanties dankzij hun financiële middelen misbruik kunnen maken van de nationale rechtsstelsels om de voor hen gunstigste rechterlijke uitspraak te verkrijgen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie*(21 juni 2001)*

Het antwoord op de door het geachte parlementslid gestelde vraag verschilt naargelang deze uit civielrechtelijk of uit strafrechtelijk oogpunt wordt bekeken.

Wanneer zij uit strafrechtelijk oogpunt wordt beschouwd, moet eerst worden nagegaan of de in de twee lidstaten ingestelde strafrechtelijke vervolging betrekking heeft op een zaak waarvan alle componenten precies dezelfde zijn. Het is zeer goed mogelijk dat de beide vervolgingen betrekking hebben op soortgelijke activiteiten, die op hetzelfde ogenblik in de twee lidstaten plaatshebben, zonder dat evenwel reële banden tussen de daders van het feit bestaan. In dit geval is het mogelijk dat in beide lidstaten vervolging wordt ingesteld, zij het voor verschillende strafbare feiten. Indien het om identieke strafbare feiten gaat, staat het aan de betrokken persoon om ten overstaan van de vervolgende instantie of de rechter in de tweede lidstaat het „non bis in idem”-beginsel in te roepen.

Teneinde dit soort moeilijkheden te voorkomen, zal de Commissie vóór het einde van dit jaar een mededeling publiceren over de bevoegdheidsregels in strafrechtelijke zaken binnen de Unie. Tegelijk zal het de verantwoordelijkheid van Eurojust zijn dergelijke dubbele vervolgingen te voorkomen.

Voor zover de vraag betrekking heeft op civiel- en handelsrechtelijke procedures is de cruciale kwestie de rechtskracht die een in een lidstaat gegeven beslissing heeft in een andere lidstaat.

Momenteel worden de aan de orde gestelde juridische kwesties geregeld door het Verdrag van Brussel betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de beslissingen in burgerlijke en handelszaken (de verordening Brussel I, die op 1 maart 2002 in werking treedt, is in dit opzicht inhoudelijk identiek met dit verdrag). Artikel 26 van het Verdrag van Brussel luidt als volgt:

De in een verdragsluitende staat gegeven beslissingen worden in de overige verdragsluitende staten erkend zonder vorm van proces.

Indien tegen de erkenning van een beslissing bezwaar wordt gemaakt, kan iedere partij die er belang bij heeft ten principale te zien vastgesteld, dat de beslissing erkend dient te worden, gebruik maken van de procedure, geregeld in de afdelingen 2 en 3 van deze titel.

Wordt ten overstaan van een gerecht van een verdragsluitende staat de erkenning bij wege van tussenvordering gevraagd, dan is dit gerecht bevoegd om van de vordering kennis te nemen.

Aangezien zowel het Verenigd Koninkrijk als Spanje verdragsluitende staten zijn, moet de in het Verenigd Koninkrijk gegeven beslissing in Spanje worden erkend (tenzij een van de in artikel 27 van het verdrag aangegeven uitzonderingen van toepassing is) met de voor de hand liggende implicaties voor de in Spanje lopende procedure. De zaak zou moeten worden geseponeerd indien de Britse rechter reeds een eindbeslissing heeft gegeven in een vordering tussen dezelfde partijen welke hetzelfde onderwerp heeft en op dezelfde oorzaak berust (aangezien de bijzonderheden van de zaak ons niet bekend zijn, is het uiteraard niet mogelijk te beoordelen of het onderwerp van de procedures in Spanje en het Verenigd Koninkrijk identiek is). De verweerder kan de eindbeslissing van de rechter van een andere verdragsluitende staat in deze nieuwe procedure als verdediging aanvoeren.

(2001/C 350 E/179)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1480/01**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie***(18 mei 2001)*

Betreft: Verhoogd bosbrandgevaar in Griekenland

De aanhoudende droogte in Griekenland heeft ideale omstandigheden gecreëerd voor het uitbreken van bosbranden; bijgevolg wordt verwacht dat er dit jaar een hoge mate van paraatheid nodig zal zijn om deze te voorkomen en te bestrijden.

Uit het verslag „Système communautaire d'information sur les incendies de forêt 1985-97”, dat de voor het bosbeleid bevoegde dienst van de Commissie heeft opgesteld, blijkt dat de Griekse autoriteiten onvoldoende paraat zijn inzake preventie en bestrijding van bosbranden (interventietijd na de eerste alarmmelding, gemiddelde bestrijdingstijd, gemiddelde oppervlakte die afbrandt, enz.).

Kan de Commissie, gelet op het feit dat 2000 een recordaantal door branden veroorzaakte rampen heeft gekend, antwoorden op de volgende vragen:

1. Bestaan er recentere gegevens voor Griekenland? Welke gegevens kan zij verstrekken in verband met de evolutie van de bovenstaande indicatoren voor de periode 1998-2000?
2. Kan zij inlichtingen verstrekken over de maatregelen en acties van Griekenland om een herhaling van de rampen van afgelopen zomer te voorkomen?
3. Werd zij ingelicht over eventuele maatregelen van Griekenland om de paraatheid te verhogen na de enorme problemen van afgelopen zomer?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 juli 2001)

De Commissie betreurt het verlies aan levens en de ecologische en economische schade ten gevolge van bosbranden, met name van de branden die afgelopen zomer in Griekenland hebben gewoed. Zij stelt vast dat de Griekse autoriteiten vastbesloten zijn een dergelijke situatie in de toekomst zoveel mogelijk te voorkomen. Dat moet gebeuren via, om maar enkele van de door de Griekse autoriteiten geplande maatregelen te noemen, een betere samenwerking tussen de nationale diensten, een betere vorming van het personeel van de brandbestrijdingsdiensten, de ontwikkeling van een gecentraliseerd beleid voor alle Griekse regio's en een betere voorlichting van het publiek. Ter illustratie kan worden aangegeven dat de Griekse overheid nog in 2001 een workshop wil organiseren in het kader van het communautair actieprogramma voor civiele bescherming ⁽¹⁾. De hoofddoelstelling van deze vergadering van deskundigen is de middelen voor de strijd tegen bosbranden beter te coördineren.

De Griekse autoriteiten hebben de gegevens, welke als uitgangspunt hebben gediend voor de door het geachte parlementslid genoemde studie, voor de periode 1998-2000 jammer genoeg nog niet aan de Commissie toegestuurd. De meest recente beschikbare gegevens zijn te vinden op een Europese via satelliet opgestelde kaart met bosbranden die een oppervlakte van meer dan 50 hectaren (ha) hebben verwoest in het jaar 2000. Daaruit blijkt dat in 2000 in Griekenland 106 000 hectaren zijn vernield, wat neerkomt op 27 % van de totale door brand verwoeste oppervlakte in de vijf zuidelijke lidstaten van de Gemeenschap.

Wat de door Griekenland getroffen structurele maatregelen betreft, zijn, voortgaande op het communautair bestek 2000-2006, belangrijke acties gepland (studies, bosbeheerplannen, maatregelen ter preventie van bosbranden en voor het opnieuw aanplanten van bossen), met name in het kader van de regionale programma's. Er worden in dat verband aanzienlijke middelen vrijgemaakt en er is voorzien in projecten ter opleiding en voorlichting van het publiek met het oog op betere bescherming van de bossen en duurzame ontwikkeling.

De Commissie kan het geachte parlementslid tenslotte melden dat zij op 3 mei 2001 in het kader van Verordening (EEG) nr. 2158/92 van de Raad van 23 juli 1992 betreffende de bescherming van de bossen in de Gemeenschap tegen brand ⁽²⁾ een programma van 1,7 miljoen € heeft goedgekeurd dat door Griekenland voor het jaar 2001 was ingediend. Dit programma omvat onder meer het aanleggen van brandgangen, brandstroken en bluswatervoorzieningen, alsmede preventie bosbouwhandelingen en bewakingsacties.

⁽¹⁾ Beschikking 1999/847/EG van de Raad van 9 december 1999 betreffende een communautair actieprogramma voor civiele bescherming, PB L 327 van 21.12.1999.

⁽²⁾ PB L 217 van 31.7.1992.

(2001/C 350 E/180)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1490/01

van Karl von Wogau (PPE-DE) aan de Commissie

(18 mei 2001)

Betreft: Gelijkstellen van scholen in andere lidstaten ten aanzien van aftrekbaarheid op fiscaal vlak

Op grond van paragraaf 10, lid 1, nr. 9 van de inkomstenbelastingwet kan in de Duitse Bondsrepubliek „30 procent van het schoolgeld dat de belastingplichtige moet betalen voor een kind waarvoor hij

kinderaftrek of kinderbijslag ontvangt ten behoeve van het bezoeken van een overeenkomstig artikel 4 van de grondwet door de overheid goedgekeurde of overeenkomstig de deelstaatwetgeving toegestane vervangende onderwijsinstelling ..." als bijzondere uitgave worden opgevoerd. Scholen in andere lidstaten worden daarbij niet in aanmerking genomen.

Acht de Commissie deze regeling verenigbaar met het vrije verkeer van diensten in verband met schoolbezoek?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(9 juli 2001)

De Commissie bestudeert momenteel deze problematiek naar aanleiding van een klacht die zij onlangs in verband met dezelfde aangelegenheid heeft ontvangen. Zo nodig zal zij beslissen om een inbreukprocedure in te leiden in de zin van artikel 226 (ex-artikel 169) van het EG-Verdrag.

(2001/C 350 E/181)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1494/01
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(18 mei 2001)

Betreft: Bedreiging van tuberculose

Hoeveel middelen worden er in het hulpprogramma van de Commissie voor de bestrijding van ziekten ten gevolge van armoede in de ontwikkelingslanden bestemd of zullen worden bestemd voor de bestrijding van tuberculose door middel van de DOTS-strategie (Directly Observed Treatment Short-course), waarvan beweerd wordt dat een succespercentage van 99 % haalbaar is?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(28 juni 2001)

Het is moeilijk om een concreet bedrag te noemen, dat door de Gemeenschap voor DOTS beschikbaar wordt gesteld. De meeste communautaire fondsen op het gebied van de gezondheid zijn bestemd voor de ondersteuning van acties voor de verbetering van de organisatie, het beheer en de prestaties van de nationale stelsels van volksgezondheid, inclusief de programma's ter bestrijding van tuberculose (tbc). Dergelijke fondsen worden steeds vaker als steun aan de sector of als begrotingssteun verleend, dan als projectsteun voor op specifieke ziekten gerichte programma's. Een groot deel van deze steun zal eveneens ten gunste van nationale initiatieven op het gebied van de tbc-bestrijding worden gebruikt.

In het programma voor versnelde actie ter bestrijding van tbc, het menselijk immunodeficiëntie-virus/verworven immunodeficiëntie-syndroom (HIV/AIDS) en malaria⁽¹⁾, in het kader van de armoedebestrijding, wordt een geïntegreerde aanpak omschreven via maatregelen die invloed hebben op elk van de drie belangrijkste overdraagbare ziekten en die het effect van de bestaande doeltreffende initiatieven en, wat tbc betreft, in het bijzonder DOTS, moeten vergroten.

Ondanks de vooruitgang die sinds 1995 is vastgesteld zijn er evenwel bijkomende inspanningen nodig om het gebruik op grote schaal van DOTS te bevorderen; het potentieel van deze goedkope en effectieve strategie om de mobiliteit en mortaliteit als gevolg van tbc te verminderen is niet in alle kaders verwezenlijkt, maar dit is ook aan technische problemen te wijten en aan de complexiteit van de behandelingsmethode.

Binnen het totale budget voor ontwikkelingssamenwerking zal de Commissie voor de komende vijf jaar voorrang geven aan steunmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg, aidsbestrijding en bevolkingsbeleid (HAP). In 2000 bedroeg het aandeel van de voor HAP uitgetrokken kredieten 8% van genoemde begroting (ongeveer 800 miljoen €); dit bedrag zal gestadig worden verhoogd, naarmate de hulpverleningscapaciteit beter wordt. Een deel van de verhoogde steun zal worden bestemd voor acties die in het programma voor versnelde actie worden aangegeven, waaronder gerichte acties voor tuberculose en DOTS.

De Commissie is momenteel bezig met het ontwikkelen van gedetailleerde werkprogramma's en zal verder, in het bijzonder met de Wereldgezondheidsorganisatie (WHO) en andere betrokken donoren, de mogelijkheden bestuderen om de hulp aan de armste ontwikkelingslanden te versnellen en geleidelijk aan te verhogen om het hoofd te bieden aan tuberculose en de andere ernstige overdraagbare ziekten.

(¹) COM(2001) 96 def.

(2001/C 350 E/182)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1498/01

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 mei 2001)

Betreft: Aanleg nieuwe startbanen luchthaven Barajas (Madrid)

Volgens de milieu actiegroep „Leve de Jarama” zal de aanleg van nieuwe startbanen op bovengenoemd vliegveld van Madrid onherstelbare gevolgen hebben voor plantengroepen van grote waarde, die op nationaal en Europees niveau bescherming genieten. Met name de zogeheten startbanen 18L/36R zal niet alleen tot gevolg hebben dat de bedding van de Jarama over een afstand van 2000 meter wordt verlegd, doch tevens ernstige gevolgen hebben voor zones die zijn gekwalificeerd als habitats communautaire belang. Deze vegetatiezones zijn opgenomen in het nationale register van Habitats van communautaire belang, overeenkomstig Koninklijk Besluit 1997/1995 van 7 december. Het is op basis van dit register dat het autonome gewest Madrid het gehele stroomgebied van de Jarama heeft uitgeroepen tot ZIC (zone van communautair belang), waardoor het automatisch ook deel uitmaakt van het netwerk Natuur. Tot de zeven bedreigde habitats behoren wilgenbossen, zwarte populieren, mediterrane weidegronden met hoge grassen en rietvelden, alsmede diverse hydrofiële formaties die in verbinding staan met de Jarama en de riviertjes Las Zorreras en La Vega.

De vegetatie heeft ernstig te lijden onder de bouwwerkzaamheden en onder de verdroging van de Jarama. De werkzaamheden zullen in het gebied een kaalslag tot gevolg hebben die aan alle vegetatie een einde zal maken. Concreet betekent dit dat de werkzaamheden de verwoesting tot gevolg zullen hebben van zestien hectaren bos, 3 hectaren kreupelhout, 4 hectaren rietvelden, 40 ha weidegronden en 35 hectaren herbeboste grond.

Is de Commissie op de hoogte van deze feiten, waartegen door de actiegroep „Leve de Jarama” wordt geprotesteerd?

Is de Commissie van mening dat dit project voor uitbreiding van de luchthaven van Madrid verenigbaar is met richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 (¹), betreffende de instandhouding van de natuurlijke habitat van fauna en flora?

Is de Commissie van plan stappen te ondernemen om deze zone te beschermen?

(¹) PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(5 juli 2001)

De door het geachte parlementslid vermelde feiten zijn de Commissie niet bekend. Zij heeft echter geverifieerd dat de betrokken zone door Spanje is voorgesteld als gebied van communautair belang, ES 3110001 „Cuencas de los ríos Jarama y Henares” voor opneming in het Natura 2000-netwerk, in het kader van Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna (de habitatrichtlijn).

Het gaat om een gebied met een oppervlakte van 36 084 hectare.

Het gebied herbergt de otter (*Lutra lutra*) die is opgenomen in Bijlage II van de habitatrichtlijn. Dit gebied telt eveneens zo'n 13 verschillende types habitat van Bijlage I van genoemde richtlijn, waarvan er twee prioritair zijn (6220 et 3170).

De Commissie zal de Spaanse autoriteiten om inlichtingen vragen over de procedures die zijn toegepast om de naleving van artikel 6 van Richtlijn 92/43/EEG te garanderen.

(2001/C 350 E/183)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1499/01
van Gerhard Hager (NI) aan de Commissie**

(11 mei 2001)

Betreft: Programma ter consolidering van het economische concurrentievermogen van de grensregio's

De Europese Raad van Nice heeft de Commissie verzocht een programma te presenteren ter consolidering van het economische concurrentievermogen van de grensregio's (zie punt 7 van de conclusies van het Voorzitterschap). Hiertoe werd besloten omdat de ondernemingen en werknemers in de grensregio's met de kandidaat-lidstaten in het geval van een uitbreiding van de Europese Unie ten gevolge van de extreme loonverschillen tussen de kandidaat-lidstaten en de hieraan grenzende lidstaten van de EU zullen zijn blootgesteld aan bijzonder moeilijke concurrentievoorwaarden. De Commissie zelf wijst er in haar mededeling over haar werkprogramma voor 2001⁽¹⁾ op dat zij in aansluiting aan het tweede Cohesieverslag een mededeling zal voorleggen over de grensregio's van de Unie in het licht van de uitbreiding.

Tegen deze achtergrond wordt de Commissie verzocht de volgende vragen te beantwoorden:

- Waarom voorziet de Commissie in haar werkprogramma voor 2001 alleen maar in de presentatie van een mededeling over de grensregio's van de Unie terwijl de Europese Raad haar nadrukkelijk opdracht had gegeven tot het uitwerken van een programma inzake de consolidering van het economische concurrentievermogen?
- Hoever is de voorbereiding ter presentatie van het programma ter consolidering van het economische concurrentievermogen van de grensregio's gevorderd?
- Hoe zien de hierin concreet geplande voorwaarden en maatregelen ter consolidering van het economische concurrentievermogen van de grensregio's eruit, hoeveel middelen staan voor dit programma ter beschikking en wanneer kan met het begin van de omzetting van deze maatregelen worden gerekend?

⁽¹⁾ COM(2001) 28 def.

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(26 juni 2001)

De Commissie werkt momenteel aan een mededeling over de grensregio's waarin de sociaal-economische situatie van de aan de kandidaat-lidstaten grenzende regio's zal worden geanalyseerd, de potentiële impact van de uitbreiding op deze regio's zal worden geëvalueerd, de bestaande communautaire instrumenten zullen worden onderzocht en zal worden beoordeeld of verdere maatregelen ter ondersteuning van de grensregio's moeten worden genomen. Deze mededeling zal een aantal specifieke maatregelen bevatten die door de Commissie als één enkele communautaire actie voor de grensregio's zullen worden doorgevoerd en die voor een soepele overgang kunnen helpen zorgen en tegelijk het vertrouwen van het publiek in de uitbreiding in stand kunnen helpen houden.

Waarschijnlijk zal deze communautaire actie ter ondersteuning van de grensregio's nog vóór de zomervakantie door de Commissie worden vastgesteld.

Aspecten zoals de structuur en vorm van de steunverlening, de begindatum en de mogelijkheid en het niveau van communautaire medefinanciering zullen worden behandeld in de mededeling.

(2001/C 350 E/184)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1505/01
van Joan Colom i Naval (PSE) aan de Commissie**

(11 mei 2001)

Betreft: Overeenkomst van Quebec en betrekkingen EU-Mercosur

Enkele dagen geleden is in Quebec een overeenkomst ondertekend voor de oprichting van een grote vrijhandelszone die alle landen van het Amerikaanse continent zou omvatten.

Kan de Commissie medelen welke gevolgen deze overeenkomst heeft voor de politieke en handelsbetrekkingen van de Europese Unie en Mercosur?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(22 juni 2001)*

De Top in Quebec heeft niet geleid tot een versnelling van het integratieproces van de Amerika's, zoals vooraf werd verwacht, maar bevestigde enkel het scenario van de Top van Santiago de Chile (vrijhandel tegen 1 januari 2006). In Quebec werden de uitdagingen van dit proces duidelijk: mogelijkheid fast track-procedures toe te passen, openstelling van de Amerikaanse landbouwmarkt, harmonisatie van de uiteenlopende belangen van 34 landen, milieu- en werkgelegenheidskwesties, enz.

De Gemeenschap is de belangrijkste investeerder, de belangrijkste handelspartner en de grootste donor voor de landen van de Zuid-Amerikaanse gemeenschappelijke markt (Mercosur). De onderhandelingen tussen de Gemeenschap en Mercosur gaan veel verder dan louter handelskwesties. De onderhandelingen verlopen verder volgens een eigen ritme en worden niet beïnvloed door het Amerikaanse integratieproces.

*(2001/C 350 E/185)***SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1507/01****van Pere Esteve (ELDR) aan de Commissie***(15 mei 2001)*

Betreft: Verlenging financiering van bepaalde plannen ter verbetering van de kwaliteit en de afzet van dopvruchten en/of Johannesbroodboomvruchten in 1990

Op 19 maart 2001 hechtte de Raad van landbouwministers van de Europese Unie zijn goedkeuring aan Verordening (EG) 558/2001⁽¹⁾, uit hoofde waarvan de financiering van alle programma's ter verbetering van de kwaliteit en de afzet van dopvruchten en/of Johannes broodboomvruchten, die in 2000 tien jaar van toepassing waren, met een periode van maximaal een jaar kon worden verlengd.

In artikel 1 van bovengenoemde verordening is bepaald dat deze verlenging uitsluitend betrekking heeft op producentenorganisaties waarvan de verbeteringsprogramma's zijn goedgekeurd in 1990. In artikel 2 wordt gespecificeerd dat de steun beperkt blijft tot de arealen waarvoor een verzoek om financiële steun is ingediend voor het tiende jaar van toepassing van het programma.

Van de producentenorganisaties waarvan de verbeteringsprogramma was in 1990 zijn goedgekeurd, bevinden zich vier op Spaans grondgebied en twee hiervan in Catalonië (Abertal en „Producciones de Frutos Secos Asociadas”), die zijn gefuseerd met andere producentenorganisaties waarvan de verbeteringsprogramma's na 1990 zijn goedgekeurd (Abertal met Arboreto, waarvan het verbeteringsprogramma is goedgekeurd op 9 februari 1996, en „Producciones de Frutos Secos Asociadas” met Profusal, waarvan het programma is goedgekeurd op 3 mei 1996).

Nu wil het geval dat deze producentenorganisaties (Arboreto en Profusal) volgens de interpretatie die het ministerie van landbouw en visserij en voedselvoorziening aan bovengenoemde verordening geeft, geen verzoek kunnen indienen tot verlenging van de steun voor de percelen die zijn opgenomen in het verbeteringsprogramma, aangezien de tien jaar van toepassing reeds zijn verstreken omdat, volgens dit ministerie, de oorspronkelijke organisaties (Abertal en „Producciones de Frutos Secos Asociadas”) hebben opgehouden te bestaan en daarom het bepaalde in artikel 1 van verordening (EG) 558/2001 niet langer van toepassing is, aangezien de nieuwe producentenorganisaties dateren van na 1990.

Tegen deze achtergrond verzoek ik de Commissie antwoord te geven op de volgende vraag: kunnen producentenorganisaties die een 1990 een verbeteringsprogramma hebben ingediend en vervolgens zijn gefuseerd met een andere producentenorganisatie van recenter datum, die haar steunaanvraag reeds heeft ingediend voor de percelen waarvoor het tiende toepassingsjaar al is verstreken, een verzoek indienen tot verlenging van de financiële steun (uiteraard ingediend door de nieuwe producentenorganisatie) voor deze arealen en voor maatregelen die in deze bedrijven zijn uitgevoerd vóór 15 juni 2001?

⁽¹⁾ PB L 84 van 23.3.2001, blz. 1.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(18 juni 2001)*

Op grond van Verordening (EG) nr. 558/2001 van de Raad van 19 maart 2001 tot verlenging, met maximaal een jaar, van de financiering van bepaalde in het kader van titel II bis van Verordening (EEG) nr. 1035/72 goedgekeurde programma's voor de verbetering van de kwaliteit en van de afzet mogen erkende telersverenigingen waarvan de verbeteringsprogramma's in 1990 zijn goedgekeurd verzoeken om voortzetting van de financiering van hun programma's voor maximaal één jaar en uiterlijk tot en met 15 juni 2001.

Dit recht geldt ook voor een telersvereniging waarvan het verbeteringsprogramma in 1990 is goedgekeurd en die door haar fusie met een nieuwe vereniging waarvan het programma van na 1990 dateert, heeft opgehouden te bestaan.

Derhalve blijven gebieden die onder een in 1990 goedgekeurd programma vallen en die vervolgens zijn opgenomen in/overgebracht naar een ander programma op grond van Verordening (EG) nr. 558/2001 voor een elfde jaar en uiterlijk tot en met 15 juni 2001 subsidiabel voor zover is voldaan aan alle andere subsidiabiliteitsvoorwaarden.

(2001/C 350 E/186)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1508/01
van Torben Lund (PSE) aan de Commissie***(15 mei 2001)*

Betreft: Kernafval

Op 23 april hebben de Deense media bericht dat in de Russische Doema een voorstel over kernafval is aangenomen, in het kader waarvan Rusland kernafval uit een aantal EU-landen kan invoeren. Kan de Commissie mededelen wat de huidige Gemeenschapswetgeving betekent met betrekking tot de Russische wens opslagplaatsen voor kernafval op te zetten en het afval tegen betaling in te voeren en op te slaan. Kan zij tevens mededelen of er, gezien de verontrustende ontwikkelingen in Rusland, plannen bestaan om de vigerende regels te herzien en gemeenschappelijke regels in te stellen die waarborgen dat uiterst gevaarlijk kernafval altijd met inachtneming van zo streng mogelijke veiligheidsmaatregelen wordt behandeld?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(20 juni 2001)*

Volgens de Euratom-wetgeving moet de Commissie machtiging verlenen voor de export van kernmateriaal vanuit een lidstaat naar een derde land. De Commissie moet ervoor zorgen dat de internationale overeenkomsten worden nageleefd, de leveringsvoorwaarden controleren en nagaan of de algemene belangen van de Gemeenschap worden gevrijwaard. Wanneer kernmateriaal wordt uitgevoerd met het oog op opwerking en later opnieuw in de Gemeenschap wordt ingevoerd, is geen vergunning van de Commissie vereist doch de Commissie moet daarvan wel op de hoogte worden gebracht.

De uitvoer van radioactief materiaal valt onder het werkingsgebied van Richtlijn 96/29/Euratom van 13 mei 1996 tot vaststelling van de basisnormen voor de bescherming van de gezondheid van de bevolking en de werknemers tegen de aan ioniserende straling verbonden gevaren⁽¹⁾. In deze richtlijn zijn de beginselen vastgelegd voor de rechtvaardiging van de blootstelling, de optimalisering van de bescherming en dosislimitering alsook de meldingsplicht voor de lidstaten.

Uit hoofde van Richtlijn 92/3/Euratom van de Raad van 3 februari 1992 betreffende toezicht en controle op overbrenging van radioactieve afvalstoffen tussen lidstaten en naar en vanuit de Gemeenschap⁽²⁾ mogen de lidstaten geen radioactief afval uitvoeren naar derde landen die niet over de „technische, wettelijke of bestuurlijke middelen” beschikken om de radioactieve afvalstoffen veilig te beheren. Daarom is het de taak van de bevoegde autoriteiten in de lidstaten om na te gaan of aan deze voorwaarde is voldaan voordat het kernafval naar de Russische Federatie kan worden overgebracht. Door de inwerkingtreding van het Verdrag inzake de veiligheid van het beheer van afgewerkte splijtstof en radioactief afval (18 juni 2001) gelden soortgelijke regels voor alle verzendingen van afgewerkte splijtstof.

De Commissie bereidt de toetreding van Euratom tot dit verdrag voor en de communautaire wetgeving zal worden herzien en volledig in overeenstemming worden gebracht met dit verdrag.

(¹) PB L 159 van 29.6.1996.

(²) PB L 35 van 12.2.1992.

(2001/C 350 E/187)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1511/01
van Jeffrey Titford (EDD) aan de Commissie

(15 mei 2001)

Betreft: Nieuw invoerregime voor bananen

Op 2 mei heeft de Europese Commissie een verordening ter uitvoering van een nieuw invoerregime voor bananen goedgekeurd, nadat hierover tussen de EU, de VS en Ecuador een akkoord was bereikt. Britse bananenimporteurs hebben hierop zeer bezorgd gereageerd. Kan de Commissie daarom aangeven wat de gevolgen van dit regime zullen zijn voor Britse bedrijven? Als gegevens hierover nog niet beschikbaar zijn, kan zij dan zeggen wanneer deze wel beschikbaar zullen zijn?

Kan de Commissie uiteenzetten waarom dit nieuwe regime is overeengekomen, hoewel er forse bezwaren zijn geuit door tal van belanghebbenden, zoals de Vereniging voor de bananenhandel in de Europese Gemeenschap, de Unie van werknemers op bananenplantages (SITRAP) in Costa Rica, de Nationale Kamer van onafhankelijke bananenproducenten S A, de Hoge Raad van bananenimporteurs (CSIB) in Frankrijk, het Raadgevend Comité bananen en vele anderen?

Het Raadgevend Comité bananen heeft ernstig bezwaar gemaakt tegen het regime omdat het zeer schadelijk is voor de bananenhandel in het VK en de EU alsmede voor de leveranciers in het Caraïbisch gebied en bovendien discriminerend is, en omdat het tijdschema voor de uitvoering onvoldoende tijd biedt voor onderhandelingen over de vereiste ingrijpende aanpassingen in contracten inzake de fruitaankoop en de logistiek. Waarom gaat de Commissie zo haastig en zonder behoorlijk overleg met dit regime van start?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(19 juni 2001)

De nieuwe regeling is goedgekeurd omdat deze een einde maakt aan het langdurige conflict met de Verenigde Staten en Ecuador over de invoerregeling voor bananen van de Gemeenschap en de Verenigde Staten ermee hebben ingestemd de sancties per 1 juli 2001 te schorsen. Tevens gaven de meeste betrokken partijen de voorkeur aan een systeem op basis van historische referentiehoeveelheden hoewel de Commissie tot het moment dat de betrokken akkoorden tot stand kwamen, had gestreefd naar een oplossing op basis van het beginsel „wie het eerst komt, het eerst maalt” omdat een dergelijke oplossing tot dat moment de enige haalbare optie was geweest.

De op 2 mei 2001 door de Commissie goedgekeurde verordening is gepubliceerd op 8 mei 2001 (Verordening (EG) nr. 896/2001 van de Commissie van 7 mei 2001 houdende toepassingsbepalingen van Verordening (EEG) nr. 404/93 van de Raad ten aanzien van de regeling voor de invoer van bananen in de Gemeenschap (¹)). Die verordening moet vanaf 1 juli 2001 van toepassing zijn op grond van het bepaalde in Verordening (EG) nr. 216/2001 van de Raad van 29 januari 2001 tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 404/93 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector bananen (²). Daarom moest, nadat de akkoorden met de Verenigde Staten en Ecuador tot stand waren gekomen, snel worden gehandeld zodat de betrokken ondernemingen de nieuwe voorschriften konden bestuderen voordat deze in juli 2001 van toepassing zouden worden. Bovendien heeft de Commissie voortdurend contact gehouden met de sector bananen over de nieuwe regeling.

Bij de uitwerking van de akkoorden heeft de Commissie rekening gehouden met de noodzaak om evenwichtige verhoudingen op de markt te handhaven, vooral tussen traditionele marktdeelnemers en niet-traditionele marktdeelnemers. Om die reden is 17% van de contingenten gereserveerd voor niet-traditionele marktdeelnemers.

(¹) PB L 126 van 8.5.2001.

(²) PB L 31 van 2.2.2001.

(2001/C 350 E/188)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1513/01
van Gabriele Stauner (PPE-DE) aan de Commissie

(21 mei 2001)

Betreft: Personeelsformatie Europees Bureau voor fraudebestrijding OLAF

In de begroting voor het jaar 2001 is het totale aantal formatieplaatsen voor het Bureau voor fraudebestrijding OLAF voor de categorie A duidelijk verhoogd. Tegelijkertijd heeft een andere verdeling plaatsgevonden tussen vaste en tijdelijke formatieplaatsen.

Het aantal vaste formatieplaatsen is teruggebracht van 83 naar 53, en het aantal tijdelijke plaatsen is verhoogd van 15 naar 61. De begrotingsautoriteit beoogde hiermee de aanwerving van ervaren officieren van justitie en ambtenaren van de opsporingsdiensten op dit terrein in de lidstaten te vergemakkelijken, die bij voorkeur voor tijdelijke aanstellingen in aanmerking komen.

Tegelijkertijd was de vermindering van het aantal vaste formatieplaatsen bedoeld om te bereiken dat OLAF afscheid kan nemen van ambtenaren die nog zijn overgenomen van de vroegere UCLAF-dienst, en die niet meer aan de nieuwe beroepsvereisten voor deze functie voldoen.

Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

1. Hoeveel ambtenaren resp. tijdelijk functionarissen heeft OLAF op 1 januari 2001 in dienst? Hoeveel ambtenaren resp. tijdelijk functionarissen waren er op 1 mei 2001?
2. Wanneer werd de in artikel 41 van het ambtenarenstatuut opgenomen procedure geopend om de bij de vermindering van het aantal formatieplaatsen betrokken ambtenaren wachtgeld toe te kennen (ter beschikking te stellen)?
3. Hoeveel ambtenaren in welke rangen staan op de overeenkomstig artikel 41, lid 2 op te stellen lijst? Wanneer is/wordt hun wachtgeld toegekend?

Antwoord van mevrouw Schreyer namens de Commissie

(24 juli 2001)

In de begroting 2000 had de Begrotingsautoriteit voor het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF) 224 posten toegestaan, waarvan in de A-categorie 83 vaste en 15 op tijdelijke basis.

Op 31 december 2000 waren bij OLAF 153 personeelsleden in dienst, waarvan 71 ambtenaren in de A-categorie.

Bij de vaststelling van de begroting 2001 werd het aantal posten voor OLAF tot 300 verhoogd. Het aantal vaste posten in de A-categorie werd van 83 naar 53 verlaagd, d.i. beneden het aantal van de op dit moment bij OLAF werkzame A-ambtenaren. In totaal werd het totaal A-posten bij OLAF – inclusief tijdelijke posten – van 98 tot 114 verhoogd.

Het aantal vaste posten bij de Commissie als geheel werd ook opgetrokken. Dit geldt vooral ook voor de A-categorie.

Volgens de Commissie is daarmee niet voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 41 van het statuut voor bij OLAF werkzame ambtenaren.

Volgens artikel 41 sluit de toekenning van wachtgeld aan bij de rechtspositie van ambtenaren die betrokken zijn bij een vermindering van het aantal posten bij een orgaan. Volgens artikel 13 van de Verordening (EG) nr. 1073/1999 van het Europees Parlement en de Raad en (Euratom) nr. 1074/1999 van de Raad van 25 mei 1999 over de interne onderzoeken van het Europees Bureau voor Fraudebestrijding (OLAF)⁽¹⁾ worden de toegewezen posten aansluitend bij het personeelssterkteplan van de Commissie opgenomen.

Daar OLAF geen orgaan van de Gemeenschap is, kan artikel 41 volgens de Commissie noch op OLAF noch op de Commissie in haar geheel worden toegepast, aangezien het aantal posten ervan in de begroting 2001 niet werd verlaagd.

⁽¹⁾ PB L 136 van 31.5.1999.

(2001/C 350 E/189)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1514/01
van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(21 mei 2001)

Betreft: Eurovisiesongfestival

Het Eurovisiesongfestival is enkele decennia geleden ontstaan met de bedoeling het lied van de Europese landen meer bekendheid te geven. In de loop van zijn bestaan heeft het het muzikale werk van tal van Europese componisten, tekstschrijvers en vertolkers openbaar gemaakt, terwijl het ook de kans bood liedjes te horen in de talen van alle landen van Europa met de specifieke muzikale eigenschappen van elk van deze landen.

De laatste jaren is deze liedjeswedstrijd van opzet veranderd en nu heerst de overtuiging dat de teksten van de liedjes beter kunnen worden weergegeven in een andere taal dan deze van het land dat ze vertegenwoordigen, met als gevolg dat er steeds meer teksten in het Engels worden gehoord, een taal die als „commerciëler” en „internationaler” wordt beschouwd. Zo is er een mentaliteit ontstaan waarbij liedjes worden geschreven met vreemde invloeden die niet overeenstemmen met de Europese eigenheid en los van elk herkenbaar Europees element. Vrijwel alle liederen die aan de wedstrijd deelnemen, lijken sterk op elkaar en bevatten geen specifieke muzikale eigenschappen meer van het land waaruit ze afkomstig zijn en zijn evenmin in de taal van dat land gesteld.

Kan de Commissie antwoorden op de volgende vragen:

- Wordt het Eurovisiesongfestival (rechtstreeks of onrechtstreeks) financieel door de EU gesteund?
- Wat is haar standpunt ten aanzien van de overheersing van het Engels ten nadele van bijvoorbeeld het Deens, Zweeds, Grieks, Portugees of Nederlands?
- Bestaat er een mogelijkheid dat de Commissie doeltreffend kan tussenbeide komen bij het organiserend comité van deze wedstrijd, om ervoor te zorgen dat de taal en de culturele verscheidenheid van de landen van de Unie worden gerespecteerd?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(12 juli 2001)

Het Eurovisiesongfestival wordt georganiseerd door de Europese Radio Unie (ERU) en heeft geen financiële steun van de Gemeenschap gekregen.

De ERU is een overkoepelend orgaan van nationale radiozenders uit de hele wereld met zitting in Genève; ze handelt in opdracht van haar leden in Europa.

Wat de communautaire bevoegdheid betreft, met name op cultureel gebied, heeft de Gemeenschap volgens artikel 151 (ex-artikel 128) van het EG-Verdrag alleen de mogelijkheid samenwerking tussen de lidstaten aan te moedigen door middel van financiële steun.

Bij gevolg valt een eventuele verandering van de regels voor deelname aan het Eurovisiesongfestival niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap.

(2001/C 350 E/190)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1516/01
van John Purvis (PPE-DE) aan de Commissie

(21 mei 2001)

Betreft: Definitie van kleine en middelgrote ondernemingen

Een aantal middelgrote Europese bedrijven in bepaalde sectoren zoals de voedingsmiddelenindustrie, die niet tot het MKB worden gerekend moeten, wanneer zij op de markten van andere lidstaten willen doordringen, opboksen tegen de concurrentie van machtige multinationals. Is de Commissie eventueel bereid de definitie van het begrip „midden- en kleinbedrijf” aan te passen om rekening te houden met aard en omvang van de concurrentie op de markten? Is de Commissie eventueel bij wijze van alternatief bereid een nieuwe bedrijfs categorie te creëren om bijzondere aandacht te kunnen besteden aan en een speciaal beleid te kunnen ontwikkelen voor deze zo essentiële groep van bedrijven?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(24 juli 2001)*

De definitie van het midden- en kleinbedrijf (MKB) in Aanbeveling 96/280/EG van de Commissie van 3 april 1996 betreffende de definitie van de kleine en middelgrote ondernemingen⁽¹⁾, vervangt de verschillende definities van het MKB op nationaal en communautair niveau door één definitie die in het communautair beleid in de Gemeenschap en de Europese Economische Ruimte moet worden gebruikt. Door deze gemeenschappelijke definitie, die door de lidstaten werd overgenomen, te gebruiken, vermindert het gevaar van concurrentievervalsingen tussen de ondernemingen en van een onsamenhangende toepassing van het communautair beleid in de Unie en de Europese Economische Ruimte.

Het werkprogramma van de Commissie voor 2001 voorziet in een nieuw onderzoek van de aanbeveling van 1996 betreffende de definitie van het MKB. Dit nieuwe onderzoek heeft in de eerste plaats tot doel de drempelwaarden inzake omzet en balanstotaal aan te passen aan de economische ontwikkeling en na te gaan welke ervaring op andere gebieden werd opgedaan, bijvoorbeeld wat de werking van het zelfstandigheids criterium betreft. De twee genoemde alternatieve drempelwaarden maken het mogelijk rekening te houden de verschillen tussen de bedrijven, zonder dat hiervoor nieuwe bedrijfs categorieën moeten worden gecreëerd. Aangezien alle sectoren van het MKB een bijdrage tot de werkgelegenheid leveren en moeilijkheden ondervinden, bijvoorbeeld wat financiering betreft, is het niet wenselijk complexe wetgeving op te stellen die voorziet in een verschillende behandeling voor de diverse sectoren.

Als bepaalde ondernemingen of sectoren bovendien bijzondere aandacht van de Commissie of de nationale overheid vergen, moet deze kwestie volgens de Commissie worden opgelost door ze in het kader van de toepasselijke programma's en beleidsterreinen te behandelen en niet door verschillende definities van het midden- en kleinbedrijf te hanteren, al naar gelang van de markt, de onderneming en/of de sector. De definitie van het klein- en middenbedrijf mag met name niet afhankelijk worden gesteld van de graad van mededinging in de verschillende sectoren, die hoofdzakelijk in het kader van het mededingingsbeleid en het beleid inzake overheidssteun moet worden beoordeeld.

Kortom, de aanbeveling betreffende de definitie van de kleine en middelgrote ondernemingen is geen instrument ter uitvoering van een sectoraal beleid; de Commissie is dan ook niet voornemens nieuwe bedrijfs categorieën te creëren of bedrijven anders te behandelen, afhankelijk van de sector.

⁽¹⁾ PB L 107 van 30.4.1996.

(2001/C 350 E/191)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1519/01**van Jacqueline Foster (PPE-DE) aan de Commissie***(21 mei 2001)*

Betreft: Het satellietnavigatieproject Galileo

Financiering

Het Memorandum van overeenstemming inzake de door particuliere instanties te verlenen provisionele bijdrage voor dit project ten belope van 200 miljoen € heeft nadere uitleg. Kan de Commissie voorbeelden geven van bedrijfssectoren die hebben toegezegd het project te helpen financieren? Kan de Commissie tevens de berichten bevestigen dat deze toezegging vanuit de particuliere sector zou komen te vervallen, tenzij er tegen juni 2001 een definitief politiek besluit valt over de afronding van het project?

Ter wille van de transparantie wordt de Commissie verzocht haar voornemens ten aanzien van de financiering van dit project volstrekt duidelijk te maken en te laten weten of zij, indien de particuliere sector er geen wezenlijke belangstelling voor aan de dag legt, voornemens is het project uitsluitend uit de EU-begroting te financieren, inclusief het bedrag van 220 miljoen € dat de voortzetting van het project jaarlijks gaat kosten? Kan de Commissie tevens een geactualiseerde specificatie verstrekken van de verwachte bijdragen van de respectieve lidstaten?

Ontwikkeling

Geeft de Commissie er zich rekenschap van dat, terwijl de EU miljoenen aan Galileo spendeert, de VS hun bestaande technologie hebben gemoderniseerd, in die zin dat hun apparatuur kan worden beschermd tegen elektromagnetische impulsen en dat het Amerikaanse GPS-systeem een nauwkeuriger positionering mogelijk maakt? Kan de Commissie derhalve de garantie geven dat het satellitnavigatiesysteem Galileo technologisch niet ten achter zal raken bij de nieuwste ontwikkelingen indien en wanneer het operationeel wordt?

Praktische inzetbaarheid

Kan de Commissie verklaren waarom Galileo alleen voor civiele doeleinden zal worden gebruikt? Het lijkt immers onzinnig dat de EU besluit haar eigen satellitnavigatiesysteem op te zetten zonder de militaire capaciteit ervan te willen benutten. Bestaan er hoe dan ook plannen om Galileo ooit voor militaire toepassingen in te zetten?

De totale kosten van het Galileo-project worden geraamd op ruim 6 miljard €, en hoewel wij ons in de afsluitende fase bevinden, is nog steeds niet duidelijk hoe het precies zal gaan functioneren. En gesteld dat de particuliere sector erbij betrokken wordt, hoeveel invloed zal hij daarop kunnen uitoefenen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(5 juli 2001)

Op 20 juni van dit jaar heeft de Commissie een voorstel aangenomen voor een verordening, gebaseerd op artikel 171 (ex-artikel 130 N) van het EG-Verdrag, inzake de statuten van de gemeenschappelijke onderneming Galileo, welke wordt opengesteld voor deelname door particuliere ondernemingen.

Uit de contacten met bedoelde ondernemingen blijkt dat hun belangstelling om de ontwikkelingsfase van Galileo mede te financieren, bevestigd wordt en dat bedoelde financiering zal worden vergemakkelijkt door de oprichting van de gemeenschappelijke onderneming. Het is echter nu nog te vroeg om in dit verband reeds specifieke ondernemingen te noemen.

De Commissie hoopt dat de Raad Vervoer van december 2001 de lancering van de ontwikkelingsfase zal bevestigen en dat een dergelijk positief besluit het de particuliere sector mogelijk zal maken zijn beloften na te komen.

De bijdrage van de particuliere sector vanaf de ontwikkelingsfase is vereist door bepaalde lidstaten als voorwaarde voor hun toestemming op de Raad van december om deze fase van het programma in 2002 op te starten.

De Commissie volgt van nabij de ontwikkeling van de markt en van de sector van de leveranciers van satellitnavigatiediensten. De ontwikkeling van Galileo is wellicht niet vreemd aan de verbetering van de precisie waartoe de Verenigde Staten hebben besloten aan de vooravond van de Wereldconferentie over Radiocommunicatie van mei 2000 in Istanbul. De Commissie bevestigt dat Europa, naar het voorbeeld van haar successen op het gebied van de lucht- en ruimtevaart, de beschikking wil krijgen over een radionavigatiesysteem dat aan de top staat van de technische vooruitgang en dat in 2008 operationeel wordt.

Het is de Raad Vervoer van 4 april 2001 die heeft herbevestigd dat „Galileo een civiel systeem is dat onder civiele controle zal staan”.

Wat de kosten betreft, die op drie (en niet op zes) miljard € worden geraamd, is het duidelijk dat voor Galileo, zoals bij alle zeer grote infrastructuurprojecten in hun ontwerpfase, de financiering rond moet zijn alvorens tot de fase van uitvoering kan worden overgegaan. Dat is een taak waarop de Commissie zich toelegt, via uitgebreide studies en contacten met de lidstaten en de particuliere sector.

(2001/C 350 E/192)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1520/01
van Martin Callanan (PPE-DE) aan de Commissie

(21 mei 2001)

Betreft: Scheepsramp met de „BP British Trent” — Verplichting voor derde landen om met het Europees justitieel bestel samen te werken

In juni 1993 zijn negen Britse zeelieden om het leven gekomen toen het onder Panamese vlag varende schip „The Western Winner” bij de Belgische haven Oostende in aanvaring kwam met de Britse olietanker „BP British Trent”.

Uit het door de maritieme autoriteiten ingestelde onderzoek is gebleken dat de Koreaanse kapitein en bemanning van „The Western Winner” voor het ongeval verantwoordelijk waren, aangezien zij zich niet aan de elementaire veiligheidsvoorschriften hadden gehouden. De gezagvoerder, de bemanning en de eigenaren van „The Western Winner” zijn niet op de door de officier van justitie te Brugge georganiseerde verhoren verschenen en weigeren derhalve aan de gerechtelijke procedure mee te werken. Ook hebben zij geweigerd hun medewerking te verlenen aan het kort na het ongeluk door de Britse Maritime Accident Investigation Branch (MAIB) namens de autoriteiten van Bermuda ingestelde onderzoek.

Een en ander heeft tot gevolg dat de zaak nu, bijna acht jaar later, nog steeds in behandeling is bij de Brugse rechtbank. De Commissie beschikt niet over de rechtsbevoegdheid om de kapitein, de bemanning of de eigenaren van het schip te vervolgen en de Belgische autoriteiten kunnen niet in de gerechtelijke procedure tussenbeide komen.

Kan de Commissie mededelen wat haar bevoegdheden zijn in dergelijke rechtszaken, waarbij verantwoordelijke personen of organisaties uit derde landen weigeren met het Europese rechtsbestel samen te werken en aldus de rechtsgang beletten?

Is de Commissie eventueel bereid of in staat op de betrokken overheidsinstanties druk uit te oefenen om gedaan te krijgen dat degenen die voor dergelijke rampen verantwoordelijk zijn, worden gedwongen met de Europese justitiële organen samen te werken?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(19 juli 2001)

De Commissie betreurt dat zij het geachte parlementslid moet mededelen dat zij over geen enkele rechtsbevoegdheid beschikt met betrekking tot individuele strafrechtelijke procedures in de lidstaten, welke wel behoren tot de bevoegdheid van de betrokken nationale autoriteiten.

De vice-voorzitter van de Europese Commissie die bevoegd is voor vervoer, heeft evenwel, in antwoord op talrijke brieven van het geachte parlementslid, een schrijven gericht tot de Belgische vice-premier en de Belgische Minister van vervoer waarin zij erop wijst dat zij belang hecht aan de betrokken kwestie.

(2001/C 350 E/193)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1522/01
van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(21 mei 2001)

Betreft: Schadelijke kruidenpreparaten in gebruik bij diëten

In heel Europa worden op grote schaal kruidenpreparaten gebruikt om te vermageren. Zij hebben meermalen bij degene die dit soort dieet volgde, de dood ten gevolge gehad. Het gebruik van kruiden als *Larrea tridentata* (veroorzaakt hepatitis), *Teucrium chamaedris* of *Scutellaria laterifolia* (schaadt de lever), *Datura stramonium* of *Plox rhododendri* (slecht voor de hersens), alsook de zogeheten „Chinese kruiden” als *Aristolochia frangchi* of *Stephania tetrandia* (dodelijk voor de nieren) zou nodig op Europees niveau geregeld moeten worden met lijsten van schadelijke kruiden die niet voor therapeutische doeleinden gebruikt mogen worden.

Wat denkt de Commissie van deze problematiek?

Met welke voorstellen denkt zij in dit verband te komen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(16 juli 2001)*

Volgens de huidige Gemeenschapswetgeving mag een geneesmiddel pas in een lidstaat in de handel worden gebracht wanneer de Commissie of een van de lidstaten hiervoor een vergunning heeft verleend. Deze vergunning wordt alleen afgegeven wanneer het product in overeenstemming blijkt te zijn met de fundamentele vereisten van kwaliteit, veiligheid en doeltreffendheid. Het is de bedoeling geneesmiddelen met een negatieve baten/risicoverhouding niet tot de markt toe te laten. Deze wetgeving is op alle geneesmiddelen, ook die op een basis van kruiden, van toepassing.

De behandeling van geneesmiddelen op basis van kruiden door de nationale autoriteiten is evenwel niet volledig coherent, zodat de daadwerkelijke bescherming van de volksgezondheid door de geneesmiddelenwetgeving in de Gemeenschap gevaar loopt. De verschillen hebben onder meer betrekking op de classificatie van de producten en op de toepassingsvereisten en procedures.

Om verder verbetering in deze situatie te brengen stelt de Commissie momenteel een afzonderlijke richtlijn over van oudsher gebruikte geneesmiddelen op basis van kruiden op. Het is de bedoeling een speciale registratieprocedure vast te stellen, alsmede specifieke criteria die geschikt worden geacht de kwaliteit, veiligheid en doeltreffendheid van deze producten te waarborgen. Indien een geneesmiddel op basis van kruiden onder de bestaande wetgeving niet is toegelaten of in het kader van de nieuwe richtlijn niet wordt geregistreerd, zal het in de Gemeenschap niet in de handel mogen worden gebracht. Een afzonderlijke lijst van verboden producten of stoffen wordt daarom niet nodig geacht en is dan ook in de ontwerp-richtlijn niet voorzien.

(2001/C 350 E/194)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1525/01**van Bartho Pronk (PPE-DE) en Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) aan de Commissie***(21 mei 2001)*

Betreft: Het voornemen van de Nederlandse regering om uitkeringen krachtens de Toeslagenwet niet langer uit te voeren

Op 1 januari 2000 werd in Nederland de wet Beperking Export Uitkeringen (wet BEU) van kracht. Als gevolg van deze wet zijn er wijzigingen van kracht geworden in de uitvoerbaarheid van uitkeringen: bepaalde uitkeringen kunnen nog slechts binnen de EU/EER geëxporteerd worden, sommige binnen de EU/EER en staten waarmee Nederland een verdragsrelatie op het gebied van de sociale zekerheid heeft en andere weer in het geheel niet.

Uitkeringen krachtens de Nederlandse Toeslagenwet kunnen momenteel geëxporteerd worden binnen de Europese Unie en naar landen die lid zijn van de Europese Economische Ruimte.

De Nederlandse regering is voornemens om voor de Toeslagenwet een verdere beperking af te kondigen, waardoor de bedoelde uitkeringen in het geheel niet meer geëxporteerd kunnen worden. Hierbij geldt het voorbehoud dat hiervoor wijziging van het ter zake doende Europees recht noodzakelijk is.

1. Is de Commissie met mij van mening dat bedoeld exportverbod onwenselijk is, aangezien er dan geen onderscheid meer zou bestaan tussen EU-lidstaten en niet-lidstaten? Is zij van mening dat bedoeld verbod een dreigende aantasting van het vrij verkeer van werknemers behelst?
2. De Toeslagenwet dient ter bescherming van burgers met een inkomen onder de minimumnorm, met name ook partners. Acht de Commissie het — uit het oogpunt van sociale bescherming — wenselijk en toelaatbaar dat deze burgers gekort worden op hun inkomen?
3. Het aanstaand Belgisch voorzitterschap heeft „Een Sociaal Europa” als een van de hoofdpunten van haar voorzitterschap aangekondigd, waarin ondermeer een modern stelsel van sociale zekerheid voor alle Europeanen moet bestaan. In hoeverre past de aangekondigde maatregel van de Nederlandse regering daarbinnen?
4. De Nederlandse regering heeft aangekondigd dat de export beëindigd wordt zodra de Europese regelgeving is veranderd. Kan de Commissie mij informeren of dit proces reeds in werking is gesteld? Heeft zij voorstellen in deze richting gedaan? Is zij bereid om bedoeld proces, zo het al gestart is, een halt toe te brengen vanwege de ongewenste gevolgen ervan?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie*(3 juli 2001)*

De Commissie wil de geachte afgevaardigden erop wijzen dat Verordening (EEG) nr. 1408/71⁽¹⁾ in beginsel de lidstaten verplicht tot het verstrekken van de uit hoofde van hun wetgevingen verworven socialezekerheidsuitkeringen aan de begunstigen die op het grondgebied van een andere lidstaat verblijven. Deze verordening voorziet echter in een aantal uitzonderingen op dit exportbeginsel. Dit is met name het geval voor bijzondere, niet op premie- of bijdragebetaling berustende prestaties die tegelijkertijd verwant zijn aan de bijstand en de sociale zekerheid, op voorwaarde dat deze prestaties bij besluit van de communautaire wetgever worden vermeld in bijlage II bis van deze verordening⁽²⁾. Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest Snares⁽³⁾ de verenigbaarheid als zodanig met het EG-Verdrag van deze afwijking van het exporteerbaarheidsbeginsel van de socialezekerheidsuitkeringen bevestigd, met name wanneer het gaat om prestaties die nauw verband houden met een bijzondere economische en sociale context. Het Hof van Justitie heeft echter onlangs deze jurisprudentie aangevuld met zijn arresten in de zaken Jauch⁽⁴⁾ en Leclere⁽⁵⁾. In deze arresten heeft het Hof bepaald dat de afwijking van de exporteerbaarheid als gevolg van de opname van sommige prestaties in bijlage II bis niet verenigbaar is met het in het EG-Verdrag vastgelegde beginsel van het vrije verkeer van werknemers, met name wanneer deze prestaties geen bijzonder karakter hebben maar verband houden met de traditionele takken van de sociale zekerheid.

De Commissie is in kennis gesteld van de wens van de Nederlandse regering om de in de Toeslagenwet bedoelde uitkeringen te laten opnemen in deze bijlage II bis. Dit zou Nederland ontslaan van de verplichting tot verstrekking van deze uitkeringen aan personen die op het grondgebied van een andere lidstaat verblijven. Het doel van deze uitkeringen lijkt te zijn de traditionele socialezekerheidsprestaties aan te vullen om de begunstigen een inkomen te garanderen dat in de Nederlandse sociale en economische context als minimaal wordt beschouwd.

De Commissie bestudeert thans of het wenselijk is de opname van deze prestatie in de lijst van vorenbedoelde bijlage II bis voor te stellen. Behoudens de Raad zou ook het Parlement zich in het kader van de medebeslissingsprocedure die geldt voor elke wijziging van Verordening (EEG) nr. 1408/71 moeten uitspreken over een eventueel voorstel in die zin.

⁽¹⁾ Verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad van 14 juni 1971 betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op werknemers, zelfstandigen alsmede op hun gezinsleden, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, PB L 149 van 5.7.1971. Verordening bijgewerkt bij Verordening (EG) nr. 118/97 van de Raad van 2 december 1996 (PB L 28 van 30.1.1997).

⁽²⁾ Zie artikel 4, lid 2 bis en artikel 10 bis van Verordening nr. 1408/71, ingevoerd bij Verordening (EEG) nr. 1247/92.

⁽³⁾ Arrest van 4 november 1997, Snares, C-20/96, Jurispr. blz. I-6057.

⁽⁴⁾ Arrest van 8 maart 2001, Jauch, C-215/99, nog niet gepubliceerd.

⁽⁵⁾ Arrest van 31 mei 2001, Leclere, C-43/99, nog niet gepubliceerd.

(2001/C 350 E/195)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1531/01**van Roger Helmer (PPE-DE) aan de Commissie***(15 mei 2001)**Betreft: Zesde Kaderrichtlijn*

Kan de Commissie bevestigen welke voorzieningen er in de Zesde Kaderrichtlijn getroffen zijn voor onderzoek op het gebied van de wiskunde?

Antwoord van de heer Busquin namens de Commissie*(26 juni 2001)*

De Commissie is zich volkomen bewust van de belangrijke rol van de wiskunde in het wetenschappelijk onderzoek en bij de innovatie. Dit onderzoek zal binnen het nieuwe kaderprogramma een plaats krijgen door bij te dragen tot de verschillende thematische prioriteiten en het zal ook een rol spelen binnen de acties die worden gepland om een antwoord te geven op de opdoemende wetenschappelijk en technologieën behoeften.

(2001/C 350 E/196)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1536/01
van John McCartin (PPE-DE) aan de Commissie**

(22 mei 2001)

Betreft: Onafhankelijke tv-zenders

Kan de Commissie aangeven of, en zo ja hoeveel, klachten zij heeft ontvangen van onafhankelijke tv-zenders betreffende het misbruik van monopolieposities door omroeporganisaties die worden gesubsidieerd door de overheid? Uit welke lidstaten waren deze klachten afkomstig? Is de Commissie van mening dat de positie van onafhankelijke tv-zenders in de Unie bevredigend genoemd kan worden vanuit het oogpunt van het mededingingsbeleid?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(24 juli 2001)

De Commissie kan het geachte parlementslid meedelen dat zij op grond van Verordening nr. 17 van de Raad⁽¹⁾ momenteel één zaak onderzoekt, die Oostenrijk betreft. Daarbij is sprake van mogelijk misbruik van een machtspositie — in strijd met artikel 82 (ex-artikel 86) van het EG-Verdrag — door een televisieomroep die uit overheidsmiddelen wordt gefinancierd. Wat overheidssteun betreft, heeft de Commissie klachten ontvangen uit Denemarken, Griekenland, Spanje, Frankrijk, Ierland, Italië, Oostenrijk, Portugal en het Verenigd Koninkrijk in verband met omroeporganisaties die door de overheid worden gesubsidieerd.

De Commissie merkt op dat de situatie van de onafhankelijke televisieomroepen sterk verschilt al naargelang de lidstaat. Zij zal ieder geval van beperking van de mededinging onderzoeken waarop haar aandacht wordt gevestigd.

⁽¹⁾ PB 13 van 21.2.1962.

(2001/C 350 E/197)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1538/01
van Daniel Hannan (PPE-DE) aan de Commissie**

(22 mei 2001)

Betreft: Invoer van voertuigen (VK)

Beschikt de Commissie over statistische onderzoeken naar prijsafspraken tussen automobielfabrikanten, waardoor voertuigen die worden gefabriceerd en op het Europese vasteland door automobielimporteurs worden aangekocht niet naar het VK kunnen worden ingevoerd tegen prijzen die lager zijn dan de prijzen die worden gehanteerd door de officiële dealer? Een voorbeeld van deze praktijk is het nieuwe model van de VW Passat.

Heeft de Commissie informatie over de wettigheid van een zogeheten „heffing voor het stuur aan de rechterkant”, die klanten naar verluidt in rekening wordt gebracht, hetgeen de prijzen in het VK verhoogt?

Is de Commissie van mening dat, indien deze praktijken waar blijken te zijn, dit een inbreuk betekent op de regels betreffende de interne markt?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(18 juli 2001)

De Commissie beschikt niet over statistische gegevens in verband met prijsafspraken door automobielfabrikanten. Prijsafspraken door automobielfabrikanten vallen onder een zgn. black clause in de zin van artikel 6, lid 1, van de sectorale groepsvrijstellingsverordening (Verordening (EG) nr. 1475/95 van de Commissie van 28 juni 1995 betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet- en klantenserviceovereenkomsten inzake motorvoertuigen)⁽¹⁾. Indien deze afspraken kunnen worden bewezen, zou het gaan om een inbreuk op artikel 81 (ex art. 85) van het EG-Verdrag. De Commissie maakt echter voor de hele Unie halfjaarlijkse overzichten bekend van prijzen voor nieuwe auto's⁽²⁾. Zij doet dit met het oog op een grotere prijstransparantie, zodat Europese burgers worden aangemoedigd hun auto's aan te schaffen daar waar de prijzen het laagst zijn. Tevens geeft dit de autoriteiten in de lidstaten de kans de prijzen in het oog te houden.

De Commissie heeft geen bewijzen onder ogen gekregen van enige poging van VW om prijzen af te spreken, met als doel ervoor te zorgen dat auto's van VW niet vanuit het Europese vasteland in het Verenigd Koninkrijk kunnen worden ingevoerd tegen prijzen die lager liggen dan die bij de erkende dealers in het Verenigd Koninkrijk. De Commissie heeft onlangs aan VW een boete van 30,96 miljoen € opgelegd wegens concurrentieverstorende prijsafspraken voor de VW Passat in Duitsland⁽¹⁾. De daarbij onderzochte feiten hadden slechts rechtstreeks op het Verenigd Koninkrijk van invloed in zoverre de prijzen werden afgesproken voor alle afnemers, ongeacht hun lidstaat van verblijf. In die zaak ging het niet om het soort gedragingen waarvan het geachte parlementslid melding maakt.

Het geachte parlementslid heeft ook vragen bij de juridische waarde van een toeslag voor voertuigen met rechtse besturing. Volgens de mededeling van de Commissie met betrekking tot Verordening (EEG) nr. 123/85 van 12 december 1984⁽²⁾ betreffende de toepassing van artikel 85, lid 3, van het Verdrag op groepen afzet- en klantenserviceovereenkomsten inzake motorvoertuigen, mag een producent een objectief gerechtvaardigde toeslag aanrekenen wanneer de aan een dealer geleverde auto een andere specificatie vertoont dan het overeenkomstige model dat normaliter wordt geleverd in het kader van het contractprogramma voor de dealer. Houdt een dergelijke toeslag verband met verschillen tussen de specificaties voor voertuigen met rechtse besturing uit het Verenigd Koninkrijk en de lokale specificaties, dan spreekt men doorgaans van een toeslag voor voertuigen met rechtse besturing.

Deze toeslag voor voertuigen met rechtse besturing wordt in de regel aangerekend om de hogere productiekosten van dit soort voertuigen te dekken. Bij voertuigen met linkse besturing liggen de productiekosten per stuk doorgaans lager dan bij vergelijkbare voertuigen met rechtse besturing, omdat eerstgenoemde voertuigen in grotere hoeveelheden worden geproduceerd, hetgeen schaalvoordelen oplevert. Het spreekt evenwel voor zich dat voor het betrokken model de additionele kosten moeten worden verdeeld over de totale productie van voertuigen met rechtse besturing, en niet alleen over voertuigen met rechtse besturing die worden verkocht in een land waar voertuigen met linkse besturing rijden.

De Commissie merkt op dat bepaalde automobielproducenten onlangs de toeslag voor voertuigen met rechtse besturing hebben verhoogd. Momenteel is zij bezig deze kwestie te onderzoeken om na te gaan of deze nieuwe toeslag objectief te rechtvaardigen valt.

(1) PB L 145 van 29.6.1995.

(2) http://europa.eu.int/comm/competition/car_sector/price_diffs/.

(3) Zie IP/01/760 van 30.5.2001.

(4) PB L 15 van 18.1.1985, als vervangen door Verordening (EG) nr. 1475/95 van de Commissie.

(2001/C 350 E/198)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1545/01
van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie

(14 mei 2001)

Betreft: Belgisch verbod op het toelaten van vrachtwagens voor het vervoer van duiven

Is het de Commissie bekend dat de Belgische autoriteiten een verbod hebben ingesteld voor vrachtwagens voor het vervoer van duiven?

Kan de Commissie bevestigen dat deze maatregel momenteel zowel inacceptabel als onjuist is, aangezien er geen beperkingen gelden voor het vervoer van duiven in het Verenigd Koninkrijk?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(18 juni 2001)

De Commissie is door de Belgische autoriteiten op de hoogte gesteld van het feit dat er een aantal beperkingen betreffende het vervoer van dieren is ingesteld naar aanleiding van de ernstige uitbraken van mond- en klauwzeer (MKZ) in bepaalde delen van de Gemeenschap.

Tot deze maatregelen behoorde ook een verbod op het binnenbrengen van duiven uit het Verenigd Koninkrijk indien het risico bestond dat zij in contact waren geweest met dieren die mogelijk met MKZ waren besmet.

De Commissie heeft de situatie bestudeerd in het kader van het Permanent Veterinair Comité.

De door de Belgische autoriteiten ingestelde beperkingen betreffende het vervoer van duiven zijn op 15 mei 2001 ingetrokken.

(2001/C 350 E/199)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1550/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(28 mei 2001)

Betreft: Radarinstallatie op de berg Ypsari op Thasos

De dienst burgerluchtvaart en het Ministerie van Vervoer hebben besloten een radarinstallatie met een oppervlakte van 130 m² te plaatsen op een omheind terrein van 3 000 m² op de berg Ypsari op het eiland Thasos, die voorgesteld is voor het netwerk Natura 2000, hetgeen heeft geleid tot protesten van de burgemeester van Thasos en van de bewoners van het eiland tegen de aantasting van het milieu, de dreigende verdwijning van de beschermde planten en de gevaren door de elektromagnetische straling.

In hun klacht bij het openbaar ministerie in Kavalla melden de bewoners verschillende onregelmatigheden, bijvoorbeeld dat bij de uitvoering van het project de door de prefect gestelde milieuvoorwaarden niet in acht zijn genomen, de vereiste vergunning van de archeologische dienst niet is verkregen en de wetten op het gebied van de milieubescherming zijn overtreden.

Kan de Commissie met het oog op de bescherming van dit gebied met een bijzondere natuurlijke schoonheid de volgende vragen beantwoorden:

1. Zijn alternatieve oplossingen voor de radarinstallatie onderzocht?
2. Kan zij nagaan of de werkzaamheden op de Ypsari in overeenstemming zijn met de regelingen inzake de bescherming van het milieu, zoals richtlijn 92/43/EEG ⁽¹⁾, en als dat niet het geval is, ingrijpen om de vestiging van de radarinstallatie te voorkomen en de locatie weer in ere te herstellen?

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992, blz. 7.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(10 juli 2001)

De berg Ypsari op het eiland Thassos vormt een gebied dat door de Griekse autoriteiten in het kader van de habitat-Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna is voorgesteld voor opname in het Europese ecologische netwerk Natura 2000. In dat verband moeten de nationale autoriteiten erover waken dat de daar ontplooidde activiteiten de ecologische waarde van het gebied niet in het gedrang brengen.

De Commissie is niet in staat om het geachte parlementslid mede te delen of er onderzoek is verricht naar alternatieven voor het project in kwestie, aangezien een dergelijk onderzoek in de eerste plaats de bevoegdheid van de desbetreffende lidstaat is. Opdat de Commissie zich naar behoren zou kunnen buigen over de aangeklaagde feiten, verzoekt zij het geachte parlementslid evenwel om haar meer nauwkeurige gegevens te verstrekken betreffende de potentiële effecten van het relevante project op het genoemde Natura 2000-gebied.

(2001/C 350 E/200)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1551/01**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(28 mei 2001)

Betreft: Windmolenpark in een beschermd gebied in het district Lakonia

In het massief van Zaraka, gelegen in het district Lakonia, dat is opgenomen in het netwerk Natura 2000 (GR-2540001) en omwille van zijn belangrijke vogelbestand voldoet aan de criteria van een speciale beschermingszone zoals vastgesteld in Richtlijn 79/409/EEG⁽¹⁾, plannen het Griekse Ministerie van Milieu, Ruimtelijke Ordening en Openbare Werken en het Ministerie van Ontwikkeling, met subsidies van de Europese Unie, de bouw van windmolenparken. Milieuorganisaties vrezen dat dit project rampzalige gevolgen zal hebben voor de beschermde inheemse en trekvogels in het gebied en dat deze biotoop gewijzigd zal worden.

Uiteraard verdient elektriciteit gewonnen uit windenergie de voorkeur, maar niet ten koste van gevoelige en belangrijke beschermde gebieden. Kan de Commissie vragen dat er onmiddellijk een ruimtelijke-orderingsstudie voor de stad Zaraka wordt uitgevoerd, waarin de natuurlijke en culturele middelen worden geregistreerd en beschreven en het grondgebruik wordt vastgesteld, en waarbij in het kader van deze studie het vraagstuk van de vestiging van windmolenparken wordt behandeld met als criterium het milieu en het vermogen van het gebied om dergelijke interventies te ondergaan?

⁽¹⁾ PB L 103 van 25.4.1979, blz. 1.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(6 juli 2001)

Het bergmassief dat de bergen Gidouvouni, Chionouvouni, Gaidourovouni, Korakia, Kalogerovouni, Koulochera en het gebied van Monemvasia omvat, vormt een gebied dat door de Griekse autoriteiten, overeenkomstig Richtlijn 92/43/EEG van de Raad van 21 mei 1992 inzake de instandhouding van de natuurlijke habitats en de wilde flora en fauna⁽¹⁾ (de habitatrichtlijn) is voorgesteld voor opname in het Europese natuurbeschermingsnetwerk Natura 2000. Dit gebied is ook door Birdlife International als belangrijk gebied voor vogels, met name voor trek- en roofvogels, opgetekend. Gezien het voorgaande moeten de Griekse autoriteiten erop toezien dat de bescherming van dit gebied niet in gevaar wordt gebracht door de activiteiten die er plaatsvinden.

De opstelling van beheerplannen voor de gebieden van Natura 2000 is in de eerste plaats de bevoegdheid van de Lidstaten. In het onderhavige geval valt de uitvoering van een studie op het gebied van ruimtelijke ordening voor de gemeente Zarakas, zoals het geachte parlementslid voorstelt, onder de Griekse wetgeving en niet onder de bevoegdheid van de Gemeenschap. Bijgevolg kan de Commissie in deze zaak niet optreden.

Het operationeel programma „Concurrentievermogen” van het communautaire bestek voor Griekenland omvat voor de programmaperiode 2000-2006 de medefinanciering van investeringen voor de aanleg van windenergieparken om overeenkomstig de internationale verplichtingen van Griekenland het gebruik van bruinkool en de luchtvervuiling te beperken. Daarom is communautaire steun ten bedrage van 191 miljoen € uitgetrokken voor de ontwikkeling van hernieuwbare energiebronnen.

Wat de eventuele medefinanciering van deze projecten betreft, zal de Commissie, in het kader van het partnerschap, erop toezien dat de communautaire regelgeving op dit gebied door de nationale autoriteiten wordt nageleefd. Bijgevolg komen projecten alleen in aanmerking voor medefinanciering uit het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling als zij voldoen aan de milieuvorwaarden van het Fonds en aan de milieuvorwaarden die zijn vastgesteld bij de passende beoordeling die moet worden uitgevoerd voor het begin van elke activiteit die een Natura-200-gebied kan beïnvloeden, teneinde achteruitgang van dat gebied te voorkomen.

⁽¹⁾ PB L 206 van 22.7.1992.

(2001/C 350 E/201)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1553/01
van María Rodríguez Ramos (PSE) aan de Commissie

(28 mei 2001)

Betreft: Bouw van een thermische centrale in Tordesillas, Spanje

De Amerikaanse multinational ENRON wil in de gemeente Tordesillas een met gas en gasolie gestookte thermische centrale met een vermogen van 800 MW bouwen. Deze centrale stoot, volgens gegevens van het bedrijf zelf, jaarlijks 2 540 000 ton kooldioxide (voornaamste veroorzaker van de klimaatverandering) uit, alsmede 2 100 ton stikstofoxide, 191 ton zwaveloxide, 545 ton koolmonoxide en andere vervuulende stoffen.

Het project wordt in een autonoom gewest gepland dat drie keer zoveel elektriciteit opwekt als het verbruikt. Het is met andere woorden volstrekt overbodig.

De centrale zou twee kilometer buiten Tordesillas komen te liggen, een dorp met 8000 inwoners en 5 km van een uniek beschermd natuurgebied in de provincie Valladolid — het natuurreservaat las Riberas de Castronuño — en op enkele kilometers van de wijngaarden waar wijn wordt geproduceerd met de oorsprongsbenaming Rueda.

In het Witboek over hernieuwbare energiebronnen van de EU wordt als doelstelling vastgesteld dat 12 % van de energiebehoefte afkomstig moet zijn uit hernieuwbare energiebronnen. In Spanje wordt ervan uitgegaan dat wil dit percentage in 2010 gerealiseerd worden, de totale verwachte toename van de vraag naar elektriciteit afkomstig moet zijn uit hernieuwbare energiebronnen.

Gezien de bovenstaande feiten:

- Hoe kan de Commissie erop toezien dat de doelstelling van de vervanging door hernieuwbare energiebronnen door de lidstaten wordt gehaald?
- Bestaat er een communautair bewakingssysteem om ervoor te zorgen dat de lidstaten geen toestemming verlenen voor de bouw van nieuwe centrales die tot gevolg hebben dat de 12%-doelstelling niet kan worden gehaald?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(16 juli 2001)

In haar voorstel voor een richtlijn betreffende de bevordering van elektriciteit uit hernieuwbare energiebronnen op de interne elektriciteitsmarkt⁽¹⁾ ⁽²⁾ stelt de Commissie voor 22 % van het totale elektriciteitsverbruik te halen uit hernieuwbare energiebronnen. Krachtens artikel 8 van de voorgestelde richtlijn moet de Commissie toezien op de vorderingen die de lidstaten maken bij het behalen van hun duurzame-energie-doelstellingen. De raad heeft op 23 maart 2001 een gemeenschappelijk standpunt over de voorgestelde richtlijn vastgesteld. De tekst van dit gemeenschappelijk standpunt is op 4 juli 2001 door het Europees Parlement in tweede lezing goedgekeurd⁽²⁾.

⁽¹⁾ PB C 311 van 31.10.2000.

⁽²⁾ PB C 142 van 15.5.2001.

(2001/C 350 E/202)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1556/01
van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie

(28 mei 2001)

Betreft: Evaluatie van het communautaire PESCA-initiatief

Met behulp van het communautaire PESCA-initiatief (1994-1999), waarvoor bijna 300 miljoen € is uitgetrokken, kon een reeks projecten worden gestart ter bevordering van de diversificatie van de economie in gebieden die afhankelijk zijn van de visserij. Dit initiatief werd, ondanks de lage bestedingsgraad

(53,29%, ofwel 15,942 van 299,13 miljoen €), zeer gewaardeerd door de visserijsector en door de economische en sociale actoren in die gebieden. Zij namen met grote bezorgdheid kennis van het verdwijnen van dit programma, ondanks de toezegging van de Commissie dat de maatregelen ter bevordering van de economische diversificatie in deze gebieden zouden worden voortgezet, zij in het kader van andere programma's die gefinancierd worden uit het FIOV en, aanvullend, uit het EFRO en het ESF.

Op dit moment, nu de onderhandelingen met Marokko over een nieuwe visserijovereenkomst zijn mislukt, constateren we dat de resultaten op het gebied van de diversificatie van de economie, ondanks dit initiatief, tekortschieten omdat de economie van bepaalde gebieden, zoals Barbarte, Barbanza of Morrazo, volledig afhankelijk is van deze overeenkomst.

Heeft de Commissie de resultaten van het PESCA-initiatief (1994-1999) geëvalueerd?

Waarom is er slechts 53% van het begrote bedrag besteed? Waarom was de bestedingsgraad in Spanje 44%? Welke globale bedragen zijn er in de vorige programmeringsperiode toegekend aan de Spaanse visserijsector en ook daadwerkelijk overgemaakt naar Spanje via de structuurmaatregelen en het interne beleid van de Gemeenschap?

Welke maatregelen ontwikkelt de Commissie in de huidige programmeringsperiode ter bevordering van de economische diversificatie van de regio's die afhankelijk zijn van de visserijsector?

Hoe beoordeelt de Commissie het feit dat deze maatregelen in de vorige programmeringsperiode werden getroffen in een specifiek kader en nu niet? Welke verschillen stelt de Commissie vast?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(3 juli 2001)

De Commissie is voornemens een evaluatie achteraf te verrichten van de structurele programma's voor de visserij uit de periode 1994-1999 en van de programma's in het kader van het communautaire initiatief PESCA. In dit verband moet worden opgemerkt dat de betrokken programma's pas eind 2001 zullen worden voltooid en dat de uitvoeringsverslagen niet eerder dan medio 2002 beschikbaar zullen zijn.

Wat het uitvoeringsniveau bij het communautaire initiatief PESCA betreft, zijn er verschillende verklaringen voor de vrij lage percentages die door het geachte parlementslid worden genoemd. In de eerste plaats zijn die percentages gebaseerd op de uitvoering tot 31 december 1999. Bij de programma's is echter geen sprake van een lineaire uitvoering; bijna altijd heeft zich, na een tamelijk trage start, tegen het einde van de periode een versnelling voorgedaan. Bovendien hebben de genoemde percentages betrekking op de betalingen door de Commissie, die altijd met vertraging een weerspiegeling van de concrete uitvoering van de projecten zijn.

Op 31 december 2000 maakten de totale betalingen door de Commissie voor alle PESCA-programma's iets meer dan 64% van de geprogrammeerde bedragen uit. Naar verwachting zal in 2001 tussen 11% en 16% van die bedragen worden betaald. Het saldo, dat dus ongeveer 20 à 25% zal bedragen, zal pas na afsluiting van de programma's kunnen worden betaald, dus niet eerder dan in 2002.

Wat meer in het bijzonder Spanje betreft, bedroeg op 31 december 2000 de daadwerkelijk aan de eindbegunstigden betaalde communautaire steun 29 miljoen € voor het PESCA-programma (ongeveer 62% van de geprogrammeerde bedragen), en 1 051 miljoen € voor de programma's die in het kader van de doelstellingen 1 en 5a werden medegefinancierd door het Financieringsinstrument voor de Oriëntatie van de Visserij (FIOV) (ongeveer 92% van de geprogrammeerde bedragen).

In de nieuwe programmeringsperiode kan sociaal-economische diversificatie in van de visserij afhankelijke gebieden worden ondersteund hetzij in het kader van de specifieke visserijprogramma's, en wel binnen de maatregelen die in aanmerking komen voor een bijdrage uit het FIOV, hetzij in het kader van de geïntegreerde programma's voor regionale ontwikkeling die onder doelstelling 1 of 2 van de Structuurfondsen vallen, aan welke programma's wordt bijgedragen door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO) en het Europees Sociaal Fonds (ESF).

Het communautaire initiatief PESCA wordt niet voortgezet omdat is besloten de Structuurfondsen te rationaliseren, waarbij er onder meer nog slechts vier communautaire initiatieven zijn in plaats van de 14 die vóór 2000 bestonden. Er heerste over dit besluit een zeer brede consensus onder de communautaire instellingen.

(2001/C 350 E/203)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1557/01**van Ian Hudghton (Verts/ALE) aan de Commissie**

(17 mei 2001)

Betreft: Genetisch gemodificeerde vis

Het is bekend dat uit conventionele viskwekerijen regelmatig vis ontsnapt. Dit betekent dat het kweken van genetisch gemodificeerde vis enorme risico's met zich meebrengt: dergelijke vissen kunnen letterlijk de vrijheid tegemoet zwemmen en in het wild terecht komen.

In Schotland hebben de mogelijke invoering van genetisch gemodificeerde zalm en het gevaar van ontsnapping van genetisch gemodificeerde vissen in het algemeen aanleiding gegeven tot de vrees dat ernstige schade aangericht kan worden aan wilde visbestanden, die reeds op dramatische wijze aan het afnemen zijn.

Is de Commissie het ermee eens dat het kweken van genetisch gemodificeerde vis in experimentele viskwekerijen kan leiden tot ernstige schade aan wilde visbestanden, indien dergelijke vissen ontsnappen en gaan kruisen met wilde vissen, met een mogelijk verwoestend domino-effect voor de visserij- en aquacultuursectoren en voor het consumentenvertrouwen?

Welke veiligheidsmaatregelen heeft de Commissie genomen, gezien de mogelijke gevaren voor het ecosysteem, de visserij- en aquacultuursectoren en het consumentenvertrouwen, om te waarborgen dat de consumenten niet worden blootgesteld aan genetisch gemodificeerde vis, of deze nu is ontwikkeld binnen de EU of daarbuiten?

Kan de Commissie informatie verstrekken over de status van het onderzoek naar en de ontwikkeling en financiering van genetisch gemodificeerde vis in de EU, en de doelstellingen toelichten en motiveren van het financieren van dergelijk onderzoek, gezien de inherente gevaren die aan de ontwikkeling van dergelijke vis verbonden zijn?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 juni 2001)

De Commissie is het ermee eens dat genetisch gemodificeerde vis die ontsnapt, onherstelbare schade kan toebrengen aan visbestanden en aan het mariene milieu. Er bestaat communautaire regelgeving die erop is gericht de potentiële gevaren van activiteiten waarin dergelijke organismen een rol spelen af te wenden.

Richtlijn 2001/18/EG van het Parlement en de Raad van 12 maart 2001 inzake de doelbewuste introductie van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu⁽¹⁾ heeft betrekking op het vrijgeven van genetisch gemodificeerde organismen (GGO's), met inbegrip van vis, voor hetzij experimentele doeleinden, hetzij de handel.

Experimenten vallen onder deel B van de richtlijn. De lidstaat waar het geplande experiment zal worden uitgevoerd, beoordeelt de aanvraag en verleent de toestemming. Deze lidstaat moet de Commissie en de overige lidstaten informeren over de betrokken vrijgave. Bovendien wordt informatie over de introductie voor experimentele doeleinden in de Gemeenschap bijgehouden in een databank van het Gemeenschappelijk Centrum voor Onderzoek in ISPRa die toegankelijk is voor het publiek (<http://biotech.jrc.it>). Tot nog toe heeft de Commissie geen enkele dergelijke kennisgeving over een introductie van genetisch gemodificeerde vis voor experimentele doeleinden ontvangen.

Voor het in de handel brengen van GGO's moet toestemming worden verkregen overeenkomstig deel C van Richtlijn 2001/18/EG. Het gaat hier om een regeling voor het verlenen van toestemming op communautair niveau waarbij alle lidstaten worden betrokken. De toestemming wordt slechts verleend als er geen redenen zijn om te vrezen dat het in de handel brengen van het betrokken product nadelige gevolgen voor de volksgezondheid of het milieu zou hebben. Tot nog toe is geen enkele aanvraag om genetisch gemodificeerde vis in de handel te mogen brengen ontvangen en is daar dus ook geen toestemming voor verleend.

Voor het gebruik van genetische gemodificeerde vis of daarvan afgeleide producten als of in voedsel is toestemming nodig overeenkomstig de verordening betreffende nieuwe voedingsmiddelen (Verordening (EG) nr. 258/97 van het Parlement en de Raad van 27 januari 1997 betreffende nieuwe voedingsmiddelen en nieuwe voedselingsrediënten^(?)). In deze verordening is bepaald dat genetisch gemodificeerd voedsel geen gevaar voor de consument mag opleveren, de consument niet mag misleiden en niet zodanig van conventioneel voedsel mag verschillen dat de normale consumptie ervan uit voedingsoogpunt voor de consument nadelig zou zijn.

De Commissie subsidieert momenteel één project betreffende technologie op het gebied van experimentele transgene vis waarmee wordt beoogd de risico's te beoordelen en te verminderen die door middel van recombinant-DNA-technologie genetisch gemodificeerde vis zou kunnen opleveren. Het betreft FAIR-project 3482 uit 1997 (Vierde Kaderprogramma voor Onderzoek en Technologische Ontwikkeling) waarmee in januari 1999 is begonnen en dat in december 2001 moet zijn voltooid. Het project wordt gecoördineerd door de Julius-Maximilian Universität Würzburg in Duitsland en er zijn partners uit Spanje, Frankrijk, Italië, het Verenigd Koninkrijk en Noorwegen bij betrokken. De door de Gemeenschap toegekende subsidie bedraagt 924 000 €. De Commissie heeft in het verleden ook vier onderzoeksprojecten betreffende genetisch gemodificeerde vis gesubsidieerd die nu zijn beëindigd. Twee van die projecten hadden uitsluitend betrekking op bioveiligheidsaspecten, terwijl de andere twee op mogelijke commerciële toepassingen waren gericht.

Er wordt momenteel ook onderzoek verricht naar middelen om de integratie en de expressie van geïntroduceerde genen onder controle te houden en naar betere methoden voor het analyseren van transgene vis. Het betrokken project heeft niet tot doel transgene vis met veranderde eigenschappen te produceren en evenmin commerciële soorten genetisch te modificeren of genetische gemodificeerde organismen te introduceren in het milieu. De resultaten van dergelijk onderzoek kunnen in de toekomst een bijdrage leveren aan de risicobeoordeling en aan de opsporing van genetisch gemodificeerde vis op de markt.

⁽¹⁾ PB L 106 van 17.4.2001.

⁽²⁾ PB L 43 van 14.2.1997.

(2001/C 350 E/204)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1558/01

van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(17 mei 2001)

Betreft: Uitbreiding van het aantal leden van het Europees Parlement

In haar antwoord op mijn mondelinge vraag H-272/01⁽¹⁾ geeft de Commissie de volgende interpretatie van het Verdrag van Nice: „indien er voor 1 januari 2004 geen toetredingsverdrag is ondertekend, wordt uit de vijftien lidstaten in 2004 hetzelfde aantal afgevaardigden gekozen als nu in het Parlement zitting hebben”. Deze interpretatie is zonder twijfel correct, maar roept toch een nieuw interpretatieprobleem op. Wat zal er naar de mening van de Commissie moeten gebeuren, indien er bijvoorbeeld één toetredingsverdrag is ondertekend: hoeveel afgevaardigden zullen er dan uit de lidstaten worden gekozen?

⁽¹⁾ Schriftelijk antwoord 3.4.2001.

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(18 juli 2001)

Uit hoofde van artikel 2, lid 2 en 3 van het Protocol betreffende de uitbreiding van de Europese Unie, gehecht aan het Verdrag van Nice betreffende de Europese Unie en de verdragen tot oprichting van de Europese Gemeenschappen⁽¹⁾, zal het precieze aantal in 2004 in elke lidstaat te verkiezen aantal vertegenwoordigers in het Europees Parlement bij een besluit van de Raad worden vastgesteld.

Om dit aantal te bepalen moet eerst aan het totale aantal vertegenwoordigers van de huidige vijftien lidstaten (vastgelegd in artikel 190 van het EG-Verdrag zoals gewijzigd door artikel 2, lid 1, van genoemd Protocol, te weten 535 vertegenwoordigers) worden vermeerderd met het totale aantal vertegenwoordigers

van de nieuwe lidstaten ingevolge het(de) toetredingsverdrag(en) dat(die) uiterlijk op 1 januari 2004 is(zijn) ondertekend. Indien het totale aantal vertegenwoordigers minder bedraagt dan 732, wat het geval zal zijn indien niet alle kandidaat-lidstaten op 1 januari 2004 de onderhandelingen hebben afgesloten met de ondertekening van een toetredingsverdrag, zal de Raad het aantal in 2004 te verkiezen vertegenwoordigers in iedere lidstaat verhogen, zodat het totale aantal zo dicht mogelijk bij 732 komt te liggen. De correctie van het aantal in 2004 te verkiezen vertegenwoordigers wordt naar verhouding berekend; het totale aantal in een lidstaat te kiezen vertegenwoordigers mag echter niet meer bedragen dan het huidige aantal vertegenwoordigers bij het Parlement voor het land in kwestie.

(¹) PB C 80 van 10.3.2001.

(2001/C 350 E/205)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1561/01
van Robert Sturdy (PPE-DE) aan de Commissie

(28 mei 2001)

Betreft: Verbranding tegenover destructie in het Verenigd Koninkrijk

In het Verenigd Koninkrijk wordt de EU-vergoeding in het kader van de regeling voor dieren van meer dan dertig maanden enkel volledig betaald als het karkas wordt verbrand (hoewel een voorschot van 80 % wordt betaald bij destructie). Het Verenigd Koninkrijk derft dan ook rente op geld waarop het aanspraak heeft wegens het beleid van de Intervention Board om voor destructie in plaats van voor directe verbranding te kiezen. Is dit het gevolg van een wijziging in het beleid van de Europese Commissie of in het beleid van de Britse regering?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(20 juli 2001)

Krachtens Verordening (EG) nr. 716/96 van de Commissie van 19 april 1996 houdende vaststelling van buitengewone maatregelen ter ondersteuning van de rundvleesmarkt in het Verenigd Koninkrijk (¹) draagt de Gemeenschap bij in de uitgaven van het Verenigd Koninkrijk voor de aankoop van runderen van meer dan 30 maanden (OTM-dieren) met het oog op vernietiging. Deze medefinanciering wordt verleend in de vorm van een forfaitair bedrag per dier, dat in principe wordt uitgekeerd nadat het dier volledig verbrand is; de verordening voorziet evenwel in de mogelijkheid tot uitkering van een voorschot ten bedrage van 80 % van de communautaire bijdrage nadat het dier is gedestruëerd.

Wegens het gebrek aan capaciteit voor directe verbranding van OTM-dieren zijn de meeste dieren die voor deze regeling in aanmerking komen, verwerkt tot talg en tot vleesbeendermeel, aangezien deze producten gemakkelijker kunnen worden opgeslagen in afwachting dat zij kunnen worden verbrand. De Commissie is van mening dat het probleem van de verbrandingscapaciteit nog steeds van doorslaggevend belang is voor de keuze die het Verenigd Koninkrijk maakt tussen destructie van de dieren en directe verbranding.

(¹) PB L 99 van 20.4.1996.

(2001/C 350 E/206)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1563/01
van Patricia McKenna (Verts/ALE) aan de Commissie

(28 mei 2001)

Betreft: Bouw van een sportstad bij het stuwmeer van Cecebre, gemeente Avegondo, Spanje

De Sportclub van La Coruña wil een „Sportstad” met een oppervlakte van meer dan 100 000 m² bouwen op de rand van het stuwmeer van Cecebre, een gebied dat valt onder het ecologisch netwerk Natura 2000. Behalve het enorme belang van de streek voor het milieu (opvang- en rustgebied voor vogels; aanwezigheid van trekvogels, water- en waadvogels, reigers, ijsvogels, otters, watersalamanders, visarenden, valken, torenvalken, havikken, kikkers, hersthornkever, vossen, spitsmuizen; nestelgebied van vogels, gebied waar de vogeltrek op internationaal niveau wordt gevolgd en gecontroleerd; gebied van specifiek plantkundig belang; gebied met Atlantische woud; gebied met natuurlijk landschap (¹)), is ook de zuiverheid van het water voor menselijke consumptie van de stad La Coruña en de omliggende gebieden (400 000 personen) afhankelijk van het behoud van deze streek. Er zijn in het gebied verschillende alternatieve

mogelijkheden voor de vestiging van de voorgestelde faciliteiten, die minder ingrijpend zijn. Ondanks het verzet van de gemeente La Coruña, van de NGO's op het gebied van ecologie en natuurbescherming in Galicië en in het hele land, is men met de voorbereidende werkzaamheden in het gebied begonnen, waardoor een ware milieuramp wordt veroorzaakt in een gebied van ongeveer 6 hectaren in de onmiddellijke nabijheid van het water van het stuwmeer (tot aan de rand); vegetatie wordt verwoest, verschillende niveaus worden gecreëerd en bronnen en waterlopen die in de richting van dit watergebied liepen, worden van hun koers afgeleid.

Er werd geen milieueffectbeoordeling gemaakt voor dit project en voor de werkzaamheden die tot dusver zijn uitgevoerd, is geen vergunning verleend, hoewel het gebied wordt bedreigd door verschillende aanvallen op het milieu, d.w.z.:

- a) natuurkundig (permanente bouwwerkzaamheden en een mogelijke stadsontwikkeling van het gebied);
- b) op het watermilieu, met zijn dubbele functie als watergebied en wingebied van water voor menselijke consumptie, wegens het gebruik van onkruidverdelgers en andere chemische producten op de tien voetbalvelden en wegens het door de duizenden verwachte bezoekers geproduceerde rioolwater;
- c) een massale toevloed van mensen in dit gebied dat vanuit het oogpunt van het milieu een bijzonder belang vertegenwoordigt.

Acht de Commissie het aanvaardbaar dat voor de bouw van een „Sportstad” van een voetbalclub een deel van een gebied dat onder Natura 2000 valt, wordt verwoest en dit gebied ernstig in gevaar wordt gebracht?

Kan de Commissie nagaan of de wetten inzake de milieueffectbeoordeling hier zijn geëerbiedigd?

(¹) Bron: Consellería Medio Ambiente Xunta de Galicia (<http://www.xunta.es/conselle/cma/CMA05e/CMA05eb/p05eb06.htm>).

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(16 juli 2001)

De Commissie heeft geen kennis van het project waarnaar het geachte parlementslid verwijst.

In dit stadium kan de Commissie zich niet uitspreken over de eventuele aantasting van de zone die door de Spaanse autoriteiten is aangewezen als gebied dat wordt opgenomen in het netwerk Natura 2000. Overeenkomstig de informatie waarover de Commissie beschikt, omvat het aangewezen gebied uitsluitend de in de vraag genoemde stuwdam.

Binnen een termijn van tien dagen zal de Commissie de Spaanse autoriteiten een verzoek om informatie over de aangeklaagde feiten toezenden teneinde na te gaan of de communautaire wetgeving in deze zaak correct is toegepast.

(2001/C 350 E/207)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1565/01 van Ewa Hedkvist Petersen (PSE) aan de Commissie

(29 mei 2001)

Betreft: Gebrekkige statistieken over ongevallen waarbij alcohol in het spel is

Dat rijden onder invloed elk jaar tot een groot aantal zware verkeersongevallen leidt, is niets nieuws. De vraag is of het bekend is in hoeverre alcohol de facto een rol speelt bij ongevallen. Uit een verslag van de Commissie over alcohol, drugs en verkeer blijkt dat bijvoorbeeld in Italië in slechts 1 % van de ongevallen alcohol in het spel is, in Frankrijk daarentegen 40 %. Deze verschillen zijn nauwelijks geloofwaardig en hangen helemaal af van de vraag welk systeem in de diverse landen voor het bijhouden van statistieken wordt gebruikt. In Duitsland, waar volgens eigen opgaven in 20 % van de ongevallen alcohol in het spel is, worden bijvoorbeeld ongevallen waarbij slechts één voertuig is betrokken niet meegeteld. Bij dit soort ongevallen valt normaal gesproken het grootste aantal dodelijke slachtoffers. Dat zou betekenen dat het dark number in de Duitse statistieken hoog is. Het probleem met de gebrekkige statistieken is dat de besluitvormers geen betrouwbare basis krijgen om hun besluitvorming op te baseren. Het gevaar bestaat dat noodzakelijke maatregelen tegen dronkenheid achter het stuur uitblijven.

De officiële cijfers in Zweden geven ook geen getrouw beeld van de werkelijkheid. Op bijna 90 % van alle automobilisten die bij een verkeersongeval om het leven komen, wordt sectie verricht en in dit verband worden monsters van het lichaamsvocht genomen die voor analyse naar het gerechtelijk laboratorium worden gezonden. Wanneer men de cijfers over ongevallen met dodelijke afloop met de resultaten van de analyses vergelijkt, ziet men dat het aandeel van automobilisten met alcohol in het lichaam in Zweden in 1999 bij 19 % lag. Volgens de officiële statistieken over dat jaar was dat 5,6%! Bovendien geeft ook deze 19 % geen juist beeld van de werkelijkheid, omdat enkele van deze slachtoffers na het ongeval nog enige tijd hebben geleefd en de alcohol in het lichaam in die tijd mogelijk werd afgebroken.

Een van de redenen voor de gebrekkige statistieken in Zweden is dat de officiële ongevallencijfers zijn gebaseerd op de processen-verbaal die de politie bij ongevallen opmaakt. Wanneer het om rijden onder invloed gaat, berust dat op de verdenking van de politie dat er alcohol in het spel is. Bij ongevallen is het de eerste taak van de politie om te voorkomen dat andere personen gewond raken en daarmee wordt het overige verkeer voorrang gegeven. Dat leidt ertoe dat in zeer veel gevallen de automobilist niet op het gebruik van alcohol wordt getest.

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om het probleem van de gebrekkige statistieken in de EU te verhelpen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(17 juli 2001)

Het bijhouden van ongevallenstatistieken is een eerste voorwaarde voor elk doeltreffend beleid voor de verkeersveiligheid.

Daarom heeft de Raad in 1993 besloten de Europese database CARE⁽¹⁾ op te zetten met gegevens over letselongevallen. Hierin zijn de gegevens opgenomen die jaarlijks door de lidstaten worden toegezonden. De lidstaten maken daarvoor gebruik van de verklaringen van de politie die rechtstreeks ter plaatse is geweest. Uiteraard is de eerste zorg van de politie het bieden van bijstand en het waarborgen van de veiligheid van de andere weggebruikers, en niet het vervullen van de administratieve taken, zoals het invullen van formulieren voor het verzamelen van gegevens. Daarbij kan de politie over het algemeen de waarschijnlijke oorzaak van het ongeluk aangeven. De politie kan echter geen bloed afnemen van een slachtoffer dat ter plaatse is overleden of dat naar een ziekenhuis wordt vervoerd. Daarom wordt bij veel ernstige letselongevallen het alcoholpercentage niet geregistreerd in de nationale dossiers en wordt het ook niet opgenomen in de CARE database⁽²⁾. De Commissie is dus alleszins op de hoogte van de door het geachte parlementslid vermelde leemten.

De Commissie heeft verschillende activiteiten ontplooid om verbetering in de situatie te brengen. Zo heeft zij samen met de lidstaten het project CARE Plus opgezet om een gemeenschappelijke terminologie en regels voor het omzetten van de nationale gegevens naar de CARE database vast te stellen. De regels voor de gegevens over alcohol zijn in het tweede halfjaar van 2001 in werking getreden. De problemen in verband met de te volgen methode zullen echter niet onmiddellijk opgelost zijn en uiteraard zal de Commissie op geen enkele wijze gebruik maken van de geaggregeerde gegevens zolang er nog twijfels bestaan over de betrouwbaarheid ervan.

Voorts heeft de Commissie in het vierde kaderprogramma van de Gemeenschap voor onderzoek en technologische ontwikkeling het Stairs-project gesteund, dat tot doel had een geharmoniseerde methode te ontwikkelen voor gedetailleerd ongevallenonderzoek door multidisciplinaire teams die op de plaats van het ongeluk en in samenwerking met ziekenhuizen en justitie hun onderzoek doen om een gedetailleerd beeld te krijgen van de oorzaken en verantwoordelijkheden. De conclusies van het Stairs-project moeten nog in de praktijk worden gebracht. De gedetailleerde onderzoeken (een beperkt aantal gezien de hoge kosten) zullen het mogelijk maken de uit de statistieken verkregen inzichten te verbeteren. Zij zullen een kwalitatief beeld opleveren dat het kwantitatieve beeld dat uit de CARE database vaar voren komt, aanvult.

Op langere termijn is de Commissie tevens voornemens de lidstaten aan te moedigen een structuur op te zetten om onafhankelijke onderzoeken te verrichten teneinde de oorzaken van ongelukken zo nauwkeurig mogelijk te analyseren en daar praktische conclusies aan te verbinden.

De verbetering van de CARE database is een onderneming van lange adem. Dit is een van de acties die zullen worden uitgevoerd in het toekomstige programma van de Commissie op het gebied van de verkeersveiligheid in de periode 2002-2010 met als doel in de Gemeenschap een degelijk informatie-systeem voor de verkeersveiligheid op te zetten.

⁽¹⁾ Beschikking 93/704/EG van de Raad van 30 november 1993 betreffende de oprichting van een communautaire gegevensbank inzake ongevallen in het wegverkeer, PB L 329 van 30.12.1993.

⁽²⁾ Zie aanbeveling van de Commissie van 17 januari 2001 betreffende het wettelijk toegestane alcoholpromillage voor bestuurders van motorvoertuigen, PB C 48 van 14.2.2001.

(2001/C 350 E/208)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1566/01
van Pervenche Berès (PSE) aan de Commissie

(29 mei 2001)

Betreft: Belastingdiscriminatie op grond van vestigingsplaats

Is het verenigbaar met het EG-Verdrag dat de administratie van een EU-lidstaat weigert vrijstelling van successierechten die overeenkomstig het plaatselijke recht worden verleend aan organen met een wetenschappelijk, humanitair of technisch doel, toe te kennen aan een soortgelijke instelling die in dezelfde lidstaat een overeenkomstige taak vervult maar in een andere lidstaat van de Unie gevestigd is?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(5 juli 2001)

De door de geachte Afgevaardigde beschreven situatie kan in strijd zijn met het EG-verdrag wanneer deze weigering voor bepaalde organisaties met vergelijkbare activiteiten, op grond van hun vestigingsplaats, een situatie kan doen ontstaan die nadelig is voor hen.

De door de geachte Afgevaardigde geschetste situatie zou op grond van vollediger gegevens moeten worden onderzocht opdat de Commissie zou kunnen nagaan of die situatie een inbreuk vormt op het EG-verdrag.

(2001/C 350 E/209)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1571/01
van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Europees rechtskader voor speelhuizen

In de Europese Unie vallen de speelhuizen (casino's) overwegend onder het nationale recht van de lidstaten, in hoofdzaak op gronden in verband met de openbare orde. De speelhuizen zijn te onderscheiden naargelang van de diverse typen spelen die er worden aangeboden, bijvoorbeeld de traditionele onderverdeling in „Franse” en „Amerikaanse” spelen, alsmede het bijzondere type van de slotmachines (fruitautomaten).

Kan de Commissie mededelen wat als vigerend Europees rechtskader voor de diverse typen speelhuizen beschouwd kan worden en of er wetgevingsvoorstellen worden voorbereid, zo ja, voor welke sectoren?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(13 juli 2001)

Het geachte parlementslid heeft het in zijn vraag bij het juiste eind dat op casino's de nationale wetgeving van toepassing is en dat er momenteel geen secundaire Gemeenschapswetgeving op dit gebied bestaat.

Kansspelen vallen echter wel onder het EG-Verdrag. Het Hof van Justitie heeft in zijn arresten over beperkingen van dergelijke diensten bevestigd dat deze onder artikel 49 (ex-artikel 59) van het EG-Verdrag over het grensoverschrijdende dienstenverkeer vallen. In een recente zaak (!) sprak het Hof zich uit over de vraag of een nationale wettelijke regeling die aan een enkel publiekrechtelijk lichaam een uitsluitend recht tot exploitatie van speelautomaten toekent, wel in overeenstemming is met deze Verdragsbepaling. Volgens het Hof beperkt een dergelijke maatregel weliswaar de grensoverschrijdende verstrekking van deze diensten, maar was die in het onderhavige geval gebaseerd op doelstellingen van openbaar belang: bescherming van de consument en de maatschappelijke orde. Het voegde eraan toe dat de beperking ook was gebaseerd op het feit dat de opbrengst van deze diensten voor doelen van algemeen nut kunnen worden aangewend. In deze zaak oordeelde het Hof dat de hieruit voortvloeiende grensoverschrijdende beperking evenredig was omdat de beoogde doelen met de maatregel werden bereikt en deze niet verder ging dan nodig was om die doelen te bereiken.

Er is geen beroep op de Commissie gedaan om de uiteenlopende nationale wetgeving inzake kansspelen te reguleren. Na de goedkeuring van de richtlijn over de elektronische handel⁽²⁾, die kansspelen van het toepassingsgebied uitsloot, en in het kader van haar huidige raadpleging van belanghebbenden op grond van de onlangs goedgekeurde Mededeling over een internemarktstrategie voor de dienstensector⁽³⁾, is haar evenwel al eens gevraagd de noodzaak van harmonisatie op dit gebied te heroverwegen. Dit lijkt samen te hangen met de toenemende grensoverschrijdende concurrentie als gevolg van de ontwikkeling van onlineloterijen en -casino's.

De Commissie wacht momenteel verdere reacties van de belanghebbenden, inclusief de nationale autoriteiten op dit gebied, af. De grensoverschrijdende beperkingen van deze en alle andere diensten zullen aan de orde komen in een verslag dat de Commissie aan het eind van fase 1 van haar internemarktstrategie voor diensten zal opstellen. Dit verslag zal ook naar het parlement worden gestuurd.

Het geachte parlamentslid wordt intussen uitgenodigd zijn standpunten inzake de noodzaak en/of de inhoud van een dergelijke Europese harmonisatie kenbaar te maken bij de directoraten-generaal Interne markt en Ondernemingen van de Commissie, die gezamenlijk voor de follow-up van de Mededeling over een internemarktstrategie voor de dienstensector verantwoordelijk zijn.

⁽¹⁾ Arrest van het Hof van 21 september 1999 in zaak C-124/97 Markku Juhani Läärrä, Cotswold Microsystems Ltd en Oy Transatlantic Software Ltd tegen Kihlakunnansyöttäjä (Jyväskylä) en Suomen valtio (Finse Staat). Verzoek om een prejudiciële beslissing: Vaasan hovioikeus — Finland. Vrijheid van dienstenverrichting — Exclusieve exploitatierechten — Speelautomaten.

⁽²⁾ Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad van 8 juni 2000 betreffende bepaalde juridische aspecten van de diensten van de informatiemaatschappij, met name de elektronische handel, in de interne markt („Richtlijn inzake elektronische handel”), PB L 178 van 17.7.2000.

⁽³⁾ COM(2000) 888 van 29.12.2000.

(2001/C 350 E/210)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1572/01

van Luciano Caveri (ELDR) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Rekrutering van tijdelijk personeel bij OLAF

Het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) heeft in de afgelopen maanden besloten tot aanwerving van tijdelijke personeelsleden die gespecialiseerd zijn in strafrecht en antifraudewetgeving.

Kan de Commissie meedelen:

- wat per saldo de resultaten van deze aanwerving zijn;
- hoeveel sollicitanten er reeds in dienst genomen zijn en om wie het gaat;
- hoeveel personen, en gedurende welke periode, er later nog in dienst zullen worden genomen en hoe de uitverkorenen heten?

Antwoord van Mevr. Schreyer namens de Commissie

(18 juli 2001)

Het Europees Bureau voor fraudebestrijding (OLAF) heeft in 2000 drie verschillende selectierondes georganiseerd voor de aanwerving van tijdelijke functionarissen, waarvan twee voor onderzoekers in categorie A en B en een, in categorie A, voor de door het geachte parlamentslid bedoelde functie (strafrecht en fraudebestrijding).

Wat de selectierondes voor onderzoekers betreft, bevatten de twee reservelijsten die zijn opgesteld 64 namen in categorie A, waarvan zeven geslaagde kandidaten op 31 mei 2001 zijn aangeworven, respectievelijk 52 namen in categorie B, van welke lijst op dezelfde datum 17 geslaagde kandidaten zijn aangeworven.

Wat de selectie van specialisten op het gebied van het strafrecht en fraudebestrijding betreft, omvat de reservelijst 10 namen voor de loopbaan A7/A6, waarvan vier geslaagde kandidaten op 31 mei 2001 zijn aangeworven, en 24 namen voor de loopbaan A5/A4, waarvan op dezelfde datum vijf geslaagde kandidaten zijn aangeworven. Van deze negen aangeworven functionarissen was er een al tevoren bij OLAF werkzaam.

Van deze lijst worden personen aangeworven naargelang van de beschikbare budgettaire middelen en de behoeften van de diensten.

Teneinde de vertrouwelijkheid van persoonlijke gegevens te vrijwaren is de Commissie niet voornemens om, in antwoord op een schriftelijke vraag, de namen mee te delen van de personen die al voor OLAF werken of die mogelijk nog worden aangeworven.

(2001/C 350 E/211)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1577/01
van Georg Jarzembowski (PPE-DE) aan de Commissie

(21 mei 2001)

Betreft: Interpretatie van artikel 2, tweede streepje van de verordening betreffende gemeenschappelijke normen voor het in de handel brengen van sardineconserven van 21 juni 1989

In verordening nr. 2136/89⁽¹⁾ van de Raad van 21 juni 1989 betreffende gemeenschappelijke normen voor het in de handel brengen van sardineconserven staan in artikel 2 de eisen vermeld waaraan de in de handel gebrachte soorten sardines moeten voldoen. In artikel 2, tweede streepje van de verordening staat dat sardineconserven uitsluitend mogen worden bereid uit sardines van het soort „sardina pilchardus Walbaum”.

In de normen van de Wereldhandelsorganisatie, en met name artikel III, artikel IX, eerste alinea, en artikel XI, eerste alinea, GATT staat dat dezelfde producten, zogenaamde „like-products”, geen minder gunstige behandeling mogen krijgen dan bijvoorbeeld soortgelijke binnenlandse waren of soortgelijke waren uit derde landen.

Is het de Commissie bekend dat de formulering van artikel 2, tweede streepje van verordening nr. 2136/89 waarschijnlijk indruist tegen de voorschriften van de GATT, en met name artikel III, artikel IX, eerste alinea, artikel XI, eerste alinea, omdat soortgelijke soorten sardines (zoals bijvoorbeeld het soort „sardinops sagax”) niet in de handel kunnen worden gebracht?

Heeft de Commissie eraan gedacht dat het uitsluiten van gelijksoortige waren („like-products”) in strijd zou kunnen zijn met de GATT?

Welke maatregelen wil de Commissie nemen om een botsing tussen verordening nr. 2136/89 en de bovengenoemde voorschriften van de GATT te verhinderen en voor rechtszekerheid te zorgen?

⁽¹⁾ PB L 212 van 22.7.1989, blz. 79.

Antwoord van de heer Lamy namens de Commissie

(22 juni 2001)

In Verordening (EEG) nr. 2136/89 van 21 juni 1989 worden de gemeenschappelijke normen vastgesteld voor het in de handel brengen van sardinenconserven. Met deze verordening van de Raad worden andere soorten vis zoals sardinops sagax niet van de markt van de Gemeenschap uitgesloten; wel is het gebruik van de naam „sardine” voorbehouden aan Sardine Pilchardus Walbaum. Dit voorbehoud in het gebruik van de naam „sardine” sluit aan bij het traditionele gebruik van „sardine” in de Gemeenschap en dient om doorzichtigheid op de markt te scheppen en te voorkomen dat de consument wordt misleid. Andere soorten sardineachtige vissen kunnen evenwel vrijelijk in de Gemeenschap in de handel worden gebracht indien daarvoor een andere naam wordt gebruikt die hen kan onderscheiden van de „sardine pilchardus walbaum”.

Op de vragen van het geachte parlamentslid aangaande de verenigbaarheid van Verordening (EEG) nr. 2136/89 met de Algemene Overeenkomst betreffende Tarieven en Handel (GATT), wenst de Commissie erop te wijzen dat in het licht van de interpretatie van het concept „soortgelijke producten” van de panels van de GATT en Wereldhandelsorganisatie (WTO), sardines en sardinops niet noodzakelijkerwijze soortgelijke producten zijn. Belangrijker is evenwel dat Verordening (EEG) nr. 2136/89 zelfs indien dat het geval zou zijn, toch geen minder gunstige behandeling verleent aan sardinops dan aan sardines, aangezien beide soorten in de Gemeenschap zonder beperkingen vrijelijk in de handel kunnen worden gebracht. Alleen omwille van de noodzaak de consument te beschermen is de term „sardine” in de

Gemeenschap voorbehouden aan „sardine pilchardus walbaum”. Dit voorbehoud is niet alleen gerechtvaardigd vanwege een wettig belang van de EU-wetgever doch stemt tevens overeen met de internationale normen terzake, zoals die van de Codex Alimentarius.

Verordening (EEG) nr. 2136/89 was daarenboven niet uitgevaardigd als een methode om de bedrijfstak van de Gemeenschap protectie te bieden, zoals blijken mag uit het feit dat ongeveer 38 % van alle in de Gemeenschap geconsumeerde sardines wordt ingevoerd.

De Commissie neemt deze gelegenheid te baat om het geachte parlamentslid er van in kennis te stellen dat Peru met betrekking tot Verordening (EEG) nr. 2136/89 om WTO-overleg heeft verzocht. De Commissie zal van dit overleg gebruik maken om de Peruaanse autoriteiten tot in bijzonderheden uiteen te zetten waarom Verordening (EEG) nr. 2136/89 met de internationale verplichtingen van de Gemeenschap geheel en al verenigbaar is.

(2001/C 350 E/212)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1582/01
van Helle Thorning-Schmidt (PSE) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Bescherming van werknemers tegen organische oplosmiddelen

Tal van Europese werknemers, o.a. schilders, worden dagelijks blootgesteld aan gevaarlijke stoffen en materialen, o.m. organische oplosmiddelen.

Een van de dragende elementen in de Europese wetgeving inzake arbeidsomstandigheden is dat gevaarlijke stoffen worden vervangen door ongevaarlijke, de zogeheten substitutie. Dit is echter niet altijd mogelijk.

Hoe staat de Commissie tegenover een eventueel voorstel tot verbetering van de bescherming tegen organische oplosmiddelen, en zijn haar nationale systemen bekend in het kader waarvan werknemers en werkgevers op eenvoudige en overzichtelijke wijze worden voorgelicht over de te nemen veiligheidsmaatregelen indien het niet mogelijk is gevaarlijke stoffen te vervangen door ongevaarlijke?

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(17 juli 2001)

Het probleem van het vervangen van een gevaarlijke stof door een andere stof die niet of minder gevaarlijk is voor de gezondheid van de werknemers, waarnaar het geachte parlamentslid verwijst, is de Commissie bekend.

Deze bepaling valt trouwens onder de verplichtingen van de werkgevers zoals bedoeld in artikel 6, lid 2, van Richtlijn 98/24/EG van de Raad van 7 april 1998 betreffende de bescherming van de gezondheid en de veiligheid van werknemers tegen risico's van chemische agentia op het werk ⁽¹⁾.

Het klopt, zoals door het geachte parlamentslid gezegd, dat vervanging niet altijd mogelijk is. Dat komt voornamelijk door de specifieke eigenschappen van bepaalde chemische stoffen; het genoemde artikel 6, lid 2, voorziet echter in andere beschermings- en preventie maatregelen voor dergelijke situaties.

Wat in het bijzonder de organische oplosmiddelen betreft, weet de Commissie dat een aantal lidstaten richtsnoeren voor de werknemers heeft opgesteld om de risico's bij het gebruik van deze chemische stoffen tot een minimum te beperken.

De Commissie zal in de nabije toekomst niet-bindende richtsnoeren opstellen die onder andere het door het geachte parlamentslid genoemde onderwerp zullen behandelen. Deze zullen in overeenstemming zijn met artikel 12, lid 2, van de hierboven genoemde richtlijn van de Raad en rekening houden met ervaringen die in de lidstaten zijn opgedaan.

⁽¹⁾ PB L 131 van 5.5.1998.

(2001/C 350 E/213)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1587/01
van Rosa Miguélez Ramos (PSE) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Verbod op het gebruik van drijfnetten

Op 8 juni 1998 besloot de Raad tot een verbod op het gebruik van drijfnetten. Er werd een moratorium van vier jaar ingesteld binnen welke termijn men diende over te gaan tot een geleidelijke vermindering van het aantal schepen dat met drijfnetten vist. In december 2001 zouden de drijfnetten dan volledig verdwenen moeten zijn. De vloot voor de tonijnvisserij die gebruik maakt van milieuvriendelijk vistuig en die het gebruik van drijfnetten allang heeft afgeschaft, is echter bezorgd over bepaalde pogingen om de volledige afschaffing van deze netten te verijdelen.

Kan de Commissie bevestigen dat zij bovengenoemd besluit van de Raad zal uitvoeren?

Kan de Commissie meedelen of de verplichting tot geleidelijke vermindering wordt nageleefd? Zo niet, waarom wordt deze verplichting gedurende het moratorium niet nageleefd? Welke redenen zouden Frankrijk, Groot-Brittannië, Italië en Ierland volgens de Commissie hebben om deze verplichting niet na te komen? Welke maatregelen heeft de Commissie genomen om deze landen te dwingen de verplichting tot geleidelijke vermindering na te komen?

Kan de Commissie het Europees Parlement een lijst verstrekken van schepen die nog met drijfnetten werken? De betreffende sector is van mening dat de aan het begin van het moratorium door de lidstaten aan de Commissie toegezonden lijst van dit soort schepen vervalst is. Is de Commissie van mening dat de lijst waarover zij beschikt, overeenkomt met de werkelijkheid?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(18 juli 2001)

De Commissie heeft zich er duidelijk toe verbonden toe te zien op de naleving van Verordening (EG) nr. 1239/98 van de Raad van 8 juni 1998 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 894/97 houdende technische maatregelen voor de instandhouding van de visbestanden⁽¹⁾.

Zij heeft het Parlement op zijn uitdrukkelijk verzoek in 2000 reeds een verslag voorgelegd over de naleving in 1998 en 1999 van de communautaire wetgeving inzake het gebruik van drijfnetten ten aanzien van over grote afstanden trekkende visbestanden. Uit de gegevens in het verslag blijkt dat de lidstaten voldoen aan de bepalingen van Verordening (EG) nr. 1239/98 van de Raad.

In bovengenoemd verslag kan de geachte afgevaardigde voorts lezen hoeveel visserijvaartuigen drijfnetten gebruiken.

Het verslag over het jaar 2000 zal binnenkort worden voltooid.

⁽¹⁾ PB L 171 van 17.6.1998.

(2001/C 350 E/214)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1588/01
van Adeline Hazan (PSE) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Recht op gezinshereniging

De volgende Raad van ministers van Binnenlandse Zaken en Justitie van 28 en 29 mei bespreekt het voorstel van Europese richtlijn op het recht op gezinshereniging.

De tekst is van wezenlijk belang voor een normaal gezinsleven, hetgeen ook bevestigd wordt door artikel 8 van het Europees Verdrag van de rechten van de mens, dat iedereen recht heeft op eerbiediging van zijn gezinsleven.

Toch bestaat er nu aanleiding tot ongerustheid over het voorstel, want hoewel het de eerste concrete en moedige stap in de richting van bevoegdheid van de Gemeenschap voor de derde pijler is, willen sommige lidstaten weer achteruitgaan en er ingrijpende veranderingen in aanbrengen:

- de wachttijd voor ingezetenen van een derde land om hereniging met hun gezin te vragen, tot meer dan een jaar verlengen;
- het aantal gezinsleden dat voor hereniging in aanmerking komt streng beperken, door er bloedverwanten in opgaande lijn, ongetrouwde koppels en meerderjarige kinderen ten laste van uit te sluiten;
- gezinsleden niet vanaf hun aankomst in de ontvangende lidstaat al recht op arbeid geven;
- de lidstaten de mogelijkheid geven om de verblijfsvergunning van herenigde gezinsleden in te trekken als de voorwaarden binnen de twee jaar na de hereniging niet meer vervuld zijn.

De ontwerprichtlijn van de Commissie zoals geamendeerd door het Europees Parlement is een belangrijke wettekst die de krachtige en vastbesloten steun van de Europese instellingen moet krijgen.

Welke strategie denkt de Commissie te volgen tegenover het omvangrijk en onbegrijpelijk verzet? Wat is het duidelijk en vast omljnd standpunt dat ze inneemt?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(19 juli 2001)

Nog steeds aanzienlijke verschillen tussen de zienswijzen van de lidstaten hebben belet tot een akkoord te komen over een voorstel voor een richtlijn inzake het recht op gezinshereniging tijdens de Raad Justitie en Binnenlandse zaken van 28 en 29 mei 2001. De ministers hebben geconcludeerd dat de onderhandelingen moesten worden voortgezet op het niveau van de werkgroepen onder Belgisch voorzitterschap.

Het is wel zo dat de door het geachte parlamentslid genoemde voorbeelden voorstellen zijn die in de loop van de onderhandelingen werden ingediend. Tot nu toe kreeg geen enkel van die voorstellen de steun van alle lidstaten.

De Commissie heeft bij de onderhandelingen steeds haar voorstel verdedigd, zoals gewijzigd ingevolge het advies van het Parlement, zonder evenwel een aanvaardbaar compromis te verhinderen. Binnen haar bevoegdheden zal zij er ook op toezien dat de uiteindelijke tekst in zowel juridisch als politiek opzicht een werkelijke reikwijdte heeft. Wat dit betreft, heeft zij herhaaldelijk gezegd dat de toelating van personen gepaard moet gaan met hun integratie. Gezinshereniging vormt immers een krachtig instrument voor de integratie van personen die reeds op het grondgebied van de lidstaten verblijven, maar het is ook nodig dat personen voor wie gezinshereniging wordt toegestaan, de middelen krijgen om zich op hun beurt te integreren, en wel door hun een voldoende rechtenniveau te bieden.

(2001/C 350 E/215)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1599/01 van Christos Zacharakis (PPE-DE) aan de Commissie

(21 mei 2001)

Betref: Veroordeling van Turkije door het Europees Hof voor de rechten van de mens

In zijn recent arrest van 10 mei heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens Turkije veroordeeld voor aanhoudende massale schendingen van de mensenrechten op Cyprus sedert het jaar 1974, en zodoende heeft het de Republiek Cyprus in het gelijk gesteld.

De Turkse regering heeft niet gewacht om te verklaren dat zij het arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens niet zal erkennen, ook al heeft zij in 1990 officieel de rechtsmacht van dit hof

erkend. In het verleden heeft zij dezelfde negatieve houding aangenomen tegenover een soortgelijke uitspraak van 1996 van ditzelfde hof in de zaak-Loïzidou. Kan de Commissie de volgende vragen beantwoorden:

- Welke directe maatregelen zal de Commissie nemen om te verzekeren dat de arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens door Turkije worden gerespecteerd?
- Welke gevolgen vloeien voort uit de Turkse houding, waarmee dit land herhaaldelijk zijn verplichtingen schendt tegenover de Europese instellingen in het perspectief van zijn toetreding tot de Europese Unie? Hoe zullen deze gevolgen concreet gestalte krijgen in het kader van de politieke en economische betrekkingen van de Europese Unie met Turkije?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(19 juni 2001)

De Commissie is op de hoogte van het recente arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens, waarnaar het geachte parlementslid verwijst.

Als voor toetreding gegadigd land, moet Turkije aan de criteria van Kopenhagen voldoen, onder andere op het gebied van mensenrechten.

Dit is een van de onderwerpen die bij het Partnerschap voor toetreding en de meer intensieve politieke dialoog met Turkije worden besproken. De Commissie zal de prestaties van alle kandidaat-landen aan de normen van Kopenhagen toetsen en daarvan haar beoordeling geven in de periodieke verslagen over de vooruitgang die deze landen met de voorbereiding op hun lidmaatschap hebben geboekt. Die verslagen moeten in november 2001 worden goedgekeurd.

Voorts zij het geachte parlementslid eraan herinnerd dat er in het laatste periodieke verslag, dat in november 2000 werd gepubliceerd ⁽¹⁾, melding werd gemaakt van de zaak Loizidou versus Turkije.

⁽¹⁾ COM(2000) 713 def.

(2001/C 350 E/216)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1604/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Veroordeling van Turkije door het Europees Hof van de rechten van de mens

Het Europees Hof van de rechten van de mens heeft in een recent arrest van 10 mei 2001 Turkije veroordeeld voor de massale en systematische schending van 14 artikelen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens op Cyprus.

Dit arrest ligt in het verlengde van het arrest dat ditzelfde gerechtshof heeft gewezen in 1998 in de zaak-Loïzidou. Turkije heeft nog steeds dit laatste arrest niet uitgevoerd en in verband met het nieuwe arrest laat het in een verklaring van het Turkse Ministerie van Buitenlandse Zaken weten dat een dergelijk arrest niet kan worden uitgevoerd door Turkije.

Is de Commissie, overwegende dat het arrest van het Hof bindend en definitief is, voornemens de volledige en onvoorwaardelijke uitvoering van de arresten van het Europees Hof van de rechten van de mens op te nemen in de verplichtingen op korte termijn die voor Turkije voortvloeien uit de partnerschapsovereenkomst EU-Turkije?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(10 juli 2001)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag P-1599/01 van de heer Zacharakis ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Zie blz. 198.

(2001/C 350 E/217)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1607/01
van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Nieuwe maatregelen tegen drugsgebruik

Uit maatschappelijk onderzoek is gebleken dat in sommige lidstaten sprake is van een lichte daling van de leeftijd waarop jongeren voor het eerst in aanraking komen met drugs. Voorts is er sprake van een toename van het alcohol- en hasjgebruik, een daling van het gebruik van harddrugs als heroïne en een stabilisering in het gebruik van andere illegale stoffen.

Veel lidstaten hebben reeds stappen ondernomen om de basiswetgeving op het gebied van de drugsbestrijding te hervormen. Zo wordt gewerkt aan een betere verhouding tussen straf en de in beslag genomen hoeveelheid drugs, fijnere gradaties in de mogelijke straffen voor dealers, verzachting van de strafmaat in ruil voor medewerking met justitie, enz. Zo wordt de strijd tegen de drugshandel opgevoerd, hetgeen zeker noodzakelijk is gezien de trends die zich in het drugsgebruik — en in de maatschappelijke kringen van gebruikers — in hoog tempo opvolgen.

Op welke wijze stimuleert de Commissie, met het oog op de voortdurend van karakter veranderende drugshandel, de lidstaten om hun wetgeving ter bestrijding van dit fenomeen zo goed mogelijk aan te passen aan de eisen van de tijd en zo hecht en streng mogelijk te maken?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(17 juli 2001)

Beleid en wetgeving inzake drugsbestrijding zijn gebieden die onder de bevoegdheid van zowel lidstaten als Gemeenschap vallen.

Sinds 1990 ondersteunt de Unie een alomvattende, multidisciplinaire en geïntegreerde aanpak inzake drugsbestrijding die gebaseerd is op vier basiselementen: i) vermindering van de vraag, ii) vermindering van het aanbod alsook bestrijding van ongeoorloofde drugshandel, iii) internationale samenwerking, en iv) coördinatie op nationaal vlak alsook op dat van de Unie.

Ter bestrijding van de drugshandel, die ten grondslag ligt aan de voorziening van onze maatschappij met verdovende middelen en psychotrope stoffen, heeft de Commissie op 23 mei 2001 een voorstel⁽¹⁾ goedgekeurd voor een kaderbesluit van de Raad betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en straffen op het gebied van illegale drugshandel. Bedoeld voorstel was onder meer ingegeven door de conclusies van de Europese Raad van Tampere van 15 en 16 oktober 1999, alsook door het actieplan inzake drugsbestrijding van de Europese Unie (2000-2004)⁽²⁾.

Zoals door het geachte parlementslid wordt beklemtoond, is het belangrijk dat de Unie door de goedkeuring van het voorstel voor een kaderbesluit van de Raad duidelijk haar voornemen te kennen geeft om de drugshandel te bestrijden, die een bedreiging vormt voor de gezondheid, veiligheid en kwaliteit van het bestaan van onze burgers, en wel door het ontwikkelen van een gemeenschappelijke benadering op strafrechtelijk gebied en door meer samenwerking tussen de lidstaten.

⁽¹⁾ COM(2001) 259/4.

⁽²⁾ COM(1999) 239 def.

(2001/C 350 E/218)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1618/01
van Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Communautaire voorschriften ter bestrijding van geluidsoverlast

„Geluidsoverlast maakt het leven tot last”. Voor het eerst hebben de bewoners van het historische centrum van de Spaanse stad Malaga commissie opgericht om te protesteren tegen het feit dat Malaga een van de

meest lawaaige steden van Europa is, aangezien daar de drempel van 65 decibel regelmatig wordt overschreden, hetgeen volgens de Wereldgezondheidsorganisatie schade toebrengt aan de gezondheid.

Kan de Commissie aangeven welke communautaire bepalingen in het algemeen, en welke milieu-programma's van de EU in het bijzonder, kunnen worden ingeroepen ter bescherming van burgers tegen geluidsoverlast, waar de inwoners van Malaga dermate door worden geteisterd dat zij een kruistocht zijn begonnen om iets te doen aan deze akoestische vervuiling?

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 juli 2001)

De Commissie heeft verschillende klachten ontvangen die min of meer van dezelfde aard zijn als die welke door het geachte parlementslid worden genoemd.

De Commissie heeft geen wetgeving voor aanvaardbare geluidshinderniveaus goedgekeurd. Dit type probleem valt daarom louter onder de bevoegdheid van de lidstaten, zodat klachten hieromtrent tot de bevoegde autoriteiten in Spanje moeten worden gericht.

Wel heeft de Commissie een voorstel gepubliceerd voor een richtlijn inzake de evaluatie en de beheersing van omgevingslawaaï (¹). Dit voorstel sluit aan bij voornamelijk van het Parlement afkomstige reacties op eerdere werkzaamheden op dit gebied, welke in de vorm van een Groenboek (²) zijn gepubliceerd. Het voorstel ligt momenteel bij het Parlement en de Raad ter tafel.

Met het voorstel moet worden bereikt dat de lidstaten de aangetroffen geluidsniveaus beoordelen en het publiek informeren over de resultaten van deze evaluatie en de maatregelen die zij denken te nemen om de geluidsoverlast te verminderen.

(¹) PB C 337 E van 28.11.2000.

(²) COM(96) 540 def.

(2001/C 350 E/219)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1620/01

van Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Statuut van de Europese stichting

Tallose instellingen, instanties, natuurlijke en rechtspersonen uit verschillende lidstaten vragen zich af wanneer zij gebruik zullen kunnen maken van juridische constructies die vergelijkbaar zijn met de stichtingen in hun eigen land.

Grote aantallen burgers uit EU-lidstaten zetten zich in voor een breed scala aan niet-lucratieve activiteiten voor goede doelen.

Een statuut voor een Europese stichting zou hun hiervoor een juridisch kader bieden.

Kan de Commissie mededelen hoe het staat met de plannen voor een statuut voor een Europese Stichting en op welke wijze een dergelijk statuut in de nabije toekomst volledig operationeel zou kunnen worden gemaakt?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(25 juli 2001)

De Commissie heeft in 1992 drie voorstellen ingediend betreffende het statuut van een Europese coöperatieve vennootschap, een Europese onderlinge maatschappij en een Europese vereniging (¹). Deze voorstellen werden in 1993 op basis van de standpunten van het Europees Parlement en het Economisch

en Sociaal Comité^(?) gewijzigd, zodat ze wat betreft de structuur, bevoegdheden en verplichtingen van hun organen nauw aansluiten bij het statuut van een Europese vennootschap⁽³⁾. In de voorstellen werd wel rekening gehouden met de specifieke kenmerken van coöperatieve vennootschappen, onderlinge maatschappijen en verenigingen. Stichtingen maken deel uit van de rechtspersonen waarop het voorstel voor een Europese vereniging betrekking heeft.

De Commissie is van mening dat het statuut van een Europese vereniging tegemoetkomt aan de behoefte aan een juridisch instrument voor alle organisaties die zich inzetten voor niet-commerciële en niet-winstgevende sociale activiteiten tot nut van het algemeen.

Het politieke akkoord over het statuut van een Europese Vennootschap, dat in december 2000⁽⁴⁾ in de Raad werd bereikt, heeft ertoe geleid dat de onderhandelingen over de andere statuten in de Raad zijn heropend. Momenteel ligt het statuut van een Europese coöperatieve vennootschap ter discussie. De Commissie zal alles in het werk stellen om ervoor te zorgen dat de tekst van het statuut van een Europese vereniging klaar is voor bespreking zodra de lidstaten overeenstemming hebben bereikt over het statuut van een Europese coöperatieve vennootschap.

⁽¹⁾ Oorspronkelijk voorstel PB C 99 van 21.4.1992.

⁽²⁾ Gewijzigd voorstel PB C 236 van 31.8.1993.

⁽³⁾ Gewijzigd voorstel PB C 176 van 8.7.1991.

⁽⁴⁾ Persbericht: 489, nr. 14671/00.

(2001/C 350 E/220)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1625/01
van Joachim Wuermeling (PPE-DE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Dienstverleningsinitiatief van de Commissie

In een aantal lidstaten zijn er nog beroepen waarbij de toegang en de uitoefening door de staat worden gereguleerd. Dergelijke staatsregelingen, zoals bijv. de Duitse schoorsteenvegerswet, omvatten onder andere territoriale bescherming en vaste tarieven, die hoger liggen dan die voor vergelijkbare activiteiten. Dit leidt tot verschillende regelingen binnen de EU en tot de afscherming van nationale en regionale markten.

Is de Commissie van plan de markten in het kader van haar dienstverleningsinitiatief te openen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(19 juli 2001)

In de mededeling van de Commissie van 29 december 2000⁽¹⁾ is een strategie voor de totstandbrenging van een interne markt voor diensten vastgesteld; in het kader hiervan moet het even gemakkelijk zijn diensten in een andere lidstaat te verrichten als in de lidstaat van de dienstverlener.

Deze strategie bestaat uit twee fasen: tijdens de eerste fase (2001) worden alle bestaande belemmeringen voor het grensoverschrijdend dienstenverkeer, in welke sector dan ook, systematisch opgespoord. Tijdens de tweede fase (2002) worden passende oplossingen voorgesteld.

De analyse die momenteel door de Commissie wordt uitgevoerd, heeft dus ook betrekking op beperkingen van de vrije dienstverlening die kunnen worden veroorzaakt door regelgeving betreffende de toegang tot en de uitoefening van bepaalde beroepen.

De Commissie werd er reeds in diverse petitie op gewezen dat de Duitse wetgeving betreffende schoorsteenvegers, waarbij aan de meester-schoorsteenveger in een district bepaalde werkzaamheden zijn voorbehouden die in andere lidstaten door beroepen met dezelfde kwalificaties mogen worden uitgevoerd, aan een onderzoek moet worden onderworpen.

⁽¹⁾ COM(2000) 888 def.

(2001/C 350 E/221)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1627/01**van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie**

(12 juni 2001)

Betreft: Steunprogramma voor de omschakeling van de tabaksteelt naar andere teelten

De tabakstelers uit tal van regio's in Griekenland ondervinden zeer ernstige moeilijkheden ten gevolge van het beleid van de EU op het gebied van steun aan de tabaksteelt, met name voor variëteiten die als kwalitatief minder goed en commercieel minder waardevol worden beschouwd. Een typisch voorbeeld is het departement Etoloakarnania, waar de soorten Mavra en Tsebelia worden geteeld en waar de Europese Unie de productie de komende jaren wil stopzetten.

De tabakstelers van deze regio's zien hun inkomen voortdurend dalen, maar zij kunnen niet overschakelen op andere teelten zonder adequate steun. Deze gebieden lopen dan ook leeg — het is vooral de jeugd die weggaat — en de werknemers in de tabaksindustrie hangt het spook van de werkloosheid boven het hoofd.

Er is steun nodig voor werken om het gebrek aan irrigatiewater op te vangen, subsidies om de kosten van irrigatie te drukken, verlenen van know-how en ontwikkeling van het onderzoek naar nieuwe alternatieve teelten, nieuwe commerciële structuren voor de nieuwe producten die de tabak zullen vervangen, beperkte maar adequate financiering, enz. Deze steun kan niet doelmatig zijn indien hij wordt beperkt tot de acties van het derde CB of de programma's voor plattelandsontwikkeling (jonge landbouwers, compenserende vergoedingen, enz.) en de gemeenschappelijke marktordening voor tabak (opkopen van quota's).

De Commissie heeft in het verleden bijzondere programma's goedgekeurd en gefinancierd voor sectoren in crisis die aan herstructurering toe waren (Retec, Rechar). Zal zij nagaan of het mogelijk is een bijzonder programma (Retob) goed te keuren en te financieren dat de mogelijkheid biedt om door middel van infrastructuurprojecten en opleidingsmaatregelen de teelten in de problematische tabaksproducerende gebieden te herstructureren en de tabaksproducenten en werknemers in de tabaksteelt te steunen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(19 juli 2001)

De Commissie is niet voornemens een programma als omschreven door de geachte afgevaardigde voor te stellen of uit te voeren.

Zij is van mening dat de bestaande instrumenten op het gebied van plattelandsontwikkeling voldoende zijn om de problemen in de tabakssector in Griekenland het hoofd te bieden. Het is aan de nationale en regionale autoriteiten om de middelen die in de programmeringsperiode 2000-2006 beschikbaar zijn voor het bevorderen van de diversificatie van de productie en voor het bevorderen van een geïntegreerde plattelandsontwikkeling door combinatie van verschillende activiteiten, vooral te richten op de zwakkere delen van de sector en op de gebieden die het meest van de tabaksteelt afhankelijk zijn.

(2001/C 350 E/222)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1630/01**van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie**

(12 juni 2001)

Betreft: Witboek Europees bestuur

Kan de Commissie mededelen wanneer de onaanvaardbaar lang uitgestelde publicatie plaatsvindt van een mededeling over de toekomstige raadpleging van de burgers, waarnaar wordt verwezen in het actieprogramma voor de tenuitvoerlegging van het EU-beleid voor ontwikkelingssamenwerking?

Hoe denkt zij ervoor te zorgen dat de burgers ten volle worden geraadpleegd over deze mededeling?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(26 juli 2001)

Om haar belofte om de raadpleging van de civiele maatschappij en de niet-gouvernementele organisaties (NGO's) te verbeteren gestand te doen en deze belofte een beter politiek kader te geven, heeft de Commissie gekozen voor de vorm van een witboek, en wel het witboek over governance. Door deze aanpak moeten de specifieke acties die in het witboek zullen worden opgenomen, effectiever worden.

Bij de voorbereidende werkzaamheden voor het witboek is gebruikgemaakt van de raadpleging begin 2000 over het discussiestuk „De Commissie en de NGO's, versterking van het partnerschap” en, meer in het algemeen, van de ervaring van het secretariaat-generaal van de Commissie op het gebied van de raadpleging van de civiele maatschappij.

Voorts hebben alle grote groepen maatschappelijke organisaties bij de voorbereiding van het witboek spontaan of op verzoek specifieke bijdragen geleverd.

Het witboek zal vergezeld gaan van een gedetailleerd tijdschema waarin de verschillende etappes van de tenuitvoerlegging worden uiteengezet. Hierover zal een uitvoerige discussie plaatsvinden met alle betrokkenen, inclusief de vertegenwoordigers van de civiele maatschappij.

(2001/C 350 E/223)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1631/01
van Glenys Kinnock (PSE) aan de Commissie**

(12 juni 2001)

Betreft: Witboek Europees bestuur

Kan de Commissie mededelen welke maatregelen zij heeft genomen om te waarborgen dat de Europese burgers ten volle worden geraadpleegd over de opstelling van het witboek Europees bestuur?

Kan zij in dit verband de rol van de werkgroep Participatie van de burgers toelichten?

Hoe wil zij ervoor zorgen dat vorige aanbevelingen die de burgers hebben gedaan voor verbetering van de betrekkingen tussen EU en NGO's worden opgenomen in de dialoog over het witboek Europees bestuur?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie

(26 juli 2001)

Externe consultatie, ook met civiele organisaties, is een belangrijk onderdeel geweest van het werk aan het witboek over Europees bestuur. In het kader van de openbaarheid van bestuur wordt een verslag over de besprekingen die alle werkgroepen in het kader van die werkzaamheden hebben gevoerd, zeer binnenkort geplaatst op de website Europa (http://europa.eu.int/comm/governance/index_en.htm).

De leden van de werkgroep voor consultatie en participatie van burgers en plaatselijke en regionale instanties hebben gezamenlijk hoorzittingen gehouden en individueel deelgenomen aan bijeenkomsten die door burgerorganisaties werden georganiseerd met betrekking tot de voorbereiding van het witboek.

De belangrijkste reacties van niet-gouvernementele organisaties zijn in het consultatieverslag opgenomen. Deze reacties zijn bij de formulering van de aanbevelingen in het witboek over Europees bestuur in aanmerking genomen.

(2001/C 350 E/224)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1638/01
van Robert Goebbels (PSE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Besluit van de Ecofin-raad van Versailles

De Europese Commissie, de Raad en de Europese Centrale Bank verschuilen zich voortdurend achter het zogenaamd besluit van de Ecofin-raad van Versailles dat er geen biljetten in omloop gebracht mogen worden vóór 1 januari 2002, om elke vraag om het publiek al vooraf van euro's te voorzien van de hand te wijzen. Maar de Ecofin-raad van Versailles was een informele bijeenkomst van de ministers van Economische Zaken en Financiën, en het verdrag kent geen enkele besluitbevoegdheid toe aan raadsvergaderingen die informeel plaatsvinden. Wat is dan de rechtskracht van het besluit waar Europese Commissie, Raad en Europese Centrale Bank zich op beroepen om zich te verzetten tegen de voorziening van het publiek met kleine coupures vóór de 1ste januari 2002, die niet meer dan redelijk is?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(20 juli 2001)

Na de afloop van de Ecofin-Raad gepubliceerde verklaringen zijn politieke verbintenissen ongeacht het feit of de betrokken Raad formeel of informeel is. Ertoe besluiten het brede publiek al dan niet van bankbiljetten te voorzien is een politiek besluit waarvoor consensus binnen de Raad is vereist naast een akkoord van de ECB, die verantwoordelijk is voor de invoering en het in omloop brengen van bankbiljetten. De informele Ecofin-Raad vormt, omdat alle betrokken autoriteiten daarbij aanwezig zijn, een geschikt forum voor dit soort debatten. Het besluit van Versailles werd genomen na een lange discussie binnen dit forum.

(2001/C 350 E/225)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1640/01
van Robert Goebbels (PSE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Vroegtijdige bevoorrading van het publiek met euro's

De actiegroep „Euro 50 Group” onder voorzitterschap van Edmond Alphandéry, gewezen minister van Economie en Financiën in Frankrijk, is onlangs bijeengekomen in Berlijn om een overzicht van de stand van zaken in de voorbereiding van de eurozone op de invoering van de gemeenschappelijke munt per 1 januari 2002 te maken. Ze stelt vast dat de meeste geldautomaten in de landen van de eurozone maar 2 cassettes voor de uit te geven biljetten hebben. Concreet betekent dat dat die automaten niet tegelijk biljetten van 5 en 10 euro, en van 20 en 50 euro zullen kunnen afgeven. Het zijn juist de grote coupures die onder het publiek verspreid zullen worden. Daarmee dreigt er begin volgend jaar een gebrek aan kleine coupures te ontstaan, wat de handel bij de invoering van de euro het leven moeilijker maakt.

Waarom wil de Commissie het grote publiek geen gelegenheid geven om zich al op voorhand te bevoorraden, bijvoorbeeld in de periode van Kerstmis van dit jaar tot nieuwjaar, met een reeks van 2 biljetten van 5 en één biljet van 10 euro, naar het voorbeeld van de reeks munten voor in totaal 20 euro, waar het publiek zich in verschillende landen al vóór einde december van zal kunnen voorzien?

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(18 juli 2001)

Verreweg de meeste geldautomaten hebben, in acht van de twaalf deelnemende lidstaten, vier cassettes; deze zullen dan ook zonder enige moeilijkheid kleine coupures (5 en/of 10 €) afgeven. Ongeacht het aantal cassettes zullen zich in de meeste geldautomaten in alle deelnemende lidstaten, met uitzondering van Finland, Griekenland en Luxemburg, kleine coupures bevinden. Verscheidene lidstaten hebben daarnaast aanvullende maatregelen goedgekeurd om het publiek van kleine coupures te voorzien, zoals bijvoorbeeld het opzetten van speciale wisselkantoren (L), uitbetalingen in kleine coupures van bedragen uit hoofde van

de sociale verzekering (IRL), de betaling in kleine coupures van pensioenen en lonen door postbodes in afgelegen streken (GR). In de overeenkomst die op 19 februari 2001 is gesloten tussen de Commissie en de drie Europese bankverenigingen is voorts bepaald dat wanneer aan loketten gangbare bedragen worden opgenomen, deze stelselmatig in kleine coupures zullen worden verstrekt.

Bevoorrading vooraf van het publiek met biljetten werd door de ministers van Financiën en de Europese Centrale Bank (ECB) tijdens de bijeenkomst van de informele Raad te Versailles in oktober 2000 van de hand gewezen.

(2001/C 350 E/226)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1660/01
van Minerva Malliori (PSE) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Vernietiging van het Amazonewoud

Het programma voor de economische ontwikkeling van Brazilië (Avança Brasil) is absoluut in strijd met de bescherming van het Amazonewoud.

Volgens het jaarlijks verslag van het Nationaal centrum voor ruimteonderzoek van Brazilië is in 2000 19 600 km² regenwoud vernietigd, zijnde 0,56 % van de totale oppervlakte, en dat is meer dan in 1995. In minder dan vijftig jaar is in Brazilië 551 000 km² Amazonewoud verloren gegaan. Desondanks is de Braziliaanse regering van plan om de totale oppervlakte tropisch woud waar wettig mag worden gehakt, te vermeerderen, en zij wil ook nieuwe elektrische centrales bouwen in het bosgebied.

Kan de Commissie, gezien de beginselen van duurzaamheid en preventie en overwegende dat de Europese Unie samen met de G7-landen 359 miljoen€ heeft uitgetrokken voor een proefproject voor de bescherming en het behoud van deze belangrijke long voor de aarde, zeggen of zij maatregelen en concrete acties zal ondernemen zodat de landen waar het Amazonewoud groeit een ecologisch verantwoord beleid voor het beheer van het regenwoud kunnen volgen? Is de Commissie ook voornemens zich bezig te houden met het behoud van de lokale bevolking die tengevolge van de vernietiging van het regenwoud bijna is uitgestorven?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(20 juni 2001)

Het „Programa Avança Brasil” van de Braziliaanse regering beoogt in de eerste plaats de modernisering van het land. Milieubescherming is een van de belangrijkste prioritaire beleidsdomeinen van Brazilië. De Commissie zal de ontwikkeling van dit programma van nabij volgen om ervoor te zorgen dat het geen nadelige gevolgen heeft voor het milieu.

Milieubescherming is tevens een van de belangrijkste prioritaire gebieden van de bilaterale samenwerking met Brazilië. Milieubescherming is een strategie die duidelijk is vastgelegd in het nationale strategiedocument voor Brazilië dat door het Comité Ontwikkelingslanden in Latijns-Amerika en Azië in oktober 1998 is goedgekeurd. De Commissie heeft in de richtsnoeren voor de meerjarige samenwerking met Brazilië voor de periode 2000-2006 een voorlopig bedrag uitgetrokken voor samenwerking op milieugebied.

Wat het regenwoud van de Amazone betreft, speelt de Commissie een belangrijke rol in het proefprogramma voor de instandhouding van het Braziliaanse regenwoud (PPG7). Dit programma is een uniek experiment dat bestaat uit een partnerschap tussen de Braziliaanse regering, de Wereldbank, de Groep van de 7 meest geïndustrialiseerde landen (G7) en de Commissie. Van de 100 miljoen€ die op dit ogenblik zijn bestemd voor samenwerking op milieugebied tussen de Gemeenschap en Brazilië gaat 80 miljoen€ naar het PPG7-programma. De Commissie is vastbesloten verder te blijven ijveren voor de verbetering van dit programma. In dit verband neemt zij deel aan de tussentijdse herziening van PPG7 en aan de conferentie van donors en deelnemers.

De Commissie zal de ontwikkeling van PPG7 in de toekomst van nabij volgen met speciale aandacht voor de gevolgen daarvan voor de lokale bevolking. Ten gunste van de lokale bevolking worden nog andere belangrijke maatregelen genomen in het kader van de begrotingslijn van de Commissie voor niet-gouvernementele organisaties (NGO's).

(2001/C 350 E/227)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1663/01
van Ulla Sandbæk (EDD) aan de Commissie

(1 juni 2001)

Betreft: Het Deense systeem voor de roulatie van banen

Kan de Commissie mededelen welke concrete moeilijkheden zij ziet in het herziene Deense systeem voor de roulatie van banen, dat met de jaarwisseling in werking is getreden?

Kan zij bevestigen dat zij van mening is dat regelingen die gericht zijn op bepaalde groepen, bij voorbeeld zieke ongehuwden, niet kunnen worden toegestaan omdat zij concurrentiedistorsies met zich meebrengen?

Kan zij mededelen wanneer Denemarken naar haar inschatting ter zake antwoord ontvangt?

Wanneer het antwoord van de Commissie beschikbaar is, ontvang ik hiervan graag een afschrift.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(3 juli 2001)

In het kader van bedoeld systeem wordt de indienstneming van een nieuwe werknemer in een onderneming gecombineerd met de opleiding van een reeds in dienst zijnde werknemer. Er wordt als volgt te werk gegaan: een werknemer van een onderneming gaat een opleiding volgen; tegelijk wordt een werkloze in dienst genomen om de in opleiding zijnde persoon te vervangen. Na afloop van de opleiding, krijgt de werknemer die de opleiding heeft gevolgd een andere baan en mag de nieuwe werknemer blijven.

Er worden twee soorten subsidie toegekend. Wanneer de werknemer die een opleiding volgt tijdens de opleiding loon ontvangt, krijgt de werkgever een subsidie die een deel van die loonkosten dekt. Wanneer de persoon die de opleiding volgt tijdens de opleiding geen loon ontvangt, wordt de subsidie rechtstreeks aan die persoon toegekend. Daarnaast ontvangt de werkgever een subsidie ter dekking van een deel van de loonkosten van de in dienst genomen nieuwe werknemer. Deze subsidie wordt toegekend ter compensatie van de lagere productiviteit van de kansarme werknemers die in het kader van het systeem in dienst worden genomen. Oorspronkelijk waren de Deense autoriteiten evenwel voornemens toe te staan dat niet-kansarme werknemers in dienst zouden worden genomen in sectoren waarin het, ondanks de algemene werkloosheid, moeilijk is geschoolde werknemers te vinden, de zogenaamde „bottleneck”-sectoren.

Overeenkomstig de communautaire richtsnoeren betreffende werkgelegenheidssteun⁽¹⁾ staat de Commissie positief tegenover steun voor de schepping van nieuwe arbeidsplaatsen in het midden- en kleinbedrijf (MKB) en in de gebieden die voor regionale steun in aanmerking komen. Hetzelfde geldt voor steun om de indienstneming te bevorderen van bepaalde categorieën werknemers die het bijzonder moeilijk hebben om tot de arbeidsmarkt toe te treden of opnieuw een arbeidsplaats te vinden (punt 21 van de richtsnoeren, eerste streepje). Daarom heeft de Commissie er tijdens informele contacten met de Deense autoriteiten op gewezen dat zij niet kon instemmen met steun aan ondernemingen die niet-kansarme werknemers in dienst nemen in „bottleneck”-sectoren. De situatie was derhalve volledig tegengesteld aan die welke in de vraag wordt gesuggereerd. De Deense autoriteiten stemden ermee in de regeling in die zin te wijzigen dat deze alleen kansarme werknemers betreft. Dat betekent dat het werkgelegenheidsaspect van het systeem voor de roulatie van banen onder een reeds goedgekeurde regeling inzake werkgelegenheidssteun valt.

Op 11 april 2001 meldden de Deense autoriteiten het opleidingsaspect van de regeling aan. Zij voeren aan dat de opleidingssteun als een zogenaamde algemene maatregel wordt verstrekt en bijgevolg geen staatssteun vormt. Om een algemene maatregel te vormen, mag een maatregel niet bepaalde ondernemingen of producties begunstigen, mag er geen sprake zijn van sectorale of regionale beperkingen of preferenties, mag de staat niet naar eigen oordeel kunnen optreden en mogen de begrotingsmiddelen niet beperkt zijn. De Commissie onderzoekt momenteel of in het onderhavige geval aan al deze criteria is voldaan en heeft de Deense autoriteiten om de vereiste aanvullende informatie verzocht. Nadat alle informatie is verstrekt en de aanmelding als volledig kan worden beschouwd, beschikt de Commissie over twee maanden om een eindbeslissing vast te stellen. Deze beslissing kan dan, in het Deens, op het volgende internetadres worden opgevraagd: http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgb/state_aids/.

(¹) PB C 334 van 12.12.1995.

(2001/C 350 E/228)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1672/01
van Jacqueline Foster (PPE-DE) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Defibrillators op korte-afstandsvluchten

Kan de Commissie bevestigen of de Europese Unie momenteel werkt aan een voorstel op grond waarvan burgerluchtvaartuigen die passagiers vervoeren reddingsmiddelen (met name defibrillators op korte-afstandsvluchten) aan boord moeten hebben?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(20 juli 2001)

De verplichting om aan boord van commerciële vliegtuigen een defibrillator mee te nemen behoort tot de operationele verplichtingen die aan de exploitanten van vliegtuigen kunnen worden opgelegd.

De Commissie heeft het Parlement en de Raad voorgesteld operationele voorschriften voor de commerciële exploitatie van vliegtuigen (¹) vast te stellen, waarin een dergelijke verplichting niet voorkomt.

Zoals het geachte parlementslid bekend is, is de Commissie bij de opstelling van haar voorstel uitgegaan van de werkzaamheden van de „Joint Aviation Authorities” (JAA) en heeft zij benadrukt dat zij de conclusies omtrent de veiligheid van de deskundigen niet ter discussie wil stellen. Tijdens de bespreking van bovengenoemd voorstel hebben veel Parlementsleden zich bij dit standpunt aangesloten.

Na de vaststelling door de Amerikaanse overheid van voorschriften waarin de aanwezigheid van een defibrillator op bepaalde commerciële vluchten verplicht wordt gesteld, zal dit onderwerp ook binnen de JAA worden besproken. De Commissie zal met het oog op een eventuele wijziging van haar voorstel rekening houden met conclusies die hieruit worden getrokken.

(¹) PB C 311 van 31.10.2000.

(2001/C 350 E/229)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1676/01
van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Scheepsbouw

In verband met de oneerlijke concurrentie waaraan Korea zich al jaren schuldig maakt, zoals blijkt uit het vierde verslag van de Commissie over de scheepsbouwsector, heeft de Commissie uiteindelijk op 8 mei voorgesteld deze kwestie op 30 juni a.s. aan de Wereldhandelsorganisatie voor te leggen.

Verder wordt voorgesteld onverwijld steun goed te keuren voor deze zo zwaar geplaagde sector die kan oplopen tot 14 % voor de getroffen segmenten. Deze steun werd op 31 december 2000 opgeschort.

In de periode van 31 december tot heden zijn nauwelijks orders binnengekomen, waarbij onze sector volledig was overgeleverd aan de oneerlijke concurrentie van Zuid-Korea. Welke compensaties zullen aan de betreffende bedrijven worden verleend wegens de in deze periode geleden schade?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(30 juli 2001)

Zoals het geachte parlementslid in zijn vraag opmerkt, zijn in de Gemeenschap de eerste maanden van dit jaar in de scheepsbouwsector weinig orders geplaatst. Dit kan echter voor een groot deel worden verklaard door de vele orders die eind vorig jaar zijn geplaatst in verband met het afschaffen van de bedrijfssteun. De Commissie ziet geen noodzaak om de scheepswerven te compenseren voor dit tijdseffect. Een kleiner aantal orders is in 2001 niet alleen in de Gemeenschap geconstateerd. Zuid-Koreaanse scheepswerven hebben in het eerste kwartaal van 2001 bijvoorbeeld 32,6% minder orders gekregen dan in hetzelfde tijdvak vorig jaar.

De Commissie zet actief alle mogelijke middelen in om de situatie in de wereldwijde scheepsbouw te normaliseren. Zij voert daarom onderhandelingen met de Zuid-Koreaanse regering om de situatie te stabiliseren en zo tot normale prijzen op de wereldmarkt te komen. De Commissie is tegelijkertijd bezig met een WTO-actie tegen illegale Koreaanse subsidies en een tijdelijk defensiemechanisme voor scheepswerven in de Gemeenschap. Mochten de onderhandelingen met Korea mislukken, dan wordt de WTO-actie tegen Korea gestart en wordt het tijdelijke defensiemechanisme aan de Raad en het Parlement voorgesteld.

(2001/C 350 E/230)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1694/01

van Astrid Thors (ELDR) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Witboek jongerenbeleid

Enkele jaren onderhandelt de Commissie met Europese jongerenorganisaties over de opstelling van een witboek dat moet dienen als richtsnoer wanneer het Europees jongerenbeleid wordt uitgevoerd. Waarom is een witboek over het Europees jongerenbeleid nog niet klaar?

Op welke wijze denkt de Commissie actief deel te nemen aan de formulering van een uniform Europees jongerenbeleid?

(2001/C 350 E/231)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1733/01

van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Witboek over jongerenbeleid in de Europese Unie

In september 1999 heeft commissaris Viviane Reding ten overstaan van het Europees Parlement haar voornemen openbaar gemaakt om met een Witboek te komen over het jongerenbeleid van de Europese Unie. Dit initiatief is officieel gepresenteerd op de Raad van ministers van Jongerenzaken in november 1999.

Dat dit Witboek er komt heeft enthousiasme en verwachtingen gewekt bij de Europese jeugd die haar vertrouwen heeft gesteld in de Commissie.

Kan de Commissie meedelen hoe het staat met de opstelling van dit Witboek?

Kan de Commissie bevestigen dat het Witboek in november 2001 zal worden gepresenteerd en dat daarmee de aanvankelijk gestelde termijn zal worden gehaald?

(2001/C 350 E/232)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1903/01

van Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Jeugd

De Europese Commissie heeft onlangs een van haar belangrijkste werkzaamheden, namelijk het jongerenwerk in de ijskast gezet: het Witboek over jongerenbeleid in de Europese Unie dat in november van dit jaar zou worden gepresenteerd.

Bij de voorbereidende werkzaamheden zijn allerlei Europese jongerenorganisaties, deskundigen en regeringen betrokken geweest.

Waarom heeft de Europese Commissie het werk in de ijskast gezet na alle inspanningen van bovengenoemde organisaties?

Hoe wil zij de harde domper goedmaken die het opschorten van het Witboek betekent voor de samenleving en in het bijzonder voor de Europese jongeren?

(2001/C 350 E/233)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1904/01

van Fernando Fernández Martín (PPE-DE) aan de Commissie

(28 juni 2001)

Betreft: Witboek over jeugdbeleid

In september 1999 heeft de Commissie ten overstaan van het Europees Parlement middels de verantwoordelijke commissaris haar voornemen kenbaar gemaakt om een Witboek te publiceren over jeugdbeleid van de Europese Unie. Dit initiatief is officieel genomen op de Raad van ministers voor Jongerenzaken in november 1999. Dit plan was een reactie op de in brede kring levende verlangens van de Europese Jongerenbeweging die al geruime tijd vroeg om het opstellen van een tekst die het jongerenbeleid op communautair niveau zou formuleren.

Tijdens het jaar 2000 is er overleg geweest tussen de Europese jongerenorganisaties, regeringen, de burgermaatschappij en jeugdeskundigen. Het enthousiasme en de gewekte verwachtingen rond dit Witboek voor jongerenbeleid overtroffen alle voorspellingen. De Commissie heeft haar voornemen kenbaar gemaakt om dit Witboek te presenteren onder het Belgische voorzitterschap in november 2001.

Kan de Commissie meedelen hoe het staat met de redigering van dit Witboek en of het werkelijk in november 2001 uit zal komen?

Kan de Commissie meedelen welke criteria en welke doelstellingen ten grondslag liggen aan het Witboek?

(2001/C 350 E/234)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2050/01

van María Sornosa Martínez (PSE) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: Witboek inzake het jeugdbeleid van de EU

Na breed overleg waarbij de samenleving als geheel, jeugdgroeperingen en deskundigen waren betrokken, heeft de Europese Commissie naar het zich laat aanzien gedurende enige tijd de werkzaamheden voor het

opstellen van een Witboek inzake het jeugdbeleid stilgelegd. Tijdens de vergadering van laatste Raad van ministers van jeugdzaken die 28 mei jongstleden te Brussel plaatsvond, kozen de ministers voor een ambitieus, verstrekkend Witboek. Niettemin waarschuwde commissaris Reding, hoewel ze ervoor opteerde om de publicatie van het Witboek niet af te gelasten, voor de mogelijkheid dat het zou resulteren in een „inhoudsloos” slotdocument.

Zou de Commissie kunnen toelichten voor welke moeilijkheden zij zich gesteld ziet of om welke redenen zij meent dat het slotdocument „inhoudsloos” zou kunnen zijn?

Welke maatregelen denkt de Commissie te nemen om te voldoen aan de aanvankelijke doelstelling dat het Witboek in november 2001 wordt gepresenteerd?

Gecombineerd Antwoord
van mevrouw Reding namens de Commissie
op de schriftelijke vragen E-1694/01, E-1733/01, E-1903/01, E-1904/01 en E-2050/01

(2 augustus 2001)

De Commissie is van mening dat het samenwerkingsbeleid op het gebied van jeugdzaken op Europese schaal moet worden versterkt. Daarom heeft de Commissie op initiatief van het lid van de Commissie dat verantwoordelijk is voor onderwijs en cultuur eind 1999 de opdracht gegeven tot de opstelling van een witboek hierover.

Zij heeft de wens uitgesproken dat dit zou worden voorafgegaan door een brede raadpleging die nog nooit eerder was gehouden: raadpleging van de jongeren in elke lidstaat in 2000, bekroond met een Europese ontmoeting te Parijs in oktober 2000; raadpleging van de civiele samenleving en onderzoekers; discussies met de lidstaten. Deze raadpleging is in maart 2001 te Umeå in Zweden afgesloten.

Verzekerd van de steun van de jongeren en de lidstaten, is de Commissie sindsdien bezig met de opstelling van het witboek dat volgens plan vóór het einde van het jaar moet worden gepubliceerd.

(2001/C 350 E/235)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1698/01
van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Opschorting van de toepassing van de nieuwe verordening voor katoen

De nieuwe verordening voor katoen is nog steeds niet gepubliceerd, ook al is het al eind mei en is de zaaiperiode al lang voorbij. Op basis van de beraadslagingen in de Raad van ministers van Landbouw van 24 april 2001, werd een regeling afgesproken voor de verhoging van de medeverantwoordelijkheidsheffing, die wordt toegepast wanneer de productie wordt overschreden. Deze regeling is verschillend en minder gunstig, niet alleen in vergelijking met de regeling die tot nu toe van kracht was, maar ook ten aanzien van het Commissievoorstel, en de producenten waren niet van deze regeling op de hoogte op het ogenblik dat zij hun velden inzaaiden.

De Commissie heeft in het verleden herhaaldelijk regelgeving uitgevaardigd uitgaande van de „noodzaak voor de landbouwers om tijdig op de hoogte te zijn van de regelingen die zullen worden toegepast op de producten die zij telen” (COM 576/1999⁽¹⁾), wijziging van de verordening inzake vezelvlas en -hennep). Zal de Commissie, in het licht hiervan en overwegende dat de katoentelers op het ogenblik dat zij hun velden inzaaiden niet op de hoogte waren van de regeling inzake het bedrag van de in de nieuwe verordening vastgelegde „boetes”, die anders en minder gunstig is dan in het voorstel van de Commissie, het tijdstip waarop de nieuwe verordening voor katoen wordt toegepast uitstellen?

⁽¹⁾ PB C 56 E van 29.2.2000, blz. 17.

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(19 juli 2001)*

Er zij op gewezen dat de verlaging van de streefprijs voor geëgreerde katoen bij overschrijding van de gegarandeerde nationale hoeveelheid al vele verkoopseizoenen lang een van de belangrijkste elementen van de steunregeling voor katoen is.

Het door de Commissie op 13 december 1999 ingediende voorstel houdende aanpassing van de steunregeling voor katoen⁽¹⁾ is in het Publicatieblad bekendgemaakt⁽²⁾. De bepalingen van het voorstel, met name die inzake de herziening van de verlaging van de streefprijs, waren dus al verscheidene maanden vóór de door de geachte afgevaardigde bedoelde normale datum van inzaai bekend. De Commissie meent dan ook dat het vertrouwensbeginsel ten aanzien van de marktdeelnemers in acht genomen is.

De Commissie wijst de geachte afgevaardigde erop dat zij niet in staat is een door de Raad besloten datum van inwerkingtreding te verplaatsen.

⁽¹⁾ COM(1999) 492 def.

⁽²⁾ PB C 28 van 1.2.2000.

(2001/C 350 E/236)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1700/01**van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie***(14 juni 2001)*

Betreft: Praktijken van Euronews

Euronews is een televisiezender die al jaar en dag wordt gefinancierd met communautaire middelen. Met bepaalde berichten heeft deze zender echter al vaker EU-burgers — die via de begroting de zender financieren — tegen zich in het harnas gejaagd. De Grieken bijvoorbeeld horen deze zender steeds de term „Macedonië” gebruiken wanneer de FYROM wordt bedoeld. Opvallend is ook dat een groot aantal officiële EU-talen, zoals bijvoorbeeld Grieks, Deens, Fins, Zweeds, enz. volledig ontbreken op Euronews en dat geen enkel programma in deze talen wordt uitgezonden. De kijkcijfers van deze zender liggen trouwens helemaal niet zeer hoog ook al werkt hij al jaren en wordt hij zonder onderbreking door de Unie gefinancierd.

Kan de Commissie zeggen welk bedrag Euronews in het totaal van 1995 tot nu van de EU heeft ontvangen (uit de communautaire begroting en via andere communautaire initiatieven)? Waarom gebruikt deze zender verkeerde namen om bepaalde staten te benoemen, zoals de FYROM, een staat die door de VN en de EU onder die naam en niet als „Macedonië” is erkend? Hoe zit het met de kijkcijfers voor de afgelopen vijf jaar? Zijn deze percentages bevredigend voor een zender die van de Unie tot taak heeft gekregen een Europees informatienet te creëren dat als uithangbord van de EU moet dienen?

Antwoord van de heer Prodi namens de Commissie*(19 juli 2001)*

Op instigatie van het Parlement heeft de Commissie een overeenkomst gesloten met de zender EuroNews, en wel in de vorm van een memorandum van overeenstemming, voor de productie en de uitzending van audiovisuele modules. De overeenkomst die de Commissie met de betrokken zender heeft ondertekend, heeft een looptijd van drie jaar.

EuroNews is een paneuropese informatiezender met semi-overheidskarakter, en zendt uit in zes talen. Het grootste deel van de maatschappij die de zender controleert (51%), behoort tot de Europese Radio-Unie (ERU), en de rest tot de Independent Television News Limited (ITN).

EuroNews wenst een financiële rentabiliteit te bereiken en in het algemeen zijn de projecten ervan daarop ook gericht. De voor de informatie gebruikte talen (momenteel Frans, Engels, Duits, Italiaans, Portugees en

Spaans) zijn bedoeld om een potentieel kijkerspubliek te bereiken, alsook gebaseerd op de betrokken kosten. Het kijkerspubliek hangt af van zowel de akkoorden die EuroNews heeft afgesloten met kabelkanalen (in het algemeen overheidszenders zoals FR3, TVE, enz., die sommige van de uitzendingen ervan doorzenden), distributeurs (kabel en andere) en het park van satellietontvangers. De Commissie wenst natuurlijk dat zoveel mogelijk talen van de Unie worden gebruikt, doch zij kan niet bepalen hoeveel een en ander kost.

De Commissie heeft de productie en de verspreiding van de audiovisuele modules (schijven, magazines, enz.) gefinancierd via drie jaarlijkse overeenkomsten. De globale duur van deze modules is meer dan 70 uur. Elke module werd verschillende keren uitgezonden. De duur van elke module varieert van twee minuten, 15 seconden, tot 13 minuten. De totale kosten belopen 25 550 000 €. De Commissie heeft voor een bedrag van 9 700 000 € bijgedragen, terwijl de rest van de kosten door de zender werd gefinancierd. In werkelijkheid belooft de financiering van de Commissie slechts een klein gedeelte van het omzetcijfer van de zender. De modules hebben betrekking op de Europese politiek in het algemeen. Actualiteitskwesities passen niet binnen dit soort samenwerking. Er moet op worden gewezen dat het Parlement elk jaar de begrotingsonderdelen B3-300 en B3-306 becommentarieert, waarbij de Commissie wordt aangespoord deze financiering voort te zetten.

De Commissie heeft ook vastgesteld dat EuroNews sinds kort de benaming „Macedonia” gebruikt, in plaats van de officiële naam Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië. Zij heeft het bestuur van de zender hiervan op de hoogte gesteld. De zender heeft geantwoord dat het gebruik van de naam „Macedonia” in plaats van Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië om journalistieke redenen gebeurt, en Euro News past zich slechts zeer laat aan aan de praktijken van de andere media (dagbladen en televisieomroepen). De overeenkomsten onderstrepen de totale onafhankelijkheid van de editoriale politiek van de zender, en de Commissie respecteert scrupuleus dit beginsel. Voorts heeft de Commissie helemaal niet de bedoeling om daarbij op te treden.

De zender is prioritair gericht op de multiplicatoren van de openbare opinie, kaderpersoneel en kijkers met een hoog opleidingsniveau. Het gaat daarbij om een omvangrijk en interessant kijkerspubliek. Een recente studie die gezamenlijk door het Parlement en de Commissie werd gedaan, heeft aangetoond dat het bereikte publiek omvangrijk genoeg is om de kosten te verantwoorden.

Met steun van het Parlement heeft de Commissie evenwel besloten de ondersteuning van de zender geleidelijk stop te zetten, en dit binnen drie jaar.

(2001/C 350 E/237)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1701/01
van Stavros Xarchakos (PPE-DE) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Bescherming van de pony's op Skyros

Op het Griekse eiland Skyros in het noorden van de Egeïsche Zee leeft een bijzondere soort kleine paarden, de zogenaamde pony's, die met uitsterven worden bedreigd.

Kan de Commissie zeggen op welke manier dit zeldzame paardenras kan worden beschermd en hoe financiële steun kan worden verleend voor maatregelen voor het behoud van dit ras (zoals bijvoorbeeld gebeurt met de zeeschildpad *Caretta Caretta*)?

Heeft de Griekse overheid een voorstel gedaan om dit zeldzame paardenras op te nemen in de lijst van beschermde soorten?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(19 juli 2001)

De Commissie deelt de geachte afgevaardigde mee dat dit ras van pony's van Skyros is opgenomen in de lijst van bedreigde dierenrassen in het kader van de milieumaatregel in de landbouw die deel uitmaakt van het Griekse programma voor plattelandsontwikkeling voor de periode 2000/2006. Uit hoofde daarvan wordt steun verleend voor het behoud van dit ras.

(2001/C 350 E/238)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1706/01**van Laura González Álvarez (GUE/NGL) aan de Commissie**

(14 juni 2001)

Betreft: Vuilstortplaats voor gevaarlijke residuen van het Spaanse bedrijf Española del Zinc S.A. (Cartagena, Spanje)

De Asociación de Naturalistas del Sureste (ANSE) heeft geklaagd over de aanwezigheid van kanker-
verwekkende stoffen op de vuilstortplaats van het bedrijf Española del Zinc S.A. in Cartagena (regio
Murcia). Onder deze stoffen bevinden zich o.a. arsenicum, chroom, nikkel en lood.

Kan de Commissie informatie inwinnen over de maatregelen die moeten garanderen dat deze vuilstort-
plaats geen gevaar vormt voor de volksgezondheid of voor het milieu en dat in het onderhavige geval de
communautaire wetgeving correct wordt nageleefd, in het bijzonder richtlijn 75/442/EEG⁽¹⁾ over
afvalstoffen en richtlijn 78/319/EEG⁽²⁾ over het opruimen van toxische en gevaarlijke afvalstoffen?

⁽¹⁾ PB L 194 van 25.7.1975, blz. 39.

⁽²⁾ PB L 84 van 31.3.1978, blz. 43.

Antwoord van mevrouw Wallström namens de Commissie

(25 juli 2001)

De Commissie is niet op de hoogte van de door het geachte parlementslid genoemde feiten.

De Commissie zal bij de Spaanse autoriteiten inlichtingen inwinnen over de in de schriftelijke vraag
genoemde stortplaats om na te gaan of de communautaire wetgeving in dit geval correct is toegepast.

De Commissie zal als hoedster van de verdragen het nodige doen om ervoor te zorgen dat de
communautaire wetgeving in dit geval wordt nageleefd.

(2001/C 350 E/239)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1722/01**van Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) aan de Commissie**

(6 juni 2001)

Betreft: Dwaling bij de toekenning van financiële compensatie in de schapenhouderij

Een schapenhouder in Vilhelmina in Noord-Zweden is het slachtoffer geworden van een bureaucratische
dwaling in verband met de weigering van financiële compensatie en milieusteun voor een open agrarisch
landschap. Voor het jaar 1999 moest de schapenhouder het zogeheten SAM-formulier (van 17 bladzijden)
invullen, waarbij hij echter per abuis 1 vakje open liet, te weten het vakje waarin hij moest aangeven
hoeveel dieren hij had. De andere 147 vakjes waren correct ingevuld. Toen de schapenhouder het
districtsbestuur belde om zijn fout te herstellen deelde men hem mede dat het daarvoor te laat was. Hierbij
dient te worden vermeld dat de schapenhouder op dezelfde dag, van dezelfde instantie en dezelfde afdeling
EU-steun kreeg toegekend voor het houden van schapen, de zogeheten oopremie. Het had dus duidelijk
moeten zijn dat hij een foutje had gemaakt. Hetzelfde najaar waarin de aanvraag werd ingediend werd de
boerderij tweemaal bezocht door twee controleurs die de schapen op een aantal zaken onderzochten en
controles uitvoerden. Het districtsbestuur wist dankzij deze controles dus hoeveel dieren de schapenhouder
had. Op het ontvangstbewijs dat het districtsbestuur afgeeft staat dat met de indiener contact wordt
opgenomen als bepaalde gegevens op het aanvraagformulier ontbreken. Dit heeft het districtsbestuur in dit
geval echter nagelaten.

De schapenhouder tekende eerst beroep aan bij de Landbouwwraad, die het beroep doorverwees naar de
districtsrechtbank. Deze stelde de schapenhouder in het gelijk, waar echter het districtsbestuur beroep
tegen aantekende. De kwestie zal nu worden behandeld door het beroepscollege voor fiscale en
administratieve zaken in Sundsvall.

Kan de Commissie bevestigen dat de Zweedse autoriteiten de steun kunnen en moeten toekennen,
aangezien het gaat om een kleine administratieve fout van de indiener van de aanvraag en er geen
onregelmatigheden hebben plaatsgevonden?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie*(3 juli 2001)*

Het door het geachte parlamentslid genoemde geval wordt momenteel onderzocht door een Zweedse rechtbank. De gestelde vraag gaat alleen de nationale autoriteiten aan en valt niet onder de jurisdictie van de Commissie, die niet in een zaak kan ingrijpen wanneer een vonnis van een nationale rechtbank wordt verwacht.

(2001/C 350 E/240)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1725/01**van Alexander de Roo (Verts/ALE) aan de Commissie***(6 juni 2001)*

Betreft: Structuur van en tijdpad voor een Europese energieheffing via versterkte samenwerking

Tijdens de hoorzitting van het Europees Parlement met kandidaat-eurocommissaris Bolkestein heb ik hem namens de Milieucommissie gevraagd of hij bereid is om — gelet op het Spaanse veto ten aanzien van een EU-wijde invoering van energie/CO₂-heffing — de Verdragsclausule van de versterkte samenwerking te gebruiken. Bolkestein antwoordde dat hij een jaar tijd nodig had om tot een antwoord te komen. We zijn nu ruim anderhalf jaar en een IGC verder. De weerstand van Spanje is niet afgenomen en in Nice is de unanimitieit op het gebied van het belasten van energie niet omgezet in besluitvorming per gekwalificeerde meerderheid.

Om uit de impasse te geraken heeft het Zweeds voorzitterschap voorgesteld nu eerst overeenstemming over de structuur van de energieheffing te bereiken. Onlangs heeft de Commissie aangegeven nu ook serieus te overwegen om het instrument van de versterkte samenwerking in te zetten op het gebied van de energieheffing (COM(2001) 260). Op de Ecofin van 5 juni hopen de lidstaten de eerste stappen in deze richting te zetten.

Zal de Commissie ervoor waken dat deze nieuwe structuur geen verdergaande uitzondering voor de groot- en intensieve verbruikers zal bevatten dan reeds is vastgelegd in haar voorstel uit 1997?

Wanneer zal de Europese Commissie het initiatief nemen om op basis van de versterkte samenwerkingsclausule een Europese energie/CO₂-heffing voor te stellen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie*(12 juli 2001)*

De Commissie zet haar inspanningen voort met het oog op de vaststelling door de Raad van een Richtlijn tot herstructurering van de belasting op energieproducten. In de mededeling „Duurzame ontwikkeling in Europa voor een betere wereld: een strategie van de Europese Unie voor duurzame ontwikkeling”⁽¹⁾, werd onlangs opgemerkt dat er tegen 2000 een richtlijn moet worden vastgesteld inzake energiebelasting, met name om de gevolgen van de klimaatverandering te beperken. Een dergelijke richtlijn is eveneens noodzakelijk om de concurrentiedistorsies te verminderen die het gevolg zijn van de zeer grote verschillen in belastingheffing (tarieven, grondslag) op energieproducten door de lidstaten. De Commissie heeft dan ook de door het Zweedse voorzitterschap ondernomen inspanningen gesteund om de discussies in de Raad over het belasten van energie weer op gang te brengen.

Het voorzitterschap heeft in eerste instantie de praktische kwesties in verband met de structuren van de energieheffing willen bespreken. Een van de onderwerpen die aan de orde werden gesteld was met name het terrein van de accijnsvrijstellingen of — verlagingen voor energie-intensieve bedrijven, maar ook andere belangrijke kwesties kwamen aan bod, zoals de vaststelling van de regeling voor de heffing op elektriciteit. Deze aanpak werd door alle lidstaten ondersteund. De Commissie heeft er evenwel met kracht voor gepleit dat er bij de discussie over de structuren opnieuw gesproken zou worden over de tarieven van de toekomstige accijnzen. Verschillende lidstaten gaan hiermee akkoord. De besprekingen zullen onder het Belgische voorzitterschap moeten worden voortgezet.

Zoals in de mededeling over „Het belastingbeleid in de Europese Unie”⁽²⁾ is gesteld zou in sommige gevallen ook de door het Verdrag van Amsterdam ingevoerde en door het Verdrag van Nice uitgewerkte mogelijkheid van een nauwere samenwerking tussen subgroepen van gelijkgestemde lidstaten in overweging genomen kunnen worden. Op het gebied van de indirecte belastingen zou de mogelijkheid van een versterkte samenwerking een stap vooruit kunnen betekenen op het gebied van de milieu- en de energiebelasting.

Verskillende economische en juridische aspecten die met de tenuitvoerlegging van een versterkte samenwerking samenhangen en nogal ingewikkeld zijn worden nog uitvoerig door de Commissie bestudeerd. Deze werkwijze mag bijvoorbeeld niet de interne markt in gevaar brengen, een belemmering of een discriminatie voor het handelsverkeer vormen, de concurrentievoorwaarden vervalsen of de bevoegdheden, rechten en verplichtingen van de niet-deelnemende lidstaten aantasten.

⁽¹⁾ COM(2001) 264 def.

⁽²⁾ COM(2001) 260 def.

(2001/C 350 E/241)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1732/01
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Grote winkelcentra (oneerlijke concurrentie)

Het lijkt een algemeen gebruik — met uitzondering van sommige lidstaten waar dit uitdrukkelijk is verboden — dat er in grote winkelcentra benzinepompen en servicestations zijn gevestigd die soms afzien van hun winstmarges of zich schuldig maken aan „dumping”-praktijken om de prijzen maar zo laag mogelijk te houden als reclame om klanten te trekken. Deze toestand leidt tot oneerlijke concurrentie met alle schade van dien voor consument en de kleine middenstander (servicestations).

1. Kan de Commissie medelen of zij een aanbeveling heeft doen uitgaan naar de lidstaten om dergelijke praktijken tegen te gaan of welke maatregelen zij in dit verband denkt te gaan nemen?
2. Kan de Commissie medelen welke specifieke maatregelen zij wil nemen ter verdediging van de belangen van de consument en de transparantie van de brandstoffenprijs in servicestations (benzinepompen) die gevestigd zijn in grote winkelcentra?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(24 juli 2001)

De Commissie heeft geen aanbeveling aan lidstaten goedgekeurd om te beletten dat grote shoppingcentra ook actief worden in de detailhandel voor motorbrandstof en daarbij in sommige gevallen een strategie van verlaging van de detailhandelsprijs toepassen. Evenmin is zij voornemens om op dit gebied controlemaatregelen te treffen.

Algemeen genomen is de Commissie van mening dat de aanwezigheid van nieuwe ondernemingen en onafhankelijke, niet-geïntegreerde ondernemingen cruciaal is om de concurrentiedruk op de detailhandelsmarkt voor motorbrandstof te handhaven en te versterken. In haar persbericht van 2 oktober 2000⁽¹⁾ merkte de Commissie op dat de ervaring van de lidstaten leert dat op markten waar onafhankelijke, niet-geïntegreerde ondernemingen aanwezig zijn die met hun kopersmacht voldoende tegenwicht kunnen bieden, de concurrentie doorgaans sterker speelt dan op markten waar alleen geïntegreerde olie-maatschappijen actief zijn. Voorbeelden van lidstaten waar supermarkten met succes de detailhandelsmarkt voor motorbrandstoffen hebben betreden, zijn Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk.

Bovendien zijn de detailhandelsmarkten voor motorbrandstoffen meestal regionaal of hoogstens nationaal van omvang. De gevolgen van mededingingsbepalingen zullen dus waarschijnlijk vooral binnen één lidstaat te voelen zijn. In dit geval ziet het er naar uit dat de door het geachte parlementslid gestelde vragen vooral een zaak zijn van autoriteiten in de lidstaten, in plaats van de Commissie.

Ten slotte moet ook worden aangetekend dat volgens de communautaire mededingingsregels het ondernemingen vrij staat te verkopen tegen de prijs die ze willen. Het communautaire mededingingsrecht verbiedt dus niet dat ondernemingen tegen lage prijzen verkopen als een middel om klanten aan te trekken. Enkel voor ondernemingen met een machtspositie kan deze vrijheid in zekere mate worden ingeperkt.

De Commissie is niet voornemens om specifieke maatregelen te nemen met betrekking tot transparantie van de prijzen voor motorbrandstoffen in tankstations. Volgens haar zijn de consumentenbelangen op de markt voor motorbrandstoffen het best gediend wanneer ervoor gezorgd wordt dat de mededinging in de Gemeenschap niet wordt verstoord.

(¹) IP/00/1090.

(2001/C 350 E/242)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1741/01
van Anne Jensen (ELDR) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Tenuitvoerlegging van richtlijn 97/81/EG inzake deeltijdarbeid

Kan de Commissie mededelen in welke gevallen de tenuitvoerlegging van richtlijn van de Raad nr. 97/81/EG van 15 december 1997 inzake deeltijdarbeid (¹) heeft geleid tot verlaging van de werkurenlimiet voor de toegang van deeltijdwerkers tot bepaalde arbeidsvoorwaarden?

(¹) PB L 14 van 20.1.1998, blz. 9.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(13 juli 2001)

Het doel van Richtlijn 97/81/EG van de Raad van 15 december 1997 betreffende de door de Unie van Industrie- en Werkgeversfederaties in Europa (UNICE), het Europees Centrum van gemeenschapsbedrijven en bedrijven van algemeen economisch belang (CEEP) en het Europees Verbond van Vakverenigingen (EVV) gesloten raamovereenkomst inzake deeltijdarbeid (¹) is de opheffing van discriminatie van deeltijdwerkers te verzekeren en de kwaliteit van deeltijdwerk te verbeteren, alsook de ontwikkeling van het deeltijdwerk op vrijwillige basis te vergemakkelijken en bij te dragen aan een flexibele organisatie van de arbeidstijd op een manier die rekening houdt met de behoeften van de werkgevers en de werknemers.

De richtlijn bepaalt overigens niet hoeveel uren men moet werken om „deeltijdwerker” te zijn. De definitie van die term valt onder de bevoegdheid van het nationaal recht, de richtlijn stelt alleen dat een „deeltijdwerker” een werknemer is wiens normale arbeidsduur, berekend op weekbasis of als gemiddelde over een werkperiode van maximaal een jaar, minder is dan die van een vergelijkbare voltijdwerker.

(¹) PB L 14 van 20.1.1998.

(2001/C 350 E/243)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1743/01
van Paul Lannoye (Verts/ALE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Aanbeveling van de Raad 1999/519/EEG (elektromagnetische velden)

De aanbeveling van de Raad 1999/519/EEG (¹) van 12 juli 1999 betreffende de beperking van blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden (van 0Hz – 300GHz) is het resultaat van een proces dat de Commissie in juli 1998 met de indiening van een ontwerp-aanbeveling op gang heeft gebracht. Deze ontwerp-aanbeveling werd voorgelegd aan het Europees Parlement, dat hierover tijdens zijn plenaire vergadering van 10 maart 1999 het verslag-Tamino goedkeurde.

Bij die gelegenheid verzocht het Europees Parlement de Commissie om de aanbeveling vóór 2001 bij te werken om rekening te houden met de gevolgen op lange termijn als beschreven door de wetenschappelijke literatuur, alsook met de bestaande voorschriften van de lidstaten en het voorzichtigheidsbeginsel.

Welk gevolg wil de Commissie aan dit verzoek geven en wanneer, wetend dat de door het Parlement voorgestelde termijn al is verlopen?

Voorts dient te worden opgemerkt dat Italië en Luxemburg voor frequenties tussen 10kHz en 300GHz strengere grenswaarden opleggen dan de Commissie heeft voorgesteld, en dat talrijke specialisten ervoor pleiten om voor deze frequenties nóg lagere grenswaarden vast te stellen.

(¹) PB L 199 van 30.7.1999, blz. 59.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(13 juli 2001)

Aanbeveling 1999/519/EG van de Raad van 12 juli 1999 betreffende de beperking van blootstelling van de bevolking aan elektromagnetische velden van 0 Hz tot 300 Hz staat de lidstaten toe om, overeenkomstig het EG-Verdrag, een hoger niveau van bescherming in te stellen dan voorzien en nodigt de Commissie uit „de betrokken aangelegenheden te blijven volgen zodat deze aanbeveling kan worden herzien en geactualiseerd, daarbij tevens rekening houdend met mogelijke effecten die momenteel bestudeerd worden, met inbegrip van voorzorgsaspecten, en binnen vijf jaar aan de hand van de verslagen van de lidstaten en in het licht van de recentste wetenschappelijke gegevens en adviezen, een verslag op te stellen met betrekking tot de Gemeenschap in haar geheel”.

Desalniettemin heeft de Commissie, gezien de vlugge technologische ontwikkelingen op dit gebied en de zorg om de gezondheid van de consument, het Wetenschappelijk Comité voor toxiciteit, ecotoxiciteit en het milieu gevraagd een nieuw advies uit te brengen over de geldigheid van de niveaus van bescherming zoals vastgelegd in de aanbeveling van de Raad. De publicatie van dit advies wordt in het najaar van 2001 verwacht. De Commissie zal op ieder bewijs voor gezondheidsrisico's waar momenteel nog geen rekening mee wordt gehouden, reageren.

De Commissie heeft bovendien de Europese normalisatie-instituten opdracht gegeven Europese normen op te stellen voor de aanbevolen limieten voor blootstelling aan elektromagnetische velden die ontstaan uit elektrische apparaten die onder de toepassing vallen van de richtlijnen voor laagspanning en radio-apparatuur (¹). De referenties van de eerste vier normen die in het kader van die opdracht geharmoniseerd zijn, zullen in de loop van deze zomer in het Publicatieblad worden bekendgemaakt. Deze normen vervangen vanaf hun bekendmaking de bestaande nationale normen en verzekeren zo het respect van de blootstellingsnormen van de producten die in de handel worden gebracht.

(¹) Richtlijn 73/23/EEG van de Raad van 19 februari 1973 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke voorschriften der lidstaten inzake elektrisch materiaal bestemd voor gebruik binnen bepaalde spanningsgrenzen, PB L 77 van 26.3.1973. Richtlijn 1999/5/EG van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 1999 betreffende radioapparatuur en telecommunicatie-eindapparatuur en de wederzijdse erkenning van hun conformiteit, PB L 91 van 7.4.1999.

(2001/C 350 E/244)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1745/01

van Alexandros Alavanos (GUE/NGL) aan de Commissie

(15 juni 2001)

Betreft: Rallios-school in Piraeus

Volgens de archeologische faculteit van de universiteit van Athene en de vereniging van Griekse archeologen worden in het centrum van Piraeus archeologische vondsten van unieke historische en wetenschappelijke waarde, die een voorbeeld zijn van de stedenbouwkundige planning van de Hippodroom, met vernieling bedreigd. Het Griekse Ministerie van Cultuur, dat het desbetreffende rapport van de archeologische dienst van Piraeus naast zich neerlegt, heeft immers beslist op deze plaats, met steun van de EU uit het tweede communautair bestek, het lyceum van de Rallios-school te bouwen. Tegen dit project hebben stadsbewoners reeds bezwaar aangetekend bij de Griekse Raad van State en bij de Commissie verzoekschriften van het Europees Parlement.

1. Heeft de EU, die het project financiert, de gevolgen onderzocht van de bouw van de school op een belangrijke site van het Europees cultureel erfgoed?
2. Het geplande project voldoet niet aan alle eisen voor een school (géén schoolplein). Zijn de door de stadsdiensten voorgestelde alternatieve vestigingsplaatsen voor de Rallios-school onderzocht?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(13 juli 2001)

Het geachte parlementslid wordt verzocht kennis te nemen van het antwoord dat de Commissie op de mondelinge vraag H-0395/01 van de heer Alyssandrakis heeft gegeven tijdens het vragenuur in de tweede vergaderperiode van het Parlement in mei 2001 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Schriftelijk antwoord van 15.5.2001.

(2001/C 350 E/245)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1752/01
van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie

(15 juni 2001)

Betreft: Stopzetting van het Witboek over het jeugdbeleid van de Europese Unie

De Spaanse Jeugdraad heeft zich in kritische zin uitgelaten over de stopzetting van een van de belangrijkste werkzaamheden van de Commissie op het gebied van het jeugdbeleid, namelijk het Witboek over het jeugdbeleid van de Europese Unie. Volgens deze raad heeft de Commissie besloten het project stop te zetten na twee jaar intensieve arbeid met duizenden jongeren, deskundigen, onderzoekers en regeringen van de EU-lidstaten.

Het project speelde in op de verlangens van de Europese jeugdbond en bood uitzicht op een communautair jeugdbeleid. Hierdoor werden verwachtingen gewekt, terwijl november 2001 werd gepland voor de publicatie van het Witboek.

Wat zijn de redenen voor stopzetting van het project?

Is de Commissie voornemens de voorbereidende werkzaamheden voor het Witboek over het jeugdbeleid van de EU voort te zetten en welke datum is vastgesteld voor de afronding en presentatie van het Witboek?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(26 juli 2001)

De Commissie is van mening dat het samenwerkingsbeleid op het gebied van jeugdzaken op Europese schaal moet worden versterkt.

Daarom heeft de Commissie op initiatief van het lid van de Commissie dat verantwoordelijk is voor onderwijs en cultuur de opdracht gegeven tot de opstelling van een witboek hierover.

Zij heeft de wens uitgesproken dat dit zou worden voorafgegaan door een brede raadpleging die nog nooit eerder was gehouden. De Commissie is zich bijgevolg bewust van de verwachtingen van de jongeren en de verantwoordelijkheden die zij creëren op het niveau van de Unie, maar ook en vooral op het niveau van de lidstaten.

Verzekerd van de steun van de jongeren en de lidstaten, gaat de Commissie door met de opstelling van het witboek dat volgens plan vóór het einde van het jaar moet worden gepubliceerd.

(2001/C 350 E/246)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1759/01
van Brian Simpson (PSE) aan de Commissie

(15 juni 2001)

Betreft: Standaard op nieuwe fietsen te monteren verlichting

Denkt de Commissie voorstellen in te dienen voor wetgeving die het monteren van voor- en achterlichten op fietsen al bij de fabricage verplicht stelt, zulks om ongelukken te voorkomen?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie

(18 juli 2001)

De Commissie wijst het geachte parlementslid erop dat er nog geen communautaire wetgeving met betrekking tot de typegoedkeuring van fietsen is ingevoerd en er ook geen plannen voor dergelijke specifieke wetgeving bestaan.

Het ontwerp en de voorschriften voor de constructie, de montage en het gebruik van de verlichting vallen onder de wetgevende bevoegdheid van de lidstaten.

Volgens de herziene richtlijn betreffende de algemene productveiligheid⁽¹⁾ moet gebruik worden gemaakt van vrijwillige normen om de doeltreffende en consequente toepassing van de veiligheidsvoorschriften te garanderen. Tijdens de periode waarin deze richtlijn wordt omgezet, zal de Commissie nagaan of het monteren van de verlichting op nieuwe fietsen kan worden geregeld via een normalisatieopdracht.

⁽¹⁾ Wordt goedgekeurd in september 2001.

(2001/C 350 E/247)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1761/01
van Niall Andrews (UEN) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Ratificatie van het Partnerschapsakkoord van Cotonou

Op 23 januari van het afgelopen jaar ondertekenden de 15 lidstaten van de Europese Unie en de 77 ACS-landen te Benin het door hen goedgekeurde Partnerschapsakkoord van Cotonou.

Dit akkoord, dat in de plaats komt van de Overeenkomst van Lomé, vormt een ongeëvenaarde toezegging van de EU voor de komende 20 jaar ten gunste van de ontwikkelingslanden in Afrika, het Caraïbisch gebied en het gebied van de Stille Oceaan.

De Commissie en de regeringen van de lidstaten hechten bijna twaalf maanden geleden een groot belang aan de ondertekening van dit document. Kan de Commissie bevestigen dat tot op heden ruim 13 ACS-landen de Overeenkomst van Cotonou hebben geratificeerd, maar dat nog geen enkele lidstaat van de EU daartoe is overgegaan?

Kan de Commissie, rekening houdend met het belang van deze overeenkomst voor de ACS-landen, de leden van het EP mededelen welke praktische maatregelen zij genomen heeft om meer vaart te zetten achter het ratificatieproces? Wanneer denkt zij dat de overeenkomst in werking zal kunnen treden?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie

(28 juni 2001)

De overeenkomst van Cotonou werd door de meeste partijen op 23 juni 2000 ondertekend, ook al bleef de overeenkomst open voor ondertekening tot het eind van het jaar, in welke periode nog eens vier partijen ondertekenden.

De Commissie kan bevestigen dat volgens de informatie die zij op 19 juni kreeg van het Secretariaat-generaal van de Raad en van het secretariaat van de ACS-landen (de staten in Afrika, het Caraïbisch gebied en de Stille Oceaan), de instellingen bij welke de akten van bekrachtiging moeten worden neergelegd, 14 ACS-staten, maar geen EU-lidstaat, de overeenkomst hebben geratificeerd.

Op de bijeenkomst van de Raad Ontwikkelingssamenwerking van 31 mei 2001 heeft de Europese Commissaris voor ontwikkelingssamenwerking uiting gegeven aan de bezorgdheid van de Commissie over onnodige vertraging van de ratificatie. Hij heeft alle ministers van ontwikkelingssamenwerking schriftelijk verzocht een indicatie te geven van hun verwachting inzake de voltooiing van de ratificatie. Op haar website zal de Commissie een „scorebord” bijhouden om het proces van dichtbij te volgen en om vooruitgang aan te moedigen.

Op dit moment weet de Commissie dat één parlement van een EU-lidstaat de overeenkomst heeft goedgekeurd en dat de meeste lidstaten de overeenkomst tegen eind 2001 verwachten te ratificeren. Hoewel voor de inwerkingtreding van de overeenkomst slechts twee derde van de ACS-landen de overeenkomst hoeft te ratificeren, zijn van Europese zijde ratificatie door alle lidstaten en goedkeuring door de Gemeenschap nodig. Verwacht wordt dan ook dat de overeenkomst pas in de loop van het jaar 2002 in werking zal kunnen treden.

(2001/C 350 E/248)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1764/01
van Helena Torres Marques (PSE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Economische waarde vrijwilligerswerk

Een groot deel van de werkzaamheden van NGO's, met name NGO's van en voor vrouwen, wordt door vrijwilligers verricht. De Commissie wordt tegen deze achtergrond verzocht mede te delen waarom zij in het kader van de communautaire projecten die deel uitmaken van het Vijfde communautaire kaderprogramma voor gelijke kansen voor vrouwen en mannen geen economische waarde toekent aan bijdragen in de vorm van vrijwilligerswerk en in natura.

Antwoord van mevrouw Diamantopoulou namens de Commissie

(9 juli 2001)

Het geachte parlementslid verwijst naar het feit dat het vrijwilligerswerk dat door de leden van niet-gouvernementele organisaties (NGO's) wordt verricht, niet als subsidiabele uitgave wordt beschouwd in het kader van de projecten die gefinancierd zullen worden door het programma in verband met de communautaire strategie inzake de gelijkheid van mannen en vrouwen (2001-2005).

De Commissie wil het feit benadrukken dat een goed beheer van de communautaire fondsen impliceert dat er een controle kan worden uitgeoefend op de daadwerkelijk uitgevoerde taken en de bijdragen van derden aan projecten die door de Gemeenschap worden gefinancierd.

Vrijwilligerswerk, net als alle bijdragen in natura, kan echter niet nauwkeurig worden gewaardeerd. Daarom heeft de Commissie besloten, deels op vraag van het Parlement, voor de projecten die zij ondersteunt de toevlucht tot bijdragen in natura te beperken. Daarom mogen bijdragen in natura in door de Commissie gefinancierde projecten niet worden opgevoerd als subsidiabele uitgaven tenzij de beschikkingen die betrekking hebben op deze projecten hiervan afwijken (in het onderhavige geval Beschikking 2001/51/EG van de Raad van 20 december 2000 betreffende het programma in verband met de communautaire strategie inzake de gelijkheid van mannen en vrouwen (2001-2005) ⁽¹⁾).

⁽¹⁾ PB C 17 van 19.1.2001.

(2001/C 350 E/249)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1766/01
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Toetreding van Cyprus

De Europese Raad van Helsinki onderstreepte in zijn conclusies dat een politieke regeling de toetreding van Cyprus tot de Europese Unie zal vergemakkelijken, maar dat, indien op het moment van afronding van de toetredingsonderhandelingen geen overeenstemming is bereikt, het besluit van de Raad betreffende de toetreding zal worden genomen zonder dat het bovenstaande daarbij als voorwaarde vooraf geldt.

De Raad voegde daar echter de raadselachtige woorden aan toe: „In die zin zal de Raad rekening houden met alle relevante factoren”.

Welk besluit heeft de Commissie met betrekking tot de interpretatie van deze woorden genomen of wanneer denkt zij tot een dergelijk besluit te komen?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie

(28 juni 2001)

De Commissie zou het geachte parlementslid willen verwijzen naar het antwoord op diens Schriftelijke Vraag E-2101/00 ⁽¹⁾.

De Commissie staat volledig achter de Europese Unie, die de VN-inspanningen voor een politieke oplossing in Cyprus krachtig ondersteunt. Als er geen politieke oplossing wordt gevonden voor de voltooiing van de toetredingsonderhandelingen, zal het aan de Europese Raad zijn om te beslissen met welke factoren rekening wordt gehouden bij het besluit over toetreding.

⁽¹⁾ PB C 81 E van 13.3.2001.

(2001/C 350 E/250)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1767/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Luchthaven Charleroi: overheidssteun en verenigbaarheid met mededingingsrecht

Volgens persberichten verleent het Waalse Gewest de volgende overheidssteun aan de activiteiten van de luchtvaartmaatschappij Ryanair op de luchthaven van Charleroi:

- a) financiering van opleidingen voor cabine- en check-inpersoneel;
- b) een verlieslatend tarief van 5 000 frank voor de handling (sorteren van bagage, begeleiden van passagiers, enz.) per vliegtuig, terwijl hiervoor voordien 60 000 frank per vliegtuig werd gevraagd aan andere luchtvaartmaatschappijen;
- c) gratis handling voor de derde dagelijkse Dublin-vlucht;
- d) het ter beschikking aan Ryanair van personeelsleden van luchthavenexploitant BSCA (Brussels South Charleroi Airport) die verder betaald worden met overheidsgeld;
- e) verdoken subsidiëring vanwege het Waals Gewest die Ryanair in staat stelt om passagiers gratis tickets aan te bieden.

Kan de Commissie mededelen of zij de berichten over deze overheidssteun kan bevestigen en zo ja, of zij deze in overeenstemming acht met het communautaire mededingingsrecht? Zo niet, welke actie onderneemt zij om dit te verhelpen?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie

(13 juli 2001)

De Commissie heeft in 1998 en 1999 de voorwaarden waaronder de luchtvaartmaatschappij Ryanair de geregelde luchtdiensten op de luchthaven van Charleroi exploiteert onderzocht. Zij heeft met name kennis genomen van de contracten die zijn gesloten tussen Ryanair en BSCA, de maatschappij die de luchthaven van Charleroi beheert.

Het onderzoek van de Commissie heeft geen inbreuk op het communautaire mededingingsrecht aan het licht gebracht. De luchtvaartmaatschappij Ryanair genoot inderdaad gunstige exploitatievoorwaarden op de luchthaven van Charleroi wat betreft de grondafhandeling, maar zij was ook verreweg de belangrijkste gebruiker van deze infrastructuur. De kortingen die de luchtvaartmaatschappij werden toegekend lijken deel uit te maken van de gebruikelijke handelspraktijken.

Rekening houdend met de informatie die onlangs in de pers is verschenen, kan de Commissie het geachte parlementslid meedelen dat zij niettemin voornemens is na te gaan of de verstrekte informatie nog steeds geldig is.

(2001/C 350 E/251)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1768/01

van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie

(12 juni 2001)

Betreft: Samenwerking met Latijns-Amerika op het gebied van drugsbestrijding

Zes jaar na zijn oprichting heeft het EWDD, dat een ingrijpende hervorming heeft ondergaan, zowel wat betreft de doelstellingen als wat betreft de werkmethoden, getoond een degelijk geïntegreerd informatie-systeem te zijn over drugsvraagstukken en het drugsbeleid dat door de lidstaten van de Unie wordt gevoerd.

Het Waarnemingscentrum verschaft niet alleen de kandidaatlanden van de Unie maar ook derde landen kennis en ervaring op dit gebied. Het EWDD is dus reeds in staat om te voldoen aan de vraag van de kandidaatlanden, nu zijn Reglement is gewijzigd en nu voldoende personele middelen beschikbaar zijn gesteld ten laste van het PHARE-programma, maar hetzelfde kan nog niet worden gezegd voor de overige derde landen, in het bijzonder de Latijns-Amerikaanse landen, voor wie informatie over drugs in het kader van de samenwerking met de EU toch prioriteit heeft. Het EWDD beschikt niet over de juridische noch over de noodzakelijke personele middelen om aan deze vraag tegemoet te komen en rechtstreeks samen te werken met Latijns-Amerika.

Tegen deze achtergrond verzoek ik de Commissie antwoord te geven op de volgende vragen:

- Hoe denkt zij ervoor te zorgen dat in de samenwerking met deze derde landen niet alleen aandacht wordt besteed aan de mogelijkheid om contracten te sluiten met externe instanties, doch tevens gebruik kan worden gemaakt van de ervaring van het EWDD?
- Kan de Commissie bij haar pogingen in deze richting rekenen op de steun van het Waarnemingscentrum?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(10 juli 2001)

De Commissie verheugt zich over de belangstelling van het geachte parlementslid voor de vraagstukken die worden behandeld door het Europees Waarnemingscentrum voor Drugs en Drugsverslaving (EWDD), in het bijzonder wat betreft de aspecten inzake internationale samenwerking.

De opdracht van het Europees Waarnemingscentrum voor Drugs en Drugsverslaving bestaat in het voorlichten van de Gemeenschap en haar lidstaten inzake het verschijnsel op Europees niveau van drugs en drugsverslaving en de gevolgen daarvan. Met het oog daarop is de samenwerking met internationale organisaties en andere gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties die zich met het betrokken probleem bezighouden, speciaal behandeld in de daarop specifiek afgestemde verordening inzake het betrokken Waarnemingscentrum (Verordening EEG nr. 302/93 van 8 februari 1993⁽¹⁾). In bedoeld verband was het Waarnemingscentrum door zijn directeur vertegenwoordigd op de vergadering op hoog niveau van het mechanisme voor coördinatie en samenwerking op het gebied van drugsbestrijding tussen de Europese Unie, Latijns-Amerika en de Caraïben, die op 11 en 12 juni 2001 plaatsvond in Cochabamba (Bolivia).

De wijziging van de verordening inzake het Waarnemingscentrum die erop was gericht dit centrum ertoe in staat te stellen technische bijstand te verlenen aan kandidaat-lidstaten op het gebied van de voorlichting inzake drugs, sluit aan bij de strategie van de uitbreiding van de Europese Unie en moet de kandidaat-lidstaten ertoe in staat stellen op termijn deel te nemen aan de werkzaamheden van het Waarnemingscentrum. Tenslotte mag niet uit het oog worden verloren dat de bijstand die aan de kandidaat-lidstaten wordt verleend om aan de EWDD-werkzaamheden deel te nemen, aansluit bij het PHARE-programma-drugsbestrijding met de twee onderdelen ervan. Het eerste onderdeel ervan is gericht op het uitbreiden van de ervaring van het Waarnemingscentrum, terwijl het tweede onderdeel direct gericht is op de medewerking van de lidstaten via de „Twinning“-acties.

De betrekkingen tussen het Waarnemingscentrum en derde landen die geen kandidaat-lidstaten zijn, zijn niet op deze zelfde doelstelling gericht, wat verklaart dat de wijziging van de verordening beperkt bleef tot de kandidaat-lidstaten. Tenslotte zij gezegd dat de Commissie niet voornemens is de opdracht van het Waarnemingscentrum fundamenteel te wijzigen.

In het kader van de samenwerking met Latijns-Amerika en meer in het bijzonder de ondersteuning van de oprichting van het Waarnemingscentrum van Venezuela, moet worden onderstreept dat dit Waarnemingscentrum een voornaamste opdracht heeft gegevens te vergaren over drugs en drugsverslaving, een opdracht die binnen de Europese Unie aan de lidstaten toebehoort en niet aan het EWDD. Het ligt in de bedoeling gebruik te maken van de ervaring die de Europese Unie op dit gebied heeft opgedaan, terwijl bepaalde lidstaten reeds hebben verklaard dat zij bereid zijn hun eigen ervaring op het betrokken terrein ter beschikking te stellen.

⁽¹⁾ PB L 36 van 12.2.1993.

(2001/C 350 E/252)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1771/01
van Mogens Camre (UEN) aan de Commissie

(15 juni 2001)

Betreft: Overheidssubsidie voor windmolens

Kan de Commissie mededelen in hoeverre de Deense wetgeving inzake overheidssteun aan energiecentrales elementen bevat die strijdig zijn met de mededingingsvoorschriften van de EU, en met name of de subsidie aan windmolens volgens de EU-voorschriften kan worden doorgegeven aan de elektriciteitsconsument?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(27 juli 2001)

De Deense wetgeving op grond waarvan overheidssteun wordt toegekend voor windkrachtcentrales en biomassa-installaties die vóór 2000 werden gebouwd, werd vorig jaar door de Commissie goedgekeurd⁽¹⁾. De wetgeving op grond waarvan overheidssteun wordt toegekend voor windkrachtcentrales en biomassa-installaties die later werden gebouwd, werd op 20 juni 2001 goedgekeurd.

⁽¹⁾ PB C 354 van 9.12.2000.

(2001/C 350 E/253)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1782/01**van Carlos Ripoll y Martínez de Bedoya (PPE-DE) aan de Commissie**

(19 juni 2001)

Betreft: Verslag over de insulaire regio's

In januari 2001 werd een uitgebreide studie aangekondigd over de insulaire regio's van de Europese Unie, teneinde een objectieve diagnose van de situatie in deze regio's te stellen, waarbij de uit het insulaire karakter van deze regio's voortvloeiende problemen in kaart zouden worden gebracht en geëvalueerd, en de specifieke behoeften van deze regio's zouden worden omschreven. De verwachting was dat deze studie dit jaar nog klaar zou zijn.

1. In welke fase bevindt zich deze studie?
2. Wanneer zal het Parlement ervan in het bezit worden gesteld?

Antwoord van de heer Barnier namens de Commissie

(26 juli 2001)

Nadat de aanbesteding van de studie met de titel „Analyse van de insulaire gebieden van de Europese Unie”⁽¹⁾ was aangekondigd, heeft de Commissie na een interne selectie en met instemming van de Raadgevende Commissie voor aankopen en overeenkomsten een kandidaat gekozen. De procedure tot vastlegging van de begrotingsmiddelen is onlangs afgerond en het contract zal in de komende weken worden ondertekend.

De duur van de studie is verlengd van zes tot twaalf maanden na ondertekening van het contract. Het rapport moet echter binnen zes maanden na ondertekening worden ingediend, oftewel begin 2002, en zal vervolgens ter goedkeuring aan de Commissie worden voorgelegd. De resterende zes maanden zullen worden benut om de tot stand gebrachte gegevensbank te verbeteren en aan te vullen. De Commissie zal het Parlement in ieder geval van de eindresultaten van de studie op de hoogte brengen.

⁽¹⁾ PB S 248 van 28.12.2000.

(2001/C 350 E/254)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1793/01**van Marie-Arlette Carlotti (PSE) aan de Commissie**

(12 juni 2001)

Betreft: Voedselsituatie in Niger

In 20 jaar tijd heeft Niger meer dan €170 miljoen uitgegeven om op het platteland 17 000 waterputten te creëren.

Ondanks deze omvangrijke inspanningen blijft de voedselsituatie in Niger hachelijk en is de afgelopen tijd zelfs bijzonder zorgwekkend geworden wegens de aanhoudende droogte.

De tekorten nemen alarmerende vormen aan, met name in de kwetsbaarste gebieden en de uittocht van de plattelandsbevolking die de droogte ontvlucht naar de steden wordt steeds omvangrijker.

Welke noodmaatregelen (voedselhulp) heeft de Commissie genomen om een humanitaire ramp te voorkomen?

Op welke wijze zal de Commissie de landbouwproductie beschermen (steun voor de oprichting van graanbanken, steun voor het creëren en herstellen van waterputten, studie naar de haalbaarheid en het effect van een programma voor micro-stuwdammen)?

Antwoord van de heer Nielson namens de Commissie*(23 juli 2001)*

Na een voorspoedige start van het landbouwverkoopseizoen 2000-2001 in Niger, kende het land een langdurige periode van droogte eind augustus 2000 – begin september 2000 die, vergezeld van een parasietenplaag, ertoe heeft geleid dat de productie ver achterbleef bij de prognoses. Volgens de bronnen van de Commissie is de graanvoorzieningsbalans weinig betrouwbaar gebleken. Om de voedselzekerheid te kunnen beoordelen geeft zij er derhalve de voorkeur aan de evolutie van de graanprijzen te volgen. Op grond hiervan is er weliswaar sprake van een vrij middelmatig maar zeker geen rampzalig jaar. De Commissie is derhalve niet voornemens noodhulp te verstrekken. Er zijn echter gebieden waar de situatie inderdaad zorgwekkend is: in deze gebieden wordt de hulp van niet-gouvernementele organisaties (ngo's) en bilaterale of multilaterale partners geconcentreerd.

Beslissingen over eventuele maatregelen in Niger worden genomen door het gemengde comité voor overleg (CMC) waaraan wordt deelgenomen door de regering van Niger, de openbare donors die bijdragen aan het controlesysteem van het CMC en de overheidsinstanties die daadwerkelijk, permanente voedselhulp verstrekken aan Niger.

Dit comité heeft tot taak te bepalen welke instrumenten moeten worden ingezet om crises te voorkomen of te verhelpen:

- een fysieke voorraad, de nationale reservevoorraad (SNS) voor gratis distributie van levensmiddelen in gebieden waar de situatie erg kritiek is;
- een financiële reserve, het fonds voor voedselzekerheid (FSA) bestemd voor regularisering van de graanmarkt via prijsinterventie (verkoop van graan tegen gematigde prijzen);
- een steunfonds – het gemeenschappelijk fonds van donors (FI-FCD) bestemd voor acties in het kader van cash for work of food for work of het programma ter consolidering van de zelfvoorziening op voedselgebied;
- en het tegenwaarde fonds voor voedselhulp dat bilateraal wordt beheerd.

Het comité maakt gebruik van de informatie van het systeem voor tijdige waarschuwing (SAP), dat toezicht moet houden op de situatie van bevolkingsgroepen die risico lopen en informatie moet analyseren met het oog op vroegtijdige waarschuwing alsmede van de informatiesystemen met betrekking tot de markten (SIM) graan en vee.

De Gemeenschap verleent sedert 1996 steun aan dit preventief instrument voor het beheer van voedselcrises van de Nigerese regering met behulp van haar begrotingslijn „voedselzekerheid”. Voor dit seizoen werd tot dusverre met dit instrument 25 000 ton ter beschikking gesteld. De Gemeenschap heeft rechtstreeks bijgedragen aan de terbeschikkingstelling van 1000 ton graan. Voorts heeft zij in 2000- 2001 financieel bijgedragen aan het FSA en het FI-FCD ten bedrage van 3 430 000 000 CFA-frank. Tenslotte werd ongeveer 2 miljoen € gereserveerd voor de financiering van acties van ngo's (Care DK en SOS-Sahel).

Naast de steun uit hoofde van deze begrotingslijn vormt voedselzekerheid een van de concentratiesectoren van het Achtste EOF (Europees Ontwikkelingsfonds) (tussen 1999 en 2001 werd ongeveer 40 miljoen € vastgelegd) hetgeen ook in het kader van het Negende EOF het geval zou moeten zijn. De op deze wijze gefinancierde projecten voor plattelandontwikkeling maken gebruik van de geslaagde experimenten om de voedselzekerheid van de plattelandsbevolking te verbeteren: collectieve of individuele waterinstallaties voor de landbouw, steun voor een beter beheer van natuurlijke hulpbronnen (bodemsanering, grondbeheer en herbebossing), ontwikkeling van het instrument voor financiering van microprojecten, oprichting van graanbanken en landbouwinput, financiering van waterputten en drinkwatervoorzieningen, steun voor landbouw- en vrouwenorganisaties, studies van veelbelovende bedrijfskolommen, steun aan plattelandsgebieden en in de toekomst, steun voor Nigerees landbouwonderzoek.

(2001/C 350 E/255)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1794/01
van Karin Riis-Jørgensen (ELDR) aan de Commissie

(13 juni 2001)

Betreft: Onjuiste uitvoering van richtlijn 92/46/EEG in Denemarken

In vervolg op de in de vergaderperiode van mei 2001 in Straatsburg gestelde vraag H-0364/01⁽¹⁾ naar aanleiding van het feit dat in Denemarken richtlijn 92/46/EEG⁽²⁾ niet wordt uitgevoerd, zou ik de Commissie graag nog een vraag willen stellen.

In artikel 4 van richtlijn 92/46/EEG worden de gemeenschapsrechtelijke gezondheidsvoorschriften voor de productie en afzet van rauwe melk voor directe consumptie vastgesteld.

Is de Commissie van mening dat artikel 4 tevens de gemeenschapsrechtelijke gezondheidsvoorschriften vaststelt voor de productie en afzet van producten op basis van melk die van rauwe melk worden geproduceerd, of is zij van mening dat artikel 4 van betekenis is voor de interpretatie van de gezondheidsvoorschriften voor de productie en afzet van producten op basis van melk die van rauwe melk worden geproduceerd in artikel 7 van richtlijn 92/46/EEG?

Indien de Commissie niet van oordeel is dat artikel 4 van belang is voor de interpretatie van artikel 7 van richtlijn 92/46/EEG, kan zij dan verklaren waarom zij zich er niet van heeft verzekerd dat Denemarken richtlijn 92/46/EEG op de juiste wijze heeft uitgevoerd?

(¹) Schriftelijk antwoord van 15.5.2001.

(²) PB L 268 van 14.9.1992, blz. 1.

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(5 juli 2001)

Artikel 4 van de richtlijn 92/46/EEG van de Raad van 16 juni 1992 tot vaststelling van de gezondheidsvoorschriften voor de productie en het in de handel brengen van rauwe melk, warmtebehandelde melk en producten op basis van melk heeft inderdaad alleen betrekking op het in de handel brengen van voor menselijke consumptie bestemde rauwe melk.

Artikel 7 van dezelfde richtlijn stelt de voorwaarden vast voor de productie en het in de handel brengen van producten op basis van melk.

Volgens punt A, 9) moeten de producten op basis van melk tijdens het bereidingsproces een warmtebehandeling hebben ondergaan, of worden bereid uit producten die een warmtebehandeling hebben ondergaan, of worden onderworpen aan voldoende strenge hygiënevoorschriften om te voldoen aan hygiëncriteria die voor elk eindproduct worden gewaarborgd.

Volgens de interpretatie die de Commissie aan deze bepaling geeft, is het de taak van de lidstaat waar het product geproduceerd wordt om de hierboven bedoelde hygiënevoorschriften vast te leggen.

Hieruit volgt dat als Denemarken tot de conclusie komt dat het gebruik van rauwe melk niet voldoende hygiëne kan garanderen, deze lidstaat het recht heeft de productie en het in de handel brengen van producten op basis van melk die geen warmtebehandeling hebben ondergaan, te weigeren, voor zover het producten op basis van melk betreft die op zijn grondgebied worden geproduceerd.

(2001/C 350 E/256)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1798/01 van Isidoro Sánchez García (ELDR) aan de Commissie

(19 juni 2001)

Betref: Onderzoek naar samenwerking van TUI, Neckermann en T-Online (Internet Dutch Telecom)

Het is bekend dat de Europese Commissie een onderzoek heeft ingesteld naar het samenwerkingsverband tussen de Duitse toeristische ondernemingen TUI en Neckermann enerzijds en T-Online, een dochter van Internet Dutch Telecom, anderzijds om georganiseerde reizen via internet te verkopen.

Gezien het belang voor de Europese toeristische sector, vooral in Duitsland en Spanje, van TUI en Neckermann luidt de vraag: kan de Commissie meedelen hoe het staat met dit onderzoek en welke gevolgen het optreden van dit samenwerkingsverband heeft?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie*(30 juli 2001)*

Dit samenwerkingsverband werd de Commissie op 19 maart 2001 ter kennis gebracht. De mededeling hield verband met de voorgestelde oprichting van een gezamenlijk gecontroleerd online reisbureau door T-Online International AG („T-Online”) en de Duitse touroperators TUI Group GmbH („TUI”) en C & N Touristic AG („C & N”).

De Commissie heeft op 8 mei 2001 een tweede-faseonderzoek geopend omdat zij het vermoeden had dat door de verticale combinatie van het grote marktaandeel van T-Online in de internet services provider („ISP”) en in de internet portal markets en de sterke positie van TUI/C & N op de markt van de georganiseerde reizen Newco een dominante positie zou verwerven op de Duitse markt van online reisbureaus.

De kennisgeving werd op 5 juni 2001 ingetrokken. T-Online is thans voornemens een online reisbureau op te richten waarin zij alleen zeggenschap heeft en waarin TUI en C & N elk een aandeel van 12,45 % zonder zeggenschap zullen verwerven. Deze transactie is derhalve geen concentratie in de zin van de fusieverordening (Verordening (EG) nr. 1310/97 van 30 juni 1997 houdende wijziging van Verordening (EEG) nr. 4064/89 betreffende de controle op concentraties van ondernemingen⁽¹⁾). Op deze transactie zal evenwel toezicht worden gehouden overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 81 en 82 (ex-artikelen 85 en 86) van het EG-verdrag en de overeenkomstige bepalingen van de Duitse mededingingswetgeving.

⁽¹⁾ PB L 180 van 9.7.1997.

(2001/C 350 E/257)

**SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1803/01
van Maj Theorin (PSE) aan de Commissie***(13 juni 2001)*

Betreft: Koerden in Turkije

Jaren van hevige strijd tussen het Turkse leger en de Koerdische PKK hebben meer dan 560 000 dorpingen van voornamelijk Koerdische afkomst van huis en haard verdreven naar het verpauperde zuidoosten van Turkije. Als gevolg van de systematische vernietiging van meer dan 3 500 dorpen in die regio is repatriëring een bijzonder moeilijke opgave geworden. De meeste ontheemde families wonen thans onder erbarmelijke omstandigheden en in extreme armoede aan de rand van steden.

Wat onderneemt de Commissie om de situatie van de ontheemde Koerden in Turkije te verbeteren en met name deze regio verder te ontwikkelen?

Antwoord van de heer Verheugen namens de Commissie*(4 juli 2001)*

Het toetredingspartnerschap voor Turkije werd op 8 maart 2001 door de Unie vastgesteld⁽¹⁾. Dit document beschrijft de prioriteiten voor de vooruitgang die Turkije moet boeken op politiek en op economisch gebied voorafgaand aan toetreding tot de Europese Unie. Een prioriteit voor de korte termijn is het terugdringen van de regionale verschillen, en een prioriteit voor de middellange termijn is het opheffen van de noodsituatie in het zuidoosten van het land.

Als deel van de financiële steun van de Unie aan Turkije financiert de Commissie een regionaal ontwikkelingsprogramma in het zuidoosten van het land, in de „GAP”-regio. Voor dit project is 43,5 miljoen € vrijgemaakt. Algemene doelstellingen van het programma zijn het ondersteunen van de economische groei, het verminderen van regionale ongelijkheden, en het vergroten van de productiviteit en werkgelegenheid in de regio. Specifieke acties zullen gericht zijn op het creëren van meer werkgelegenheid en nieuwe banen door het ondersteunen van lokale kleine en middelgrote ondernemingen, het ondersteunen van inkomstengenererende activiteiten voor de bevolking op het platteland, het restaureren van belangrijk cultureel erfgoed en het bevorderen van het cultureel en toeristisch potentieel daarvan, en ten slotte het verbeteren van het milieu in de regio.

⁽¹⁾ PB L 85 van 24.3.2001.

(2001/C 350 E/258)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1804/01
van Wolfgang Ilgenfritz (NI) aan de Commissie

(13 juni 2001)

Betreft: Subsidiëring van de kosten van de overgang op de Euro

De overgang op de Euro is met name een bijzondere belasting voor firma's die automaten aanbieden (bijv. pinda-automaten, speelautomaten, enz.). Daarbij zullen zeker kosten ontstaan die op dit moment nog volstrekt niet te overzien zijn, bijv. voor nieuwe bankbiljetlezers, programmeereenheden voor het herkennen van munten, licenties, enz.

Daar deze bedrijven door deze enorme kosten in hun bestaan worden bedreigd, is het absoluut noodzakelijk dat er speciale steunmaatregelen van de EU voor deze bedrijven komen en dat de betrokken ondernemers de nodige middelen ter beschikking gesteld worden.

Gaarne zouden wij derhalve vernemen in welke vorm middelen ter beschikking worden gesteld aan bedrijven die met dit probleem te maken hebben.

Antwoord van de heer Solbes Mira namens de Commissie

(19 juli 2001)

De Commissie is zich terdege bewust van de eisen van de muntautomatensector tot compensatie voor de kosten die deze naar zijn mening ten gevolge van de overschakeling op de euro zal moeten dragen. De Commissie houdt regelmatig bijeenkomsten met Europese vertegenwoordigers van de muntautomatensector om de problemen en mogelijke oplossingen te bespreken.

De ministers van de eurozone zijn tot een gemeenschappelijk standpunt gekomen over deze eisen tot compensatie. Zij waren van oordeel dat de kosten van de omschakeling een investering zijn en moeten worden gedragen door de betrokken sectoren. De openbare sector draagt zijn eigen kosten; zo moeten ook de andere sectoren hun eigen financiële inspanning tot aanpassing voor eigen rekening nemen.

De voordelen die voortvloeien uit de invoering van de euro zijn blijvend, terwijl de kosten die voor de omschakeling worden gemaakt eenmalig zijn en betrekkelijk gering zijn in vergelijking met het toekomstige profijt voor alle sectoren van het bedrijfsleven.

Voorts hebben de euromuntstukken een hogere veiligheidsnorm in vergelijking met de nationale muntstukken en dit zal de muntautomatensector zeker helpen om de veiligheid bij zijn transacties te vergroten.

(2001/C 350 E/259)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1805/01
van Francesco Turchi (UEN) aan de Commissie

(13 juni 2001)

Betreft: Vertraging bij een proefproject ter bestrijding van de exploitatie van jongeren door pedofielen

Ik zou erop willen wijzen dat het urgent is stappen te ondernemen tegen het verschrikkelijke verschijnsel van de pedofilie, dat nog niets van zijn actualiteit verloren heeft, zoals blijkt uit de recente oprolling van een indrukwekkende pedofielenorganisatie in Rome (Italië).

Verder zou ik willen wijzen op het feit dat het Europees Parlement op de begroting voor 2000 een bedrag van 3 miljoen € heeft opgenomen voor de financiering, in het eerste jaar, van een proefproject ter bestrijding van de exploitatie van minderjarigen (begrotingslijn B5-804), waarbij specifiek de financiering beoogd wordt van een voorlichtingscampagne, die bestrijding van de exploitatie van minderjarigen door pedofielen in de 15 lidstaten tot doel heeft.

Vervolgens zou ik erop willen wijzen dat de Commissie het dienstig heeft geacht in haar voorontwerp van begroting voor 2002 alle financiële middelen voor dit project te schrappen en in plaats daarvan een „pro memorie” vermelding op te nemen.

Tenslotte wil ik erop wijzen dat ik op mijn vraag van 30 maart 2001 over dit onderwerp nog geen antwoord heb ontvangen.

Ik wil daarom opnieuw aan de Commissie vragen: wat is er tot op heden ondernomen ten aanzien van dit project? Wat zal er in de toekomst worden gedaan? Hoe schat zij de urgentie hiervan in? Wat is de reden ervan dat wij moeten constateren dat er in de zesde maand van het begrotingsjaar nog niets is ondernomen?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie

(16 juli 2001)

De Commissie verwijst naar haar antwoord op vraag E-1245/01. Bovendien wijst zij erop dat op 14 maart 2001 de Commissie de oproep tot het indienen van voorstellen in het kader van Daphne heeft gepubliceerd, waarbij het actieterein werd uitgebreid en aangepast door opneming van een prioriteit met betrekking tot pedofilie en seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen.

Op dit moment zijn alle voorstellen ontvangen. Het gaat hierbij om ongeveer 65 voorstellen met betrekking tot de hierboven genoemde kwesties. Het resultaat van het evaluatieproces zal in september bekend zijn, terwijl de aanvaarde projecten in november-december 2001 zouden moeten kunnen starten.

Wat betreft de opmerking van het geachte parlementslid inzake het ontbreken van een vergelijkbare begrotingslijn in het VOB 2002, dienden dezelfde overwegingen inzake overlapping van activiteiten met het Daphne-programma voor de Commissie als leidraad bij het opstellen van het voorontwerp van begroting.

(2001/C 350 E/260)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1806/01 van Wolfgang Ilgenfritz (NI) aan de Commissie

(19 juni 2001)

Betreft: Aanbestedingen binnen Europa

Ondernemers wenden zich vaak tot mij met het verzoek om informatie over lopende aanbestedingen. Tot dusver heb ik een abonnement op de publicatie Europa Kontakt, waarin tal van aanbestedingen worden vermeld. Aangezien dit echter slechts eens per maand wordt bezorgd, zijn veel aanbestedingen niet meer actueel.

Daarnaast maak ik ook gebruik van de TED Homepage om informatie over lopende aanbestedingen te verkrijgen. Hiermee is evenwel vrij veel tijd gemoeid. De Commissie wordt verzocht mede te delen of er nog andere bronnen zijn waar goedkoop en tijdig informatie kan worden ingewonnen over de nieuwste aanbestedingen resp. leveringsopdrachten. Bestaat er een mogelijkheid om automatisch via e-mail op de hoogte te worden gesteld van nieuwe aanbestedingen?

Antwoord van de heer Bolkestein namens de Commissie

(23 juli 2001)

De Commissie streeft er voortdurend naar openbare aanbestedingen gemakkelijker toegankelijk te maken, doeltreffender te verspreiden en gebruikersvriendelijker te maken.

Overeenkomstig de geldende communautaire wetgeving worden alle communautaire aanbestedingen, die onder de desbetreffende Europese richtlijnen vallen, in het Supplement op het Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen (de S-serie van het PB) gepubliceerd. Deze S-serie is beschikbaar op cd-rom (tegen betaling) of op internet (gratis), via de informatiedienst Tenders Electronic Daily (TED).

Er zijn twee manieren om zich op het PB S op cd-rom te abonneren; naargelang het abonnement ontvangt men de cd-rom dagelijks (vijfmaal per week) dan wel tweemaal per week (op woensdag en zaterdag).

Bovendien kunnen officiële verkoopagenten van het Bureau voor officiële publicaties van de Europese Gemeenschappen en wereldwijd actieve TED-licentiehouders goedkope diensten op maat aanbieden. Zij brengen hun klanten bijvoorbeeld op de hoogte als er nieuwe aanbestedingen worden gepubliceerd die overeenstemmen met hun profiel.

Het Bureau voor officiële publicaties van de Europese Gemeenschappen, dat verantwoordelijk is voor de werking en het beheer van deze dienst, zal begin volgend jaar een verbeterde versie van deze dienst voorstellen.

Voor meer informatie hieromtrent kan u contact opnemen met het Bureau voor officiële publicaties ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ <http://eur-op.eu.int/general/nl/index.htm>.

(2001/C 350 E/261)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1815/01
van Pietro-Paolo Mennea (ELDR) aan de Commissie

(14 juni 2001)

Betreft: Prijzen van CD's in de Europese Unie

De productie van muziek-CD's is voor de Europese bedrijven in deze sector economisch belangrijk en de verkoop van deze producten moet gemakkelijk toegankelijk zijn voor jongeren, die de belangrijkste consumenten zijn.

Volgens de pers zouden een aantal bedrijven die muziek-CD's produceren, een beleid hebben gevolgd van niet-concurrerende prijzen en zouden een aantal zgn. majors uit de muziekindustrie de detailhandelaars hebben verplicht de prijzen van CD's boven een bepaald niveau te houden, waardoor de consumenten naast de belastingen en accijnzen extra kosten wordt opgelegd.

Kan de Commissie, gelet hierop:

- meedelen of zij het niet wenselijk acht een formeel onderzoek te openen om na te gaan of bepaalde met de mededinging strijdige gedragingen inderdaad plaatshebben;
- nagaan of de mededingingsautoriteiten van de verschillende lidstaten van de Unie zijn opgetreden om te verifiëren of de majors die deze producten op de markt brengen, een soort van prijskartel hebben gevormd;
- meedelen welke maatregelen zij van plan is te nemen om de goede werking van de interne markt en de vrije mededinging met betrekking tot de verkoop van dergelijke producten te garanderen?

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(10 juli 2001)

De Commissie erkent het culturele en economische belang van de muzieksector, maar vindt ook dat zij waakzaam moet blijven ten aanzien van mogelijke concurrentiebeperkingen die de belangen van de consumenten kunnen schaden.

In 2000 maakte de Commissie zich zorgen dat de fusie van EMI en Time Warner — en vooral de inkrimping van het aantal grote muziekmaatschappijen van vijf naar vier — concurrentieverstorend zou gaan werken. De fusie werd echter opgegeven vóór het einde van de procedure.

Eerder dit jaar heeft de karteldienst van de Commissie een onderzoek ingesteld naar klachten dat er tussen de vijf belangrijkste muziekmaatschappijen verticale prijsafspraken voor de detailhandel bestaan. Dit onderzoek is nog niet afgerond, maar de Commissie heeft beperkt bewijsmateriaal kunnen vinden van de kwetsieuze praktijken, zoals bepaalde overeenkomsten voor de verstrekking van reclamemiddelen waarin clausules zijn opgenomen dat minimumprijzen moeten worden bekendgemaakt. Dit soort praktijken werd stopgezet zodra het onderzoek door de Commissie van start ging. In dit onderzoek werd niet nagegaan of er mogelijk ook sprake is van horizontale prijsafspraken tussen de platenmaatschappijen, omdat de Commissie geen harde bewijzen onder ogen kreeg dat dit soort activiteiten plaatsvond of dat nader onderzoek wenselijk was.

Daarnaast is het de Commissie bekend dat een onderzoek werd geopend door de Britse mededingingsautoriteiten (het Office of Fair Trading – OFT) naar klachten dat de grote muziekmaatschappijen stappen nemen om parallelimport van cd's naar het Verenigd Koninkrijk te beperken. Dergelijke beperkingen zouden ertoe moeten leiden dat de prijzen voor cd's in het Verenigd Koninkrijk kunstmatig hoog worden gehouden. De Commissie en het OFT houden regelmatig contact over deze kwestie.

De Commissie is ervan overtuigd dat zij een actief onderzoek moet voeren naar de muzieksector omdat er op de muziekmarkt een sterke concentratie heerst, maar ook omdat consumenten baat hebben bij concurrentie. De Commissie zal nieuwe onderzoeken openen wanneer er bewijzen zijn dat er zich concurrentieproblemen voordoen.

(2001/C 350 E/262)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1824/01
van Esko Seppänen (GUE/NGL) aan de Commissie

(20 juni 2001)

Betreft: Besluitvorming en constructieve onthouding bij defensiekwesties

In titel V, artikel 23 van het Verdrag van Amsterdam wordt het volgende bepaald: „Besluiten uit hoofde van deze titel worden door de Raad met eenparigheid van stemmen aangenomen”. Tevens omvat dit artikel het zogeheten beginsel van constructieve onthouding. Hoe interpreteert de Commissie deze paragraaf? Moet het Verdrag zodanig worden uitgelegd, dat een lidstaat overeenkomstig het beginsel van unanimitéit de inzet van troepen voor crisisbeheersing voor bepaalde doeleinden kan voorkomen, indien deze lidstaat tegen het betreffende besluit stemt en zich niet wenst te onttrekken aan de besluitvorming?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie

(13 juli 2001)

Een enkele lidstaat kan door de regel van de unanimitéit strikt toe te passen een besluit van de Raad blokkeren. De constructieve onthouding is evenwel in het Verdrag ingevoerd juist om te vermijden dat de situatie in een impasse geraakt. De leden van de Raad die zich van stemming onthouden zijn niet verplicht het besluit toe te passen, maar aanvaarden dat het besluit voor de Unie bindend is. De betrokken lidstaat zal in een geest van onderlinge solidariteit van ieder optreden afzien dat het optreden van de Unie, dat op dit besluit gebaseerd is, zou kunnen doorkruisen of belemmeren en de andere lidstaten eerbiedigen zijn standpunt.

(2001/C 350 E/263)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1834/01
van Mihail Papayannakis (GUE/NGL) aan de Commissie

(18 juni 2001)

Betreft: Giftige stoffen in scheepsverf

In recente analyses van Greenpeace in de havens van Piraeus en Thessaloniki zijn overschrijdingen vastgesteld van de normen voor tributyltin (een giftige stof die voorkomt in verf voor scheepsrompen) die worden voorgesteld in internationale verdragen.

Met het oog op de grote toxische werking van deze stof heeft de Duitse regering de Commissie verzocht een uniform Europees beleid op te stellen ter beperking van het gebruik van tributyltin. Omdat dit niet binnen de door de Duitse regering gestelde termijn is gebeurd, heeft zij in januari 2001 besloten het gebruik van tributyltin door nationale wetgeving te verbieden. Daardoor zijn deze verfstoffen met ingang van 2 januari 2003 in Duitsland niet meer verkrijgbaar.

Kan de Commissie, overwegende dat in Griekenland en de andere lidstaten van de EU het gebruik van tributyltin alleen is verboden voor schepen onder 25 meter alsmede voor installaties of uitrustingen die zich volledig of gedeeltelijk onder water bevinden, voornemens om een algemeen verbod op deze stof in te stellen, aangezien er vervangende stoffen zijn die minder giftig zijn?

Antwoord van de heer Liikanen namens de Commissie*(16 juli 2001)*

De lidstaten, die partij zijn bij de Internationale Maritieme Organisatie (IMO) onderhandelen momenteel samen met de Commissie over een internationaal verdrag betreffende de beheersing van schadelijke aangroeiwerende systemen op schepen, met inbegrip van tributyltin (TBT). In het kader van de discussies over de Richtlijn 1999/51/EG van de Commissie van 26 mei 1999 houdende vijfde aanpassing aan de technische vooruitgang van bijlage I bij Richtlijn 76/769/EEG van de Raad betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen der lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten (tin, PCP en cadmium) ⁽¹⁾, zijn de lidstaten en de Commissie in 1999 overeengekomen de resultaten van het besluit van de IMO om TBT volledig te verbieden, af te wachten alvorens deze stof op communautair niveau te verbieden.

De Commissie spreekt zich ten volle uit voor een wereldwijd verbod op het gebruik van organische verbindingen als biocide in aangroeiwerende systemen voor schepen met ingang van 1 januari 2003, zoals voorgesteld door het Comité voor de bescherming van het mariene milieu van de IMO. Bij de huidige stand van de onderhandelingen zal de toekomstige overeenkomst, die op een IMO-diplomatieke conferentie in oktober 2001 zal worden besproken, waarschijnlijk oproepen tot een wereldwijd verbod van TBT met ingang van voorgestelde datum.

Na deze diplomatieke conferentie zal de Commissie onmiddellijk een richtlijn van de Commissie voorbereiden ter aanpassing van Richtlijn 76/769/EEG van de Raad van 27 juli 1976 betreffende de onderlinge aanpassing van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de lidstaten inzake de beperking van het op de markt brengen en van het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen en preparaten ⁽²⁾ aan de technische vooruitgang. Een dergelijke richtlijn wordt volgens de procedure van het comité opgesteld en zal waarschijnlijk binnen drie à zes maanden voltooid zijn. Aldus blijft genoeg tijd vóór 1 januari 2003 voor de lidstaten over om deze richtlijn in nationaal recht om te zetten.

⁽¹⁾ PB L 142 van 5.6.1999.

⁽²⁾ PB L 262 van 27.9.1976.

(2001/C 350 E/264)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1850/01**van Francisca Sauquillo Pérez del Arco (PSE) aan de Commissie***(26 juni 2001)*

Betreft: Weigering van financiële steun voor de website „Algerian watch”

De Commissie heeft financiële steun voor de website „Algerian watch” geweigerd met als argument dat de te financieren projecten moeten passen in het indicatieve programma op de terreinen en in de sectoren die van tevoren gezamenlijk door de Commissie en de Algerijnse regering worden vastgesteld.

Is het bij de selectie van projecten of door de Commissie in het kader van het MEDA-programma gefinancierde activiteiten gebruikelijk dat de regeringen van de begunstigde landen moeten instemmen met de goedkeuring en financiering van de projecten?

Is de Commissie van mening dat de website „Algerian watch” voor financiële steun van de Gemeenschap in aanmerking komt, aangezien deze site bijdraagt aan de democratie, de transparantie en de pluriformiteit in Algerije?

Heeft de Commissie van enige instantie, instelling of organisatie in Algerije of Europa aanwijzingen ontvangen om deze website niet te financieren?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(26 juli 2001)*

De Commissie en de als partner fungerende regering stellen, in het bestek van de Meda-samenwerking, gezamenlijk een driejaarlijks indicatief programma vast, waarbij de domeinen en sectoren worden bepaald die voor bijstand van de Gemeenschap in aanmerking zullen komen. Elke actie dient derhalve deel uit te maken van een globaal programma dat met de Algerijnse regering is overeengekomen.

Het verzoek om financiering van Algeria Watch betreft de uitbouw van een Engelstalige afdeling van de website. Het project is dus gericht op de verspreiding van inlichtingen over Algerije in Europa.

De Commissie heeft van geen enkele zijde het advies gekregen om zich van financiering van de internetpagina van Algeria Watch te onthouden.

(2001/C 350 E/265)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1886/01
van Rolf Berend (PPE-DE) aan de Commissie

(21 juni 2001)

Betreft: Jumelageprogramma's

Talrijke gemeenten en jumelageverenigingen hebben dezer dagen een afwijzing van hun aanvraag uit Brussel ontvangen. Bij zo'n afwijzing wordt een lijst met 22 mogelijke tekortkomingen gevoegd. Het ontbrekende element is aangekruist. Vaak is dat alleen een handtekening of een bankformulier. Op die manier wordt de aanvraag niet eens aan de selectiecommissie ter beoordeling voorgelegd.

Feed-back tussen Commissie en aanvrager, zodat deze het ontbrekende element alsnog zou kunnen doen toekomen, is thans, anders dan in vroegere jaren, niet meer mogelijk. Aanvragen waarin een al is het maar minimale vormfout voorkomt, worden niet aan de beslissende instantie voorgelegd.

Dit leidt bij de voor de Europese gedachte enthousiaste jumelageverenigingen en gemeenten tot een grote mate van frustratie. Om deze frustratie te vermijden, is het absoluut noodzakelijk dat de Commissie in deze gevallen contact opneemt met de aanvragers, opdat deze het ontbrekende element alsnog kunnen doen toekomen.

Welke mogelijkheden ziet de Commissie om door reorganisatie van haar personeel terug te keren tot de oude praktijk en daarmee te vermijden dat het enthousiasme voor Europa van deze mensen in het tegendeel verkeert?

Antwoord van mevrouw Reding namens de Commissie

(24 juli 2001)

De Commissie heeft dit jaar de procedure van de oproep tot het indienen van voorstellen aangenomen voor de financiering van jumelageactiviteiten van steden. Dit is gebeurd na raadpleging van en in overleg met de nationale en regionale organisaties die geïnteresseerd zijn in jumelage. Het doel was enerzijds problemen tegen te gaan die in het verleden zijn voorgekomen (bv. vertraging bij de behandeling) en anderzijds het beheer van dit type financieringen overeen te laten stemmen met de regels die algemeen toegepast worden voor het toekennen van subsidies op communautair niveau.

De procedure van de oproep tot het indienen van voorstellen houdt in dat volledige dossiers voor een bepaalde datum ingediend moeten worden, voorzien van een aantal bijlagen die duidelijk gespecificeerd zijn in de tekst van de oproep, en beoogt op die manier het beheer van de dossiers, meer dan 2500 per jaar, te verbeteren in het voordeel van de aanvragers zelf (vluggere behandeling, snellere betaling).

Om het nieuwe beleid onder de beste omstandigheden in te voeren, heeft er, afhankelijk van de beschikbare middelen, al een herindeling van het personeel plaats gevonden. Een terugkeer naar de oude praktijk zou een terugkeer naar de lange termijnen voor de behandeling van dossiers voor alle subsidieaanvragen betekenen.

De Commissie heeft voor het najaar van 2001 een afspraak gemaakt met bovengenoemde organisaties en het Parlement om een balans op te maken en om alle vereenvoudigingsmogelijkheden te onderzoeken die verenigbaar zijn met de regels voor een goed administratief en financieel beheer.

(2001/C 350 E/266)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-1925/01
van Albert Maat (PPE-DE) aan de Commissie

(26 juni 2001)

Betreft: Exportvergunningen graan

De afgelopen periode heeft de Europese Commissie diverse keren geen vergunning verleend voor de export van graan, ondanks het feit dat voor deze export geen exportrestitutie van de Europese Unie werd gevraagd. Dit heeft een prijsdrukkend effect op de Europese graanmarkt.

Waarom laat de Europese Commissie export van graan met een nulrestitutie niet automatisch toe? Is de Commissie zich bewust van het prijsdrukkend effect op de Europese graanmarkt door het niet verlenen van restituties? Is de Commissie bereid hier iets aan te doen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(19 juli 2001)

In het kader van de openbare inschrijvingen voor de toekenning van restituties heeft de Commissie één enkele keer om technische redenen een aanvraag om certificaten voor uitvoer zonder restitutie afgewezen. De exporteurs konden in dit geval echter, net als altijd, certificaten voor uitvoer zonder restitutie aanvragen buiten het inschrijvingssysteem. Certificaten voor uitvoer zonder restitutie met een geldigheidsduur van 30 dagen worden door de lidstaten onbeperkt afgegeven op de dag dat de marktdeelnemer de aanvraag indient.

Sinds de in het kader van Agenda 2000 overeengekomen regeling in werking is getreden, kan de Commissie de handel met derde landen immers alleen nog aan beperkende maatregelen onderwerpen wanneer een ernstige verstoring een bedreiging voor het evenwicht van de interne graanmarkt kan vormen.

(2001/C 350 E/267)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-1976/01
van Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) aan de Commissie

(5 juli 2001)

Betreft: Verplichte wettelijke-aansprakelijkheidsverzekering voor vrije beroepen

Een groot aantal handelingen van beoefenaren van vrije beroepen veroorzaakt ernstige schade voor hun cliënten zonder dat deze tegen dit risico verzekerd zijn.

Om deze reden pleit een groot aantal organisaties van gebruikers en consumenten voor de algemene invoering in de gehele EU van een verplichte wettelijke-aansprakelijkheidsverzekering voor alle beoefenaren van vrije beroepen.

Acht de Commissie het haar taak het initiatief te nemen, opdat bepaalde groepen van beoefenaren van vrije beroepen in de Gemeenschap over een verplichte wettelijke-aansprakelijkheidsverzekering beschikken, zodat hun cliënten verzekerd zijn voor de schade die hun handelingen met zich mee kunnen brengen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(31 juli 2001)

De wettelijke aansprakelijkheid van dienstverleners, met name vrije beroepen, wordt thans niet op communautair niveau geregeld.

Een voorstel voor een richtlijn inzake de aansprakelijkheid van dienstverleners, dat in 1990 bij het Parlement en de Raad werd ingediend, is door de Commissie als gevolg van de ondervonden moeilijkheden in 1994 ingetrokken.

De Commissie is van mening dat het nodig is de behoeften, prioriteiten en mogelijkheden voor communautaire acties op het gebied van de veiligheid van diensten opnieuw te onderzoeken. Zij is voornemens om aan het Parlement en de Raad in 2003 een verslag terzake voor te leggen, eventueel vergezeld van passende voorstellen. De veiligheid van de door vrije beroepen verleende diensten zal in deze context worden behandeld. In dit stadium kan echter nog niet worden aangegeven of communautaire bepalingen inzake een verplichte wettelijke-aansprakelijkheidsverzekering voor vrije beroepen gerechtvaardigd zijn.

(2001/C 350 E/268)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2004/01
van Cristiana Muscardini (UEN) aan de Commissie

(6 juli 2001)

Betreft: Pesticiden in fruit en groente uit Italië

Een onderzoek van de Anpa-Arpa (Nationaal Agentschap voor Milieupreventie) heeft in veertien Italiaanse regio's 5 300 fruit- en groenteproducenten geanalyseerd en is op het spoor geraakt van pesticiden in vier (en in 2 op de 10 groenten) met hogere dan wettelijk toegestane waarden.

Gelet op het ernstige risico voor de gezondheid van de burger:

1. zijn deze resultaten aan de Commissie bekend?
2. Wat zijn de door de Europese wetgeving vastgestelde limieten voor residuen van pesticiden in fruit en groente?
3. Welke sancties kunnen bij overschrijding van deze regels tegen de overtreder worden genomen?

Antwoord van de heer Byrne namens de Commissie

(31 juli 2001)

1. De Commissie is op de hoogte van de resultaten van het genoemde onderzoek maar kan in de resultaten geen redenen vinden om de bewering te staven dat bij 40 % van fruit en 20 % van groente de maximumwaarden voor residuen van pesticiden worden overschreden. De Commissie is ook op de hoogte van de onlangs gepubliceerde resultaten van het Italiaanse nationale bewakingsprogramma 2000 voor residuen van pesticiden in fruit en groente. De resultaten zijn in lijn met die van vorige jaren en met die welke door de andere lidstaten worden gemeld, d.w.z. dat circa 60 % van de monsters geen detecteerbare residuen bevat, circa 40 % van de monsters detecteerbare residuen binnen de toegelaten limieten bevat en circa 2-3 % residuen bevat die de limieten overschrijden maar de gezondheid niet in gevaar brengen.
2. Het is niet praktisch om hier de meer dan 20 000 communautaire maximumwaarden voor residuen (MRL) op te sommen. Een volledige lijst is beschikbaar op de Europa-internetsite (http://europa.eu.int/comm/food/fs/ph_ps/pest/index_en.htm).
3. De lidstaten zijn verantwoordelijk voor de controle op de naleving van de geldende maximumwaarden voor residuen en voor het ondernemen van passende actie tegen overtreders.

(2001/C 350 E/269)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2026/01
van Marianne Eriksson (GUE/NGL) aan de Commissie

(3 juli 2001)

Betreft: Wanneer geldt Schengen niet meer?

Tijdens de afgelopen topbijeenkomst in Göteborg werd het Akkoord van Schengen door de rijkspolitiechef en hoofdcommissaris van politie van het district Västra Götalands län buiten werking gesteld. Kan de Commissie mededelen op welke gronden en door wie het Akkoord van Schengen buiten werking kan worden gesteld, en voor hoe lang?

Antwoord van de heer Vitorino namens de Commissie*(20 juli 2001)*

Overeenkomstig artikel 2, lid 2, van de Overeenkomst voor de toepassing van Schengen (die in het kader van de Unie werd geïntegreerd), kan een lidstaat, wanneer de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vereisen, na raadpleging van de overige lidstaten, ertoe besluiten dat gedurende een beperkte periode interne grenscontroles worden ingevoerd die afgestemd zijn op de betrokken situatie.

Indien de openbare orde of de nationale veiligheid een onmiddellijke actie vereisen neemt een lidstaat de nodige maatregelen en stelt hij de andere lidstaten daarvan zo snel mogelijk op de hoogte.

Hieruit volgt dat de wederinvoering van de controles aan de binnengrenzen een uitzonderlijke maatregel is die in verhouding moet staan tot de situatie waarmee de lidstaat wordt geconfronteerd. Bovendien moet de betrokken maatregel beperkt blijven tot de duur van de bedreiging van de openbare orde of de nationale veiligheid. Onderstreept moet worden dat de eindbeslissing over de wederinvoering van de controles door de betrokken lidstaat zelf moet worden genomen.

Wat voorafgaat, vormt een weerspiegeling van het acquis van Schengen zoals geïntegreerd in het kader van de Unie. Het geheel van dit acquis van intergouvernementele oorsprong moet worden vervangen door passende rechtsinstrumenten van de eerste en de derde pijler.

Wat betreft artikel 2 van de Overeenkomst tot toepassing van Schengen, heeft de Commissie in haar werkprogramma aangekondigd dat zij voornemens is een desbetreffend wetgevingsvoorstel in te dienen.

Ondertussen is de Commissie van oordeel dat zij het recht heeft om mededelingen te ontvangen op dezelfde wijze als en tegelijkertijd met de lidstaten die Schengen toepassen, en wel vanwege haar rol van hoedster van het Verdrag. Uit dien hoofde neemt zij ook deel aan de raadplegingen.

(2001/C 350 E/270)

SCHRIFTELIJKE VRAAG P-2062/01**van Sir Robert Atkins (PPE-DE) aan de Commissie***(3 juli 2001)*

Betreft: Vertragingen in het luchtverkeer

Is de Commissie zich bewust van de woede en frustratie die bij de Europese luchtreizigers leven als gevolg van de toenemende vertragingen door de verstopping van het luchtruim, en welke urgente maatregelen wil zij nemen om aan deze aanhoudende en onaanvaardbare problemen een einde te maken?

Antwoord van mevrouw de Palacio namens de Commissie*(31 juli 2001)*

De Commissie deelt de bezorgdheid van het geachte parlementslid over de vertragingen die het gevolg zijn van de congestie van het luchtverkeer. Gedurende de eerste vijf maanden van 2001 zijn er nog te veel vertragingen in de luchtverkeersleiding gebleven, ofschoon er in vergelijking met 2000 een kleine daling in het totale luchtverkeer is geweest.

De Commissie heeft begin 2000 een groep op hoog niveau ingesteld om verbeteringen in de huidige organisatie van de luchtverkeersdiensten uit te werken. De groep op hoog niveau heeft in november 2000 verslag uitgebracht (!) en de Commissie bereidt nu als vervolg daarop wetgevingsvoorstellen voor. Daarin wordt een gemeenschappelijke aanpak uiteengezet met betrekking tot de organisatie van het luchtruim en de dienstverlening en van de standaardisatie van de apparatuur.

De Commissie hoopt dat deze voorstellen door de communautaire wetgever gunstig worden ontvangen en een belangrijk effect op de vertragingen zullen hebben. Zij heeft met genoegen geconstateerd dat zij hierin wordt gesteund in het door het geachte parlementslid opgestelde rapport van het Parlement over de

totstandbrenging van een gemeenschappelijk luchtruim^(?). De Europese Raad heeft deze kwestie ook besproken op zijn twee laatste vergaderingen te Göteborg op 15 en 16 juni 2001, waarbij werd gewezen op het belang van het initiatief voor een gemeenschappelijk luchtruim.

(¹) http://europa.eu.int/comm/transport/themes/air/ses_en.pdf.

(²) Rapport A5-0141/2000 van 26 mei 2000.

(2001/C 350 E/271)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2115/01
van Chris Davies (ELDR) aan de Commissie

(13 juli 2001)

Betreft: De toekomst van het gemeenschappelijk visserijbeleid

In het recentelijk uitgebrachte Groenboek van de EU over de hervorming van het gemeenschappelijk visserijbeleid gaat men ervan uit dat een ingrijpende verandering van het visserijbeleid nodig is. De bestaande 6- en 12-mijl-ontheffingen vormen geen adequate bescherming voor de duurzaamheid van schelpdierbestanden. Is de Commissie van plan de nationale jurisdictie over visserijbestanden uit te breiden tot de 12-mijlsgrens om de kustvaartvisserij te beschermen?

Antwoord van de heer Fischler namens de Commissie

(30 juli 2001)

De Commissie heeft in het Groenboek voorgesteld de bevoegdheden van de kuststaat in de territoriale wateren voor het beheer van de visbestanden en met name voor de plaatselijke instandhoudingsmaatregelen, uit te breiden. Overigens lijkt de huidige regeling waarbij de toegang tot de 12-mijlszone wordt beperkt, volkomen aangepast aan de noodzaak om de kustvisserij te beschermen.

(2001/C 350 E/272)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2130/01
van Bart Staes (Verts/ALE) aan de Commissie

(17 juli 2001)

Betreft: Eerbiediging richtlijn 91/321/EEG inzake zuigelingenvoeding

De Commissie ziet „op grond van de inlichtingen die het geachte parlementslid heeft verschaft niet in hoe de beschreven promotionele acties de mededinging tussen ziekenhuizen en leveranciers zouden kunnen verstoren” (P-1229/01)⁽¹⁾. Nochtans heeft de Belgische minister Magda Aelvoet van Consumentenzaken, Volksgezondheid en Leefmilieu in antwoord op een vraag om uitleg van senator Sabine de Bethune meegedeeld dat de promotiecampagnes van de fabrikanten van zuigelingenvoeding strijdig zijn met het besluit (donderdag 22 maart).

De fabrikanten van zuigelingenvoeding delen gratis stalen uit in Belgische kraamafdelingen als reclamemiddel voor zuigelingenvoeding. Deze aanpak is niet alleen onwettig. Hij is ook in strijd met het EG-Verdrag (in casu concurrentievervalsing) én doorkruist de kerndoelstelling van de WGO-code, met name de bevordering van borstvoeding omwille van de volksgezondheid. Bovendien blijkt dat de nationale autoriteiten, in casu de Belgische federatie, nalaten om dit probleem aan te pakken.

Zal de Commissie optreden omdat de nationale autoriteiten in gebreke blijven om ervoor te zorgen dat „de vigerende regelgeving door alle belanghebbenden wordt geëerbiedigd” in de Belgische federatie? Zo ja, welke stappen zal de Commissie zetten om ervoor te zorgen dat de fabrikanten van zuigelingenvoeding niet langer gratis stalen uitdelen in Belgische kraamafdelingen als reclamemiddel voor zuigelingenvoeding?

Zo neen, welke argumenten hanteert de Commissie om het gratis verstrekken van zuigelingenvoeding door fabrikanten en handelaren in kraamklinieken te beschouwen als in overeenstemming met richtlijn 91/321/EEG ^(?) inzake zuigelingenvoeding?

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 227.

⁽²⁾ PB L 175 van 4.7.1991, blz. 35.

Antwoord van de heer Monti namens de Commissie

(5 september 2001)

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op zijn schriftelijke vraag P-1229/01 ⁽¹⁾.

Dit antwoord is nog steeds van toepassing.

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 227.

(2001/C 350 E/273)

SCHRIFTELIJKE VRAAG E-2355/01

van Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) aan de Commissie

(6 augustus 2001)

Betreft: Betrekkingen EU-Koninkrijk Marokko

Tijdens hun recente bezoek aan Marokko in juni van dit jaar hebben de commissaris voor externe betrekkingen Christopher Patten en de commissaris voor handel Pascal Lamy officieel de wens geuit om de bestaande samenwerking tussen de EU en Marokko te verbeteren en uit te bouwen. „Onze bondgenoten bezuiden de Middellandse Zee hebben een bevoorrechte positie in onze buitenlandse betrekkingen”, aldus de heer Patten. Tijdens het bezoek werd echter met geen woord gerept van het mislukken van de onderhandelingen tussen de EU en Marokko over een nieuw kader voor bilaterale samenwerking met het oog op een verlenging van de visserijovereenkomst tussen de EU en Marokko, onderhandelingen die mislukt zijn als gevolg van de onbuigzaamheid van de Marokkaanse onderhandelaars. Na het mislukken van de besprekingen werd meer dan 400 Europese boten de toegang tot de Marokkaanse visgronden ontzegd, dat zijn 4 300 Europese vissers die eerst zorgden voor de voorziening met vis van de Europese markt, die nu wordt bevoorradat door derde landen. Hierdoor is een uiterst zorgwekkende sociaal-economische situatie ontstaan in bepaalde streken van de EU die sterk afhankelijk zijn van de visserij.

Betekent de afwijzing van de samenwerking van Marokko met de EU op het gebied van de visserij voor de EU-commissaris voor externe betrekkingen dan helemaal niets in het kader van de betrekkingen van de EU met Marokko?

Heeft het afwijzen van de samenwerking van Marokko met de EU op gebieden die voor de EU van belang zijn helemaal geen gevolgen voor de bilaterale betrekkingen die worden gehandhaafd en naar het schijnt zelfs worden uitgebreid voor zaken die Marokko interesseren?

Op 18 juli hechtte de Commissie haar goedkeuring aan een ontwerpplan ter verlichting van de ernstige sociaal-economische situatie van de vissers op de schepen die visten in het kader van de overeenkomst met Marokko. Gaat de EU Marokko nu belonen met een uitbreiding van de samenwerking ondanks alle — zij het nog steeds ontoereikende — uitgaven die de EU moet doen als gevolg van het gebrek aan medewerking en de onbuigzaamheid van „onze bondgenoten bezuiden de Middellandse Zee”?

Kan de Commissie uitleggen waarom de ernstige sociaal-economische gevolgen die voor de EU zijn ontstaan doordat Marokko zich keihard verzet tegen een verlenging van de samenwerking met de EU op het gebied van de visserij, niet negatief zullen uitwerken op de bilaterale betrekkingen tussen de EU en Marokko, maar de Commissie de samenwerking volgens de heer Patten zelfs zal verbeteren?

Antwoord van de heer Patten namens de Commissie*(11 september 2001)*

Het geachte parlementslid wordt verwezen naar het antwoord dat de Commissie heeft gegeven op schriftelijke vraag E-1228/01 van de heer Ribeiro e Castro ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ PB C 318 E van 13.11.2001, blz. 225.
